

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROZEN
FATE
TWO

cage of
ICE
and
ECHOES
a dark romance

PAM GODWIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İçindekiler

[Sorumlulu](#)

[k Reddi](#)

[Epigrafi](#)

[1 - Frankie](#)

[2 - Leonid](#)

[3 - Kodiak](#)

[4 - Kodiak](#)

[5 - Frankie](#)

[6 - Frankie](#)

[7 - Leonid](#)

[8 - Leonid](#)

[9 - Monty](#)

[10 - Frankie](#)

[11 - Frankie](#)

[12 - Frankie](#)

[13 - Kodiak](#)

[14 - Kodiak](#)

[15 - Monty](#)

[16 - Monty](#)

[17 - Kodiak](#)

[18 - Frankie](#)

[19 - Frankie](#)

[20 - Kodiak](#)

[21 - Kodiak](#)

[22 - Kodiak](#)

[23 - Kodiak](#)

[24 - Monty](#)

[25 - Monty](#)

[26 - Leonid](#)

[27 - Frankie](#)

[28 - Frankie](#)

[29 - Frankie](#)

[30 - Monty](#)

[31 - Frankie](#)

[32 - Frankie](#)

[33 - Leonid](#)

[34 - Kodiak](#)

[35 - Kodiak](#)

[36 - Monty](#)

[37 - Monty](#)

[38 - Monty](#)

[40 - Leonid](#)

[41 - Leonid](#)

[42 - Frankie](#)

[43 - Frankie](#)

[Pam Godwin'in Diğer](#)

[Kitapları Pam Godwin](#)

[Hakkında Telif Hakkı](#)

DONMUŞ KADER üçlemesindeki kitaplar
tek başına değildir.

Sırayla okunmalıdır. Titreme
ve Gölgeler Tepesi #1 Buz ve
Yankılar Kafesi #2
Ayazın Kalbi ve Yaralar #3

Titreyen ve Gölge Tepeler - Bağlantılar ve İçerik Uyarısı

"Bizi yücelten yanılsamalar on bin gerçekten daha iyidir."

Alexander Pushkin

Ölümün fısıldadığı kalbimin sessizliğinde, Wolfson'ın yokluğunun ağırlığını taşıyarak usulca yürüyorum.
Onsuz bir hafta geçti. Derin, siyah bir boşluk. Soğuk. Acı verici. Hiç bitmeyen.
Kutup gecesi gibi.
Boş karınlarımız gibi.
Kuzey Kutup Dairesi'nin kuzeyinde bir yerde, kulübemizin buzlu penceresinde durmuş kar tanelerinin dansını izliyorum.
Kulübemiz.
Dört ayı aşkın süredir hapishanemdeyim. Leonid ve Kodiak için daha uzun. Çocukluklarından beri burada kapana
kısıldılar.
Denver ve Wolf gittiğinden beri, artık bizim kulübemiz. Donmuş borular, azalan kiler ve ölümlerin yankılarıyla buzdan
bir kafes.
Tenimde kalıcı bir ürperti var, tüylerim kiraz büyüklüğünde diken diken. Ama bu, içimdeki acıyı hafifleten bir şey.
Kollarımdaki ağır yük, Wolf'un saksafon kılıfı, pirinç ve melodiyle kazınmış anıları barındırıyor. İşkence görmüş bir
ruhun çok erken alınmış bir emaneti. Onun unutulmaz müziği bu duvarları kuzey ışıkları kadar canlı ve eşsiz bir şekilde
doldururdu.
Şimdi sadece sessizlik var. Öyle bir sessizlik ki boğuyor.
O benim kanlı yıkıntılarımda ölürken ben onun ceketini giydiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Onu istediği gibi
sevemediğim halde kardeşlerini sevdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Canına kıymasını engelleyemediğim halde
nefes aldığım için kendimi suçlu hissediyorum.
Sana yanımda ihtiyacım var. Sonunda birlikte olabiliriz.
Yalnız ölmek istemedi.
Bir parçam, karanlık ve tehlikeli bir gölge, ona katılmanın daha kolay olacağını biliyor. Soğuşun beni kucaklamasına izin
vermek, gözlerimi kapatmak ve Wolf'un kollarının son bir kez beni sardığını hayal etmek.
Bu düşünceden sıyrılıyorum, hayatta kalma içgüdüm hâlâ çok güçlü. Kardeşlerine olan sevgim daha da güçlü. Bunu
onlara asla yapmam, zaten acı çekiyorlarken onları daha fazla incitmem.
Bodrum merdivenlerinden gelen bot sesleri Leo'nun yaklaştığını müjdeliyor.
Mum ışığının okşayışında, geçmişin hayaletleriyle dolu bir kutuyu kucaklayan bir hüznün silueti olarak ortaya çıkar.
İçinde masumiyetin kalıntıları -kendisinin ve Kody'nin çocukken giydiği kıyafetler- ve bu yerde kaybolmuş kadınların
kimlikleri yatmaktadır. Bunların arasında annesi de var.
Her zaman gözyaşlarımın eşiğinde olan gözlerim başka tarafa bakıyor.
Kargaşamı hissederek kutuyu yere bırakıyor, çantayı elimden alıyor ve saygılı bir nezaketle yere indiriyor.
Soğuktan kızarmış ama sabit ve sağlam elleri omuzlarımı buluyor, beni sabitliyor.
Alnımız buluşuyor, acının ortaklığında birlikte dinleniyoruz.
"Nefes al." Sesi sisin içindeki deniz fenerim. "Tekrar."
Ciğerlerimiz birlikte boşalıyor, nefeslerimiz bir buhar bobini.
"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Parmakları gergin eklemlere masaj yaparak içeri giriyor.
Kurt kafamın içinde parça parça, anlık olarak yaşıyor. Bir zamanlar galaksiler dolusu yaramazlık barındıran gözler,

şimdi durgun. Bir zamanlar en sert kışın buzlarını çözen sarılmalar, şimdi hayalet. Esprileri ve evcil hayvan isimleri, şimdi rüzgarda kayboldu.
Wolf.

Benim kurdum.

Bu dünyayı terk etti çünkü bu dünya onu onarılamaz bir şekilde incitti. Doğduğu andan itibaren ona acımasızca davrandı, taciz etti, sevgiye aç bıraktı ve onu parçalara ayırdı.

Bunun hakkında konuşmanın faydası yok. Bu onu geri getirmeyecek.

"İlerlememiz gerekiyor." Ellerimi Leo'nun paltosunun kürküne gömdüm. "Artık ağlamak istemiyorum."

Uyumsuz gözlerinde anlayış parlıyor. "Seni özlüyorum. Gülüşünü. Vücudunu. Sıcaklığını."

Her gece onunla Kody'nin arasında uyuyorum, erkeksi bir sıcaklıkla kundaklanıyorum. Ama demek istediği bu değil.

Yakınlığımızı özlüyor. Seks yoluyla kurduğumuz derin bağı. İki haftadır böyle birlikte olamadık.

Amansız bir rızık ve çözüm arayışıyla geçen günler, daha temel ihtiyaçlara yer bırakmaz.

Uzuvların birbirine dolandığı geceler, hasret çeken kalpler için hiçbir teselli sunmaz, sadece her kalorinin korunması gerektiğini hatırlatır. Sevginin şefkatli fısıltılarının ötesindeki her şey, karşılayamayacağımız bir lüks.

"Ben de seni özledim." Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, sevgisini içime

çekiyorum. "Çok fazla." Hayal kırıklığı nefesini keskinleştiriyor.

"Bu geçici bir durum." Kutuyu almak için uzaklaşır.

"Sonsuzluk bekliyor." Bu ne anlama geliyorsa, ne kadar sürerse sürsün,

bunun için buradayım. Saksafon kutusunun sapını kavriyorum.

Mumları söndürüyor. Sonra el ele, uluyan kar fırtınasına göğüs gererek dışarı çıkıyoruz.

Botlarımızın altında kar çıkartıyor. Buz gibi hava yanaklarımızı ısıtıyor. Atölyeye giden kısa yol, acımasız ve amansız rüzgâr sayesinde hızlı değil. Sonunda içeri girip fırtınanın üzerine onarılmış kapıyı çarptığımızda, bir mezarı diğeriyle takas etmişim gibi hissediyorum.

Gölgeleri kovalamak için yeterli mum ışığı yok. Soğuğu kesecek bir ısı kaynağı yok. Kömürümüz ve yakacak odunumuz bitti ve elektrik sistemi hala çalışmıyor.

Korkuyorum. Açlık kadar şiddetli bir şekilde kemiren yalnızlıktan korkuyorum. Nasıl uçacağımızı bilmediğimiz bir uçağa yüklediğimiz umuttan korkuyorum. Kurt'tan yoksun bir gelecekte korkuyorum.

Bize buzlar çözülmeden öleceğimizi söyledi. Ona

inanmamıştım. Ama şimdi.

Bunun hakkında konuşmayız. Bunun yerine, her günü büyük bir maceranın başlangıcı gibi ele alıyoruz. Yeni bir hayata yeni bir başlangıç. Bu doğrultuda, varlığımızın parçalarını kurtarmayı ve onları kaçış vaat eden çalı uçağına yerleştirmeyi kendimize görev edindik.

Wolf'un mor ev ceket, kurumuş kalem, eskiz defterleri, kokpitin elle çizilmiş illüstrasyonu ve saksafonu gibi eşyalarını umutsuz bir hevesle topluyorum. Kulübeyi parça parça ayırırken, ocakta ateşi devam ettirmek için parçalarını yakarken, yeri doldurulamaz bir şeyin kazara yok olmasından korkuyorum.

Kalkış yapmadan önce aylarımız var. Uçağı şimdi yüklemek kendimizi aşmak olabilir. Ama hayatta kalma isteğimizi körüklüyor. Geleceğimizin korlarını karanlıkta yanık tutar.

Leo'yu soğuk atölyede takip ettiğimde, Denver'ın ölümünün hâlâ peşimizi bırakmadığı jeneratör odasını geçip arka garaja çıkıyoruz. Burada, titrek mum ışığının ortasında, uçak hareketsiz duruyor.

Kanatlardan birinin altına çömelmiş olan Kody başını kaldırıyor ve kömür karası gözleriyle beni süzüyor.

Bir haftalık gerginlik aramızdaki havayı boğuyor. Garajın karşısından bile tedirginliğini hissediyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Göz temasını keserek yanından geçip gidiyorum, hâlâ kin besleyecek kadar öfkeliyim.

Sır sakladığı, beni oyaladığı, arkamdan şeytanla iş çevirdiği ve hayatını kumara yatırdığı için hak ettiğini buldu. Bütün bunlar

Komplo kurduğu canavarla yüzleştiğim için bana bağırıdıktan sonra.

Denver'ın ölümü için onu suçlamıyorum. Bu yük sadece bana ait. Ama geri kalanı için onu affetmeye hazır değilim. İlişkimizin dürüstlük, iletişim ve birliktelik olmadan yürümeyeceğini anlamasına ihtiyacım var.

Leo uçağın kargo bölümüne girmeme yardım ediyor, kardeşiyle yaşadığım çatışmanın sessiz bir tanığı. Aramızdaki çözülmemiş sorunların farkında ama hayatta kalma meselesinde bu bir öncelik değil.

Kody'nin votka tariflerini, Monty'nin terliklerini ve Denver'ın saç fırçasından kopardığım saç telleri de dahil olmak üzere günlük kayıtları ve saç örnekleriyle dolu hatıra defterimi zaten içeren uçaktaki bir sandığa anı koleksiyonumuzu ekliyoruz.

Ölüm bizi burada bulursa ya da havadayken gökyüzü bizi alırsa, Denver'ın mezara götürdüğü sırların kalıntılarımızı keşfedenler tarafından çözüleceğini umuyorum.

Denver'ın geçmişiyle ilgili sorular gece gündüz peşimi bırakmıyor. Onu bu kurtuluşu olmayan yere taşınmaya ve deliliğe sürüklenmeye iten neydi? Her zaman adam kaçır, tecavüz eden bir psikopat mıydı?

Annelerini kaçırdıktan sonra Denver tarafından büyütülen Leo, Kody ve Wolf'un onunla ve birbirleriyle kan bağı nedir? Peki ya Denver ve Monty'nin bilinmeyen kardeşleri? Monty neden kardeşlerini öldürdüğünden hiç bahsetmedi? Monty Denver'dan ne aldı ki karşılığında beni alsın? Benden önceki beş kadın da Monty ile bağlantılı mı?

Hâlâ Monty'nin karısı mıyım, yoksa gitmeme izin mi verdi? Beni aradı mı yoksa Denver'ın geride bıraktığı ipuçlarını kabul mü etti?

Onu isteyerek mi terk etti?

Bilinmeyenler sonu olmayan bir labirenttir ve cevaplar sonsuza dek bizden

kaçabilir. Denver'ın şifreli son sözlerini çözemediğimiz sürece.

Kanatlarının altında, buz ve yankılardan oluşan bir kafeste aradığınız cevaplar yatıyor.

Takıntılı bir şekilde bu bilmeceyi her yere yazdık; uçağa, derimize, duvarlara, yerlere. Kody, Turbo Beaver'ın kanatlarındaki panelleri titizlikle sökerek ipucu arıyordu.

Kanatlarının altında ifadesi bizimle alay ediyor. Kanatların içinde değilse, uçağın üzerinde durduğu zeminin altında anlamına gelebilir mi? Geçilmez donmuş toprakta mı?

Burayı inşa etmek için gerekli olan makineler çoktan yok oldu, bu da aşağıda saklı bir şey olmadığını gösteriyor. Denver'ın atölyenin altına bir şeyler gömecek aletleri yoktu. Bir çakıl taşının üzerinde duruyor.

Leo beni alnımdan öpüyor, soğukta kısa bir rahatlama, dışarı atlayıp Kody'ye katılmadan önce.

Göz korkutucu gösterge panelinin cüceleştirdiği pilot koltuğuna yerleşiyorum ve eldivenli ellerimi U şeklindeki direksiyonun üzerine koyuyorum. Kontrollerin karmaşıklığı, boş ekranlar, göstergeler, kadrانlar ve düğmeler - hepsi çok faydacı. Göz korkutucu. Yabancı. Bir tank gibi inşa edilmiş.

Pilotluk deneyimi, simülatörler, bir uçak el kitabı veya talimat olmadan bunu uçurmak korkunç bir olasılıktır.

İmkansız, derdi Wolf. Ama

başka seçeneğimiz yok.

Zamanı geldiğinde, havacılıkta affedici olmayan deneme yanılma yoluyla öğrenmek zorunda kalacağız.

Parmaklarımı önümdeki ekranda gezdirirken, amacını merak ediyorum. Navigasyon olabilir mi?

"Hey." Kafamı açık kapıdan dışarı çıkardım. "Buna güç verebilirsek GPS'imiz olabilir. Belki iletişim de kurabiliriz." "Üzerinde çalışıyorum, aşkım." Leo'nun ipek kadar yumuşak tınısı uçağın arkasından süzülüyor.

Kody'yi görüyorum, o güzel, düşünceli haliyle kaşlarını çatarken bakışlarımız çarpışıyor.

Kalbim ona olan sevgimle ağrıyor, beni çileden çıkaracak kadar yoğun bir sevgi. Arkamı dönüp ön cama bakıyorum ve daha büyük sorunlara odaklanıyorum. Burnumu yakan donma gibi. Ve uçağın kayıp anahtarı. Ve içimi kemiren açlık.

Cevaplara ihtiyacımız var. Çözümlere.

Leo, teknik becerisi ve tamir yeteneğiyle uçağın ateşleme sistemini baypas edebileceğine ve elektrik sistemini manipüle edebileceğine inanmaktadır. Kabinin devre dışı bırakılmış gücüyle de benzer bir şey yapmaya çalışıyor.

Kabin onun önceliği.

Elektriği geri getirirse, borular çözülür. Işıklarımız olur. Zaman geçirmek için filmler. Akan suyumuz. Tanrım, tekrar sıcak bir duş almak.

Bu Allah'ın unuttuğu yerde makine inşa etme ve tamir etme konusundaki becerisi göz önüne alındığında, ona güveniyorum. Ama Denver hesapçı biriydi. Uçak ve hidroelektrik jeneratörü hakkındaki tüm bilgileri güvenli bir şekilde sakladı çünkü bu ona oğulları üzerinde koz veriyordu.

Yanımdaki mumu söndürüp dışarı çıkıyorum ve garajda Leo'yu arıyorum. "O içeride." Kody jeneratör odasına doğru başını sallıyor.

İçime bir ürperti yayılıyor.

Elimdeki boruyu ve Denver'ın yüzünün kana susamış vuruşlarımın altında posaya dönüşerek çöküşünü hâlâ hissedebiliyorum.

Aletler odanın içinde çınlıyor, ardından bir dizi küfür geliyor. Leo, Denver'ın güç sistemine yaptığı şeyi geri almaya kararlı bir şekilde işinin başına döndü.

Bu arada, uyanık olduğumuz her anı burada geçirmeye devam edeceksek garajda ısıya ve daha iyi aydınlatmaya ihtiyacımız var.

Hoss'un üç kömür sobası var. Biri mutfakta, diğer ikisi de bu binada. İki hafta önce, Leo ve Wolf bir iç havzadan bir kızak dolusu kömür çıkardılar. Ama kar makinesi geri dönmedi. Buzlu nehir boyunca, kapımızdan kilometrelerce uzakta, kırık ve sessiz yatıyor.

"O kömüre ihtiyacımız var." Ellerimi kavuşturarak nefes alıyorum, sıcaklık üretmeye çalışıyorum. "Onu Hoss'a nasıl geri götüreceğiz?" "Tamirci Leo." Kody bana bir adım daha yaklaştı, sesi kalın ve çakıl taşlarıyla doluydu.

"Dışarı çıkmaya hazır olduğunda tekrar, lojistik üzerinde çalışacağız." Kimin gidip kimin kalacağı gibi.

Bu havada kulübeden çıkmamı istemiyorlar. Ayrıca burada tek başıma kalmamı da istemiyorlar. Sadece üçümüz kaldığımıza göre, bu ikilemi nasıl çözeceklerini görmek ilginç olacak.

"Benden daha ne kadar kaçacaksın?" Beni dikkatle izliyor, lanet bir sapık gibi her kıpırtımı takip ediyor.

"Senden kaçmıyorum."

Kasıtlı bir yavaşlıkla aramızdaki mesafeyi daraltıyor ve beni uçağın kuyruğuna yaslıyor. Hiçbir parçası bana dokunmuyor ama sıcaklığı vücudumu istila ediyor, yukarıdan aşağıya, önden arkaya yalıyor. Elektrik gibi. Güçlü.

Çıldırııcı.
Küçülmek yerine daha uzun duruyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve çenemi kaldırıyorum.

Hala bir baş kısayım, onun boyunun bir parçasıyım. Şimdi bile, o bu kadar kilo verdikten sonra.

Altı haftadır karneyle besleniyoruz ve vücuduna verdiği zarar endişe verici. Hem o hem de Leo. Yine de boyu heybetli, yüksek, tırmanılmaz bir dağ gibi.

İnatçı öfkeme rağmen kendimi farklı bir dürtüyle savaşıırken buluyorum: yanağını, kare kesimli çenesini, kirli sakalının kaba dokusunu ve dolgun dudaklarının sert yastığını okşama arzusu.

"Peki ya pemmikan?" Ellerimi iki yana açtım. "Onu ne zaman alacağız?"

Dolaptaki konserveler azalıyor, etiketleri çaresiz gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor. Açlıktan ölme düşüncesi, özellikle de av kulübelerinde yüksek proteinli pemmikanımız varken, dayanılmaz.

"Bu otuz millik bir yürüyüş demek." Alçak, hırıltılı sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bu fırtınada imkânsız."

"Fırtınanın geçmesine ne kadar var?"

"Birkaç gün." Dişlerini bıçak gibi açarak eğiliyor. "Ya da birkaç ay."

Bir zayıflık anında, siyah-kahverengi gözlerinin ve cesur, erkeksi yüz hatlarının karanlık manzarasına kapılıyorum.

Tanrı tarafından yaratılmış ve şeytan tarafından büyütülmüş, doğanın korkunç bir gücü, yıkıcı derecede yakışıklı, üzerimde belirliyor, tüm havamı çalıyor.

"Geri çekil." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yap beni." Dudaklarını yalıyor, kavga etmek

için can atıyor. Bana böyle bakmaya devam

ederse, bir tane alacak.

"Mumların geri kalanı nerede?" Ciğerlerim nefes nefese, ağızlarımız arasındaki sıcaklık donmuş toprağı eritecek kadar sıcak. "Kulübedeki stokları tüketiyoruz."

"Elimizde kalan tek şey bu."

"Yani kışı karanlıkta mı geçireceğiz?"

"Korkarak mı?"

"Siktir git."

Kody, takipçiliği, sırları ve üstün avcı içgüdüleriyle herkesin kalbine korku salabilir. Ama o beni korkutmuyor. Beni yakıyor. Ve beni kızdırıyor.

"Çözebileceğimiz bir konuyu ele alalım." Kara kaşları kara gözlerinin üzerine düşüyor. "Tavırların gibi."

"Tavrım mı?" İma, Denver'in iğneleri gibi damarlarıma nüfuz ediyor.

"Evet. Gitme zamanı geldi."

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve ellerimi göğsünün sert duvarına çarpıyorum. Kımıldamıyor, bana bir santim bile vermiyor.

Sadece sabit bir sıcaklık ve değişmeyen bir bakış.

"Hangi kısmı gitmeli?" Tekrar itiyorum. "Duygularım mı? Sesimdeki gözyaşları mı? İçimdeki güvensizlik mi?"

Kalbimdeki acı mı?"

"Benim yaram ne olacak?" Kükrüyor. "Kardeşimi kaybettim! Ruhumun büyük bir parçasını!"

"Onu ben de kaybettim." Sinüslerim buharlaşıyor, onun kederi beni açıyor, Wolf'un özünün kaldığı, unutulmadığı, her zaman yakın olduğu derin, esneyen boşluğu ortaya çıkarıyor.

Kody'nin arkasında gölgeler kıpırdanıyor ve Kody dönerek parmağını davetsiz

misafire doğru itiyor. Leo'ya "Hayır!" diye bağırır. "Bu seni ilgilendirmez."

"Kızımı köşeye sıkıştırıp, suratına hırhıyorsun." Ayak sesleri ilerliyor. "Seni lanet olası duvara göndermek üzereyim."

Eğer müdahale etmezsem, tam olarak bunu yapacak, kan dökecek ve değerli kalorileri boşa harcayacak.

"Leo." Kardeşiyle aramdaki kaynayan boşlukta nefesim buğulanıyor. "Ona söyleyecek şeylerim var. Bırak da söyleyeyim." "Bu şekilde olmaz. Yüzü sana bu kadar yakınsa olmaz."

"Evet. Aynen böyle." Ayak parmaklarımda üzerinde gerinerek Kody'nin bakışlarına karşılık veriyorum. "Denver'in bana baktığında hayatından yıllar aldığını söylemiştin. Seni onunla o kafeste, çıplak, bağlanmış ve dışarı çıkmam için bana bağırırken bulduğumda neler hissettiğimi bir düşün. Kalbimi kırdın. Güvenimi kırdın. İçimdeki her şeyi kırdın. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Aklımı kaybettim. İnsanlığımı kaybettim. Neredeyse *seni* kaybediyordum." Gözlerim doluyor ve onları uzaklaştırıyorum. "Yani sen bunun bir *tutum* sorunu olduğunu söylediğinde, ben de bunun düşünmeye giden lanet olası bir kestirme yol olduğunu söylüyorum."

Yavaşça uzanıyor ve ıslak yanağımda bir başparmağını gezdiriyor. Gözyaşlarımdan nefret ettiği kadar onları seviyor da. "İstediyini aldın mı?" Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Evet." Çenesi gerilir. "Dövüşçümü yakaladım. İçeride olduğunu, acı çektiğini, bana izin vermek yerine her şeyi içinde tuttuğunu biliyordum." Bulanık bir nefes bırakıyor. "Kafama vurmana ihtiyacım var. Öfke, gözyaşı, kelimeler, hepsini istiyorum."

Talepkar dudaklarda dürüst bir istek.

Affedilmeyi değil, güvenimi tekrar kazanmak için bir şans istiyorum. <https://rantey.org>

Leo'nun sert bakışlarını birkaç adım ötede buluyorum. Bu konuşmaya kendini fazlasıyla kaptırmış, öfkeli ve çelişkili

görünüyor; saç örgüleri çözülmüş ve göğsü bir ayıdan kaçmış gibi kabarmış.

"Kody bu pazarlığı senin için yaptı." Ellerini büküyor. "Ama kızgın olmakta haklısın. Ben de kızgınım. Biz anlaşmıştık.

birlikte karar verdik ve o arkamızdan iş çevirdi." Boğazı düğümleniyor, sesi sertleşiyor. "Ama bunu senin için yaptı çünkü... aşk için korkunç şeyler yaparız."

Mideme boş bir his çarpıyor. "Wolf şeytan pazarlığı yaptığı gece de böyle demişti. Bunu yapmasına engel olamadım ve asla iyileşemedi."

Kody'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Frankie, hayır."

"Eğer o pazarlığı yapmamış olsaydı, hala burada olacaktı. Hâlâ hayatta olurdu. Bundan eminim. Ve sürekli düşünüyorum, ya zamanında atölyeye girip Denver'ı seninle birlikte durdurmasaydım? Ya Denver, Wolf'u incittiği gibi seni de incitseydi? Wolf'u uçurumdan aşağı takip eder miydin? Seni de kaybeder miydim?" Kalp ağrısı sesimi paramparça ediyor. "Denver'ın acısına daha önce de katlandığını biliyorum, ama gerçekten bir kez daha dayanabileceğini düşünüyor musun? Yaşadığın onca şeyden sonra? Feda ettiğin her şeyden sonra? Kin cezaları, benden önce ölen kadınlar, benden uzak durmaya çalışarak kanepede uyuduğun aylar - hepsini bir daha asla ona böyle teslim olmak zorunda kalmamak için yaptın. O yüzden bana gerçeği söyle Kodiak. Onun yatağında bir kış hayatta kalabilir miydin?"

İfadesi boşalıyor, boynundaki kordonlar geriliyor.

"Ben öyle düşünmüyorum." Topuklarımın üzerine düşünüyorum, yorgunluk çöküyor.

"Ben senden daha iyiyim." Sert ve boyun eğmez duruşu daha da uzamış gibi görünüyor. "Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim." Anlıyorum. Ruhumu şeytana sattığımda ben de aynı gerekçeye sahiptim.

Asil niyetlerle ya da kendi yanlış yönlendirilmiş kalplerimiz için sevdiklerimizi aldatır ve manipüle ederiz. Sevgi, tek bir gerçek ve değişmez unsur sayesinde varlığını sürdürür. Bağışlayıcılık.

"Artık aramızda sır olmayacak." Elini buluyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Bir tane bile. Bu da artık yalnız korucu zihniyetinin olmayacağı anlamına geliyor. Her karar herkesin mutabakatıyla kolektif olarak alınacak."

"Yemin ederim." Granit yüzünü inanç kaplıyor.

"Ne kadar kötü olursa olsun." Leo başını sallıyor.

Tüyle ürpertici bir söz.

En karanlık geceler henüz yaşanmadı ve hayatta kalmamızın bedeli hiçbirimizin hayal etmeye cesaret edemeyeceği kadar yüksek olabilir.

Bir hafta sonra, mide bulandırıcı bir vahiy keşfettim.

"Lanet olsun." Mutfağın yanındaki hizmet odasında çömelip başımı ellerimin arasına aldım ve "Kody!" diye bağırdım. Botlarının ağır sesi kulübenin içinde yankılanıyor, ahşap kemikler onun adımları altında inliyor.

"Ne?" Kollarını kapının pervazının iki yanına dayamış, benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor.

Geç oldu, her zamanki yatma vaktimizden çok sonra, ama hâlâ cephanelikte olduğunu, arbaletinin kablolarını değiştirdiğini biliyordum. Ayağa kalktığımda hayal kırıklığı beni ele geçirdi ve bir kutu elektroniği ona doğru tekmeledim. "Şuna bir bak!" Parçaları karıştırıyor, ilgisi sönmekte olan bir alev gibi azalıyor. "Bu bir kutu hurda."

"Bunlar devre kartları." Fırının kapağını açıyorum ve alt muhafazadaki bir yığın kabloyu kavıyorum. "Bu kablolar o kartlardan birine bağlı olmalı."

"Bu şu anlama mı geliyor...?" Sanki tahtalar her şeyin cevabını içeriyormuş gibi, yenilenmiş bir gayretle kutuya geri dalıyor. Muhtemelen bir tanesinde vardır.

"Denver devre kartını çıkardı ve kutuyu bulmamız için bize bıraktı." Ağzıma acı bir tat doluyor. "Başka bir iğrenç oyun."

"Hiç şüphesiz."

"Siktir." Burnunun kenarını sıkıyor ve inliyor. "Yani güce her ne yaptıysa... Onu kafeslediğimiz jeneratör odasında asla tamir edilemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Kody'nin kıyafetlerini çıkardığı ve elektrik karşılığında bedenini teslim etmeye niyetlendiği yer. "Öyle görünüyor." Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Farkındalık, seçimlerimizin ağırlığı ve affedilmez sonuçlarıyla yüklü olarak aramızda duruyor. Denver'ın işbirliği başından beri boş bir çabaydı.

Frankie araya girmeseydi Denver'ın anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirip getirmeyeceğini kim bilebilir? Kimin umurunda? Bedeli çok yüksekti.

"Tamir edebilir misin?" Kutuyu bana geri itiyor, bakışları yoğun, meydan okuyor. "Ben elektrikçi değilim."

"Motosikleti siz yaptınız ve bozulan her makineyi siz tamir ediyorsunuz-" "Motorlar, evet. Devre kartları, hayır."

"Ne fark eder ki?" "Sen ciddi misin?"

"Neler oluyor?" Frankie, Kody'nin yanından geçip içeri giriyor, varlığı soğuk ve dar alanda yumuşak, davetkâr bir sıcaklık yaratıyor.

Cübbe gibi kürklü bir post giymiş, elinde bir teneke kutunun içinde alevden bir ışık tutuyor. "Su ısıtıcısını dönüştürdün mü?" Asıl görevimi, çözemediğim bir başka sorunu hatırladım.

Geçtiğimiz yirmi yıl içinde borular hatırladığım kadarıyla iki kez dondu ve her ikisinde de Denver tesisatı odun ısıtmalı sıcak suya çevirdi. Yedek sistem sadece bu duvarın diğer tarafında bulunan ana banyo için çalışıyor. Nasıl yapacağımı bulabilirsem ihtiyacımız olan tek şey bu.

"Henüz değil, ama bunu buldum." Ona kabloları ve devre kartı kutusunu gösterdim. "Gücü bu şekilde devre dışı bırakmış. Kayıp kontrol paneliyle ilgili varsayımlarımı açıklarken, seksi küçük ağzı bir *O* şekli alıyor.

"İhtiyacın olduğunda bir elektrikçi nerede?" Nefesini üfleyerek alevin ellerinde dans etmesini sağlıyor. "Çok fazla kablo var. Her devre kartındaki her kombinasyonu denesek bile, bu zamanımızı ve sahip olmadığımız kaynakları alacaktır. Doğru kartın burada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Kutu bir tuzak olabilir. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım jeneratörü unutmamız gerekiyor. O bir çıkmaz sokak."

Kody'ye kaşlarımı çatıyorum.

"Yatağa gel." Yerdeki mumu söndürüyor ve bizim de onu takip etmemizi bekleyerek dışarı çıkıyor.

Elbette istiyoruz. Zaten uçurumun kenarında durmuyor olsaydık onu dünyanın sonuna kadar takip ederdik.

"Elindeki ne?" Yolumuzu aydınlatan titrek kutuya bakarak ona yetişiyorum.

"Mum sorununu çözdüm." "Hangi

mum sorununu?"

"Bitti."

Eninde sonunda biteceğini biliyordum ama jeneratörle o kadar meşguldüm ki başka bir şeyle ilgilenemedim. Bizi bir zamanlar Denver'a ait olan yatak odasına götürdü. Artık bizim odamız, olduğu gibi boş.

Kody yakacak odun için tüm mobilyaları söktü. Kulübenin geri kalanında da pek bir şey kalmadı. Sırada çevredeki binaların ahşap duvarlarını sökmek var. Çivilenmiş ve çivilenmemiş her şey yakıt olarak kullanılacak.

Kütüphanedeki kitaplar hariç. Henüz onları yakacak kadar çaresiz değiliz.

Kody ateşi harlamak ve banyo suyunu hazırlamak için ocağa yöneldiğinde, Frankie'nin üzerinde çalıştığı projeye göz atıyorum. "Yağ." Bakışlarımı takip ederek uzak duvardaki sürahilere bakıyor. "Yemeklik yağ, madeni yağ, parafin yağı, yenmeyen hayvansal yağlar,

Kısaca yakacak ne bulabilirsem."

"Nasıl çalışıyor?" Yakındaki bir sandıkta bulunan çok sayıdaki teneke kutudan birini inceliyorum.

"Bildiğini sanıyordum." Yeşil gözlerinde nadir görülen bir sırıtma parlıyor. "Hayatta kalma kitaplarından birinde

okumuştum." Malzemelerden bir makara gazlı bez alıyor ve onu bükerek altı inçlik bir ip haline getiriyor. "Tenekeleri yağla doldur, kapağına bir delik aç ve gazlı bez fitil görevi görsün. Bundan biraz daha fazlası var ama ben püf noktalarını çözdüm. Kitaba göre, her birinden yüz saat yararlanmamız gerekiyor."

Hoss'taki bütün boş kutuları toplamış olmalı. Denver son erzak seferine çıkmadığından beri aylarca geri dönüşüm

biriktirdik. Çöplerimizin arasında aylardır duran çorba kutuları. Hepsini elemek günlerini almış olmalı.

Çok etkilendim.

"Çok meşguldün." Midem kalkıyor, biraz daha az boş hissediyorum.

"Sen güç sorunu üzerinde çok çalışıyorsun ve Kody odun kesmediği ve yaylı tüfekle gücünü yeniden kazanmadığı zamanlarda Denver'ın bilmecesini çözmeye çalışıyor. Ben de düşündüm ki..." Omuz silkiyor. "En azından bir sorunu çözebilirim. Yani, ölüm kalım meselesi değil ama karanlıkta çalışamazsın ve-"

"Buraya gel."

Doğruca kollarıma giriyor ve bir anda evime dönüyorum. Yerleştim. Bir bütün. Belki tam değil -küçük kardeşim olmadan, her zaman eksik bir bileşen olacak- ama uğruna savaştığımız bu yeni hayatta yeterince tam. Birlikte. Nereye inersek inelim ya da yolculuk ne kadar acı verici olursa olsun, onun ve Kody'nin yanında olduğum sürece, olmam gereken yerdeyim.

"İyi iş çıkardın." Çenesinin altından bir parmağımı kıvrıyorum ve onun çarpıcı, pembe yanaklı yüzünü kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Gözlerini hızla kırıştırıyor - gözyaşlarını bastırmaya çalışıyor. "Kendimi çoğu zaman işe yaramaz hissediyorum, ölü bir ağırlık gibi. Ağır işler yapmak için çok zayıfım. Avlanmak ya da bir uçağa düz kontak yapmak için becerilerim çok sınırlı. Kabini parçalara ayırıp uçağın anahtarını arıyorum ama döşemeyi sökecek gücüm yok ve-"

"Orada dur." Dokunuşum çenesini sıkıca kavramaya dönüşüyor. "Kody'nin elini tamir etmeseydin nerede olurduk? Ya da bacağını? Kan naklinin nasıl yapılacağını bilmediğimizden eminiz. Sen olmasaydın o gece ölebilirdi. Önümüzde uzun bir kış var. Daha çok yaralanmamız gerekecek."

"Umarım öyle değildir."

"Kendi kişisel travma hemşiremiz olduğunu bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Böyle bir yerde bu paha biçilmez bir beceri. İnsanları onarmak kar makinelerini onarmaktan çok daha önemli." Sesimi yükseltiyorum. "Haksız mıyım, Kody?"

"Tam isabet." Ocaktan banyoya su kovaları taşıyarak yanımızdan geçip gitti. "Gidelim hanımlar." "Bana anladığını söyle." Yüzümü onunkine yaklaştırdım, dudaklarındaki o somurtkan ifadeyi öpmek istedim.

"Evet. Seni anlıyorum. Her zaman bu kadar... açık sözlü olduğun için teşekkür ederim."

"Su hazır." Onu banyoya doğru itiyorum ama buna ihtiyacı yok.

Gece banyoları onun olayı. Kendi halimize bürüne bürüne, Kody'nin banyosuyla uğraşmazdık. Bu koşullarda çok kullanışsız.

Ama aramızda uyuduktan ve koltuk altlarından şikayet ettikten sonra, banyo zamanını bir kural haline getirdi.

Bilin diye söylüyorum, kuralları sevmeyiz. Ancak Kody ve ben onun için istisnalar yapmayı öğreniyoruz.

Banyoda çoktan boxer'ına kadar soyunmuş, mum ışığının aydınlattığı boş küvetin içinde durmaktadır. Kenarlarında ateşle ısıtılmış su kovaları var. Temiz çamaşırlar etrafta asılı. Yıkayabildiklerimizi küvette yıkıyoruz.

O çelik kapıyı daha çabuk yapsaydım, bir başka zavallı angaryadan daha kurtulabilirdik. Bir gün bile erken bitirseydim.

Denver'ı güçle oynamadan önce kafese koyabilirdi.

Bir sürü pişmanlığım var.

Frankie ve ben aceleyle kıyafetlerimizi çıkarırken Kody boxer'ını çıkardı. Bunda seksi bir şey yok. Sıfırın altındaki sıcaklık açıkta kalan tene iğneler gibi saldırıyor.

Onu küvete kaldırıyorum ve peşinden içeri giriyorum. Alışkanlıktan ya da belki içgüdüsel olarak, üçümüz de dizlerimizin üzerine çöküp birbirimize sokularak vücut ısımızı aradık. Sonra Kody dökmeye başladı.

Su vücudumuza değdiğinde ancak ılıklaşıyor. Sabunu uzatıyoruz, her birimiz kendi hijyenimize odaklanıyoruz, klinik olarak fırçalıyor ve duruluyoruz, acele ediyoruz, bitmesini diliyoruz.

Bu alçakgönüllü bir egzersiz. Beni hiç olmadığım kadar savunmasız hale getiriyor. En son ne zaman bu kadar sıska olduğumu hatırlamıyorum. Belki çocukken? Belki o zaman bile değildim.

Frankie ve Kody'nin durumu da daha iyi değil. İnce çerçevelerindeki her sivri kemiği, eskiden etin olduğu yerdeki her çukuru görebiliyorum. İkisinin de kollarında Wolf'un son kaleminin siyah mürekkebiyle karalanmış çözülmemiş bir bilmece var.

Arkamı dönüyorum, ama eli omzuma konuyor, beni ona doğru yönlendiriyor, sözsüz bir şekilde bakmasına izin vermemi istiyor.

Onu reddetmek yanlış geliyor. Bu yüzden o kötüleşen fiziğimin her santimini incelerken kıpırdamadan duruyorum. Bunu her gece yapıyor, karnımı yokluyor, nefes alıp verişimi kontrol ediyor, çürük, anormal şişlik ya da... Bilmiyorum. Ne bulacağından korkuyor?

Bundan nefret ettiğim kadar, buna değer de veriyorum. Bu rahatsız edici derecede samimi anlar kalkanlarımızı sıyrıyor, bizi egolarımızdan arındırıyor ve çoğu insanın asla deneyimlemediği bir seviyede birbirimize karşı çıplak bırakıyor. Yarı aç, fiziksel olarak zayıf, vahşice teşhir edilen, hayatta kalma modundaki vahşi yaratıklara indirgendik. Bu haldeyken birbirimizden saklanmamız imkansız.

Ama yargılama yok. Utanma yok. Aramızda sır yok. Bu özgürleştirici.

Ruh bağlayıcı.

"Susuz kalmışsın." Yüzüme hafifçe tokat atıyor, sesi azarlıyor. "Bolca sahip olduğumuz tek şey su. Daha çok iç."

Tamam, belki *biraz* yargılama vardır.

"Evet, hanımefendi." Dudaklarım seğiriyor. "Başka bir endişeniz var mı?"

"Bu hileli bir soru mu?" Titrek bir nefes veriyor ve Kody'ye aynı muameleyi yapmak için dönüyor.

Gardımız düşmüş olsa bile birbirlerinin yanında hâlâ gerginler, hâlâ huzursuz duygulara kapılıyorlar.

Bu hoşuma gitmiyor.

Eğer bu seksle ilgili olsaydı, aralarındaki gerginlik hakkında farklı bir fikre sahip olurdum. Ama seksin bununla bir ilgisi yok. Biz bir bütünü, üçümüz. Bu birliğin bir parçası bozulduğunda, bu hepimizi etkiler.

"Burada işimiz bitti mi?" Kadın cevap vermeden önce adam

dışarı çıkar. "Kody." Elini uzatıyor, zeytin dalı uzatıyor.

Görmezden geliyor. Hırıltılı bir ses çıkarıyor. Bir nefes gevşer. Sonra kadının beline uzanıyor ve onu kaldırıp göğsüne yaslıyor.

İtip kakmasını, kıvrılıp yere düşmesini bekliyorum. Ama asla ondan beklediğim şeyi yapmıyor.

Dışarı çıkıp kıyafetlerimi sürüklerken, uzuvları içgüdüsel olarak onun gövdesine sarılıyor. Sanki oraya aitmiş gibi. Yüzünü adamın boynuna gömüyor ve adamın elleri sırtından yukarı kayarak saçlarına dolanıyor.

Sanırım bir şeyleri çözüyorlar.

Eğer sertleşirse, ne yaparım bilmiyorum. Onu kollarından söküp alma dürtüsü içimde bir ateş gibi yanıyor. Ama daha güçlü bir ihtiyaçla sönüyor.

Gözlerindeki o karanlık gölgeleri silme ihtiyacı.

Onun ve onun.

Temiz bir battaniye alıp üzerlerine örtüyorum ve omzunu itiyorum. "Git ateşin yanında ısın. Ben kıyafetlerini getireceğim."

Bakışlarımla karşılaşılıyor, yüz ifadesi düşünceli, sorgulayıcı, hatta belki de şaşkın. Onu yatak odasına götürmeden önce kısa bir tereddüt geçiriyor.

Üç çift yün çorap, erkek için boxer ve kadın için büyük boy bir gömlek aldım.

Banyo ve yatak odası arasındaki geçiş, dondurucudan çıkıp fırına girmek gibi sistemde bir sarsıntı yaratıyor. En azından bana böyle hissettiriyor. Burada büyümeyen biri için de tam olarak böyle hissettirdiğini tahmin ediyorum. Bu Arktik.

Kody geçen haftayı pencereleri kapatarak, sızıntı yapan tüm çatlakları doldurarak ve yatak odasını hava geçirmez hale getirene kadar yalıtarak geçirdi. Ocağın kürekten temizlenmesi ve ortadaki ısıtma sisteminin çalışmasıyla birlikte, bu odanın içinde uyurken soğuk bizi etkilemeyecek.

O ve Frankie ateşin yanındaki şiltenin üzerinde, seksen bin battaniyenin altında büzüşmüş yatıyorlar. Yığının kenarını

tutmuş, benim de onlara katılmamı bekliyor.

Kıyafetleriyle içeri giriyorum ve yorganın altında giyinmesine yardım ediyorum. Çoraplarımızı giyip yanlarımıza yerleştikten sonra,

yorgunluk beni her yönden vuruyor.

Doğru beslenme olmadan, buraya ayak uyduracak dayanıklılığım yok. Kody'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bunu kan çanağına dönmüş gözlerinde görüyorum.

Denver hayattayken, ısıtma, çöp ve çatı bakımı gibi işler bizim zamanımız ve dikkatimiz olmadan *gerçekleşiyordu*.

Tanrıya şükür Frankie var. Düşündüğünün aksine, hızlı öğrenen ve çalışkan biri. Ama Denver ve Wolf, iki deneyimli elimiz eksik ve bunu vücudumdaki her ağrıyan kemikte hissediyorum.

Tatlı kıcına yaklaşırken, uykunun çekiciliğine teslim oluyorum.

Ta ki sırt üstü yatıp parmaklarını karnına vurmaya başlayana kadar. "Neyin var?"

Gözlerim açılıyor ve Kody'nin başının üstündeki gözleriyle çarpışıyor.

"Dürüstlük ruhu içinde..." Dudaklarını büzüyor. "İkinizden birinin bana söylemek istediği bir şey var mı?" Duyduğum en yüklü soru bu.

"Uh..." Çenemi kaşıyorum. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor." "Daha açık konuşabilir misin?" Kody ters ters bakıyor.

"Evet." Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bizi de aynı şeyi yapmaya zorluyor. "Hanginiz üzerime boşaldı?"

"Affedersiniz?" Bakışlarını Kody ile onun arasında gezdirirken nefesim kesiliyor. "Eğer atölyedeki o geceden bahsediyorsan

."

"Hayır, ondan önce. Buraya ilk geldiğimde ve Kody'nin odasında tek başıma uyuduğumda, meni içinde uyandım." Nabzım gümbür gümbür atıyor ve zihnim, işbirlikçi, kara kara düşünen kardeşime bakıp tepkisini incelerken koşuşturuyor. Taş gibi soğuk ifadesi hiçbir şey ele vermiyor.

Lanet olası suçlu.

Onu suçlamak için ağzımı açıyorum ama benden önce davranıyor.

"Bendim." Bir anda kızın üzerine atladı ve beni bileğimden yakaladı.

Yetersiz beslenmiş olsa bile, piçin hala acımasız bir tutuşu var.

"Ona bilmek istediği şeyi söyleyeceğim," diye homurdandı, "ve işim bittiğinde, sen ve ben bu konuda kavga etmeyeceğiz." "Leo hiçbir şey yapmayacak." Altındaki şiltede yassılaştırmış halde, onun ağırlığına karşı itiyor. "Ben zaten seninim.

İkinizin de. Kimsenin kendini bölgeci hissetmesine gerek yok. Ona haklı olduğumu söyle Leo." Ben hırladığımda, gözlerinde korkuyla bana baktı.

Lanet olsun. Buna dayanamıyorum. Şu anda korkması gereken o kadar çok şey var ki. Ben onlardan biri olmak istemiyorum. "Tamam." Kolumu çekerken bu kelimenin sıcaklığı dilimde buhar gibi uçup gidiyor.

"Kavga yok." Kody yatağın kendi tarafına dönüyor ve ona itirafını sunuyor.

"Her gece sen uyurken gizlice içeri girdim. Bazen sadece seni izlemek için. Diğer zamanlarda..." Sesini temizliyor, dudaklarını ıslatıyor. "Dürtüler yakaladım, sarsamadığım duygular. Çok güzelsin. Senin gibisini hiç görmedim. Kafamda canlandırabildiğim tüm görüntülerden daha iyisin. Kendime dokunmak doğal geldi. Seni o şekilde işaretlememin yanlış olduğunu biliyordum ama bu da doğaldı.

Hissettiklerimde aşağılayıcı ya da saygısızca bir şey yoktu. Seni taciz etmedim. Senin rızan olmadan bunu asla yapmam."

Duygularım karmakarışık. Bunu neden yaptığını anlıyorum. O da bende aynı dürtüleri uyandırıyor. Ama ona mastürbasyon yapmak?

Bu saçmalık.

Nasıl tepki vereceğini görmek için tepkimi dizginliyorum.

"Biliyordum." Sırt üstü uzanarak tavana bakıyor ve dudağını çiğniyor. "Sana beni uyurken izleyip izlemediğini sorduğum zamanı hatırlıyor musun? Sen olduğunu biliyordum."

Ona öyle bakmaması gerekiyordu. Ya da onu düşünmemesi. Ya da onu istememesi. Bir anlaşmamız vardı. Ama ona bunu söylemeyeceğim çünkü ben de suçluyum. Kardeşlerime ondan uzak durmalarını söylerken, ben onu duvarlara sıkıştırıyor ve dilimi boğazına sokuyordum.

"Kaç kere?" Gözlerinin içine bakıyorum. "İki kez."

Bakışlarını benden hiç esirgemiyor, taş gibi. "Hayır."

Gözlerini kısıyor. "Ben üç kez hatırlıyorum."

Dikkatini tekrar ona çeviriyor, ifadesi yumuşuyor. "Dört, aslında."

Öfkem ikinci bir kalp gibi çarpıyor. Battaniyeleri çırparak çıkarıyorum ve soğuk havanın öfkeli kanımı soğutmak için içeri girmesine izin veriyorum.

"Aman Tanrım." Kabarıyor. Yanakları kızardı. Sonra... "Kody Strakh, sen hastasın!" Ona doğru hamle yapıyor, sert tonu göğsüne indirdiği çok hafif darbelerle yalanlanıyor. "Senin neyin var böyle?"

Adamın üzerine yuvarlanarak kalçalarının üzerine iniyor, beline sarılıyor ve kahkahalarla mücadele ederken onu azarlamaya devam ediyor. "Benim üzerimde dört kez mastürbasyon yaptın ve bana asla söylemeyecektin!"

"Yapacaktım, yemin ederim." Sırtısını bastırarak onun tokat atan ellerini engelledi. "Sadece doğru zamanı bekliyordum."

"Bana sapık olduğunu söylemek için doğru zaman mı? Ertesi sabaha ne dersin? Ya da belki yüzüme boşaldığın gece? Bu iyi bir zaman olurdu." Adamın kalçalarına tıneyerek kollarını kavuşturuyor. "Bunu da konuşmamız gerek. Atölyedeki o gece."

"Hayır, yok." Sırt üstü yatıyorum ve bir kolumu alnıma koyarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

"Yorgun ve kızgın olduğunu biliyorum, bu yüzden konuşma bekleyebilir." Sesi sertleşiyor. "Ama bunu konuşacağız." Parmaklarım, dişlerim, bacaklarım, her yerim kenetlenirken gözlerimi kapatıyorum.

"Hey." Yatak sarsılıyor, yaklaştığının sinyalini veriyor. "Bizden saklanma." "Saklanmıyorum."

Elleri kolumun üzerinde kayıyor, yüzümden uzaklaştırıyor. Gözlerimi açıyorum ve onunkileri birkaç santim ötede buluyorum, kocaman ve yeşil, arıyor, kazıyor, beni açmaya çalışıyor.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Çenemi tutuyor. "Bu aşk. Üçümüzün paylaşması. Bocalıyorum ama hislerimin ve geçmişimin bana neyin doğru ve gerçek olduğunu söylemesine izin vermeyi öğrendim. *Bu* doğru ve gerçek. Biz. Paylaşma kısmının kolay olmadığını biliyorum. En iyi şeyler asla kolay değildir. Bunu dileyebilirsin ama ben bunun için savaşıyorum. Vücudumdaki her damla kanla, bizden vazgeçmeyeceğim. Çünkü tam burada, üçümüz..." Her birimizin elini tutup kucağına çekiyor. "Sahip olduğumuz tek iyi şey bu. Önemli olan tek şey. Eğer içinizden biri aynı fikirde değilse, sesini yükseltse iyi olur." Yanakları zıplıyor. "Böylece fikrinizi değiştirebilirim."

Bu kadın.

O kadar sevimli ki. Kızmam gerektiğini unutuyorum.

"Gözlerindeki o bakışı seviyorum," diye mırıldanıyor

Kody.

"Hangisi?" Karnına doğru eğiliyor ve çenesini desteklemek için ellerimizi

bırakıyor. "Önüne çıkan her şeyi ve herkesi tamamen yok etmeyi vaat eden."

"Oh." Başını eğip kirpiklerinin altından bize bakıyor. "Aklıma bir şey koyduğumda biraz deliriyorum. Adil bir uyarı..."

Hiçbir şeyi bunu istediğim kadar istememiştim."

"Çılgınlığın karşı konulmaz." Onu belinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum, o kadar sıkı sıkıyorum ki daha derine çekmek için kaburgalarımı kırmam gerekiyor.

Küçük bir nefes verir ama şikayet etmez.

Kody daha yakına kayıyor, sırtına bastırarak onu içine hapsediyor. Ona verdiği iç çekiş o kadar ağırlıksız, o kadar memnuniyet dolu geliyor ki, kaslarımda kalan tüm gerginliği eritiyor.

Onun hangi parçalarının ona dokunduğunun içgüdüsel olarak farkındayım - göğsü sırtına değiyor, bir eli kalçasında, bir kolu başının altına kıvrılmış, burnu saçlarında, iki bacağı da onunkilere dolanmış - ama bundan nefret etmiyorum.

Onunla benim aramda iki kat koruma var. Sıcaklığın iki katı. Önümüzdeki aylarda hayatta kalmak için iki kat duygusal ve fiziksel destek.

Eğer bana bir şey olursa, yalnız kalmayacak.

Ama paylaşma kısmı? İşte bu beni çıldırtıyor.

Siz bunu dileyebilirsiniz ama ben bunun için savaşıyorum.

Bir ilişki içinde olmanın, hele hele onunla ve kardeşimle bir ilişki içinde olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışıyorum. İçimdeki her şey buna isyan etse bile kabullenmeye çalışıyorum.

Kahretsin, onun yüzüne boşalmasını izledim. Bunun olmasına izin verdim ve dünyanın sonu gelmedi.

Ama birlikte gizlice kaçmaları, hayvanlar gibi sevişmeleri ve gittikçe daha derin bir aşka düşmeleri düşüncesi? Ben bunun neresindeyim? Ya onu daha çok seviyorsa? Ya onu seçerse?

Seçmek. Paylaşmak. İki seçenek de ideal değil. Ama şimdilik, o uyurken onu kucağıma almaktan, ikisini de kucağıma almaktan ve onları tam da olmaları gereken yerde, güvende tutmaktan memnunum.

Biz çocukken, bu verandada kahve ve yulaf sütü içerek ve güneşin tepelerin doğu kenarını aşmasını izleyerek birçok sabah geçirdik.

Bir ay süren kutup gecelerinin ardından ışığın ilk parıltısıyla birlikte, battaniyelerimize sarınarak çıkıntının altında oturur, beyaz bulutlardan dokunaklı bir rahatlama solurduk.

Şimdi olduğu gibi.

Ufuk, derin, kalıcı siyahlar ve mavilerden daha yumuşak, daha sıcak tonlara geçerek renk değiştiriyor. Karanlıktan çıkan manzara, lavanta ve altın renginde parıldayan kar ve buzdan bir elbise giyiyor.

Duygusal ağırlığı olan görsel bir gösteri. Karanlıktan aydınlığa, umutsuzluktan umuda, çocukluğumuzun hayallerini yansıtıyor, ancak şimdi kalplerimiz yetişkin şeyleri arzuluyor ve riskler çok daha yüksek.

Hiç bu kadar aç olmamıştım. Yemeğe aç. Cevaplara aç. Kucağımdaki kadın için aç. Onunla bu tepelerin ötesinde bir geleceğe açım.

Açlığın insanı motive eden bir yönü vardır.

"Gökyüzü açılıyor." Yanımdaki sandalyeye yayılmış olan Leo'ya bakıyorum. "Fırtınadan kurtulmuş olabiliriz."

"Belki." Frankie'ye dumanı tüten bir fincan sade kahve uzatıyor ve eldivenli elini bacağına koyuyor. "Su ısıtıcısını bugün değiştireceğim. Sonra, hava izin verirse, yarın sabahın ilk ışıklarında kar makinesine doğru yürüyeceğim."

Tamir edecek parçalara sahip olduğunu, bir saatten kısa sürede tamir edebileceğini ve aynı gün geri dönebileceğini iddia ediyor. Yine de...

"Yalnız gitmiyorsun." Kahvemi yudumluyorum, kavrulmuş lezzetin, kamp ateşinin dumanının tadını çıkarıyorum, birkaç hafta içinde bittiğinde tadının uzak bir anı olacağını biliyorum.

Frankie sanki çoktan oylama yapmışız gibi, "Ben onunla gidiyorum," diyor.

Leo'nun bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerinde kendi fırtınası esiyor. O da benim gibi ikiye bölünmüş durumda. Onu yalnız bırakmak düşünülemez bile. Ya onunla gidecek ya da benim gözetimim altında kalacak.

Bir kar fırtınası onu ansızın alıp götürebilecekken onu oraya tek başına göndermek aptalca bir iştir. Onu kanamayı durdurabilecek, kırık kemikleri düzeltebilecek ve hipotermiyi tedavi edebilecek biriyle göndermek tek mantıklı seçimdir.

Ama koruyucu içgüdülerim bu fikre karşı uluyor.

O çok küçük. Çok değerli. Kalbimin etrafında çok iç içe.

Kolay cevap, birbirimize destek olup hep birlikte gitmek. Kar makinesinin sadece iki kişiyi taşıyabilmesi dışında. Geri dönmek için yürümem gerekecekti ki bu da doğru beslenseydim gözümü kırpmayacağım bir girişim olurdu.

"Beyninin gıcırdadığını duyabiliyorum." Kucağımda dönüyor, gözleri aramızda gidip geliyor. "Kadın düşmanı, eski moda mağara adamı saçmalıklarını bir kenara bırak ve bana gitmemem için mantıklı bir neden söyle."

Sahip olduğum her argüman, onu zarardan korumak için ilkel bir dürtüden kaynaklanıyor. "Donarak ölebilirsin." Leo parmaklarını dizine vuruyor.

"Sen de yapabilirsin." Onun burnunu dürtüyor. "Başka neyiniz var?"

"Spagetti kolların var." Dudaklarını dişlerinin arasında sıkıyor, gözleri flört ediyor.

"Tut şunu." Elindeki kupayı bana uzatıyor ve adamın bacaklarının arasındaki boşluğa atlayıp üzerine eğiliyor.

"Spagetti gibi olabilirler ama yine de kin tutabilirler... ya da sağ kroşe atabilirler. Göstermek ister misin?"

"Beni de yaz." Alçak, azgın bir gümbürtü sesine tuhaf şeyler yapıyor, gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Yine de kirpiklerinin ağır bir şekilde dalgalanmasına bakılırsa hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Onun aptal suratına bir aparkat indirmesini izlemeyi tercih ederdim ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Kulaklarımın dibinden bir başka alçak mırıltı geçiyor. Bu kez daha derin bir yerden, sanki yeryüzünün ta kendisinden titreşiyormuş gibi yayılıyor.

Ya da yukarıdaki cenneti.

Bu ses kardeşimden gelmiyor.

"Bunu duydun mu?" Ayağa kalktım, verandadan parmaklıklara doğru uçuyorum.

Uzakta, buzlu tepelerin üzerinde, küçük bir siluet mor gökyüzüne karşı parıldıyor ve parlayan bir yıldız büyüklüğünde kısa bir parıltı yaratıyor.

Bu bir yıldız değil.

Mesafe ve kalın, soğuk hava nedeniyle boğuklaşan ses insan yapımı. Cisim durmadan hareket ediyor ve ardında belli belirsiz bir yoğunlaşma izi bırakıyor.

Gördüğüm manzara karşısında irkildim, tamamen şaşkına döndüm, tepkim gecikti ve inkâra saplandı. Leo yanımdan koşarak geçiyor, merdivenlerden iniyor ve tepelere giden yol boyunca bağırıp kollarını sallıyor.

"Bir uçak." Frankie'nin yanımdaki heyecan patlaması beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Burada mı? Hoss'a bu kadar yakın mı? İhtimaller nedir?"

"Sıfır." Parmaklıkları beyaz eklemlerimle kavırıyorum.

Uçağın gökyüzündeki yolculuğu onu gittikçe daha uzağa götürürken, uçaktaki hiç kimsenin tundrada koşan çaresiz kardeşimi görme şansının olmadığını biliyorum.

Hoss tepelerin gölgesinde gizleniyor. Pencerelede ışık yanmıyor. Arazide SOS ateşi yanmıyor. Kulübe gökyüzünden görülse bile, burada insan yaşamı olduğuna dair hiçbir belirti yok, hele ki zor durumdaki bir insan yaşamı.

"Bizi görmüyorlar." Kolumun altından kayıyor ve belime sarılıyor, sesi boş. "Çok karanlık. Çok uzaktayız." "Evet."

Başının arkasını kavrayıp onu sıkıca kendime doğru çekiyorum. "Belki geri gelirler."

Tundrada ancak bir nokta kadar olan Leo, artık gökyüzündeki umudu kovalamıyor. Çıldırılmış olmalı, havayı yumrukluyor, gözleri vahşi ve dudakları hırıltıyla kıvrılmış. İyi ki geri dönmek için onca yolu yürümek zorunda. Bu ona sakinleşmesi için zaman verir.

"Birkaç hendek inşa etmeme yardım etmek ister misin?" Saçındaki kalın, kırmızı örgüyü çekiştiriyorum.

"Hendekler mi?" Bana bakıyor, yüzündeki yıkım şaşkınlığa dönüşüyor, sonra farkına varıyor. "SOS sinyali oluşturmak için mi?"

"Elbette. Ne diyorsun?"

Şapkamın tavşan kürkü kulak kapaklarını iki eliyle kavırıyor ve çekerek başımı kendi hizasına getiriyor. Ağzıma ulaştığında, kanımı ateşe veren bir tutkuyla beni sert ve derin bir şekilde öpüyor.

Onu yiyip bitiriyorum, ona dilimi, ateşimi ve umudumu veriyorum.

Eğer bir mucize olur da o uçak geri dönerse, bizi gördüklerinden emin olacağım.

Gün boyunca ve gece boyunca çalışarak, savunmamızı el değmemiş kardan bir tuvale kazıyoruz. Her bir kürek omuzlarımızdaki karanlık gökyüzü kadar ağır. Her hareket, düşen sıcaklıklara karşı bir savaş, gücümüzü tüketiyor ve gözlerimizin çukurlarına yorgunluk boyuyor.

Yorgunluk sadece bir yan etki değildir. Yaşayan, nefes alan bir rakiptir, kemiklerimize sızar ve kalori eksikliği zulmüyle eklemlerimizi yavaşlatır.

Frankie bizimle birlikte savaşıyor, ruhu bedeninden çok daha canlı. Acımasız soğuk onu daha şiddetli bir şekilde pençeliyor, dişlerini gıcırdatıyor ve koordinasyonunu bozuyor gibi görünüyor. Kendini çok zorluyor ve bayılacağından endişeleniyorum.

"Frankie," diye yüzüncü kez homurdanıyorum. "Biraz ara ver." "Sen ara ver."

Tüm bu inatçılığın bu kadar küçük bir pakete nasıl sığdığını bilmiyorum.

O bana bel derinliğindeki çukurları kazmamda yardım ederken, Leo da kulübeden ve diğer binalardan malzeme taşıyor. Görünürlüğü en üst düzeye çıkarmak için çukurları koyu renkli molozlarla dolduruyoruz, Leo'nun bulabildiği ve yakacak odun olarak kullanılmayacak her şeyle.

Variller, metal raflar, çelik kaplamalar, çöpler, geri dönüştürülebilir malzemeler, ocaklardan çıkan küller, brandalar, perdeler, şilteler, eski motor yağı, boya ve ahşap boyası - bunların çoğu çevre dostu değil, ancak siperleri karartmak ve harfleri öne çıkarmak için elimizde olan tek şey bunlar.

"Şöyle düşün." Küreğini kara saplıyor ve dik durabilmek için tökezliyor. "Bu güzel, uhrevi manzaranın tadını çıkarıyoruz." Tepelerin üzerindeki kuzey ışıklarını işaret ediyor. "Ve bu süreçte egzersiz yapıyoruz. Soğuk iklimlerde yaşayan şehir insanlarından daha iyi durumdayız."

"Nasıl anladın?" Leo eski bir lastiği çalı uçağı kadar uzun bir hendeğin kıvrımına fırlatıyor.

"Bir yandan araba yolundaki kirli karı küreyip bir yandan da ısınan komşumuzun arabasından çıkan dumanı içimize çekmiyoruz. Buzlu yollarda, telefonlarıyla dikkati dağılmış binlerce yolcuyla birlikte araba kullanmak zorunda değiliz. Kar küreme araçları botlarımızın üzerine tuzla işlenmiş çamur atmıyor, trafik sıkışıklığı ya da gürültü kirliliği yok..." Sallanıyor.

Kürek elinden fırlıyor ve onunla birlikte yuvarlanıp yüzüstü çukura düşüyor. Kalbim göğsümde durdu.

"Siktir." Karda ilerleyerek mesafeyi açıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Frankie?" Gülüyor ama yüzünü paltoma gömerken hıçkırık sesi gibi geliyor. "Asla yeterince güçlü olamayacağım."

"Kapa çeneni." Burunlarımız birbirine değene kadar onu göğsümden yukarı çekiyorum. "Sen tanıdığım en dayanıklı kadınsın ve ben pek çok kadın tanıdım. En az dört tane."

"Komik." İnliyor. "Beni yere bırak."

Ölmeyi tercih ederim.

Leo bize doğru fırlıyor, gözlerinin keskin beyazı aydan daha parlak parlıyor. Eldivenini çıkararak kızın yüzüne dokunuyor ve kapüşonlu bakışlarını yakalıyor. "İşin bitti."

Tartışamayacak kadar güçsüz, tuttuğum beşikte gevşekçe asılı duruyor.

Ona bakıyor, gözlerini açık tutmaya çalışıyormuş gibi hızla kırıştırıyor. Evet, onun da işi bitti. "Onu içeri götür. Ben işimi bitiririm." Onu kollarına bırakıyorum.

Havadan daha hafif, insan dayanıklılığının bu kırılgan güzelliği. Küreğini saatler önce asmış olmalıydı, ama bu

Nasıl yapıldığını.

"Emin misin?" Beni inceliyor.

"Evet. Daha saatlerim var."

"Arkanı kolla." Tepeleri, gölgeli vadileri ve omurgama bağlı arbaleti inceliyor. "Bu gece seni iyileştirmeyecek."

"Doğru değil," diye mırıldanıyor boynuna.

Ağzının kenarından çarpık bir sırtıma geçiyor ama etrafındaki karanlığı yeniden tararken hemen kayboluyor. Kurtları arıyor.

Yılın bu zamanı, av azlığı onları tepelerden başka yerlerde avlanmaya zorlar. Hoss'un etrafında dönmeye

başlayacaklar, eğer henüz dönmedilerse.

Yaralarım tamamen iyileştiği için tüm sürüyle başa çıkabilirim. Bize et lazım.

Ama sınırı nerede çizeceğiz? Bir hafta önce Denver'ın cesedini o canavarlara yedirdik. Onun etini dişlerinin arasında hayal etmek iştahımı kabartmıyor. Midemi bulandırıyor.

"Ben göz kulak olurum." Kollarındaki kadının üzerine eğilerek alnına bir öpücük konduruyorum.

Kaşlarını çatarak onu daha da yaklaştırıyor ve kulübeye götürüyor. Güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde, görevime geri dönüyorum. Gece ilerledikçe, yardım etmek için birkaç kez dışarı çıkıyor, ama onu kızımıza göz kulak olması için içeri geri gönderiyorum.

Alaska gökyüzünün altında durmadan çalışıyorum, her saniye başım daha da dönüyor ve iklimle ilgisi olmayan bir şekilde üşüyorum. Ama bitirmeye kararlıyım.

Güzel bir kadın beni kulübede bekliyor, yatağın üzerinde onun yanında yerimi sıcak tutuyor. Yakında benim yerim onun bacaklarının arası olacak; yumuşak, tatlı ve kiraz gibi kokuyor, dişlerim için hazır.

Bu düşünce kollarımdaki hissi kaybedene kadar devam etmemi sağlıyor. İçimde düşük bir vızıltı dolaşıyor. Dizlerim aksıyor ve midem tuhaf hissediyor. Muhtemelen bir molaya ihtiyacım var. Ve yemeğe.

Kesinlikle yemeliyim.

Geri çekilip ilerleyişimi inceliyorum.

Ay ışığıyla aydınlanmış kara oyulmuş, her biri otuz metre uzunluğunda

üç kara harf. SOS.

Ruhlarımızı kurtar.

Neredeyse bitti. Sadece birkaç moloz daha ve-

Vücudum pes ettiği anda bunu hissediyorum. Gücümün sınırları kaslarıma çarpıyor ve her şeyi eriyen suya dönüştürüyor.

Dizlerim yere batıyor, sonra ellerim, göğsüm. Zayıflama, siniri ve kemiği sular altında bırakıyor, yaşayan her parçamı yumuşatıyor. Soğuktan ya da efordan değil. Ben bunlara alışkınım.

Yiyecek eksikliği.

İki öğün yemek yedim ama günlük aktiviteyi karşılayacak kadar kalori almadım.

Dirseklerimi kara saplayarak kulübeye doğru sürünmeye çalışıyorum ama uzuvlarım çok halsiz, çok ağır. O kadar yorgunum ki, göz kapaklarımı çekiştiriyor ve görüşümü karartıyor.

Oh, lanet olsun. Hiç iyi değil.

Bilinç beni terk etmeye çalışırken, yaklaşan adımları duyuyorum ve bunların pençelere değil botlara ait olması için dua ediyorum. Sesi takip ederek, kalbimin her atışıyla farkındalığa tutunuyorum.

Uyanık kal. Uyanık kal.

Parmaklarım sırtımdaki arbaleti bulmaya çalışıyor ama ince motor kontrolüm yok. Kayışları çözemiyorum, gözlerimi bile açamıyorum. Bıçaklarımdan birini çıkarmak imkansız.

Bağırmaya çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor, zihnimin derinliklerinde yankılanıyor.

Tek istediğim uyumak. Yanağımın altında bir yastık kar ve kulaklarımda kurtların uluyan şarkısıyla karanlığa teslim oluyorum.

Ta ki bir şey yan tarafıma çarpıp kaburgalarıma korkunç bir acı verene kadar. Acı içinde bağıriyorum ama sesim silah sesleriyle bastırılıyor.

Tam başımın üstünde.

"Ayağa kalk!" Leo bu kez omzuma bir tekme daha atıyor ve arkamdaki bir şeye ateş ediyor.

Bulanık silüetler. Başım ağrıyor. Wooziness. Yüzüm neden karın içinde?

"Yüce Tanrım." Bir el daha ateş etti. Sonra elleri üzerimde, beni yerden kaldırıyor. "Onun kadar inatçı. Kışın sonuna kadar ikinizi de öldürmezsem, bu bir mucize olacak."

Beni katledilmiş bir leş gibi tundrada sürüklüyor, her birkaç adımda bir durup gölgelere kurşun yağdırıyor. "Frankie!"

Daha fazla silah sesi. Sonra beni tekrar çekiyor. "Lanet kıcını içeri sok!"

"Ben... yürüyebilirim." Dilim doğru hissetmiyor, kuru buz gibi dudaklarıma

yapışıyor. "Konuşamıyorum bile." Duruyor, bedenimin sert bir şeye çarpmasına

izin veriyor.

Merdiven mi?

Silah seslerinin gürültüsü içimde yankılanıyor. Tırmanmam gerektiğini bilerek bir sonraki basamağa uzanırken, boş kovanlar sırtımda patlıyor.

Reflekslerimin nesi var?

Dizimi başka bir merdivene saplıyorum, itiyorum, yükseliyorum, kayıyorum, sonra... Unutuluyorum.

Bir sonraki fark ettiğim şey ateşin turuncu parıltısı, tenimdeki sıcaklık ve daha uzaktaki boğuk sesler.

"Hayır," diye fısıldıyor Frankie sertçe. "Eğer bunu yapmazsak, düşük tansiyon ve bilinç kaybından daha kötü etkileri olacak."

"Ölümden daha mı kötü?" Leo hırlıyor.

"Evet. Çok daha kötüsü. Eğer onu bulmasaydınız, kurtlar tarafından canlı canlı yenecekti. Burada derimizin altında yağ ve kas kaybından daha fazlası var."

"Ne gibi?" Fısıltısı alçalıyor, korkuyla çatlıyor. "Her gece yıkanırken ne arıyorsun?"

Uzun bir duraklama. Görüşümün yatak odasının karanlık kapısına ve onu dolduran silüetlere alışması için yeterince uzun bir süre.

Leo onun üzerinde yükseliyor, her zaman yaptığı gibi ona doğru eğiliyor ve gözünü korkutmaya çalışıyor. Ama o, çenesini dışarı çıkarmış, ellerini kalçalarına dayamış, tavrını ortaya koyuyor.

Sonunda konuştuğunda, saçma sapan profesyonel ses tonuyla konuşuyor. "Deri atrofisi, saç dökülmesi, dehidrasyon, belirgin kilo kaybı, yavaş kalp hızı, düşük vücut ısısı, anemi, osteomalazi arıyorum."

"*Osteo-ne?*" Burun delikleri nabız gibi atıyor.

"Raşitizm. Kemiklerde hassasiyet, kas krampları, ayak bileklerinde ve el bileklerinde kalınlaşma, çarpık bacak, omurgada eğilme..." İç çekiyor. "Marasmus'un tüm belirtileri. Ayrıca kas kütlesinin azalmasına ancak deri altı yağının tutulmasına neden olan kwashiorkor için de kontrol ediyorum." Karnına bir şaplak atarak irkilmesine neden oluyor. "Karın şişliği, bacaklarda ve ayaklarda sıvı toplanması, sinirlilik ve yorgunluk." Bakışları bana kayıyor ve gözleri açılıyor. "Uyanmışsın."

"Kwaa-shee ya da her ne dediysen var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır." Bana doğru koşuyor ve yanımda diz çöküyor, pembe yüzü görüş alanımı aydınlatıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben... iyiyim?" Kolumu kaldırıyorum ve bir seruma bağlı olduğunu fark ediyorum. Panikle hortumu takip ederek yakınlarda asılı duran şeffaf bir torbaya ulaşıyorum. "Ne oldu? Kurtlar mı saldırdı?"

"Hayır, hayır! Şşşt." Yüzümü okşayarak beni anında sakinleştirdi. "Bayıldın."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Düşük kalp hızı, aşırı efor, dehidrasyon, hipotansiyon, hipotermi, hipoglisemi, ciddi protein eksikliği..." Omzunun üzerinden Leo'ya ters bir bakış fırlatıyor. "Devam edeyim mi?"

Boynunun satenimsi kıvrımını okşayarak dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Ölecek miyim?" "Bugün değil, yakışıklı."

"Ne hakkında tartışıyordunuz?"

"Günlük istihkakımızı artırmamız gerekiyor." Yüz hatları gerginleşiyor, bir tartışmaya hazırlanıyor. "Et rezervlerimize dalmamızı, gücümüzü yeniden inşa etmemizi ve mümkün olan en kısa sürede o pemmikanı almamızı öneriyorum."

"Biz mi?" Leo ile bakışıyoruz.

Arkasındaki ocağa yaslanmış, bir kolunu göğsünde sıkıca kavuşturmuş, bir yandan da tırnağını çiğniyor.

"Sen ve ben." Yüzünü benimkinin içine koyuyor ve diğer her şeyi görmemi engelliyor.

"Erzağımızı artırıp pemmikanı geri almak mı istiyorsun?" Kızgın bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu adımların tersine çevrilmesi gerekmez mi?"

"Hayır. Daha fazla enerji elde etmek için enerjiye ihtiyacımız var." "Profesyonel tavsiyeniz bu mu?"

"Evet. Beslenmenizi düzeltmezsek, bağışıklık sisteminiz tehlikeye girecek ve sizi enfeksiyona ve hastalığa yatkın hale getirecektir. Hipovolemik şoka, karaciğer sirozuna, pankreas atrofisine, kalp yetmezliğine, açlığa ve ardından ölüme yol açacak." Leo'ya bir bakış daha.

Göğsüm daralıyor. "İyi haberlerin var mı, doktor?"

"Ben doktor değilim ve evet. Hâlâ nefes alıyorsun. Marasmus ya da kwashiorkor belirtisi yok. Ve..." Göz kırıyor. "SOS sinyalini tamamladın."

Öyle mi yaptım?

Nabızım hızlandı. "Uçak döndü mü?"

"Henüz değil." Dikkatini kolumdaki seruma çevirdi. "Dehidrasyon için sana sıvı verdim. Görünüşe göre çıkarabilirim-"

Tüpü tutup kolumdan çekiyorum.

"Kody!" Öfkeli bir hışımla topuklarının üzerine oturur.

Arşivi - <https://rantey.org>

"Yirmi yedi yıldır buradasın," diyorum Leo'ya, ayağa kalkarak. "Hiç uçak görmedin, değil mi?"

"Doğru."

Soğuk hava tenimi karıncalandırıyor ve tamamen çıplak bir şekilde aşağı bakıyorum. "Beni yıkadın mı?"

"Evet." Kollarını kavuşturuyor. "Sana rektal muayene de yaptı." Kırım sıkıştı. "Hoşuna gitti mi?"

"Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"Eğer hoşuna giderse." Dudağını ısıırıyor.

Sikimdeki o seksi ısırtığı hissedebiliyorum.

"Uçak." Leo yüzüme bir kot pantolon fırlattı. "Yüksek performanslı bir uçaktı. Pahalıydı." "Ödül avcıları mı?" Bacaklarımı pantolonun içine sokuyorum ve yakındaki bir yığından termal bir gömlek çıkarıyorum.

"Benim varsayımım bu." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Belki de bir kar fırtınası her zamanki uçuş yollarını değiştirdi ve onları bizim tepelerimizden geçmeye zorladı."

Kutup ayısı avı, zengin ve sıkılmış şehir insanları için popüler bir eğlencedir. Süslü uçaklar kiralityorlar, böylece köpekli kızakla ya da yürüyerek avlanmaktan çok daha kolay ve hızlı bir şekilde iz sürüyorlar.

Tembel herifler. Ve savurgan. Inuit geleneklerine göre, avcılar kutup ayılarına ölmeden önce ve öldükten sonra saygılı davranırlar. Eğlenmek için öldürmek geleneklerle uyum içinde değildir.

Ancak para konuşur ve zengin pislikler tehlike ve macera heyecanı için parayı öksürürler.

"Uçak kuzeye doğru gidiyordu, muhtemelen kıyıya." Botlarımı giyiyorum ve bağcıklarını bağılıyorum. "Av bittiğinde hangi şehirden geldiyse oraya dönecektir. Belki de aynı yoldan geri dönecektir."

"Nereye gidiyorsun?" Frankie kolumu tutuyor. "İki gündür yataktasın ve-" "İki gün mü?"

Karnım zil çalıyor.

"Evet. Tekrar bayılmadan önce bir şeyler yemelisin." Amansız çenesini itiyor ve iyi bir önlem için göğsümü yumrukluyor. "Hemen şimdi."

"Bana patronluk taslama, kadın."

"Birinin yapması gerek." Kapıya doğru döner.

Çıkarken kışına bir şaplak attım, ciyaklamasına neden oldum.

Leo kaskatı kesiliyor, kulaklarından buhar çıkmasına saniyeler kala öfkeleniyor. "Rahatla." Bir elimle boynuna sarılıyorum.

Kavrayışımın altında daha da sertleşiyor.

"Selam." Ses tonumu yumuşatarak onun alanına giriyorum ve başımı onunla birlikte eğiyorum. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Gerginliği nefes verışıyle birlikte eriyip gidiyor. "Keşke bir ya da iki kurt öldürseydim." "Evet, ama... Denver'ı yiyen kurdu yersek, bu bizi yamyam mı yapar?"

"Lanet olsun, dostum." Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Senin derdin ne lan?" "Bu dürüst bir soru."

"Bir daha asla düşünmek istemediğim bir şey." Başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Bu saçmalığı kendine sakla." Onu dışarı kadar takip ettim. "İki gündür dışarıda olduğuma inanamıyorum. Ne kaçırdım?"

"Frankie'nin tüm dikkati. Onu endişelendirdin." Mutfığa doğru yöneldi ve adada durakladı. "İkimiz de endişelendik." Boğazıma bir yutkunma takılıyor. "Bizi programın gerisine attım."

"Bir programımız yok. Ama artık uyandığına göre, su tankını dönüştüreğim."

"Yemek yiyene kadar olmaz." Frankie kilerden çıktı, elinde sakladığımız bir paket kurutulmuş ren geyiği eti vardı. "Otur. İkiniz de."

Odun haline getirmediğimiz tek iki tabureye oturuyoruz.

"Şimdi dinleyin." Eti üç tabağa paylaşıyor, seradan konserve sebzeler ekliyor ve tabakları bize doğru itiyor. "Daha çok yiyeceğiz, daha çok su içeceğiz, enerji seviyemizi artıracamız, kar makinesini geri alacağız..."

Leo başını ellerinin arasına alıyor, muhtemelen ilk noktayı tartışma dürtüsüyle savaşıyor. "Yeterince güçlendiğimizde," diye devam ediyor, "seks yapacağız."

Kafasını kaldırdı. Nefes almayı bıraktım.

"Oh, güzel. Dinliyorsun." Sırtarak öne doğru eğiliyor ve dirseklerini tezgâhın üzerine koyuyor. "Seks konusunda şaka yapmıyorum. Seninle olmayı özledim." Leo'ya bakıyor, sonra bana dönüyor. "Ben de seninle istiyorum. Gücümüzü geri kazanana kadar bekleyeceğim."

Ama ikiniz de hazır olduğunuzda ben de hazır olacağım."

Sertleştim. Anında. Erken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Leo'ya bir bakış bana onun da sert olduğunu söylüyor. Dik kafalı. Sert yumruklu. Onu

paylaşmaya karşı. Bunu anlayacaktır. Ben onu ikna edemeyebilirim ama o edecek.

"Bu arada..." Bir et şeridini çiğniyor, bizi izliyor. "Bilmeceyi çözeceğiz, uçağı çalıştıracağız, av kulübesine doğru yola çıkacağız ve pemmikan alacağız. Belki yolda birkaç kurt bile vururuz. Ne dersiniz?"

"Ben de seninle olmayı özledim." Leo tezgâhın karşısına uzanır ve onun elini tutar.

Tüm vücudu eriyor.

Her geçen gün yüzü daha da inceliyor, keskinleşiyor ve gözleri çok büyük görünüyor. Ama lanet olsun, hâlâ büyüleyici. Özellikle de ona öyle baktığında. Sanki onun için ölecekmiş gibi.

O kocaman gözlerini bana çeviriyor ve farklı bir duygu ifadesini değiştiriyor.

İstiyorum.

Daha önce hiçbir kadın bana böyle bakmamıştı ama bedenim bunu tanıyor, içgüdüsel olarak anlıyor. Aramızdaki bu gerilim sadece onun güvenini geri kazanmakla ilgili değil. Doğasında cinsellik var. İlkel. Cinsel. Çözmemiz gereken şeyler var. Bir an önce halledilmesi gereken fiziksel şeyler.

"Uçağın anahtarını aramaya devam edeceğim." Tabağını topluyor ve mutfaktan çıkarken yanına alıyor.

Gidişini izliyorum, gözlerim taytının narin formuna yapışmış. Leo da bakıyor. Benim baktığım kıça bakıyor. Başka tarafa bakmak imkansız. Orada bir şey var. Onunla ilgili manyetik ve güçlü bir şey, her şeyi ve herkesi kendi yörüngesine çekiyor.

"Yetkinin kendisinde olduğunu düşünmesi çok tatlı." O gözden kaybolduktan sonra bile büyülenmiş gibi bakmaya devam ediyorum. "Evet." O da gözlerini kaçırmadı. "Şirin de diyebiliriz."

Umutsuzluğumuzun fısıltılarını ve iç içe geçmiş bedenlerimizin sıcaklığını barındıran bir kulübede hapsolmuş, buz ve gölgelerden oluşan bir arafta var oluyoruz.

Uçak geri dönüp sinyalizimizi görecektir mi?

Bilmeceyi çözüp kendi başımıza kaçabilecek miyiz?

Hangisi önce gelecek? Kurtuluş mu yoksa açlık mı?

Açlık zihnimdeki alanın çoğunu kaplıyor. Bıçak gibi saplanan sancılar, yorgunluğun, kas ve yağların tükenmesinin ötesine geçiyor. Psikolojik etkisi derin ve aralıksız bir şekilde kesiyor. Depresyon, anksiyete, halüsinasyonlar ve yemekle meşguliyet... Tanrı yardımcım olsun, tek düşündüğüm yemek yemek. En son ne yediğimi, bundan sonra ne yiyeceğimi, nasıl kokacağımı, tadının ve dokusunun dilimde nasıl bir his yaratacağını düşünüyorum. Bu acı verici.

Hiçbirimiz açıkça şikayet etmiyoruz, ama çoğu zaman Leo ya da Kody'yi kilerde buluyorum, ellerinde bir kese tahıl ya da bir kutu çorba, vaat ettiklerine bakıyorlar, kimse bakmıyorken onları yemenin hayalini kuruyorlar.

Yemeğe olan takıntımızın kök salmasına ve bir parazit gibi zihnimizi tüketmesine izin vermek çok kolay. Bu yüzden onları tayınlarımızı arttırmaya ikna ettim.

Doğru bir karardı. İki gün fazladan kalori aldıktan sonra şimdiden fiziksel ve zihinsel olarak daha güçlü hissediyoruz. Hâlâ açız ama istihkakımızdan tamamen vazgeçemeyiz.

Leo'nun su tankı konusunda kazandığı zafer de keyfimizi artırıyor. Başarılı bir şekilde odun ısıtmalı bir sisteme dönüştürdü ve sadece ana banyo için çalışıyor olsa da, yemek pişirmeyi ve banyo yapmayı mutlak bir lüks haline getiriyor.

"Sen bir mucize işçisisin." Ilık spreyin altında duruyorum, yanaklarım gülümsememle dolup taşıyor.

Sıcak sudan tasarruf etmek için hâlâ birlikte yıkanıyoruz. Önümde muhteşem bir adam ve arkamda başka bir adamla, bu affetmeyen Kuzey Kutbu'nda bir cennet parçası. Burada, onların kucağında, tüm dünya etrafımı sarmış durumda. Çünkü benim tüm dünyam onlar.

İsimde kardeş, kanda aile, aşta rakip, tek bir şeyi koruma kararlılığında birleşmiş iki ruha gönül bağıyla bağlıyım.

Ben.

Onları aynı şekilde koruyacak kadar güçlü olmayabilirim ama onları sağlıklı tutmak ve gözlerine ışığı geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Su tenimde mutluluk izleri bırakırken, Leo'nun güçlü kollarına gömülerek iç çekiyorum.

"İyi bir gece uykusuna ihtiyacımız var." Popomu avuçlayıp sıkıyor. "Çantalarımızı iki kez kontrol edip yatakta sana katılacağım."

Hava sakinleşti. Günlerdir kar fırtınası ya da kar yağışı yok, ardında uğursuz bir sakinlik bırakıyor. Bundan faydalanmalı ve kar makinesini geri almalıyız.

Leo ve ben şafaktan önce ayrılacağız.

O banyodan çıkarken Kody'ye dönüyorum, bakışları fırtınalı gökyüzü kadar karanlık. Her zaman havada asılı. Her zaman izliyor. Yüzüne dokunuyorum, onu iki elimin arasına alıyorum ve başparmaklarımı kıllarla kaplı çenesinde gezdiriyorum.

Bizimle gelmek istiyor ve ben de onu geride bırakmak istemiyorum ama kar makinesi sadece iki kişiyi taşıyabilir.

Ayrıca, uçak dönerse biri burada olmalı.

İsteklerimizi dile getirmemize gerek yok. Etrafımızda yükselen buhar gibi sarmaş dolaş olup nefeslerimize karışıyorlar.

Burada bile, demir açısından zengin yeraltı suyunun ağır kokusu altında, kokusu baskın çıkıyor. Sahip olduğu cazibe, onu inanılmaz derecede çekici ve karşı konulmaz kılan öz, uzun, gölgeli gövdesini sihir gibi sarıyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," diye hırlıyor, "dişlerimi sana geçireceğim."

"Söz mü?"

Bir sonraki nefeste, aç ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Onun için açılıyorum, dilini yalıyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Uzun ve sert vücuduyla beni duş duvarına yapıştırırken, yumuşak ve nemli dudaklarının tadı diş macununun tatlı nanesi gibi.

Sert, karanlık ve vahşi, bir uyarılma fırtınası. Genellikle zaptedilmiş olan en sert kısmı şimdi karnıma doğru kayıyor, zonkluyor, sürtünüyor, ucundan sızıyor ve içeri girmek istiyor.

İstekler şaşırtıcı.

Bu farklı türden bir açlık, o kadar derin ve büyük bir acı ki karnımızın ötesine uzanıyor ve damarlarımızda yanıyor. Dişlerinin şahdamarıma yaptığı baskı beni tüketiyor, yakınıma çekiyor, varlığımın özüne seslenen bir baştan çıkarma.

Dokunuşu, öpücüğü, ısırtığı, hepsi bir güvenlik vaadidir.

"Leo haklı." O sıcak ağız boynumdan aşağı iniyor, köprücük kemiğimde geziniyor ve meme ucumu kucaklıyor.

"Uyumalı ve enerjini korumalısın." Geri adım atıyor ve beni o günahkâr dudaklardan mahrum bırakıyor. "Yarın uzun bir gün olacak."

İnledim. "Umurumda değil."

Elleri sikinin kalın çeliğinin etrafında kenetlenmişken, beni reddederken, ikimizi de derin bir zevkten mahrum bırakırken değil. Islak ve bekleyen bağlantımız burada geliyor, kendi buharını yaratıyor.

"Bekliyor olacağım." Dudaklarımın kenarında bir parmak izi bırakıyor. "Seni bekliyor olacağım. Ateşimizi canlı tutarak."

Ertesi sabah, beni kaburgalarımı kıran bir kucaklamaya çekiyor ve aynı sözü fısıldıyor. Sadece hayatta kalmak için değil, aşk için de geri dönme kararlılığımı körüklüyor.

O ve Leo benzer bir şekilde kucaklaşıyor, nefesleri soğuk havada buğulanıyor.

Verandadan inip gökyüzüne bakıyorum. Hepimiz bakarız. Ufuk bu sabah daha parlak, pastel tonlarıyla daha ışıltılı görünüyor. Ama uçak yok. Uzaktan gelen bir motor gürültüsü yok.

Rüzgâr kederli ağıtını haykırırken, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği içimi tırmalıyor.

Eğer geri dönmezsek, Kody buzlar çözülene kadar kalan yiyeceklerle hayatta kalacak. Ama yalnız olacak. Uçamadığı bir uçakla yalnız. Asla üstesinden gelemeyeceği bir kederle yalnız.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun sert bakışlarının benimkilere kilitlendiğini

görüyorum. "Geri dönüyoruz." Elleri ceplerinde, başını sallayarak çenesini indiriyor.

Göğsüm sıkışıyor. Gitmek istemiyorum.

Leo bana doğru adım atıyor ve yanımdan geçerken elimi tutup beni kendine çekiyor. Yan bakışları ve sert ifadesi bana aklımdan geçenleri bildiğini söylüyor. Tereddütlerimi anlıyor.

Burası güvenli değil. Sığınaktan kilometrelerce uzaktayken gökyüzü açılıp bir kar fırtınası çıkarabilir. Kurtlar gölgelerden saldırabilir ve biz bir kurşun bile atmadan bizi parçalayabilir. Buzda bir bacağımızı kırabiliriz. Nehir erzaklarımızı çalabilir. Soğuğa yenik düşüp yön duygumuzu kaybedebiliriz.

Eğer ayrılırsak, geri dönüş yolunu asla bulamayabilirim.

Hoss'un ötesindeki dünya, ayın hüküm sürdüğü ve güneşin oyalanmaya cesaret edemediği bir diyar. Soğuk, kemiklerimi kemiren ve donmuş pençeleriyle etimi parçalamaya çalışan bir canavar.

Kat kat giyinmiş olmama rağmen amansız soğuğa karşı tül kadar dayanıksız görünüyorlar. Kar ayakkabıları derin sürüklenmelerde ilerlememe yardımcı oluyor ama yorucu bir hareket gerektiriyor.

En azından benim için yorucu.

Zamanın tüm anlamını yitirdiği uzun bir yürüyüş günü. İlerlemenin tek ölçüsü, ayak seslerimizin kara karşı yavaş ve sabit ritmidir.

Kilometrelerce onu takip ediyorum, kalbi benimkini aratmayacak bir ritimle atan adamı. Hem yorucu hem de heyecan verici bulduğum bir amaç ve kararlılıkla hareket ediyor. Adımlarında bir lupin zarafeti, benim taklit etmeye çalıştığım elementlerle bir uyum var.

Tüfeğini aşinalık ve hazır olma hissi veren bir rahatlıkla taşıyor. Ben ise ayak parmağımı vurmamak için benimkini omuz askısında taşıyorum.

Arada bir durup ufku tehlike işaretleri için tarıyor. Yardım edemem ama gözlerinin odaklanarak daralmasına, vücudunun harekete geçmeye hazır bir şekilde gerilmesine hayranım.

Sırtının genişliği, kürkünün altındaki kasların kıpırdanışı, bunun için yaratılmış, sonsuz bir güç rezervinden yararlanıyor. Onu izlerken, benim için yürüyüşünü yavaşlattığını bildiğimden, acımasız rüzgara meydan okuyan bir sıcaklıkla doluyorum.

O sevdiğim bir adamdan daha fazlası. O benim koruyucum, rehberim ve hayatta kalacağımıza dair güvencem.

Saatlerdir konuşmuyoruz ama gün ortasının karanlığında bana yol gösterirken her hareketinin ve bakışının farkındayım.

Arkamızdaki tepeler sayesinde güneye doğru yürüdüğümüzü, Hoss'tan/kilometrelerce uzakta olduğumuzu biliyorum.

Solumuzda, nehir bizi içine alıyor. Onu göremiyorum ama sesini duyduğum anda Wolf'u düşünmeye başlıyorum.

Onu kıyıya vurmuş halde bulacak mıyız? Kıyafetlerinin parçaları kayaların arasına mı karışmış? Kemikleri yırtıcı hayvanlar tarafından temizlenmiş mi?

Belki de düşüşten kurtulmuş ve bir mağara bulmuştur gibi uzak umut kırıntılarım da var. Belki de balık ve nehir suyuyla yaşıyordur.

Ama balık yok ve o düşüş...

Kurtulmak mümkün değildi.

Uçurumun kenarına yaklaşırken kendimi çok ağır hissediyorum, sınır tanımayan bir hüznle demir atmış gibiyim.

Leo'ya bir bakış attığımda onun da Kurt'u düşündüğünü anlıyorum. Gözleri cam gibi, burnunu çekiyor, eldivenli elinin tersini burnunun altında gezdiriyor ve tehlikeli çıkıntının ötesine, aşağıdaki uçuruma bakıyor.

Obsidyen bir örtü, tepedeki yıldızların soluk parıltısı dışında her şeyi yutuyor. Neye bakıyor bu? "Leo?"

Kaskatı kesiliyor, doğruluyor ve yan gözle bana bakıyor. "Onu seviyor musun?"

Nefesim önümde donuyor, içimde inatla tutunmaya çalışan yaşamın dönen bir bulutu.

Kody. Kody'yi sevip sevmediğimi soruyor.

"Evet." Dişlerim takırdıyor, titremem kontrol edilemiyor. "Ve beni seviyorsun?"

"İstedığimi biliyorsun."

Bana tamamen dönüyor ve omuzlarımı kavrayarak buzla kaplı yüzünü yüzüme yerleştiriyor. "O zaman yaşayacaksın. Anladın mı beni? Onun için ve benim için hayatta kalacaksın. Ne olursa olsun, hayatını ilk sıraya koyacaksın."

"Beni korkutuyorsun."

"Güzel. Farkında ve tetikte olmanı istiyorum. Çünkü eğer düşersen..." Arkasındaki yamaca bakıyor ve bana dönüyor.

"Bundan sağ çıkamayacağım."

"Yani hayatta kalamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, aşkım. Hayatım seninle başlıyor ve seninle bitiyor. Sen benim sonsuzluğumsun." Alnını benimkine değdiriyor ve nefesinin altından "Lütfen Tanrım" diye fısıldıyor.

"Namaz mı kılıyorsun?"

"Dinleyecek olana."

"Tamam." Yutkunuyorum. "Yani bahsettiğin tehlikeli kısım bu muydu?"

"Evet. Yarım mil geride kar makinesini geçtik. Aşağıda." Aşağıdaki nehri işaret ediyor. "Arkamdaki eğim tek iniş yolu ama güvenli değil. Dik ve buzlu, tutunacak yer yok."

"Kar makinesini oraya nasıl indirdin?"

"Çok dikkatli ol. Dinle, bu tırmanışı yüzlerce kez yaptım ve tam olarak dediğimi yapmanı istiyorum. Benim kar ayak kabılarımın çekiş gücü buzu çizecek ve seninkiler için daha fazla tutuş sağlayacak. Benim bastığım yere bas. Yamaçta bir çıkıntı oluşturmak için ayaklarınızın yanlarından yürüyün. Ve yol boyunca elimi tut. Bırakmayacağım Frankie. Düşmeyeceksin."

"Neden etrafıma bir ip bağlamıyorsun?"

"Çünkü düşersem, seni de yanımda götürürüm."

"O zaman ben de sana aynı şeyi söyleyeceğim. Düşmeyeceksin." "Evet, hanımefendi."

Kalbim adrenalin ve derin bir sevgi akışıyla çarpıyor. "Yolu göster."

Acımasız bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor ve elimi tutuyor.

Ve aşağı iniyoruz.

Onun gücüne, becerilerine ve hepsinden önemlisi bizi vadiye götüren sevgisine güveniyorum. O benimle olduğu süreçte, hayatta kalacağımıza inanıyorum.

Yavaşça, dikkatlice, ayak izlerimi onunkilerle eşleştiriyorum, yük olmamak için elimden geleni yapıyorum. Önümde, korkularını yadsıyan bir güvenle hareket ediyor, silueti uçurumun yüzünde sanki yerçekimine direniyormuş gibi süzülüyor.

Bu donmuş cehennemin güzelliğinin her yerinde tehlikeler gizlidir - devlerin ağzı gibi açılmış, bizi yutmaya hazır yarıklar ve ağırlığımız altında çatlayıp bizi aşağıdaki buzlu derinliklere daldırma tehdidinde bulunan ince buz.

Her adım bir kumar, her nefes donmuş havaya karşı bir meydan okuma. Yine de ölümle olan bu dansa sapkın bir heyecan buluyorum.

Burada, elini tuttuğum adamla birlikte olmak, medeniyetin güvenliğinin asla sunamayacağı bir şekilde hayatta olmaktır.

Bakışları aynı anda her yerde; ayaklarımızda, uçurumda, aşağıdaki nehirde. Ne zaman ayağım kaysa ya da dengemi kaybetsem, ağzı dudaksız bir kesik oluşturuyor ve dehşet dolu bir ifadeyi yukarı kaldırıyor.

"Seni seviyorum." Elini sıkıyorum.

Kaşlarını çatıyor, görünüşe göre güvence vermeme beklemiyor.

Rüzgar bir ölüm perisi gibi uğulduyor, gözükenden çok daha tehlikeli ve korkutucu. Bizim için korku etmeye ve dar patikadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama o devam ediyor, adım atılacak en iyi yerleri şaşmaz bir şekilde buluyor, eli benim beceriksiz, acemice inişim

için sürekli bir destek.

Dibe ulaştığımızda bacaklarım tüm gücünü kaybetmişti. Kendime gülererek arkamın üzerine yığılıyorum.

Yanımda diz çöküyor ve sisli gözlüklerini yukarı iterek beni tepeden tırnağa tarıyor, şaşkın görünüyor.

"Devam et ve söyle." Ben de gözlüklerimi çıkarıyorum. "Bana spagetti bacaklarım olduğunu söyle."

Ağzının kenarında bir tutam eğlence çukuru beliriyor. "Ölümüne düşmedin." "Sen de düşmedin."

"Şu anda spagetti için ruhumu

satabilirim." "Baharatlı domates soslu."

"Ve kocaman, sulu köfteler."

"Mmm." Ağzım sulandı. "Ruhlarımızı bir daha asla satamayacak olmamız çok kötü. Spagetti için bile."

"Gerçekten." Buz gibi dudaklarımı öperek çantamı sırtımdan aldı ve kendi çantasını çıkardı. "Hadi kısa bir öğle yemeği molası verelim."

Benim çantam tıbbi malzemeleri ve yiyeceğimizin yarısını taşıyor. Onunkinde ise silahlar, cephane ve kar makinesini tamir etmek için gerekli aletler gibi ağır şeyler var.

Bozuk metal parçası nehrin yarım mil yukarısında yatıyor. Şanslıysak bir iki saat içinde çalıştırır ve biz de Kody'ye geri döneriz.

Kayalık duvarlar her iki taraftan karanlığa doğru yükseliyor ve bir nehir geçidi oluşturarak bizi içine hapsediyor. Derin akıntı, buz parçaları ve başka pek az şey taşıyarak akıp gidiyor.

Kurttan iz yok. Karda iz yok.

Bir an için kendimi av kulübesine ulaştığına ve şu anda orada pemmikan yediğine inandırdım. Onu geri almak için dünyadaki tüm yiyecekleri verirdim.

"Yolculuğun en kötü kısmı bitti, değil mi?" Kürlenmiş et porsiyonumu kabul edip ağzıma atıyorum.

"Doğru." Gözlerini kısarak zifiri karanlık gökyüzüne bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum. "Ne?"

"Yıldız yok." Aniden ayağa kalkıyor, çantasını sallıyor. "Rüzgâr hızlanıyor."

Sanki demek istediğini vurgulamak istercesine, saç telleri şapkasından kurtuluyor ve sert çene çizgisini kirpikliyor. Gözlüklerini indiriyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Acele etmeliyiz."

"Fırtına mı?" Tepemdeki karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.

Sanırım Leo'nun demek istediği de bu.

En son baktığımda görülebilen yıldızlar şimdi tamamen gizlenmiş durumda. Her ne geliyorsa hızlı hareket ediyor olmalı. Sanki yolculuğumuzu bir hayatta kalma mücadelesine dönüştürmekle tehdit eden başka bir düşmana ihtiyacımız varmış gibi.

"Sadece yoğun bulut örtüsü olabilir." Elini kaldırıp yeni bir kar fırtınasının eldivenini kaplamasını izliyor. "Ya da değil." Sırt çantamı giymeme yardım ederken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Sonra yola koyuluyoruz, buzlu nehir boyunca attığımız her adım tüküren rüzgara karşı bir savaş. Uçurum duvarındaki bir açıklıkta durmadan önce fazla ilerleyemedi.

Bir mağara.

"Bunu zirveye giden yolu bulmak için bir işaret olarak kullanıyoruz." Çömeliyor ve ona katılmamı işaret ediyor. Yapıyorum, gözlüklerimdeki kar tanelerini siliyorum.

Merakla, eli garip bir hürmetle kayanın yüzeyinde geziniyor. Acelemiz yok mu?

Sonra gördüm.

Mağaranın ağzındaki duvara bir kelebek kazınmış.

"Bunu kurt oydu." İfadesini çizerek, her biri elinin uzunluğuna yayılan kanatların ana hatlarını çiziyor.

Her kalp atışında Wolf'un yokluğunu sonsuz derinlikte hissediyorum. Leo'nun da hissettiğini biliyorum, özellikle de bir zamanlar paylaştıkları tanıdık alanlarda.

Onun olduğu her şey ve kaybettiğimiz her şey için göğsüm ağrıyor. Bu yıkımı sonsuza dek taşıyacağım. "Neden bir kelebek?" diye soruyorum.

"Kutup Mavisi kelebekleri yazın burada, nehir yatağında yetişen çuha çiçeği üzerinde nektarlayarak gelişir." "Onlar gerçekten mavi mi?"

"Kurt'un gözleri kadar mavi."

"Bu doğada çok nadir görülen bir renk."

"Kurt da öyleydi." Boyuna kadar yükseliyor, kar etrafını kasıp kavuruyor, acımıza kayıtsız. "Eğer ayrılırsak, eğer bir şey olursa-"

"Seni bırakmayacağım."

"Frankie." Çenesini esnetiyor. "Dikkatini ver."

"Tamam. Dinliyorum."

"Kurt keleşini arayın. Mağara derindir ve iyi bir barınak sağlar. Orada birçok kez uyuduk. Mağaraya giden yolu bulursanız, Hoss'a giden yolu da bulursunuz. Tepeye kadar patikadan gidin ve nehri takip ederek geri dönün. Anladın mı?"

Ayaklarımın altındaki buz çatlıyor.

Onu asla terk etmem ama onun duymak istediği bu değil. "Anlıyorum."

"Hadi gidelim."

Böylece, giderek şiddetlenen kar yağışı altında düşüncelerimizde kaybolmuş bir şekilde yolumuza devam ediyoruz.

Kulaklarımı kurt ulumalarına karşı dik tutuyor, gölgelerde parıldayan yırtıcı gözleri izliyorum. Onların bölgesine doğru yürüyor olabilirdik ama Leo'ya sonuna kadar güveniyorum. Beni canı pahasına korur, benimle herhangi bir tehdit arasında hiç düşünmeden durur.

Bu gardımı düşürecekim anlamına gelmiyor. Her tarafta pusuya yatmış olabilecek tehlikelere o kadar odaklanmışım ki, sırtına çarpana kadar durduğunu fark etmiyorum.

Bana doğru dönüyor, gözleri

kocaman. "Neyin var?"

"Kanatlarının altında..." Bakışları omzumun üzerinden geçiyor. "Cevaplar

yalan..." "Anladın mı?"

"Kanatlarının altında," diye

tekrarlıyor. "Kelebek mi?"

Buz ve yankılardan oluşan bir kafeste.

"Mağara," diyoruz aynı anda.

"Lanet olsun." Başını sallıyor. "Bu kadar kolay

olamaz." "Kolay mı? Bunun hangi kısmı kolay?"

"Bilmiyorum. Eğer mağarayı kastettiyse, neden *kafes* dedi?"

"Bunu söylerken gerçek bir kafesin içindeydi. Neden bize cevapları nereye sakladığını söylemedi? Ya da daha iyisi, neden sakladı ki? Elektriği geri getirebilecekken neden sizi kömür için tehlikeli bir yolculuk yapmaya zorladı? O lanet olası bir psikopattı. İşte bu yüzden."

"Buraya çok gelirdi, genellikle yazın Wolf'la birlikte. Ama daha iki hafta önce buradaydım. O lanet mağarada. Hiçbir şey görmedim, bu yüzden cevabın bu olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Büyük bir mağara mı?"

"Evet. Bir sürü tünel. Ve buz." "Ve

yankılar?"

"Doğru. Çok açık görünüyor. Başka bir numara gibi." Kar makinesine doğru döner.

Nehir boyunca bir yerde duruyor, donmuş araziye hapsolmuş, canlanmayı bekliyor. Hızlı bir dönüş için tek umudumuz, yaklaşan fırtınadan kaçmak için tek yolumuz.

"Lanet olası bir çöpçü avı için vaktimiz yok." Gözlerini gökyüzüne dikey, yüzünü silmeden önce hızla kara batırıyor.

"Fırtınayı mağarada bekleyebilir miyiz? Geceyi orada geçirebilir miyiz?"

"Ya kar fırtınası günler sürerse? Ya da haftalarca? Kar altında kalma riskini göze alamayız. Zirveye giden patika geçilmez hale gelebilir ve sadece iki günlük yiyeceğimiz var."

"Bu tek fırsat Leo. Eğer güç sisteminin cevabı o mağaradaysa, kömüre ihtiyacımız yok." "Geri dönmek için kar makinesine ihtiyacımız var."

"Tamir etmek için yardımına

ihtiyacın var mı?" "Seni burada

bırakmayacağım, Frankie."

Kalori alımımız buraya ikinci bir yolculuk yapmak için çok düşük. Kody ve benim hâlâ av kulübesine gidip pemmikan almamız gerekiyor.

Bu soruşturma hemen yapılmalıdır.

"Tam burada, mağarada olacağım." Arkamı gösteriyorum. "Bir silahım ve bir fenerim var. Sen kar makinesini tamir ederken ben de cevapları arayacağım. Kar fırtınası başlamadan kulübe dönmüş oluruz."

"Hayır."

Lanet olsun, çok inatçı.

"Görevleri bölmek en iyi seçeneğimiz." Dişlerimi sıkıyorum. "Benim yerime Kody burada olsaydı, hiç tereddüt etmeden aynen böyle yapardın. Bana biraz güven!"

"Siktir!" Şapkasını çekiştirerek dar bir daire çiziyor. "Siktir!"

Haklı olduğumu biliyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor.

Aşırı korumacı vahşi.

Bir sonraki nefeste yüzüme bakıyor, başımın arkasını tutuyor ve beni kendine çekiyor.

Adam en zor anlarda, karanlıkta, kavurucu soğukta, gökyüzünün etrafımıza düştüğü bir kutup kar fırtınasında ağzımı bulabiliyor.

Beni öperken dudaklarımızın arasında kar yağışı eriyor, çeneler açık, diller kayıyor, nefesler ısınıyor. Beni canlı canlı yiyor, tüm korkularını, umutlarını ve güvenini bağımıza döküyor.

Acı dolu bir hırıltıyla hava almaya çıkıyor ve emir yağıdırıyor.

"Tüfeği her zaman hazır tut." Benim silahımı aldı ve onunkiyle değiştirdi. "Üç mermin var." "Ne

yapıyorsun?"

"Seni tüfeğimle *silahlandırıyorum*. Sahip olduğumuz en ölümcül tüfek, büyük ve tehlikeli avları öldürmek için tasarlandı." "Aşırı tepki veriyorsun."

Silahını almak içime sinmiyor ama bana öyle bir bakıyor ki içim burkuluyor.

"Üç mermi, aşkım. Eğer doğru nişan alırsan, sadece bir taneye ihtiyacın olacak." Gözlüklerimi ayarlıyor, camlarını temizliyor. "Ateş ettiğinde sert bir tepmesi var. Buna hazır ol."

"Tamam."

"Seni kış üstü yere serecek."

"Hazır olacağım."

"Mağaranın girişinin hemen ötesinde keskin bir düşüş var. Ayağımıza dikkat edin. Tetikte olun. Ben dönene kadar o mağaradan ayrılma. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Sinir bozucu bir saniye boyunca bakıyor, gözlüklerin arkasındaki yüzü sapsarı. "Sana seni sevdiğimi söylediğimde, bunu alışkanlıktan ya da duyman gerektiğini düşündüğümünden söylemiyorum. Dünyaya senin yerinin doldurulamaz olduğunu ve sana bir şey olursa benim ebedi gazabıma uğrayacağını hatırlatmak için söylüyorum."

"Vahşi." Midem bulanıyor. "İşte

ben seni böyle seviyorum."

"Sonsuz gazapla." Sırıtiyorum.

"Sonsuza kadar."

"Biliyorum."

"Acele edeceğim." Bir öpücük daha, hızlı ve mutsuz, ve o geri adım atıyor.

Fikrini değiştiremeden mağaraya doğru koşuyorum ve hala onun görüş alanında olan girişe doğru kayıyorum.

Kıpırdamadı, telaşın içinden beni izliyor ve başardığımdan emin.

Bu acımasız topraklardaki vahşi koruyucum.

"Dikkatli olun," diye bağıriyorum rüzgâra karşı ve mağaranın ağzına giriyorum.

Vay, bu keskin bir iniş. Karanlığa ani dalış beni bütünüyle yutarken kollarımı döndürerek ve bir şekilde dik durarak aşağıya doğru kayıyorum.

Gözlüklerimi çıkarıyorum, küçük feneri alıyorum ve fitilini yakıyorum, parıltısı bastıran kasvete karşı zayıf bir savunma.

Gözüme çarpan ilk şey, sadece eriyen suyun kederli damlaları ve arkamdaki nehrin uzaktan gelen yankısıyla bozulan dipsiz sessizlik. Hava o kadar keskin ve soğuk ki, yalnızca insan varlığının dokunmadığı el değmemiş ortamlarda bulunan bir saflık taşıyor.

Nefesim bulutlar oluşturuyor, yukarı doğru sürükleniyor, mağaranın soğuk nefesine karışıyor.

Duvarlar, tavan ve zemin, en saf beyazdan mavinin en derin tonlarına kadar değişen renklerde buzla kaplanmış. Tonlar mağaranın eğriliğine ve ışığın açısına göre değişerek çok yönlü bir görüntü oluşturuyor.

Buz sarkıtları kristal avizeler gibi yukarıdan sarkar. Buzdan dikitler ve sarkıtlar, kireçtaşından benzerlerinin donmuş taklidiyle yükselir ve alçalır.

Güzelliğe rağmen, her gölgeli yarıktan tüyler ürpertici bir tehlike duygusu sızıyor.

Yalnız mıyım? Ayılar, kurtlar - onlar *dışarıda* ya da burada, benim davetsiz misafir olduğum bir alanın efendileri.

Omzuma asılı tüfek soğuk bir teselli, ağırlığı ise Leo olmadan bir merminin yaşamla ölüm arasında duran tek şey olabileceğini hatırlatıyor.

Eğer ayılar bu mağarada kış uykusuna yatsaydı, bana söylerdi, değil mi?

Daha derine ilerliyorum, fener yüksekte, uzun, gezgin gölgeler saçıyor. Donmuş toprak ve birikmiş karla kaplı zemin, ayak altında yumuşak bir şekilde çıtırdıyor. Bazı bölgelerde, şeffaf buz aşağıdaki derinlikleri ortaya çıkarıyor ve içinde hapsolmuş tarihin derin, donmuş katmanlarına bir bakış sunuyor.

Mağara daralıyor, beni paltomu sıyıran ve saçlarımı çekiştiren boşluklardan geçmeye zorluyor. Kalbim hızla çarpıyor, dışarı çıkmak istencesine kaburgalarım vuruyor. Her hışırtı, her buz kayması, gökyüzünü arzulayan kafesteki bir kelebek gibi çırpınmasına neden oluyor.

Kanatlarının altında, buz ve yankılardan oluşan bir kafeste aradığınız cevaplar yatıyor.

Nehrin sesini duyamadan daha da derine inerken kelimeler zihnimde dönüp duruyor.

"Kanatlarının altında..." Buzlu duvarları tanyorum, ne anıyorum? Gerçek bir kafes mi? Bir yankı odası mı? Buzla kaplı bir şey mi? Belki de kayıp gemi? Ya da Ölüm Yadigarları? Düşüncelerim her biri bir öncekinden daha fantastik olan olasılıklarla dolup taşıyor.

Tam şarjlı bir uydu telefonu hayat değiştirirdi. Ya da bir hazine dolusu konserve yiyecek.

Denver'ı tanırıyorsa, muhtemelen buzdan bir tabuta hapsolmuş donmuş bir cesettir. Umarım yakalanması zor isimsiz kardeşi değildir. Duvarlar sessiz duruyor, aradığım cevapların koruyucuları, yüzeyleri mavi ve beyaz mücevherler gibi parlıyor.

Fenerin loş ve titrek parıltısı mağaranın derinliklerinde tek can sipsidi olmuyor. Işık çatlaklardan ve açıklıklardan süzülükçe dağılıyor ve etrafı yumuşak, dağınık bir parlaklıkla aydınlatan, çağlar önce hapsolmuş hava kabarcıklarından

yüzeyleri süsleyen narin buz işçiliğine kadar karmaşık desenleri ortaya çıkaran ruhani bir ışıltı yaratıyor.

Kalın eldivenlerime rağmen, yarıkları ve alt çıkıntıları araştırırken, beni cevaplardan ayıran donmuş perdeyi yırtarken ellerim acı verici bir şekilde uyuşuyor.

Zamandan ve havadan uzakta, dışarıda neler olduğunu ya da ne kadar süredir yok olduğumu bilmiyorum. İlerlemeye devam ediyorum, labirenti tarıyorum, adımlarım buzda yankılanıyor. Sembolizm benim için kayıp değil.

Soğuk etimi ısıtıyor. Gölgeletrafımda dönüyor, titreyen ışığımın yarattığı hayaletler, formları buzla karışıyor, gözlerime oyunlar oynuyor.

Her geçen an, her çıkmaz sokakta hayal kırıklığım artıyor. Bir zamanlar ulaşılabilir gibi görünen bilmece şimdi donmuş parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor.

"Kanatlarının altında..." Sanki mağara cevap verecekmiş gibi tekrar tekrar söylüyorum. Kararlılığım sarsılıyor. Umutsuzluğun sınırı ruhumu kemiriyor.

Nerede olabilir? Neyi kaçırıyorum?

Yuvarlak duvarlara, dış sıcaklıkların şekillendirdiği tünellere, eriyen suyun akışına ve iklim değişikliğinin kapsayıcı etkilerine daha yakından bakıyorum.

Hiçbir şey.

Burada bir şey yok.

Geri dönmeye başladığımda ışığım bir şey yakalıyor, diğerlerine benzemeyen bir oluşum. Bir kuşun uzanmış kanatlarına benzeyen bir çıkıntının altına gizlenmiş bir yarık.

Kalbim yeni bir adrenalin dalgasıyla çarpıyor. Bu o olmalı, şekil tesadüf olamayacak kadar sembolik.

Sadece soğuktan değil, heyecandan da titreyerek yaklaşıyorum. Açıklığın etrafındaki buz kalın, mağaranın yavaşça yırtılmasıyla oluşmuş bir bariyer. Parmaklarım buza sürtünüyor, bu çaba uyuşmuş uzuvlarıma acı darbeleri gönderiyor.

Kazıyorum, bunun hiçbir şeye yol açmayacağı korkusundan doğan bir çaresizlikle pençeliyorum.

Buz, kararlılığımın saldırısı altında parçalanıyor, her bir parça küçük bir zafer. Açıklık yavaşça, isteksizce, sanki sırrından vazgeçmek istemiyormuş gibi teslim oluyor.

Eldivenleri çıkarmak işi kolaylaştırıyor. Ve daha acı verici.

Ta ki parmaklarım ait olmayan bir şeye değene kadar.

Buz değil, kaya değil, insan yapımı bir şey. Donmuş kauçuk mu? Plastik mi? Şok, yorgunluğun sisini yarıp geçiyor. Her ne ise, sayısız yıl boyunca damlayan suyun oluşturduğu küçük, buzlu bir kafesin içine hapsedilmiş.

Titreyen ellerimle çekip kaşıyor ve donmuş zincirlerini yavaşça koparıyorum. Ortaya çıkan her küçük parça içime bir zafer ve dehşet ürpertisi gönderiyor.

Bu gizem hangi sırları barındırıyor? Zaman içinde donmuş hangi gerçekler gün yüzüne çıkmayı bekliyor? O anın ağırlığı üzerime çöküyor. Bilmeceyi çözmek cevaplar vaat ediyor ve belki de gücü geri getirmenin anahtarı.

Belki bir günlük vardır. Leo ve Kody'nin nasıl akraba oldukları, Monty'nin bununla nasıl bir bağlantısı olduğu ve diğer kardeşinin kimliği hakkındaki bilinmeyenleri açığa çıkaracak bir günlük.

Sonunda, ağır hizmet tipi kuru bir çantayı ortaya çıkaracak kadar buzu kaldırıyorum. Şeffaf malzemenin içinde bir kitap yatıyor.

Kalın, donmuş plastiği açmak için acele ederken tırnaklarım hızla yırtılıyor. Kar pantolonumdaki kanı silip içeri uzanıyorum.

İnce cilt. Eski, dayanıksız sayfalar. Kendimi yavaşlamaya ve dikkatlice çıkarmaya zorlarken nabzım çılgına dönüyor. Kapağında bir Turbo Beaver çalı uçağı resmi var.

Uçuş kılavuzu.

Buna inanmıyorum. Eğer bu iğrenç bir şakaysa, kalbim buna dayanamaz. Çok katı ve donmuş, sayfalar dönmüyor. Ellerimi hissetmiyorum. *Nefes al, Frankie. Sakin ol.*

Sonunda kitabın bir bölümünü açıyorum ve yakıt sisteminin bir şeması ortaya çıkıyor. Ağzıma götürüyorum ve kağıt başka bir sayfaya geçecek kadar yumuşayana kadar sıcak nefesler çekiyorum.

Elektrik anahtar paneli, uçuş kontrol sistemi, kalkış gücü zaman limiti, gaz kolu, motorla ilgili daha fazla diyagram, gösterge çizimi, açıklama ve izahat... Aman Tanrım, bu saf altın, onu talep edecek kadar cesur olanlara gökyüzünü vaat ediyor.

Denver bunu neden burada bıraksın ki? Eğer bulmamızı istemiyorsa, neden yok etmedi?

Bilmeceyi söylediğinde, yaşayamayacağını biliyordu. Bir parçası çocuklarına hayatta kalmaları için bir şans vermek istemiş olmalı. Bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum ama kabul ediyorum.

El kitabını göğsüme bastırıyorum. Zaman sahip olmadığım bir lüks, fırtınanın nefesi çoktan dışarıdaki havayı buzlandırmış, siyahı beyaza, hayatı ölüme çevirmişken. Leo'ya geri dönmeli, bu umut kırıntısını, bu uçuş vaadini paylaşmalıyım.

Ama çantada başka bir şey daha var.

Elimi içeri sokuyorum, donmuş parmaklarımı küçük, pürüzsüz bir nesnenin etrafında kıvırıyorum. Yapay. Metal ya da sert plastik. Bir parmak bellek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Neden? İçinde ne olabilir? Banka kayıtları? Dış dünyadaki şifreler ya da anahtarlar? Sorularımızın cevapları? Şuna

Denver'ın geçmişine mi? Oğullarının asla çözmeyi ummadığı her gizeme mi?

Şu anda bir taş kadar kullanışlı, güçsüz ve amaçsız.

Ama el kitabı... Bu bizim kurtuluşumuz, özgürlüğümüz. Onunla hayatta kalmaktan fazlasını yapabiliriz. Kaçabilir, bizi buraya gömmekle tehdit eden tepelerin üzerinde uçabiliriz.

Hazinelere yavaşça su geçirmez çantaya geri koyuyorum ve çantama yerleştiriyorum. Eldivenleri tekrar takarken fenerin alevi zayıflamaya başlıyor.

"Hayır, hayır, hayır. Sakın-"

Işık söner ve mağara karanlığa gömülür.

"Kahretsin!" Yeniden yakmak için boşuna uğraşıyorum.

Yağ bitmiş.

Sadece benim şansım.

Çantaya giriyor, ellerimi tüfeği tutmak için serbest bırakıyorum.

Labirent gibi tünellerden geçen dönüş yolculuğu deliliğe doğru bir iniş gibi geliyor. Gölgele topuklarıma yapışıyor, ölümcül tehditlerini fısıldıyor, kalbim çılgınca atıyor, Leo'yu tekrar görmek, tüm şüpheleri susturacak bir öpücükle dudaklarımı onunkiyle birleştirmek, bu görevde bana güvenmekte haklı olduğunu ona kanıtlamak için çılgınca bir ihtiyacı yankılıyor.

Mağaranın kanatlarının altında, cevaplarımızdan birini buldum - buz ve yankılardan oluşan bir kafeste değil, güvenliğe giden kanatlarımız olabilecek bir el kitabının sayfalarında.

Rüzgârın hayaletimsi iç çekişlerinin rehberliğinde, stygian karanlığında geziniyorum. Mağaranın ağzı bana ötelerdeki fırtınanın sesiyle sesleniyor, kükreyen nehrin ve uğuldayan fırtınaların çığlığıyla.

Çok mu geç kaldık? Zirveye giden patika zaten geçilmez mi?

Girişe giden yokuşun dibine ulaşıyorum. Eşiğin ötesinde kör edici bir beyaz telaşından başka bir şey yok. Leo'nun sözleri zihnimde yankılanıyor, içeride beklemem için bir yalvarış, zoraki bir söz.

Ya bu söz düşmanımız olursa? Ya sıkışıp kaldıysa? Ya incinirse? Hayır, o çok güçlü. Çok zeki. Çok yenilmez.

Kar ve rüzgâr perdesinin ötesinde, hemen dışarıda bekleyen onu bulma arzusuyla beslenen umut, belli belirsiz titreşiyor. Eğer oraya gidersem, bileceğim. Belki yaklaşan kar makinesinin sesini duyarım.

Kalbim endişeyle ağırlaşırken, kar ayakkebillerim her zahmetli adımda buzu ısırarak hain yamacı tırmanıyorum, ta ki unutulmanın eşiğinde durup vahşi kar fırtınası tarafından yutulana kadar.

Görünürlük acımasız bir şaka, dünya kutup öfkesinin bulanıklığına indirgenmiş. Nehre yaklaştıkça güçlü rüzgârlar beni devirmeye çalışıyor. Açıkta kalan dudaklarım buzla sıvanıyor ve gözlüklerimin altına doğru ilerliyor.

Nerede o?

Fırtına benimle alay ediyor, soğuk parmakları etime çarpıyor, onu aramak için daha uzağa gitmeye cesaretlendiriyor. Geri dönüp beklemeliyim. Ama ne kadar süre?

Ne kadar uzağa gitti? Sadece yarım mil mi? Düz bir atış mı? Kar fırtınası yolu kapatarak geriye sadece beyaz ve tehlikeli bir labirent mi bıraktı?

Panik, sığınağa çekilme dürtüsü ile devam etme dürtüsü arasında tereddüt ederken içime işliyor.

Daha derin bir korku beni ileriye doğru itiyor, bu azgın fırtınaya karşı Leo'yla baş başa kalmanın dehşeti.

Her adım bir sonsuzluk. Kalori emen, dayanılmaz derecede soğuk, imkansız bir sonsuzluk. Beş adım. On adım. Çok geç, bu kararın aptallığını fark ettim.

Geri dönmem gerek.

Dönmeye başladığımda garip bir ses içimi ürpertiyor.

Huffing.

Homurdanıyor.

Sonra titreşimli bir ses rüzgârı yarıyor.

Bir hırıltı, insanlık dışı ve korkunç, ölümün habercisi.

Dönüyorum, midem dibe vuruyor. Kar tabakalarının arasından bir kabus şekilleniyor.

Bir boz ayı.

Otuz metre ötedeki fırtınanın içinden kaslı ve sivri dişli bir dev çıkıyor ve bakışları benimkilerle kilitleniyor.

Ruhum bedenimi terk ediyor. Kanım botlarıma akıyor. Korku beni felç ediyor, olduğum yerde kök salıyorum, ölümcül bir kararsızlık. Mağarada kalmalıydım ve şimdi ulaşamayacağım bir yerde, beni yemek isteyen şeyin arkasında bir yerde.

Kaçmak ölüme davetiye çıkarmaktır, yine de onu durduracak güç ellerimde yatıyor. Tüfek benim titreyen nabızla titriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Üç mermi, aşkı. Eğer doğru nişan alırsan, sadece bir taneye ihtiyacın olacak.

Buz eldivenlerimi kaplıyor ve parmaklarımı uyuşturuyor, onları beceriksiz ve tepkisiz hale getiriyor, tüfeğın zorlu tetiğı için zayıf bir eşleşme.

Ayının umurunda değıl. Saldırıyor ve harekete geçme baskısı boğazımdaki yumruğı sıkıyor.

Nişan alıp ateş ediyorum ve lanet olsun, hazır değılim.

Patlama sesi, şiddetli geri tepme, omzuma inen acımasız bir yumruk, vahşi bir yaratık elime karşı mücadele ediyormuş gibi beni geriye doğru savuruyor.

Kurşun ısıtıyor ve içinde bulunduğum durumun dehşeti kristalleşerek beni dizlerimin üzerine çökmekle tehdit ediyor.

Bu sadece fiziksel bir başarısızlık değil, aynı zamanda psikolojik bir darbedir, kontrolün ince kaplamasını sıyrıp atar ve geriye ham, sınırsız bir panik bırakır.

Bunu yapamam.

Canavar bana doğru hızla ilerlerken, her saniye sonsuzluğa uzanıyor ve yaklaşan ölümümün baskısı altında zamanı çarpıtıyor.

İki raunt kaldı.

Mermiyi fırlatıyorum. Bir sonrakini dolduruyorum. Tutuşumu ayarlıyorum, tetiği çekme eylemi hantal eldivenler ve sistemimde seken korkunun şok dalgası nedeniyle karmaşıklaşıyor.

Ben öleceğim.

İkinci atışım fırtına karşısında bir *siktir* git, ön bacağa isabet eden bir umut kurşunu. Boz ayı amansız ilerleyişine devam ediyor, yavaşlamış, topallıyor ama yılmıyor.

Öfke, açlık ve ölümsüz güçten oluşan bir juggernaut. Sürgüyü açıyorum ve son mermiyi yerleştiriyorum.

Tüfeğin dipçiğini morarmış kasıma saplarken omzum zonkluyor. Nişangâhımı sabitleyip ateş ediyorum.

Vur!

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve ayı da tökezliyor, göğsünün üzerine çöküp buzun üzerinde kayarken kükrüyor. Ama ben çoktan dönüp kar fırtınasına doğru kaçmaya başladım.

Koşarak, kalbim çarparak, ciğerlerim nefes nefese, kendimi o şeyden uzaklaştırmak için kalan tüm enerjimi topluyorum. Sonra onu duydum.

O vahşi, üzücü hırıltı, omurgama çarpıyor. Öfkeli ayak seslerinin gök gürültüsü, tepinmeler, hız kazanmalar, yeri sarsmalar. Ortaya çıkan kaosun sesi.

Arkana bakma. Arkana bakma.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve çılgılık atıyorum.

Kar fırtınasının içinden geçerken acı soğuk yüzümü yakıyor, kar makinesinin motoru vadide yankılanıyor. Her fırtına bana kırbaç gibi çarpıyor, kar gözlüklerime acımasızca yağıyor ve görüşümü engelliyor.

İlerliyorum, daha hızlı, kalbim aceleyle çarpıyor.

Frankie.

Onun o mağarada, bu acımasız havada tek başına beklediğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Makineyi tamir etmem çok uzun sürdü ve içimi kemiren endişeden, ona bir şey olmuş olabileceği korkusundan kurtulamıyorum.

Yerinde kalacağına söz vermişti ama her şey ters gidebilirdi.

Emirlere uyamaması gibi.

Yanımdaki nehir, serbest bırakılmış bir canavar gibi çırpınıyor ve kükrüyor, beni mağaraya geri götürüyor. Wolf'un o ölüm tuzağına düştüğünü, akıntının onu altına çektiğini, kayalara ve sivri buzlara çarptığını düşünmemeye çalışıyorum.

Boğazım yanıyor ve bu düşüncelerin üzerine bir kapı çarpıyorum.

Kar yığınları yükseliyor, daha önceki izlerimi siliyor ve arkamdaki ağır kömür kızağı sürüklenerek ilerlememi yavaşlatıyor. Makinenin daha hızlı hareket etmesini isteyerek nefesimin altında küfrediyorum.

Fırtına şiddetleniyor, giysilerimin her katmanını ısıyor, kemiklerimin derinliklerine işliyor, parmaklarımı yakıyor ve ruhumu ürpertiyor. Hava içimdeki hayatı dondurmak istiyor, düşünmemi, nefes almamı zorlaştırıyor.

Yaklaşmış olmalıyım. Ama nasıl bileceğim? Bir bok göremiyorum. Girişi geçtim mi? Şu anda Kody'nin keskin işitme ve insanüstü izleme duyularını gerçekten kullanabilirim.

Bekle. O da neydi öyle?

Tekrar duyulana kadar kulaklarımı zorluyorum. Keskin, tiz bir çılgılık ve uğuldayan rüzgârı kesen bir başkası. Panik göğsümü sıkıyor. Bu Frankie olamaz.

Hayır, bu havada dışarı çıkmaya cesaret edemez. Girer miydi?

Motoru durduruyorum ve başımı eğip dinliyorum, ondan bir iz arıyorum.

İleride bir hareket var.

Renkli bir çizgi.

Kırmızı. Ateş kırmızısı saçları, yüzünün her çizgisine kazınmış çaresizlikle bana doğru koşarken beyaz telaşla keskin bir tezat oluşturuyor.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Tekrar çılgılık atıyor ve ürpertici ses göğsümü yırtarak ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Kurt'un uçurumdan atlayışını izlerken yaşadığım dehşet ve çaresizliğe benzer bir korku çöküyor içime.

O bana doğru koşarken, çözüldüğümü, dengemi kaybettiğimi, kar makinesinin üzerinde zar zor durabildiğimi hissediyorum. Tehlikeyi göremiyorum ama bu topraklarda neyin gizlendiğini biliyorum. Karanlıkta, yoğun kar yağışı altında, bu iyi bir şey olamaz.

Kar makinesinden atlıyorum, elimde tüfek, tüm dünyamı tehdit eden her neyse onunla yüzleşmeye hazırım.

"Frankie!" Bir kolumu sallayarak ona doğru fırladım.

Beni görüyor ama yavaşlamıyor.

Bir sonraki saniye, arkasında öfkeli bir dev pathyor.

Tanrım.

Yaralı ve öfkeli devasa bir boz ayı, korkunç bir hızla onun peşinden topallayarak ilerliyor. Önüne çıkan her şeyi ezen amansız bir güç.

Avının peşinde bir yırtıcı. Soğuk, ölü bedenimin üzerinden.

Tüfeği doğrulttum, ellerim adrenalinden titriyordu, atışımı sabitlemeye çalışıyordum. Lanet olsun! Çok uzakta.

İleri atılırken kanım donuyor, menzile girmeye çalışırken değerli saniyelerimi kaybediyorum. Daha önce hiç böyle bir dehşet hissetmemiştim, ona zamanında ulaşamayacağımı bilmenin dehşeti.

Sallanarak ve sıçrayarak yoluna çıkan engellerden kaçıyor. Çok yakın ama hala benden çok uzakta. Ayı ona doğru yaklaşıyor, pençelerini savurup saçlarını yakalıyor.

"Koş, koş, koş!" Kalbim gümbür gümbür atıyor, midem korkuyla düğümleniyor, bacaklarımı daha hızlı itiyor, tüfeği doğrultuyor ve cesaretlendirici, uyarıcı sözler haykırıyorum.

Fotoğraf çekmeye çalışırken ellerim, onları sabitleme çabalarım rağmen şiddetle titriyor. Kayalara takılıyorum, buzda kayıyorum. Kar fırtınası etrafımızda dönerek görüşümü engelliyor.

Savrulan karların arasından gözlerimi kısıarak hedefe kilitleniyorum; daha da yaklaşan ayıya. Ama her geçen saniye korkum artıyor. Eminliğim sarsılıyor.

Rüzgâr dengemi bozmakla, atışımı rotasından saptırmakla tehdit ediyor. Ya ıskalarsam? Ya onun yerine ben vurursam?

Her tarafta ölüm kol gezerken, evren bize karşı komplo kuruyormuş gibi geliyor. Onu kaybedemem. Onsuz hayatta kalamam.

Parmağım tetikte sıkılaşıyor, tereddüt ediyorum. Kurşunun hedefinde o var ve lanet ayı da hemen onun peşinde. "Frankie!" Tekrar koşuyorum, dişlerimi sıkıyorum ve ellerimin hareketsiz kalmasını, hedeflerini bulmasını istiyorum.

Hayatımda hiç bir ayıya *doğru* koşmadım. Bu delilik. İntihar.

"Geri dön!" diye bağılıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor, fırtınayı delip geçen bir vahşetle dolu. "Kaç, Leo!"

Asla. Hayatta olduğum sürece savaşaacağım, onun için, bizim için.

Rotamı değiştiriyorum, nehre doğru yöneliyorum ve ihtiyacım olan açıyı elde etmek için ince buzı riske atıyorum.

Geniş bir daire çizerken zemin ayaklarımın altında kayıyor ve yer değiştiriyor.

Ne yaptığımı görüyor ve uçuruma doğru savrulup yolumdan çekiliyor, güzel kalbiyle koşuyor.

Dengeleyici bir nefesle tutuşumu ayarlıyorum, odağım jilet keskinliğinde bir noktaya daralıyor. Artık çok yakın, güvenliğe çok yakın. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Nişan alırken, kalbim boğazımda çarparken, beni dinleyen tanrılara dua ediyorum; sevdiğim kadını kurtarmak için gereken güç ve isabet için.

Soğuk daha derine iniyor, hareketlerimi yavaşlatıyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. Göz kırıyorum, odaklanıyorum ve atış menzilinden çıkar çıkmaz ateş ediyorum.

Bir mermi yeterli değil. Bu silahla değil. Bu ayıyla değil.

Ateş etmeye devam ediyorum, mermi üstüne mermi, onu yavaşlatıyorum, sakatlıyorum ama durduramıyorum. Yeniden dolduruyorum, daha yakına koşuyorum, buzda kayıyorum, buzul suyu kalçalarımın çarpıyor, beni altına çekmeye çalışıyor.

Yine de ateş etmeye devam ediyorum, ta ki sonunda ayı karda hareketsiz yatana kadar.

Yavaşça, nefes nefese ona yaklaşıyorum. Beş adım ötede, gözlerinin arasına son bir kurşun gönderiyorum, bir daha asla onu tehdit etmeyeceğinin garantisi.

Gözyaşları gözlüklerini çizerek bana doğru koşuyor, nefesi kesik kesik hıçkırıklarla geliyor. "Yaralandın mı?" Silahı indiriyorum ve onu kollarıma alıp kendime yaklaşıtıyorum.

"Hayır. Sadece sarsıldım."

"Şşşt." Sanki onu bir boz ayıyla ölümle burun buruna geldiği kabusu yeniden yaşamaktan koruyabilecekmişim gibi daha sıkı sıkıyorum.

Ama yapamam. Kimse böyle bir şeyden değişmeden çıkamaz. Onu neredeyse kaybediyordum. Eğer bir dakika daha geç gelseydim.

O benim hayatım. Onun güvenliği benim görevim, bir numaralı önceliğim ve ben başarısız oldum. "İyisin," diye tekrar tekrar fısıldıyorum, sesim duygularımdan boğuklaşıyor.

Bana yapışıyor, şiddetle titriyor, kalp atışları benimkileri yankılıyor. Başımı öpüyorum ve kadınsı kokusunu içime çekerek içimdeki vahşiliği yatıştırmasına izin veriyorum.

Orada dururken, başka bir düşmanın öfkeli tehdidiyle çevriliyken, bu geçitten yakın zamanda çıkamayacağımızı biliyorum.

Ama açlıktan ölmeyeceğiz. Düşen ayı bize hayat vaat ediyor. Yiyecek, değerli ve hayati, şimdi ayaklarımızın altında yatıyor.

Saldırı ve onun cevap arayışı hakkında milyonlarca sorum var ama önemli olan tek soruyu soruyorum. "Mağara nerede, aşkım?"

"Beş dakika bu tarafta mı?" Arkasını işaret ediyor. "Sanırım mı? Çok uzak değil."

"Fırtına geçene kadar orada barınacağız." Çantamı ayının yanına indiriyorum ve ağır hizmet tipi cırcır kayışlarını çıkarıyorum. "Acele etmeliyiz."

"Nesin sen...?" Canavara bakıyor, gözleri farkına varmakla genişliyor. "Aman Tanrım. Yemeğimiz var."

"Bu doğru." Onun heyecanını paylaşarak sırtıyorum. "Kar makinesini getirebilir misin?"

Başını sallayarak *tüfeği* yeniden dolduruyor -akıllı bir kadın- ve ben ödülümüzü kayışlara bağlarken hızla uzaklaşıyor. Umut, parlak ve sıcak, içimi ağzına kadar dolduruyor. Ayılar kışın kış uykusundan pek çıkmazlar. Bu muhtemelen aç, uykulu ve kafası karışık. Bu, ön bacağına ve böğrüne sıkığı kurşunlarla birleşince, onu kaçmasına yetecek kadar yavaşlattı.

Ayıların erken çıktığını görmüştüm ama bu bölgede hiç görmemiştim. Böyle bir ihtimal olduğunu bilseydim, onu gözümün önünden ayırmayı asla kabul etmezdim.

İçimde kızacak bir şey bulamıyorum. Bu bir lütf. Bir mucize. Bu yetişkin, altı yüz kiloluk, kaslı dişi bir ay boyunca karnımızı doyuracak.

"Teşekkür ederim." Ellerimi kalın kürkün içine sokuyorum ve başımı eğiyorum. "Bizi kurtardın, yaşlı kız. Bu hediyeği çarçur etmeyeceğim." Son kayışı sıkarken arkamdan kar makinesinin mırıltısı geliyor.

Birkaç dakika sonra, ayı kızağa bağlanmış ve arkamızdan sürüklenirken, mağaraya doğru yavaş bir yolculuk yapıyoruz.

Zirveye giden patikayı kontrol ediyorum ve tam da düşündüğüm gibi, koşullar dik tırmanışı denemek için çok tehlikeli. Süresiz olarak burada mahsur kaldık.

Mağara girişi, makineyi ve ödülünü saklamak için yeterli sığınak sağlıyor. Önümüzde saatler sürecektir bir çalışma var ama fırtınanın ulaşamayacağı bir yerde, güvenli bir şekilde çıkıntının altına girdiğimiz anda, gözlerimdeki sorularla ona dönüyorum.

"Buldu." Çantasını yere indiriyor ve kuru bir torba çıkarıp bana uzatıyor. Neyi buldu?

Onu izliyorum, yüzünde ipucu arıyorum.

"Aç şunu." Dudağını ısırtıyor.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Çantadan bir kitap çıkarıp sayfalarını karıştırırken göğsüm kabarıyor. "Bu... Lanet olsun, Frankie. Bu..."

"Özgürlük."

Gözlerimi kırpmadan, kollar ve göstergelerden oluşan diyagramlara inanamayarak bakıyorum.

"Buradan çıkıyoruz." "Evet."

"Başardın!" Kahkahalar atarak onu belinden kavradım ve kollarımın arasına aldım. "Başardın lan!"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Tüm bu şeylerin şifresini çözecek ve bizi buradan uçuracak olan sensin." Gülümseyerek göğsümü itiyor ve ayak parmaklarını yere doğru uzatıyor. "Başına bir şey gelmeden onu kaldırsan iyi olur."

"Evet, hanımefendi." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve el kitabını çantasına

geri koyuyorum. "Bu nedir?" En altta bir şey gözüme çarpıyor ve uzanıp bir USB

bellek çıkarıyorum.

Denver'ın bizimle hâlâ dalga geçebileceği sonsuz yollar aklıma geldikçe zihnim bulanıyor ve endişelerim artıyor. "Bunun içinde ne olduğunu bilmek istemiyorum." Parmaklarım kasanın etrafında kenetlendi.

"Sakın kırma." Elimden aldı ve çantaya bıraktı. "Önemli olabilir." "Bir numara olabilir. Boktan tarihimiz hakkında daha fazla çarpık keşif."

"Bunu okuyabilecek güçte bir bilgisayarımız ya da başka bir şeyimiz olana kadar bilemeyeceğiz." "Hepsi bu mu? Bir uçuş kılavuzu ve flash bellek mi?"

"Evet, ama tekrar kontrol edebiliriz." Gözlerini kısarak mağaraya inen yamaca bakıyor. "Madem orada kalıyoruz, sana onu nerede bulduğumu göstereyim. Belki bir şey kaçırmışım."

"Pek mümkün değil. Kılavuz umduğumdan daha fazla ama..."

"Elektriği geri getirecek anahtar en tepedeki kiraz olurdu." Kuru çantaya bakıyor. "Güç sistemi için talimatları güç gerektiren bir flash diske koymasını beklemesdim. Aslında bunu bekliyorum. Kışı donarak geçirdikten sonra artık bir önemi kalmayacak."

"Seni sıcak tutacağım." Kaşlarını onunkilere indiriyorum. "Buna güveniyorum."

Sonraki birkaç saat boyunca, Frankie ayıyı sahada giydirmeme yardım etti. Kullanılamaz parçaları nehre atıyor, organları ve eti kızıağın üzerindeki muşambalara bağlıyor ve mağaraya bizi birkaç gün idare edecek kadar kömür ve nehir suyu taşıyoruz. Bitirdiğimizde, kemik yorgunu ve kan içindeydik.

Kar ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra, o çift kişilik uyku tulumumuzu kuruyor ve ben de yıllar boyunca birçok kez kullandığım taş çukurda ateş yakıyorum.

Küçük kovuğumuzda soğuğu kovacak kadar güçlü bir ateş yakmak uzun sürmüyor. Dış giysilerimizi çıkardık, suyu ısıttık ve akşam yemeğimizi kızarttık.

Cildimizi yıkarken ve dişlerimizi temizlerken, onun güzelliği karşısında hayrete düşmekten kendimi alamıyorum.

Bu acımasız toprakların sertliğiyle yontulmuş narin kemik yapısı ışıktan parlıyor. Uzun saç telleri sırtından aşağı ateş izleri gibi dökülüyor, uzun bir günün kalıntılarını temizlerken hareketleriyle birlikte sallanıyor.

Canlı ve diri yeşil gözler, alevlerin titreyen ışıltısını büyüleyici bir yoğunlukla yansıtıyor. Karşılaştığı zorluklardan, katlandığı sınavlardan ve hala gelecek olan zorluklardan bahseden bir derinliğe sahipler. Yine de bakışlarında bir direnç, varoluşumuzun acımasız gerçekleri tarafından kırılmayı reddeden bir inat var.

Onu çalışırken izlerken içimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor. Yanımda olduğu için, bu günü atlattığı için minnettarım. Elinin her darbesi, kanla karışan her su damlası, cesaretini ve kararlılığını kanıtıyor.

Dört bir yanımızı saran vahşi fırtınaya rağmen, onun varlığında içimi umutla dolduran bir sıcaklık var. Yarın için umut, bu hain yeri geride bırakıp birlikte bir hayat kurabileceğimiz bir gelecek için umut.

Ama şimdilik, şu anda, sadece burada, yanımda olduğu için minnettarım, güzelliği soğuk, karanlık bir mağarada parıldayan bir ışık küresi.

Dumanlı et kokusu havayı doyururken ağzım sulanıyor. O da kokluyor, cızırdayan levhaya özlemle bakmak için duraklıyor.

"Al." Bir parça koparıyorum ve dudaklarına götürüyorum. "Üfle."

Bileğimi sanki çekip alacakmışım gibi kavıyor ve yumuşak bir nefesle lokmayı soğutuyor. Lokmayı ağzına götürdüğümde, onun inleyen memnuniyetini bedenimin her hücresinde hissediyorum.

Ona hizmet etmek, yüzüne o ısıtılı gülümsemeyi yerleştirmek, derin ve temel bir ihtiyacı karşılıyor. Bunun için bana mağara adamı derdi, belki de öyleyimdir. Etrafıma bakarken dudaklarım seğiriyor.

"Yesen iyi olur." Mırıldanarak dudaklarının arasından bir şerit daha geçiriyor. "Neden gülümsüyorsun?" "Çok güzelsin."

Yumuşak bir sıcaklık yüz ifadesini kaplıyor. Yaklaşarak bir lokma eti ağzıma götürüyor, ben de parmaklarından emerek ince parmaklarını yalıyorum.

Siktir, bu çok iyi. Zengin, gamlı lezzet tat alma tomurcuklarımı süpürüyor ve gözlerimin başımın içine dönmesine neden oluyor.

Ateşte pişirmek dışını kömürleştirirken içindeki nemi koruyor. Hiç bu kadar iştah açıcı bir şey yememiştim. "Lezzetli, değil mi?" Ağzıma başka bir iştah açıcı lokma atıyor. "Tadı sığır eti gibi ama kendine özgü bir lezzet profili var." Ayı eti genellikle daha sert ve liflidir ama bu gece öyle değil.

Bu gece, gurme bir yemek, ağızda eriyen lüks bir lezzet.

Uzun süre aç kaldıktan sonra tadına bakma deneyimi muhtemelen lezzetini yoğunlaştırarak daha doyurucu görünmesini sağlar

ve gerçekte olduğundan daha besleyici.

Umurumda değil. Gözlerindeki neşe o kadar parlak ki mağarayı aydınlatıyor, göğsümden içeri giriyor ve omurgamın dibindeki çentiğe yerleşiyor.

Karnımızı doyuruyoruz, sırayla birbirimizi besliyoruz ve her lokmada sırtıyoruz, parmaklarımızı yalıyoruz, birbirimizin parmaklarını yalıyoruz. Her sulu parça kemikten temizlenene kadar bir çift obur, hedonist hayvanız.

Yemeğin sağladığı içsel sıcaklık ve protein o kadar rahatlatıcı ki bunalıcı. Birlikte uyku tulumuna uzanıyor, karnımızı ovuşturuyor ve kahkaha nöbetleri arasında inliyor, tokluğumuzun sarhoşluğunu yaşıyoruz.

"Bunu yapmamalıydık." Yüzünü benimkine doğru çeviriyor, dilini yağ sürülmüş dudaklarında gezdiriyor. "Sindirim sistemlerimizin bu kadar uzun süre aç kaldıktan sonra yeniden ayarlanması gerekiyor. Muhtemelen kusacağız."

"Pişmanlık yok." Elini sıkıp parmaklarımızı birleştiriyorum. "Seni mutlu görmeyi seviyorum."

Fiziksel rahatlamanın ötesinde, bunu onunla birlikte deneyimlemenin ayrılmaz, duygusal bir önemi var. Yemek hayatta kalma, beceriklilik ve aşırı zorlukların üstesinden gelme anlamına geliyor.

Bir ayıyı indirmek, hazırlamak ve sonunda yemek son derece sembolik bir duygu. Bu kesinlikle bir ego tatminidir. Ancak duygularım minnettarlık ve rahatlamadan huşu ve rızkımızı sağlayan ayıya saygıya kadar uzanıyor.

"Hadi gel." Derme çatma yatağımızın battaniyelerinin altına giriyorum ve onu da peşimden sürüklüyorum.

Kömür yatağında ateş yanarken, karnımız tıka basa doluyken ve güzel kızım güvenle bedenimin beşiğine sokulmuşken, haftalardır ilk kez mutlu bir iç çekiyorum.

"Sence dışarda başka ayılar da var mıdır?" diye fısıldıyor.

"Mağaralarının derinliklerinde uyuyorlar. Birinin erken uyanması garip. Duyulmamış bir şey değil ama..." Suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor. "Yapmalıydım."

"Sakın söyleme." Yüzüme doğru dönüyor ve avuçlarını yanaklarıma bastırıyor. "Sakın özür dilemeye kalkma. Seni bu karara ben zorladım ve kulübeye, Kody'ye döndüğümüzde yanımızda sadece kömür değil, ayı eti ve bu donmuş hapishanenin ötesinde bir kaçış, bir gelecek vaadi de olacak."

"Seni neredeyse kaybediyordum." Yüzüne dokunuyorum, tatlı, melek yüz hatlarının haritasını çıkarıyorum. "Pişmanım."

"Hayır. Evimden, kocamdan ve kariyerimden koparıldım. Bundan pişmanlık duymalı mıyım?" Eli çeneme gidiyor ve sıkıyor. "Sonsuz bir gecede, cehennemin kalbinde, kötülüğün hüküm sürdüğü bir yerde aşık oldum. Bebeğimi kaybettim. Wolf'u kaybettik. Ama birbirimizi bulduk. Pişmanlık yok, anladın mı?"

"Ağzını bana ver."

Eğilip dudaklarını benimkilerin üzerine kapatıyor ve pişmanlık anı yok oluyor. O hayatta ve güvende. Kömür, ayı eti, pemmikan ve uçuş kılavuzu onu bu şekilde tutmaya yeter.

Bunu başaracağız. Ondan sonra mı? Bir uçağı nasıl uçuracağımı ve indireceğimi öğrenmem gerek.

"Kendimi kötü hissediyorum." Elini saçlarımın arasından geçiriyor. "Pantolonum aşırı yemekten patlıyor ve Kody yalnız, fasulye payını sayıyor ve geri dönmediğimiz için kendini hasta ediyor. Muhtemelen en kötüsünü hayal ediyor ve iki gün içinde yiyeceğimizin bittiğini düşünecek."

"Kody tanıdığım en sert piç. Endişelenmez. Burada gecikebileceğimiz sayısız yolu biliyor. Henüz ona ulaşmadıysa muhtemelen ufuktaki kar fırtınasını görebiliyordur. Ayrıca emin ellerde olduğunuzu da biliyor. Seni korumam için bana güveniyor."

"Ona güveniyor musun? Bana karşı?" "Kesinlikle."

"Güzel." Göğsüme daha da sokuluyor. "Belki o uçak geri gelmiştir ve döndüğümüzde bizi bekliyor olacaklardır." Bu kadın. Keşke onun iyimserliğine sahip olsaydım. Ne kadar zor olursa olsun o batmayan bir şamandıra.

"Kody burada olmalıydı," diyor, "bizimle ziyafet çekmeli ve sarılmalıydı. Onu

özlüyorum." "Biliyorum." İçimde yükselen kıskançlığı bastırmaya çalışıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Duraksıyorum, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Hayır dersem yalan söylemiş olurum."

Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. Bu sadece onu kardeşimle paylaşmakla ilgili değil. Onu benden çalacak kadar çok paylaşmakla ilgili.

Bunu aşmam gerektiğini biliyorum. Ne de olsa onu mutlu ediyor. İkimiz de mutlu ediyoruz. Yine de, derinlerde bir yerde, sahiplenme duygusundan kurtulamıyorum.

Belki de iki kadını birden sevmeyi hayal edemediğim içindir. O benim için tek. Benim sonsuzluğum. Başka birini asla istemeyeceğim, o beni istemeyi bıraksa bile.

Belki de bunun bir kısmı Gretchen ile olan çarpık geçmişimden kaynaklanıyor. İlk ve tek ilişkim bana zorla dayatıldı ve karnımdakinden çok daha derin yaralar açtı. Kontrolümü elimden aldı, beni kırık ve yaralı bıraktı. Hatırası hala peşimi bırakmıyor ve hayatımın her alanında hakimiyet kurma ihtiyacına sarılmama neden oluyor.

Benim aksime, Kody böyle bir yükün ağırlığını taşıyor. Frankie onun ilk kadın bağlantısı. İlk aşkı. İlk öpücük. İlk cinsel karşılaşma. Geçmişin gölgeleriyle lekelenmemiş bir şefkati ve iyiliği temsil ediyor. Kara kara düşünmesine rağmen,

Dış görünüşü kaba olsa da kardeşim özünde masumdur. Ve heveslidir. Tabii ki öyle.

Çünkü Frankie... o tamamen mükemmel, eksiksiz bir paket, sıcak gözleri ve kolay şefkatiyle ikimizi de içine çekiyor. Kody'nin ondan etkilenmesine şaşmamalı.

Ama benim için bu, onun mutluluğunu istemekle kendi mutluluğumla mücadele etmek arasında sürekli bir savaş.

"Deniyorum." İpeksi saçlarını okşuyorum. "Gretchen'la olan geçmişim beni bıktırdı. Ama bu sadece bir bahane. Ben kontrol sorunları olan bir pisliğim. Sen Kody gibi açık ve paylaşmaya istekli birini hak ediyorsun."

"Tam orada dur." Bir dirseğini kaldırdı. "Yanılıyorsun. Kontrol sorunları olan bir pislik olduğun kısmı hariç. Ama gezegendeki her alfa erkeği de öyle. Monty'ye karşı hiçbir şeyin yok."

"Harika." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Mesele şu ki... alfa erkekler paylaşmaz. Kody'nin bunu yapmaya istekli olması şok edici. Sözlerimi bir kenara not edin, buradan çıkıp topluma karıştığımız anda bu konudaki tutumu değişecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"İş yerinde başka bir adam bana gülümsediğinde ya da parkta bana yaklaştığında Kody ne yapacak?" "O herifin suratını dağıtacak."

"Evet." İç çekiyor. "O zaman kavgaya karışırsınız ve ikiniz de saldırı suçundan hapse girersiniz. İkinizi de kurallara ve sosyal normlara alıştırmak için bir alışma dönemi boyunca çalışacağız."

"Hayır. Eğer bir erkek sana yaklaşırsa, yine de suratını dağıtırız." Yüzündeki bıkkın ifadeye bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, bu hapishaneden kaçıp başka bir hapishaneye düşmeni istemiyorum. Dinle, Kody seni seviyor ve sana güveniyor. O

beni asla senin gibi olmayan biriyle paylaşmaz. Bunu ben de istemiyorum. İki sevgiliyi nasıl idare edeceğimi bile bilmiyorum. Böyle bir şeyi hiç düşünmedim bile. Bu konuda ben de senin kadar yeniyim." Yaklaşıyor, burnunu benimkine sürtüyor. "Ne hissettiğini biliyorum Leo. Seni başka bir kadınla paylaşma düşüncesini aklım almıyor. Bir kız kardeşim olsaydı bile, onu ne kadar seversem seveyim bunu yapamazdım. Bu fikir beni öldürüyor. Senden istediğim şey bencilce ve keşfedilmemiş bir şey ve yüzümüze patlayıp ruhlarımızı paramparça edebilir."

Onun itirafı göğsümdeki gerginliği gevşetiyor. Neden bilmiyorum ama sözleri bana olayı farklı bir açıdan ele alma, başka bir perspektiften inceleme izni veriyor.

Onu bir yabancıyla paylaşma konusunda haklı. Hiçbir koşulda Kody ve ben bunu kabul edemeyiz. Ama onu aramızda tutmak? Bu güvenli. Doğru olan bu.

Üçümüz nadir ve kırılmaz bir ilişkiyle birbirimize bağlıyız. Gücümüzü birbirimizde, karanlığın ötesinde bir şafak, kışın ötesinde bir bahar vaadinde buluyoruz. Koşulların sarmaladığı, zorunlulukların bağladığı ve sevgiyle beslenen üç kalp, karşılaştığımız her tehde karşı tek yürek olarak atıyor.

"Eğer istediğin buysa..." Dudaklarından öperim. "Karşı koymayacağım." "Leo-"

"Daha bitirmedim." Tekrar ağzının tadını alıyorum, nefesinin tadını çıkarıyorum. "Üçümüz... Mantıklı olan tek şey bu. Ama her şeyi berbat edeceğim."

"Ben de."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Zaten yapıyoruz." Kırpıklarının arasından bana bakıyor. "Herkese uyan tek bir yaklaşım yok ama bence temel kurallar geçerli. İlgüdülerinize güvenin. Net sınırlar belirleyin. Açıkça iletişim kurun. Kıskançlığı yönetin. Ve bol bol seks yapın."

"Ne kadar seksten bahsediyoruz?"

"Günde en az on kez. Muhtemelen daha fazla."

Kaya gibi sert. Anında, acı verici, inanılmaz derecede sertleştim.

Çok uzun zaman oldu. Onunla banyo yapmak, onun yatağını paylaşmak, onun havasını solumak, onun yürüyüşünü izlemek, sesini duymak, gözlerinin içine bakmak ve onunla sevişmemek?

İşkence.

Ama dayanılmaz değil.

Onunlayken hiçbir şey dayanılmaz değil.

Şu anki görünüşü, sanki son on iki saatini acımasız Alaska rüzgârında ayakta geçirmemiş gibi, onu yutmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bu kadar heyecanlanmamalıydım, ama sorun o. O kadar baştan çıkarıcı ve tatlı ki, bütün gün ağzının tadını dilimde taşıdım. Daha fazlası için çaresizim.

Ama önce, muhtemelen gözden kaçırdığımı umduğu bir konuya değinmem gerekiyor.

"Bugün bir sözünü tutmadın." Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan bir elimi kalça kemiğine doluyor ve sabit tutuyorum. "Hmm?"

"Mağarada kalacağına yemin etmiştin. Ayı seni kovaladı mı?" "Pek sayılmaz."

"Bu tünellerde hiç ayı izi yok. Buraya mı girdi?"

"Olabilirdi." "Ama olmadı."

Eğer emirlerime uysaydı, ayı onu fark etmeden geçip giderdi. Belki de onun yerine benimle karşılaşırđı. Belki de karşılaşmazdı. Bana itaatsizlik ettiği için ona ders vermeyeceğim. Zor bir ders aldı. Ama demek istediğimi başka bir şekilde anlatacağım.

"Ellerinizi ve dizlerinizin üzerine yuvarlanın." Oturur pozisyona geçiyorum, beklentiyle gümbürdüyorum.

"Cezalandırılma zamanın geldi." Hareket eden tek yeri, seksi yarıklara dönüşen gözleri.

Kendime daha birkaç ay önce ona bir bıçak uzatıp bileklerini kesmesini söylediğimde bana aynı bakışı attığını hatırlatıyorum.

Utanç içinde şimşek gibi çakıyor.

Onu asla hak etmeyeceğim ve eğer onun bu işten ya da benden hoşlanmadığını düşünseydim, bana attığı o pis gözlerden vazgeçerdim.

Ama bana Kody'nin tundrada kıcını kızarttığını söylediğinde, bundan hoşlandığını itiraf etti.

Bunu kendim görmeliyim.

Hızla onu elleri ve dizleri üzerinde ters çeviriyorum. Nefes nefese kaldı, geri çekilmeye başladı, ama onu belinden yakaladım ve taytını ve iç çamaşırını çekip çıkardım, çarpıcı arka tarafını ortaya çıkardım.

Kahretsin, ne manzara ama. Yemyeşil kıvrımlar, porselen ten ve aşağı, aşağı, aşağı inen sıcak küçük çatlak...

Düşük ışıktaki bile, güzel pembe amından damlayan arzusunu görüyorum.

Arkasında dizlerimin üzerinde, onu kasıklarına doğru çekiyorum, ellerim kalçalarını, kaburgalarını cüceleştiriyor.

Tanrım, çok küçük. Çok kırılabilir. Ama omurgasının kıvrımlı hatlarını ve kıcının yumuşak tepelerini izlerken, bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar güç barındırabildiğine hayret ediyorum.

Bu narin yaratık bana sahip ve lanet olsun ki onun pençelerini arzulamıyorum.

Gözlerini omzunun üzerinden çevirip ardına kadar açıyor, derinlikleri ilkbahardan daha yeşil ve parlak, eriyen karların arasından çiçek açıyor.

"Yalvar, Frankie." Bir parmak eklemimi, bir esinti kadar hafif, sızan yarığına sürüyorum. "Cezan için yalvar." Başını sallıyor.

"Hayır mı?" Fermuarımı açıyorum, pantolonumu indiriyorum ve ereksiyonumu yumruklayıp tembelce okşuyorum. Dişleri alt dudadığını sıyrıyor.

Sözsüzce, ama nefesini kesen yakıcı bir bakışla, elimi kökten uca ve tekrar geriye doğru gezdiriyorum. Titriyor, ayak parmaklarını altındaki yatakta kıvrıyor.

Hiçbir şeyi onu istediğim kadar saplantılı bir şekilde istememiştim. Haftalardır açlıktan ölüyorum. Sadece yemek için değil. Açlıktan ölüyorum.

On

u. Açlığım tacımdan sızıyor, elimin kaymasını kolaylaştırıyor. "Leo."

Ağırlaşmış gözlerle izlerken nefesi hızlanıyor.

"Yalvar." Daha da yaklaşarak, sikimin ucunu kıcının üzerinde ve kalçalarının arkasında kaydurdım, parlak izler bıraktım.

Precome. "Seni duymama izin ver."

"Becer beni." Bana sürtünmeye çalışarak geri sallanıyor.

"Henüz değil." Ereksiyonumu poposuna bir, iki kez vuruyorum, onu kazığa oturtmak için can atıyorum. Sonra orada, kıcının üzerinde yavaşça ovarak dinlendiriyorum. Ellerimle. Yarığının vadisiyle. Sıcaklığını, zonklayan sertliğini hissetmesine izin verdim. "Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

"Lütfen, Leo." Omurgasını dikleştiriyor, kaygan etini davet edercesine yukarı doğru kaldırıyor.

Bu manzara karşısında inliyor, kendimi daha sert sarsıyorum. Tanrım, yüzümü ona bastırmak ve günlerce dudaklarımda sadece kreminin tatlı tadı kalana kadar yemek ve yemek istiyorum.

"Beni öldürüyor." Sıcak yanaklarını avuçluyorum ve amına doğru okşayarak açıklığa masaj yapıyorum.

"Kelimelerini kullan." "Yap şunu." Şehvetle parlayan gözlerini benimkilere dikeyor. "Fikrimi değiştirmeden önce bana şaplak at."

Sırıtışımı bastırarak ona avucumu yakacak kadar sert vuruyorum.

"Siktir!" Feryadı mağarada yankılanıyor ve bir iniltiye dönüşüyor.

"İşte benim kızım." Sesine dengesini bozan bir tokatla karşılık veriyorum.

Onu kalçasından yakalayıarak duruşunu düzeltiyorum ve titremesine, nefes nefese kalmasına ve başını eğmesine neden olan üç acımasız darbe daha indiriyorum.

Sadece elimin yanmasını sevmiyor. İçinde eriyor, o kadar rahatlamış ki düşmek üzere. Onu öyle bir sikeceğim ki kendinden geçecek.

Onu yere indirip, sırtı göğsüme gelecek şekilde yan yatırıyorum. Sonra parmaklarımla onunla sevişiyorum, klitorisini yuvarlıyorum ve etrafımda paramparça olana ve bileğimden aşağı damlayana kadar fırfırlı, kadife kıvrımlarına tapıyorum.

"Al bakalım." Boynunu, çene çizgisini, kulağının zarif kabuğunu yalıyorum ve yanan gözlerine bakmak için üzerine eğiliyorum. "Çok güzelsin."

"Sen bir hayvansın." Yanakları seğiriyor. "Beni tekrar yala."

Memnuniyetle dilimi dudaklarından geçirip boğazından göğüslerine doğru sürüklüyorum. Gıdıklanıyor, ciyaklıyor ve kıvranıyor. O gülümseme.

İki parmağımı içine kaydırıyorum, hafifçe pompalıyorum, eğilmiş dudaklarının emişinin tadını çıkarıyorum.

Ta ki ısırana kadar. Hırlayarak elimi çektim. Oyun zamanı bitti. Onun içine girmeyi o kadar çok istiyorum ki bu beni tüketiyor. Hızlı bir hareketle pantolonumu çıkardım ve kalçalarımı tam arkasına dayadım.

Bacaklarını ayırıyor. Kıçını kıvırıyor.

Yavaşça, alaycı bir şekilde, ona arkadan giriyorum. Santim santim, onun sıkı sıcaklığı görüşümü çalıyor ve ciğerlerimi boşaltıyor. "Yüce Tanrım." Yoğunluktan titreyerek yüksek sesle inliyorum ve köküne kadar batıyorum.

Çok fazla ve yeterli değil, her yerde, anlık. Vücudunun sıkışması, sikim boyunca kasılmalar, cennet ve cehennem, sıkıyor ve serbest bırakıyor ve beni deliliğe sürüklüyor.

Kazma darbeleriyle vuruşlarımı derinleştiriyorum, onu geriyorum, yer açıyorum, içindeki tüm alanı kaplıyorum. "Çok iyi." Titriyor, sıkıyor, çoktan hazır, tekrar boşalmaya hazır. "Oh, Tanrım, Leo."

Bir elimle boğazına sarılıyorum, kavırıyorum, inliyorum, kasıtlı olarak uzatılmış hareketlerle onu beceriyorum.

Dudaklarım çenesinde, vücutlarımız birbirine dolanmış ve sallanıyor, eli kıçımı pençelemek için geriye uzanıyor - işte biz buyuz. Ateş ve buz.

Ham ve organik. Aşkımız topraktan büyür, kışın ölüsünde kök salar ve çözöldüğünde tohumlar gibi uyanır.

Haykırıyor, salıverilmesi üzerime dökülüyor, horozumu ıslatıyor ve toplarımın üzerine damlıyor. Elimi boğazından amina doğru kaydırıp birleştığımız yeri avuçlarken kalçaları titriyor. Parmaklarımı içine sokuyorum ve uzunluğum boyunca uzatıyorum, iç duvarlarını ovuyorum, kendimi ovuyorum, sıkı kanalını daha da sıkı hale getiriyorum.

Amcığı kasılırken ben de onun içinde nabız gibi atıyorum, ritmimiz kalplerimizin dörtlü atışıyla eşzamanlı. Bundan daha seksi bir şey olamaz. "Evet!" Kalçalarını oynatıyor, bana karşı titriyor, parmaklarımın ve sikimin çifte penetrasyonuna biniyor. "Daha fazla." Durmam gerektiğini biliyorum, uyumasına izin vermeliyim ama doyamıyorum.

Bana veriyor, tekrar doruğa ulaşıyor, sert ve hızlı.

Başımı boynuna doğru eğip, titreyen tenine sıcak nefesimi üflüyorum. Hala onun içinde hareket ediyorum, durgun, hülyalı. Gece boyunca nazıkçe sevişiyoruz. Aletim derine gömülü ve göğüsleri ellerimdeyken uykuya dalıp çıkıyorum.

Onu kaç kez tohumlarımla doldurduğumun sayısını unutuyorum. Ondan, hala bağlı olduğumuz yerden sızıyor, başımı döndürüyor, bulanıklaştırıyor ve zevkle ağırlştırıyor. Sadece onun yapabileceği gibi.

Durgun bir orgazmı inleyerek sonunda kollarımda kendinden geçiyor. Aletim acıyor ve yumuşuyor ama kalmak istiyorum. Ondan uzaklaşmak söz konusu bile olamaz.

Kalçalarımız sıkıca birbirine yapışmışken, yüzümü boynuna gömüyorum ve hayatımın en güzel uykusunu uyuyorum, bir mağarada, bir kar fırtınasında, tüm dünyanın içinde.

Küpeştede durup Alaska Körfezi'ne bakarken sert rüzgâr paltomu kesiyor. Dalgalar yatımın gövdesine çarpıyor, servetimin ve gücümün bir göstergesi, ancak önemli olan tek şeyi bulmakta tamamen yarsız.

Kayıp karım.

Beni terk etmesinin üzerinden 143 acı dolu gün geçti ve kalbimde her geçen an daha da derinleşen bir boşluk bıraktı.

Hayatıma devam

etmeliyim. Tanrı

biliyor ya, denedim.

Ama kimse onunla kıyaslanamaz. Frankie'nin doğal güzelliğine, topları avlayan vahşiliğine ve sevdiklerine olan sadık bağlılığına rakip olabilecek hiçbir kadın yoktur. Yakınından bile geçemez.

Ofiste olup küresel imparatorluğumu yönetmem gerekirken, bunun yerine uyanık olduğum her saati onu takıntılı bir şekilde ararken mobil bir komuta merkezi görevi gören yatımda geçiriyorum.

Körfezin hırçın sularında süzülürken, henüz keşfedilmemiş yerleri gösteren işaretli haritalara göz gezdiriyorum. Her ada, her giriş, Kuzeybatı Pasifik'in her ücra köşesi titizlikle inceleniyor, uzman ekibim onun kayboluşunun gizemini çözmek için yorulmadan çalışıyor.

Avım fiziksel manzarayla sınırlı değil. Aynı zamanda anılarımin derinliklerini tarıyor, onun nerede olduğuna ışık tutabilecek gözden kaçmış herhangi bir ayrıntıyı veya unutulmuş bir konuşmayı arıyorum. Nereye gittiğini anlamaya çalışırken aramızda geçen her tartışma, fısıltıyla söylenen her itiraf ve her şefkat anı incelenip analiz ediliyor.

Bulunmak istememe gerekçesine rağmen, şimdiye kadar yerini tespit etmiş olmalıydım. Beş ay süren bu takibe harcadığım kaynaklardan nasıl kaçtı?

Hiç mantıklı değil. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Sadece kaçmış olsaydı, bir iz, bir ipucu, bir şey bırakırdı.

Yine de iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Onu nasıl geri kazanacağımı düşünmüyorum bile. Bu noktada, sadece lanet olası bir yaşam kanıtına ihtiyacım var. Sahip olduğum her bağlantıdan, devlet kurumundan ve bağlantıdan yardım istedim.

Özel çalı uçakları Whittier'den Utqiagvik'e kadar iç bölgeleri tarıyor. Sahil Güvenlik 17. Bölge, Alaska ve Kuzey Kutbu boyunca kırk yedi bin millik kıyı şeridini tarıyor. ABI, tüm polis teşkilatlarıyla özenle çalışmakta ve nerede olduğu konusunda ülke içi iletişim ağını sürdürmektedir.

Özel dedektiflerden oluşan ekibim, yüz tanıma ve kamu güvenlik kameralarını kullanarak ülke çapında bir ağ oluşturdu ve çevrilmemiş taş bırakmadı.

Her nasılsa, binlerce kaynaktan kaçmış.

Wilson, özel araştırma ekibimin başı, her gün kontrol ediyor. Ekip lideri Sirena, yerel operasyonu yönetmek için yanımda kalıyor.

Her gün aynı şey. Ne bir görüntü, ne bir ipucu, ne de Frankie'nin nereye gitmiş olabileceğini ya da ona ne olmuş olabileceğini gösteren hiçbir şey yok. Sanki sisin içinde buharlaştı ve beni gerçekten var olup olmadığını merak etmek zorunda bıraktı.

Gittiği gece, malikanemizdeki güvenlik sistemi ihlalleri tespit etmedi. Hiçbir alarm çalmadı ve dışarıdaki hareket dedektörleri hareket algılamadı. Çalışanlarımız ayrıldıktan sonra elektriği kesmiş.

Ayrılışına kimse tanık olmadı.

Cinayet işlendiğine ya da dışarıdan yardım alındığına dair bir kanıt da yok.

Teknesini Sitka'daki yerimize yanaştırdı ve...ne? Yürüyerek mi gitti? Akıl

almaz bir şey.

Her zaman becerikliydi, ama beni böyle karanlıkta bırakmak? Bir telefon, bir mesaj ya da herhangi bir yaşam belirtisi olmadan?

Bu o değil. O çok iyi kalpli. Düşünceli. Merhametli. Kalbini kıran pislik için bile.

Benim tanıdığım Frankie bana iyi olduğunu söylemenin izi sürülemeyecek bir yolunu bulurdu. Özellikle

de bu durumdayken. Şu anda hamileliğinde altı ayını doldurmuş olmalı.

Korkuluklara tutunuyorum, umutsuzluğun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Telefonunu, evlilik yüzüğünü geride bırakmış ama hayatta kalmak için gerekli giysileri ve belgeleri almış.

Benimle olan tüm bağlarını kopardı.

İyi. Anladım. Ama teknesini demirledikten sonra nereye gitti?

Arama ekipleri Sitka Sound'un her santimini tarayarak o gece karanlık derinliklere düşüp boğulmadığından emin oldular.

Ama bir şey oldu. İliklerime kadar hissediyorum.

Güvertenin öte yanında, Sirena refakatçiden çıkıyor, baştan çıkarıcı bakışları anında benimkilere kilitleniyor.

İsa.

Wilson araştırmama yardımcı olmak üzere yerel bir araştırmacı ekibi sağlamayı kabul ettiğinde memnun oldum. Sonra ekip lideriyle tanıştım.

Sirena uzun, dalgalı, siyah saçları ve okyanus derinliklerinin sırlarını barındırıyor gibi görünen delici mavi gözleriyle büyüleyici. Onun sınır tanımayan, çapkın kişiliği benim aksi ruh halimi yumuşatıyor. Zekâsı ve verimliliği, bu çalkantılı dönemde ayrıntıları yönetmede paha biçilmez bir rol oynadı. Ve zarif vücudu...

Kendimi ona bakarken yakalıyorum, boynunun zarif kıvrımlarına, güneş ışığının altın tenine sızışına hayranlıkla bakıyorum. Onun varlığı Frankie'ye duyduğum amansız acıyı dindiren rahatlatıcı bir unsur.

Çok rahatlatıcı.

Bu tehlikeli bir oyun, karıma ettiğim yeminlere ihanet etmekle tehdit eden bir oyun.

Tekrar.

Aubrey ile olan ilişkim midemi bulandırıyor. Yalnızlık ve öfkeden doğan bir zayıflık anıydı. Frankie gittiğinde ona çok kızmıştım. Onu yeni mutlu hayatında, bebeğimizi taşıırken ve başka erkeklerle yatarken hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Karanlık bir yere gittim, çok fazla içtim ve ofis müdürümü becerdim, bu da beni yeri doldurulamaz karımdan ayıran umutsuzluk çukurunu derinleştirmeye yaradı.

Sadakatsizliğim Aubrey'nin işine mal oldu. Midem bulanmadan ona bakamıyordum. Bu yüzden gitmesine izin verdim. Sonra Sirena ortaya çıktı.

Bana doğru ilerliyor, kalçaları sallanıyor ve ağzı kırmızıya boyanmış bir gülümsemeye dönüşüyor, kasvetli sisimin içinden bir elektrik şoku fırlatıyor.

"Oldukça güzel bir manzara, değil mi?" Sesi alçak ve boğucu, bacaklarımın arasına vuruyor.

"Gerçekten." Bakışlarımı ayırıp ufka dikiyorum. "Ama gerçek güzelliğin bakanın gözlerinde yattığını düşünüyorum."

"Her zamanki gibi pürüzsüz." Yumuşakça kıkırdıyor, melodik bir ses. "Ama itiraf etmeliyim ki, bu güzelliğin ihtişamıyla yarışmak zor.

doğa."

Frankie, görkemli bir şekilde çıplak ve önüme serilmiş, doğanın ihtişamı. Vücudunun otantik mükemmelliğini, büyütme ya da ameliyat gerektirmeyen ince kıvrımlarını, doğal kızıl saçlarını ve makyajsız fildişi tenini özlüyorum.

Kahretsin, onu özlüyorum.

"Doğanın kendine has cazibeleri olabilir," diye mırıldanıyorum, "ama insan formunda inkar edilemez derecede büyüleyici bir şey var." "Kelimelerle aran iyi." Kahkahası rüzgârla birlikte dönüyor, denizin tuzlu tınısı.

Yüzümden bir tutam saç almak için uzanıyor, parmakları öylece kalıyor ve içimde çelişkili bir açlık dalgası uyandırıyor.

Birlikte çok fazla zaman geçirdik, denizde yakın mesafede çok fazla gün geçirdik ve aşağıdaki kamaralarda aramızda sadece ince bir duvar olan çok fazla gece geçirdik. Bakışları ve dokunuşları daha da cesaretleniyor. İstirabımın ortasında, karşı koymakta zorlandığım bir cazibe bu.

Çok kolay olurdu. Beni istiyor ve sonunda kendini bana atacak.

O ilk değil, son da olmayacak. Dünya zenginliğime, hakimiyetime ve varlığımın manyetik çekimine kapılan hevesli hayranlarla dolu.

Hepsini becerdim.

Karşıma çıkan sayısız fırsata rağmen, her karşılaşma ruhumu kemiren boşluğu daha da büyütmekten başka bir işe yaramıyor. Frankie'nin yokluğunun sürekli bir hatırlatıcısı olan yalnızlığın içi boş sızısı, inatçı bir gölge gibi nereye gidersem gideyim beni takip ediyor.

Etrafın hayranlık ve arzuyla çevrili olmasına rağmen kendini tamamen yalnız hissetmek acımasız bir ironidir. Sirena, güzelliği ve çekiciliğiyle

geçici bir oyalanma, iyileşmeyi reddeden yaralar için geçici bir merhem.

Ama o benim istediğim kişi değil.

Beni onlarca kez geri çeviren, ilk buluşmamızda bana zaman ayırmayan ya da benimle sevişmeyen kadını istiyorum. Beni hiç kovalamayan, ilgisini çekmek için bir yıl boyunca beni uğraştıran, peşinden koştuğum, kur yaptığım ve kazanmak için dizlerimin üzerinde süründüğüm tek kadını istiyorum.

Beni terk eden kadının hayaleti peşimi bırakmıyor.

Sirena'yı bu parmaklıkların üzerinden becerme ihtimali aklımda baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldarken, teslim olmanın kalbimi gerçekten tutan tek kişiye ihanet etmek olacağını biliyorum.

Ona zaten bir kez ihanet ettim ve suçluluk duygusu tedavi edilemez bir cinsel yolla bulaşan hastalık gibi yayılıyor.

"Aklında çok şey olduğunu biliyorum." Yanıma doğru eğiliyor, nefesi boynuma değiyor. "Sana şu an dışında her şeyi unutturabilirim."

"Ne kadar cazip olursa olsun..." Sıkı bir gülümsemeyle geri çekilip dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Benim kalbim karıma ait."

"Biliyorum." Yüz ifadesi yumuşuyor, gözlerinde bir anlayış titreşimi belirliyor. "Ama sen..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve iç geçiriyor. "Muhteşem. Bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

"Yapabilir." Arkamdaki sehpanın üzerindeki haritalara dönüyorum. "Frankie'yi bulmak için buradayız. İstedğim tek rüya o." "Doğru. Tabii ki." Doğruldu, gözlerini kırıştırdı ve buraya yapmak için geldiği rolü üstlenerek haritalara bakmak için bana katıldı. "Bu

"Neden bu adaya gittiğimizi söylerseniz çok yardımcı olursunuz."

Kendimi açıklamaya alışkın değilim. Tanrı'dan daha fazla param olduğu için istediğimi istediğim zaman alırım. Ama bu... bu biraz şeffaflık gerektirecek. Ve bir sürü incelik.

Güvertelyi adımıyorum, ayak seslerim yıllardır söylemediğim kelimelerle yankılanıyor.

"Zenginliği ve gücü sınır tanımayan bir oligark olan babam, Kuzeybatı Pasifik'teki en büyük inşaat şirketinin başındaydı."

"Bir oligark mı?" Kalıplaşmış bir kaşını kaldırıyor. "Rusya'dan gibi mi?"

"Evet. Orada doğmuşum. Ailem ben bebekken Alaska'ya taşınmış."

Ona söylemeyeceğim şey, annemin kardeşime hamile olduğu ve inşaat şirketinin, ailemin offshore hesaplarda sakladığı, her kuruşu yolsuzluk ve hileyle lekelenmiş milyarlarca dolar için sadece bir paravan olduğu.

Ailemin geçmişi katlanılamayacak kadar karanlık sırlarla dolu.

"Rusya'yı neden terk ettiler?" Kalçasını sehpa yaslıyor. "İş anlaşmazlıkları."

Hayatlarından endişe ediyorlardı. Ailem sık sık suç örgütlerinden, siyasi rakiplerden ve güçlü devlet kurumlarından gelen tehditler hakkında fısıldaşrdı. Babam Rurik Strakh, yasal anlaşmazlıklara karışmış ve Rusya'da bir tiran olarak algılanmıştı.

Bu iddiayı hak ettiğine şüphe yok. Kurallara göre oynamazdı. Acımasız, kanunsuz ve güce aç biriydi.

"Ailem bir uçak kazasında öldü."

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

"Uzun yıllar önceydi."

O zamana kadar onlarla bağlarımı çoktan koparmış, bana verilen ismi bir yılanın deri değiştirmesi gibi değiştirmiştım. Kardeşimin ölümü ailemle aramın açılmasına neden olmuştu. Onlardan kurtulmam gerekiyordu, yeni bir isimle yeni bir yol çizmeye kararlıydım, kendi mirasımı onların mirasından ayrı olarak inşa etmek istiyordum.

Yıllarca ailemin ve kardeşimin anılarını gömdüm. Sırlarımı herkesten, en güvendiğim sırdaşlarımdan bile sakladım.

Karım bile.

Evlilik öncesi bir anlaşma yapacak kadar ileri gittim, böylece mirasımın zehri ona dokunamayacaktı.

Ama şimdi, onu bir daha asla görememe ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda, kendimi geçmişimin iskeletleriyle yüzleşirken buluyorum.

Ailemin suçlarını ortaya çıkardı mı? Uykumda korkunç sırlar mı fısıldadım? Gizli bir belgeyi ya da e-postayı korumasız mı bıraktım? Konuşmalarımız sırasında bir şey mi ifşa ettim?

Eğer bir şekilde nerede büyüdüğümü ve oraya ne gömdüğümü öğrenseydi, kendi gözleriyle görmek için orayı kontrol etmek zorunda hissedebilirdi.

Zor bir ihtimal, biliyorum ama çaresizlik insanın içgüdülerini keskinleştiriyor ve onun kayboluşunda daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Böylece Kodiak Adası'na doğru bir rota belirledim, yat kararlı bir şekilde dalgaları yarararak ilerliyordu. Sirena'nın yardımını istiyorsam, bu sapma için ona geçerli bir sebep vermeliyim.

Küpeştede duraklayarak dikkatimi, gözleri ısrarlı bir özlemle gözlerime yapışan kadına veriyorum. Baştan çıkarma.

Kendimi buna, onun şehvetinin siren şarkısına karşı çelikleştiriyorum ve uğruna savaşmaya değer tek şeye

odaklanıyorum. Frankie kollarıma dönene kadar, yalnızlığın işkencesine katlanacağım.

"Ailemin inşaat şirketi ve Kodiak Adası'ndaki çocukluk evim bana miras kaldı. Frankie'ye varlığından bahsetmedim ama belki o keşfetmiştir. Malikanede kimse yaşamıyor. Yılda birkaç kez bakım için birilerini gönderiyorum ama onun dışında terk edilmiş durumda."

Settlers Koyu'na bakan doğal bir uçurumun tepesinde yer alan 49. eyaletteki en pahalı mülk. O kadar büyük ve gözlerden uzak ki Sitka'daki özel adam onun girişlerinden birine sığabilir. Özel plajları, engebeli sahil şeridi, el değmemiş arazisi ve muhteşem okyanus manzarasıyla orada saklanmak çok kolay olurdu.

Ailem tam da bu yüzden o yeri seçti.

Bir arama ekibi gönderebilirim ama o adayı avucumun içi gibi biliyorum. Ahlaksız anılarla dolu bir ada, ailemle bağlarımı kopardığımda geride bıraktığım hayatın bir hatırlatıcısı.

Eğer oradaysa, geçmişimin katliamında saklanıyorsa, onu bulacak kişi ben olmalıyım.

Frankie'nin hatırı için, bu yolu sonuna kadar takip edeceğim, nereye varırsa varsın, günahlarım etrafımızda yıkılsa bile.

"Tamam." Sirena başını sallar ve haritalara geri döner. "Mülkle başlayacağız. Mülkün bir planı var mı?" "Evet.

Burada." Belgeleri ve haritaları karıştırdıkça kararlılığım daha da güçleniyor.

Bir gün Frankie'yi bir kez daha kollarıma alacağım.

Beklemekten yoruldum. Belirsizlikten, şüpheden, bilmemenin kemirici ağrısından yoruldum. Ona ihtiyacım var. Her şeyden çok.

Her gölgede bir sır, her rüzgar titreyişinde onun adı yankılanıyor. Kodiak Adası'nın her karışını, her gizli mağarayı ve تنها koyu, ondan bir iz bulma umuduyla arayacağım.

Ait olduğu yere, yanıma dönene kadar rahat etmeyeceğim.

Kar fırtınası bizi beş gün boyunca mağaraya hapsetti. Beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için uyku tulumunun üzerine uzanıp ateşin sıcaklığını içime çekiyorum ve Leo'nun çalışkan Alaska erkekleri ne yapıyorsa onu yaparak içeri girip çıkmasını izliyorum.

Ona yardım ederdim ama dışarı çıkmam yasaklandı. Ayrıca *ayak bağı* olmakla *suçlandım*. Kontrol manyağıyla bu konuda mücadele etmek onu daha da sinirli ve tedirgin yapıyor. Yani tek başına.

Yiyecek, su ve kömür taşımaktan başka yapacak pek bir şey yok. Ama adam yerinde duramıyor. Sanırım benim için doyumsuz, itici bir ihtiyaç duyuyor. Sanki bundan zevk alıyor.

Şu anda orada, uçurumun tepesine giden patika üzerinde çalışıyor. Kar yağışı durdu ama eğim hâlâ geçit vermiyor. Buza güvenli bir şekilde tırmanmama yardımcı olacak halatlı bir yol inşa ediyor.

Ama bu kar makinesine yardımcı olmuyor.

Onun bir planı var ve ben ona güveniyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Ateş ışığının ötesindeki tünelde bir şey kıpırdıyor. Gerginleşiyorum, oturur pozisyona geçiyorum ve dolu tüfeği kapıyorum.

Lütfen, ayı olma.

Gözlerimi zorlayarak, kalbim ağzımda dinliyorum.

Ayak sesleri. Zarif ama kararlı. Bir avcı kadar kendinden emin. Ama bu yürüyüşü iyi bilirim. Bir ayı değil.

Bir aslan.

Elinde bir torba kömür ve için için yanan bir gülümsemeye karanlıktan çıkıyor.

"Aferin kızım." Silaha başını salladı ve yükünü yere bıraktı.

"Bir gün seni vuracağım." Tüfeği indirdim ve yatağa geri sokuldum. "İzler nasıl?" "Hazır. Sabah yola çıkacağız."

"Hadi gidelim artık."

"Benden bıktın mı?"

Onunla bir mağarayı paylaşmaktan bıktınız mı? Onu beslemekten? Dudaklarına fısıldamaktan? Öpmek? Sarılmaktan? Yüzüne oturmaktan?

Her gece saatlerce onun sikine mi biniyorsun?

En iyi hayatımı yaşıyorum. Sanki gerçeklikteki bir yarıktan geçip zamanın ve acının var olmadığı özel, donmuş bir baloncuk bulmuşuz gibi. Burada sadece Leo, ben ve sonsuz, tembel bir zevk var.

Ancak suçluluğun sinsice içeri girdiği ve bana hayati bir parçamızın karanlık, soğuk bir kulübede tek başına beklediğini hatırlattığı netlik anları var.

Teknolojiyi hiç bu anlardaki kadar özlememiştim. Kody'ye hayatta ve güvende olduğumuzu bildirmek için bir mesaj göndermeye, bir arama yapmaya, Mors alfabesini iletmeye, herhangi bir şeye umutsuzca ihtiyaç duymak... Bu beni yavaş yavaş öldürüyor.

"Senden asla bıkmayacağım." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ama biz gitmezsek, Kody gidecek. Bizi aramak için hayatını riske atacaktır." "Hayır, yapmaz."

"Günlerdir yemek yemediğimizi sanıyor."

"Erimiş karla iki ay boyunca hayatta kalabileceğimizi biliyor. Wolf ve ben son gezimizde geciktiğimizde Kody

endişelenmiş miydi?"

"Hayır. Arkamdan şeytanla pazarlık yapmakla çok meşguldü."

"Frankie," diye azarlıyor.

"İyi. O pragmatik biri ama bu sert dış görünüşünün altında çok seven bir adam var ve dünyada sahip olduğu tek iki kişi kayıp. Şu anda bunu hissediyor."

"Biliyorum." Kar ayakbabilarını çıkarıyor ve ateşin yanına çömeliyor. "Ama onun pratik tarafı hareketlerini yönetiyor. Olduğu yerde kalıp bekleyecek." Gözleri benimkilere dikiliyor, parlak bir kıvılcımla parlıyor. "Bugün güneş ufukta belirdi. Birkaç dakikalığına yüzümde hissettim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Önümüzde hâlâ uzun bir yol var ama savaşma şansımız var. Kışla olan bu savaşı kazanacağız."

Sadece uçağı gökyüzüne çıkarana kadar. Eğer bunu yapamazsak, daha fazla kışla, daha fazla sonsuz geceyle yüzleşeceğiz. Bunun üzerinde durmanın anlamı yok.

"Yarın yola çıkacağımıza göre," diyorum, "bu gece dinlenebildiğin kadar dinlenmelisin."

"Bu bir emir mi?" Güzel ağzı seğiriyor, o uyumsuz gözleri içimi titretiyor. "Yalvarırım."

"Evet, yapacaksın."

Kendini beğenmiş, zorba ahmak.

Onun hakkında sevdiğim her şeyi söyleseydim, ahmaklığı listeye girerdi.

Ama onun koruyuculuğu zirvede olurdu. Aşırı ve hırçın olduğunda bile, yine de onu seviyorum.

Sonra aleti. Sertleştiğinde boyunca uzanan o uzun şişkin damar, tabanındaki çil ve altındaki ağır kese... Tanrım, çok güçlü ve saatlerce ereksiyon halinde kalabiliyor.

Saçları da ikinci sırada. O kalın, kahverengi bukleleri geride tutan örgüler ve düğümler erkeksi bir Viking havası veriyor.

Lezzetli.

Ve gözleri. Altın ve mavinin o eşsiz uyumunu nasıl unutabilirim? Cerulean bir gökyüzünde güneşe bakmak gibi.

Bir de benimle ilgilenme konusundaki sonsuz tutkusunu. Hayatımda buna hiç ihtiyacım olmamıştı. Ona kadar. Şimdi onsuz yaşayamam.

o.

O ilk günleri, aramızdaki düşmanlığı ve gerilimi düşündüğümde, bundan nefret etmiyorum. Kötü kısımlar olmak zorundaydı.

Böylece yolumuzu burada, birbirimizde bulabilir, zor kazanılmış sevgimizin değerini bilmemize ve kıymetini bilmemize yardımcı olabilirdi.

Onu asla hafife almayacağım.

Aç aslanım, sahiplenici Vikingim, öfkeli sevgilim ve çok yakında... ukala pilotum.

Dar termal pantolonuna kadar soyunuyor, yontulmuş göğsü amber ışığında parlıyor. Bütün gün patikada çalıştıktan sonra bile güç ve güzelliğin kutsal olmayan bir görüntüsü.

Saç telleri düğümlü örgülerinden kurtulup yüzünün etrafında vahşi dalgalar halinde sarkarak savaşa hazır cazibesini artırıyor. Haftalar süren mücadele ve açlıktan sonra vücudu hala sert ve yontulmuş, sadece artık daha keskin. Daha zayıf. Bir bıçak gibi bilenmiş.

Akşam yemeğimizi hazırlarken, ellerinin ustalıklı ateşle uğraşmasına, derisinin altındaki kasların esnemesine hayret ediyorum. Karnındaki yara izi hareketleriyle birlikte bükülüyor ve bana çektiği onca acıyı hatırlatıyor.

Saplantımın içinde kaybolmuş bir halde, saatlerdir ona baktığımı fark ediyorum. Ona sonsuza kadar bakabilir ve varlığından asla yorulmayabilirdim.

Sanki gözlerimi hissetmiş gibi başını kaldırıyor, dolgun dudaklarının kenarlarında

yumuşak bir gülümseme oynuyor. Diğer her şey kaybolup gidiyor.

Tek kelime etmeden çömeldiği yerden kalkıyor ve uyku tulumunun üzerinde bana katılıyor. Beni kucağına çekerek kendine yakın tutuyor ve boynuma sokuluyor.

Sevgisinin sıcaklığı beni bir battaniye gibi sarıyor. Onun kollarında teselli, güvenlik ve inanmaya asla cesaret edemediğim bir şey buluyorum. Eşleşmiş bir ruh.

Ateş cızırıyor ve patlıyor, duvarlara gölgeler düşürüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Genelde ona yapışan misk gibi mekanik kokuyu değil, kar ve testosteronun uyuşturucu kokusunu.

Burnumu onun oymalı göğsüne bastırıyorum ve burada olduğu için sonsuz minnettarlık

duyarak uykuya dalıyorum. Ertesi sabah, o yumuşak, sıcak duyuların hepsini

unutuyorum.

Buzlu patikanın tepesinde durduğumda nabzım hızla atıyor, kulaklarımda gümür

gümür atıyor. "Bu işe yaramayacak!" Çığlık atıyorum, yumruklarım yanlarımda

sıkılıyor.

Leo kar makinesini yamacın dibindeki yerine yerleştirirken utangaç, belirsiz güneş alaycı bir ışık huzmesi sunuyor.

Buraya tırmanmak çocuk oyuncağıydı. Elim onun yaptığı halat korkulukta ve güçlü kolu sırtımı desteklerken, hiçbir yanlış adım atmadan tepeye ulaştım.

Ama bu...

Hayal ettiğim plan bu değildi.

Makinenin önüne cırcırlı kayışlardan oluşan bir papatya zinciri bağladı. Diğer ucu uçurumun tepesindeki bir kazığa sabitlenmiş.

Planı ne? Dik yokuşu çıkarken mandal mekanizmasını çalıştırmamı ve halatı sıkmamı istiyor. Arkasında kömür ve et dolu bir kızak sürüklenirken.

Sanki kayışlar kaymasını ve düşüp ölmesini engelleyecekmiş gibi.

Kazığa tekme atıyorum.

Ow! Siktir, acıyor!

Tamam, katı buza gömülü ama yine de...

O deli. Kesinlikle deli.

Varlığımın her zerresi bunun kötü sonuçlanacağını haykırıyor. Patika tehlikeli, kaya ve buzdan birkaç kat yukarı çıkan dar bir yol, yanında uçurum esniyor ve düşen herkesi yutmayı bekliyor.

Onu.

Onu yutacak.

Motorun gürültüsü arasında bir şeyler bağılıyor ve hazırlanmamı işaret ediyor.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum!" Kollarımı çılgınca sallayarak

karşılık veriyorum.

Gözlüklerini indiriyor ve motoru çalıştırıyor.

Hay sikeyim.

Mandallara uzanırken ellerim titriyor, gaza basıp tırmanmaya başladığında gözlerim onun formuna kilitleniyor. Kar makinesi hemen kayıyor ve halatta çok fazla gevşeklik olduğu için geriye doğru kayıyor.

Çılgılığım buz gibi duvarlarda yankılanıyor, kalbim mideme iniyor.

Zaten sıçtım batırdım.

Patinaj *yaparak* durdu ve mahkum yola, *bana baktı*, gözlüklerin arkasından gözleri okunmuyordu. Bu konuda bana güvenmiyorsa, onu suçlamıyorum.

Ama aramızdaki boşlukta suçlama yok. Midem korkuyla kıvranırken sadece sevgi var. Onu kaybedemem.

Dalgın görünüyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş, vücudunun geri kalanı rahatlamış. Belki de sonunda bunun berbat bir fikir olduğunu fark etmiştir.

Hayır. Tekrar gitmeye hazır, duruşunu ayarlıyor ve gaza basıyor.

Lanet olsun.

Cırcır mekanizmasını kavlıyor, dişli çarkı hızla kilitliyor ve sıkıyor, kayışın makinenin titreşimleri ve hareketiyle gevşemesini önlemeye çalışıyorum.

Çok aşağıda, kaşları konsantrasyonla kenetlenmiş bir halde dümenle boğuşuyor. O yukarı çıktıkça ben de ipi gergin tutmaya çalışıyorum, dondurucu soğuğa rağmen ellerim eldivenlerin içinde terliyor.

Motorun sesi vadide yankılanırken, her an sonsuzluk gibi geliyor. Ama tırmanıyor.

Acı dolu santim santim, amansız kararlılığı parlıyor. Yavaşça, mucizevi bir şekilde, kasları eforla pompalanarak yokuşu tırmanıyor.

Kenara her fazla yaklaştığında ciğerlerim sıkışıyor. Kayak takımları patikaya zar zor sığıyor ve yukarı doğru her hamlede buzlu yamaçta tehlikeli bir şekilde dengede duruyorlar.

Küçük bir hata.

Hızlanıyor. Makine yalpalar, ancak ilerlemek yerine, ön uç tehlikeli bir şekilde yükselir.

"Leo, hayır!" Panik uzuvlarımı kilitliyor, ipi sıkıkmak ve kayakları yere indirmek için mücadele ederken onları çok ağır ve halsiz hale getiriyor.

Kar makinesi bir açıyla havada asılı duruyor, burnu gökyüzüne uzanıyor, geriye doğru takla atma ve Leo'yu aşağıdaki nehre savurma tehdidinde bulunuyor.

Kontrolü yeniden kazanmak için savaşıyor, ağırlığını ona veriyor. Mandalları çevirip onu dengelemek için yeterli gücüm yok.

Kayışlar geriliyor, gıcırıyor, yıpranıyor, kopmakla tehdit ediyor.

Onu kaybediyorum.

Kanım çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor, kulaklarımın arasına hücum ediyor. Boğazım kapanıyor, hava yolum o kadar daralıyor ki nefes alamıyorum. Bu dehşet. Sakat bırakan, ruhumu emen, cehennemden gelen bir terör.

Leo bir kükreyle vücudunu ileri doğru iter ve kar makinesi kemikleri sarsan bir gümbürtüyle geri çarparak havaya bir kar püskürmesi gönderir.

Kayışlar tutuyor.

Adrenalin üzerime çöküyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, titriyorum ve midem bulanıyor.

Dişlerini sıkıyor, yumrukları sapların etrafında kenetlenmiş. Gözlerimle buluştuğunda, ondaki kararlılığı görüyorum. Yokuşu yarıladi. Geri dönmek yok.

Sikeyim.

O da devam ediyor ve aksilikler devam ediyor. Her sarsıntı, kayma ve takla hayatımdan yıllar götürüyor. Nefesim kesik

kesik geliyor

Sevdiğim adamın dengede asılı kalışını çaresizce izlerken nefes nefese kalıyorum. Bu bitmek bilmeyen bir kabus, gözlerimin önünde geliyor, her an bir öncekinden daha korkunç.

Her şeye rağmen metanetini korur, yılmazdır, ölüm karşısında iradesi sarsılmazdır.

Binlerce yaşamdan sonra nihayet zirveye ulaşır, kar makinesi muzaffer bir kükremeyle sağlam zemine oturur, yolculuğunda ne bir et parçası ne de bir kömür yığını kaybolur.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve titreyerek öne atılıyorum ve kaburgalarımı kıran bir kucaklamayla kollarımı ona doluyorum. Yüzümü göğsüne gömüp rahatlatırken gözlerim yaşıyor.

"Düşündüm de..." Sesim boğuk çıkıyor. "Seni kaybedeceğimi sandım."

"Ben buradayım." Beni kendine yaklaştırıyor, göğsü eforla inip kalkıyor, sarılışı yılmaz bir gücün mengenesi gibi. "Her zaman sana geri döneceğim."

"Aynen öyle. Çünkü bu numarayı bir daha *asla* yapmayacaksın."

"Buna itirazım yok." Gülüyor.

"Hadi eve gidelim." Omuzlarımı geriye itiyorum.

"Eve mi?"

"Kody. O bizim evimiz."

Başını yavaşça sallayarak eğiyor ve kar ışığının yansımada gözleri çözülüyor, köşelerini kırıştıran yılları yumuşatan nadir bir nezaketi kucaklıyor.

"Eve o zaman." Beni kar makinesinin üzerine kaldırıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluğa oturtuyor. Ve yola çıktık.

Onunla birlikte bir kar makinesinin sırtında kutup tundrasında yolculuk etmek uçlarda bir deneyim.

Bunun samimiyetini, vücutlarımızın kaynaşmasını seviyorum. Kollarım onun sert karın kaslarına dolanmışken ve sıcaklığı bana sıkıca bastırılmışken, o benimle uçsuz bucaksız beyazlık arasında bir engel oluşturuyor.

Dizginleri kendinden emin bir şekilde ele alıyor, tehlikeyi yalanlayan bir zarafetle tehlikeli karanlıkta bize rehberlik ediyor. Hayatımı onun ellerine bırakıyorum, içimde yanan güven ve sevgi heyecanına teslim oluyorum.

Ama soğuk. Derin ve istilacı. Her kas ve eklemim gücünü emen, kemiren, emen, tüketen bir acı.

Titreme hiç durmuyor. Rüzgâr bizi buz gibi bir kasırğa gibi savuruyor, arazi tümsekler ve çukurlardan oluşan bir mayın tarlası, her biri kemiklerimi sarsıyor ve zaten donuk, inatçı bir zonklamayla ağrıyan her bir et parçasını zedeliyor.

Saatler süren, beni sınırlarıma kadar zorlayan ve bedelini ödeten acımasız bir dayanıklılık testi.

Sadece makineye değil, kendimize de yakıt ikmali yapmak için belirli aralıklarla duruyoruz. O benzin bidonunun kayışını çözüp depoyu doldururken ben de kaskatı kesilmiş bacaklarımı esnetiyor, kan akışını sağlamaya ve donmuş pençelerle içime işleyen soğuk ısırığını kovmaya çalışıyorum.

Bu sabah güneşin kısa süreli ziyaretinden sonra, kutup gecesi intikamla geri döndü. Gündüz karanlığı soğuğu çok daha soğuk hale getiriyor, her nefes keskin bir şekilde ciğerlerimi buza boğuyor.

Arzuladığım sıcaklığın tam tersi. Arka koltukta oturup sürekli "Daha varmadık mı?" diye soran kız olmak istiyorum. Daha varmadık mı?"

İstesem bile yapamam. Arkasına atlamış, motorun gürültüsü ve rüzgar yanımdan geçerken, şikayetlerimi dile getiremiyorum, yüz ifadesini göremiyorum ya da rahatlamak için gözlerine bakamıyorum.

Rahatsızlığa, acıya ve soğuğa rağmen olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Kat ettiğimiz her mil, bizim yolculuğumuz.

Vahşi doğaya karşı biz.

Tüm yol boyunca sabit bir hızda ilerliyor. Sonunda, kar makinesi ani bir hız artışıyla ileri atılıyor ve ben de ona karşı dikleşiyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Tepeler uyuyan devler gibi önümüzde uzanıyor. Eğer bu kadar yakınlarsa, kulübe de yakındır. Ve kurtlar.

Rüzgâr kar yığınları arasında uğulduyor, yaklaşan her sesi bastırıyor. Karanlıkta göremiyorum. Bu topraklarda dolaşan hırıltılı canavarlara karşı kritik bir dezavantaj.

Sırtıma bağlı tüfeğe uzanıyorum, gözlerimi kısıyorum, Leo'nun sert duruşunu ve hızımızı iki katına çıkarmak için duyduğu acil ihtiyacı anlamaya çalışıyorum.

Uzakta, belki bir mil ötede, kocaman, lekeli bir silüet şekilleniyor.

İssiz ve uğursuz kulübe ortaya çıkıyor, görünüşe göre etrafını saran gölgelerden daha karanlık.

Ve daha yakında, hızla yaklaştığımızdan sadece birkaç yüz metre ötede, düşünceli gözetmeni beliriyor. Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor.

Kody bir yamacın tepesinde duruyor, simsiyah saçları rüzgârla hararetleli bir tango yapıyor. Kürklere bürünmüş ve elinde bir arbalet tutan Kody, Alaska'nın vahşi doğasının özü gibi.

Aramızdaki mesafeye rağmen, yoğun ve vahşi bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Tam da beklediğim gibi, güvenliğimizden endişe ederek bizi bekliyordu.

Taşıdığımız haberlerin onun dünyasını aydınlatacağını bildiğim için yüzümdeki sırıtışa engel olamıyorum. Etimiz, kömürümüz ve en heyecan verici olanı da uçuş el kitabımız var.

Onun güzel, somurtkan dudaklarını öpme düşüncesi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Kar makinesi bacaklarımın arasında homurdanıyor, tundranın üzerinde uçarken çelik bir aygırın kalp atışlarıyla çarpıyor. Atlayıp Kody'ye koşma dürtüsü hislerimi bastırıyor, her zaman tetikte olan Leo'nun bir elini uyluğuma sıkıştırarak çabucak bastırdığı pervasız bir dürtü.

Dokunuşu sessiz bir emir, istemeye istemeye itaat ettiğim bir emir. Yaklaştıkça, vücudumun her hücresi Kody'ye uyum sağlıyor.

Hareket etmiyor, hareketsizliği kayıtsızlığının bir işareti değil, sabrının ve metanetli doğasının bir göstergesi. Bir zamanlar beni korkutan bir özellik. Şimdi beni içine çekiyor.

Leo makineyi durduruyor ve bir an bile tereddüt etmeden makineden atlıyorum çünkü Kody'nin aksine ben kendimi tutacak biri değilim.

"Seni özledim." Kıpırdamayan cüssesiyle çarpıştım, ona sarıldım ve asık suratlı, pasaklı yüzünü öpücük yağmuruna tuttum. Ayrı kaldığımız her gün için bir öpücük. "Sana anlatacak çok şeyimiz var."

Ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor, dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor ve ikimiz de zor nefes alana kadar dilimi yalıyor.

Arkasına yaslandığında, gözlerinde bir girdap çalkalanıyor, çalkantılı ve şüpheli, benimkiler arasında gidip gelirken. Sonra alçaldılar, beni bir aşağı bir yukarı taradılar, bir şey arıyorlardı.

Sonsuza dek kaybettiğini sandığı bir şey.

"Ben sağlıklıyım. Zarar görmedim." Sıkılmış çenesine dokunarak dikkatini tekrar yüzüme çekiyorum. "İkimiz de iyiyiz." Omuzlarımı kavırıyor ve beni kar makinesine yaslıyor.

O ne yapıyor? Neden konuşmuyor? Bir haftalık izolasyon sesini mi çaldı?

Elini boynuma götürüyor, parmakları düğümlenmiş saçlarımda dolaşılıyor, kardeşini incelerken beni yerinde tutuyor.

Duygu, siyah gözlerine yavaşça, inceden inceye sızıyor. Onu tanımasaydım fark etmezdim. Ama orada, rahatlaması yüzünü yumuşatıyor ve omuzlarını gevşetiyor.

Serbest eliyle Leo'yu ensesinden yakalıyor ve ikimizi de kendine doğru çekiyor. Bizi sıkıca tuttuğunda, birlikte eriyoruz, geçen haftanın gerginliği akıp gidiyor.

"Tanrım, geri dönmek çok güzel." Dünyadaki tüm endişe, öfke ve sevgi Kody'nin sesine akıyor. Sonra bizi serbest bırakıyor, beni omzunun üzerinden atıyor ve kulübeye doğru yola koyuluyor.

Sanırım beni geri taşıyacak? Gitmek için en rahat yol değil, ama buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum, uzuvlarımı gevşetiyorum ve bir kömür çuvalı gibi asılıyorum.

Arkamızda motor kükrüyor ve Leo bize yetişiyor. Önümüzde zum yapmak yerine, dönüş yolu boyunca yanımızda tempo tutuyor.

Birlikte.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

Onları dinlemeye, bu anın bir parçası olmaya çalışarak uykunun çekiciliğiyle savaşıyorum.

"USB bellekte ne olduğunu düşünüyorsun?" Leo biraz daha yaklaştı, burnunu belimin alt kısmına soktu, vücudunun sıcaklığı

etrafımı sardı.

"Gerçek, umarım." Kody kulağımı, çenemi okşuyor, sesi Leo'nun yakıcı yoğunluğuna karşı sakın bir kontrpuan oluşturuyor. "Belki de her şeyin anahtarı budur. Denver'ın sırları, geçmişimiz, hatta belki de servetine erişim."

"Bu bir şey olmaz mıydı?" Uykulu halimle zihnim dönüp duruyor, hayal edilemeyi hayal ediyorum. "Her şey orada olsaydı, her soru tek bir tıklamayla yanıtlanırdı..."

"O asla bu kadar cömert olmaz," diye alay ediyor Leo. "Muhtemelen videolardır. Çocukluğumuzun iğrenç kayıtları. Onun tacizlerinin."

"O...?" Midem bulanıyor. İçten içe hep merak etmişimdir. "Seni kaydetti mi?"

"Bilmiyoruz. Ama bu onun tarzı değildi." Kody saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. "Eğer bilmece doğruysa, flash bellek tam da onun iddia ettiği şey. Cevaplar."

Uçuş el kitabını açıp her bir resim ve talimatı incelerken sohbetleri teknik bir hal alıyor. "Bu kol." Leo bana doğru eğilip işaret ediyor. "Flapları kontrol ediyor. İnişte hızı düşürmek için çok önemli."

"İki kez çekersek, votka dağıtacak mı?" Kody sayfayı çevirir. "Yerçekimine meydan okumaya başladığımızda ayık olmamayı tercih ederim." "Pilotlar için uçak içi kokteyl servisi olmayacak." Bir sonraki şemayı tarıyorum, tüm çizgiler ve işaretler gözümü korkutuyor

işaretler. "Bu da ne?"

"Yapay ufuk." Leo hızlıca okudu, sesi istekliydi. "Uçağın Dünya'ya göre yönünü gösterir.

Buradaki eğim ve yuvarlanmayı görüyor musunuz? Bu olmadan kör uçuyoruz."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için..." Kody başını Leo'ya doğru eğiyor. "Bu şeyi sen uçuruyorsun, ben değil, değil mi?" "Evet. Ama hepimiz öğreneceğiz. Eğer bana bir şey olursa-"

"Sana hiçbir şey olmayacak." Yüzündeki bir saç örgüsünü fırçalayıp kulağının arkasına asıyorum. "Ama memnuniyetle yardımcı pilot olurum." Teklifime gülümsüyorlar, yüz ifadeleri yumuşuyor.

"Bu şema motor kontrollerini açıklıyor." Leo yanağının içini çiğneyerek şemayı inceliyor. "Bunun her parçasının içini ve dışını anlamamız gerekiyor."

"Bu göstergeler -yakıt, irtifa, hava hızı- çok basit. Uçağı kullanmak için ihtiyacımız olan her şey burada." Kody'nin ipeksi baritonu, her zaman çok istikrarlı, bilinmeyen karşısında bile güven aşıyor.

"Acil durum prosedürlerini unutma." Gözlerimi kapatıp dinlendirdim. "Onlara da ihtiyacımız var." Bir el saçlarımı okşuyor. Bir diğeri bacağımdan aşağı kayarak beni uyutuyor.

Tartışma, havacılığın inceliklerine inen teknik jargon ve paylaşılan kararlılıkla devam ediyor. El kitabının her sayfası titizlikle incelenir ve tartışılır.

Uyanıklık ve rüyalar arasında sürükleniyorum, onların kısık sesleri rahatlatıcı bir ninni.

Gece derinleştikçe, odak noktaları bir sonraki engelimize, pemmikanın geri alınmasına yöneliyor. Ağır yorgunluğuma ve zihinsel bulanıklığıma rağmen, havadaki değişimi hissediyorum, aciliyetin dokunaçları beni tamamen uyandırıyor.

"Ayı eti bizi bir ay doyurur." Leo hafifçe kolumu, çıplak omzumu öpüyor. "Karne yaparsak daha uzun süre."

"Çok fazla bekleyemeyiz." Kody sırt üstü daha rahat bir pozisyona geçerken başımı pazusu ile göğsü arasındaki kıvrıma yaslayacak şekilde yeniden ayarlıyor. "Hava bizi beklemes ve buzlar çözülene kadar kar altında kalma riskini göze alamayız. Yılın bu zamanlarında havanın ne kadar değişken olduğunu biliyorsun. Akıllı olmalı, dikkatli plan yapmalıyız."

Leo'nun anlaşması sessizdir, çok şey anlatan ortak bir anlayış.

Duraklamalarının ateş ışığında, beni arkamdan kaşıklamak için yaklaşıyor ve başını Kody'ninkinin yanına koyuyor. Yastığı alabilirler. Ben onların pazularını kullanmaktan gayet memnunum.

Üstümde konuşurlarken, kesintisiz bir anlayış akışı ve üretken tartışmalar, aralarındaki bağın derinliğinin altını çiziyor - karşılıklı acılarla kurulan, kopmaz ve temel bir bağ.

"Kar makinesi için ne kadar yakıt kaldı?" Kody kafa derimi kokluyor, eli kalçamda geziniyor. "Fazla değil." Leo'nun omuzları yükselip alçalıyor. "Kulübeye otuz mil götürecek kadar bile değil." "Anlamıştım. Uçak için yeterli jet yakıtımız var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu düşünmemiştim bile.

"Denver, erzak için gittiği yere doğrudan uçmak için elinde yeterince malzeme bulundururdu." Kody kirli sakalını kaşıyor. "Ama bize fazladan lazım. Alıştırma uçuşlarımız için. Yapabileceğimiz yeniden yönlendirme ve geri dönüşler için. Nerede olduğumuzu ya da en yakın kasabanın ne kadar uzakta olduğunu bilmiyoruz."

"Bazı rakamlar verebilirim. El kitabında belirli koşullarda yakıt tüketim oranları -saat başına galon- var." Leo sayfaları karıştırıyor. "Sadece tahmini mesafemize ve yükümüze ihtiyacım var. Denver ziyaret ettiği şehre ulaşmak için ne kadar yakıt taşıyacağını bu şekilde hesaplamıştı."

"Bir liman," diye araya giriyorum. "Prince William Sound'da." İki sert vücut bana karşı sertleşiyor.

"Nereden biliyorsun?" Leo bir dirseğinin üzerinde yükselir.

"Beni kaçırdığında, birkaç gün boyunca bir yatta taşıdı. Beni aşağıda bir kamarada tuttu." Sırt üstü dönüp

bu kısmı gözlerine. "Dışarıyı göremiyordum ama çok çılgılık attım. Yardım istedim. Bu onu kızdırdı. Limana yanaşmadan hemen önce cansız bedenimi Prince William Sound'a atmakla tehdit etti."

Kody'nin eli karnımda bir yumruk oluşturuyor, sesi simsiyah. "Seni oradan nereye götürdü?"

Kızgın dudaklarını çalmaya ve bu konuşmayı bitirmeye hazırım. Ama bu bizi kurtarmayacak.

"Bilmiyorum. O tehditten hemen sonra beni sakinleştirdi. Uyandığımda uçakta bir sandığın içindeydim, Hoss'tan çok uzakta değildim." Hatırladıkça göğsüm daralıyor. "Beni hâlâ yattayken sandığa koymuş olmalı. Yanında birkaç kasa balık vardı."

"Hatırlıyorum." Leo burun deliklerini genişletir.

"Herhangi bir tanık benim sandığımın da balıkla dolu olduğunu düşünebilirdi. Sanırım beni yattan uçağa fark edilmeden bu şekilde taşıdı. Ama yardım almış olmalı."

Kody, "Sakinleştiricinin etkisinin geçmesi ne kadar sürer?" diye sorarken Leo'nun nefes alış veriş hızlanır.

"Değişir. O öldükten sonra, dolaptaki kaçırma kitini inceledim. Üzerimde hangi kokteyli kullandığını ya da ne kadar enjekte ettiğini bilmiyorum ama elinde oldukça etkili bir şey vardı. Bunlardan herhangi biri benim boyutumdaki birini altı saat ya da daha uzun süre uyutabilir."

"Hadi biraz matematik yapalım." Leo el kitabını yaklaştırır ve aradığını bulana kadar sayfaları çevirir. "Prince William Sound çevresindeki liman şehirleri hangileridir?"

"Valdez, Whittier, Cordova..." Bölgedeki sağlık kliniklerini ve doktorları hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Chenega Bay ve Tatitlek."

"Peki Alaska'nın en kuzeyindeki şehir?"

"Utqiagvik." Alnım çatladı. "Alaska'daki herkesin bunu bildiğini

sanıyordum." Leo kaşlarını kaldırdı. "Denver'ın bize öğretmeyi reddettiği üç

şey var." "Tamam. Yani havacılık, kabinin güç sistemi ve...? Coğrafya mı?"

"Alaska coğrafyası." Kody boş boş göbek deliğimin etrafında daireler çiziyor. "Haritamız, kitabımız ya da eyaletin coğrafyası hakkında herhangi bir bilgimiz yok."

"Alaska'da yaşadığımızı ima etti." Leo'nun ağzı yanağımdan kulağıma doğru ilerleyerek dikkatimi dağıtıyor. "Ama bunu hiç doğrulamadı. Buranın Rusya ya da Kanada olmadığını nereden bileceğiz? O yerlerin haritaları da elimizde yok." El kitabına dönüp metni okuyor. "Seyir hızı saatte yaklaşık 161 mil ve maksimum uçuş menzili ağır bir yük ile altı yüz mil. Daha hafif bir yük ve en uygun koşullarla bu menzil uzatılabilir." Beklentiyle bana bakıyor.

"Bu Rusya'yı eliyor." Omuz silkiyorum. "Prince William Sound ile Alaska'nın kuzey kıyısı arasındaki uçuş mesafesi yedi yüz milden fazla. Rusya'ya daha uzak. Ama Kanada'daki Kuzeybatı Toprakları daha yakın. Orada olabiliriz, sanırım. Ama..." Yorgun başımı ovuşturarak manzara hakkında bildiklerimi gözden geçiriyorum. "Kuzey Alaska'da batıdan doğuya doğru uzanan bir dağ silsilesi var. Brooks Sıradağları. Sanırım tepelerimiz bu sıradağların bir parçası."

"O dağ silsilesinde nehir geçitleri var mı?" Kody soruyor.

"Koyukuk ve Anaktuvuk'u biliyorum ama yıl boyunca donmadan kalan başkaları da var."

Sıcak kaynaklar ve hızlı akıntılar gibi jeolojik ve hidrolojik koşullar, bazı nehirlerin sert Arktik kışlarında bile tamamen donmasını önler.

"Konumumuzu tahmin edebiliriz." Leo'nun iki renkli gözleri parlayan alevlerin içinde parıldıyor. "Prince William Sound'dan Brooks Range'e olan mesafe nedir?"

"Belki beş yüz mil?"

"Bu konuda ne kadar eminsiniz?"

"Anchorage'da ihtisasımı yaparken North Slope Borough da dahil olmak üzere her yerden hayati tehlikesi olan yaralıları tedavi ettim. Yaşam uçuşu ya da askeri Black Hawk helikopterleriyle nakledildiklerinde, nereden geldiklerini ve varmalarının ne kadar süreceğini biliyordum. Kıyılar ve dağlar arasındaki mesafeler hakkında oldukça iyi bir fikrim var."

"Aferin kızıma." Leo parmaklarını şıklatıyor, dudaklarını sessizce oynatıyor ve dalgın dalgın hiçbir şeye bakmıyor. Sonra gözleri benimkileri buluyor. "Üç saat on beş dakika."

"Ha?"

"Turbo Kunduz'un Prince William Sound'dan sıradağlara uçması için gereken süre bu." Gözlerimi

kırptım. "Bunu kafanda mı hesapladın?"

Sırıttırıyor.

"Bu Sherlock seviyesinde bir çıkarım." Başımı sallıyorum. "Sonra da bana yüksüz bir kırlangıcın hava hızını söyleyeceksin."

"Hayır. Ama yutkunma hızını söyleyebilirim." "Güzel."

Gülüyorum. "Unutmayalım, önce sen yuttun." "Hm." Sesi

düşüyor. "Bir hatırlatıcıya ihtiyacım olabilir."

"Siz ikiniz ne halattan bahsediyorsunuz?" Kody'nin kaşları çatıldı.

Boğazımı temizliyorum, işleri garipleştirmeden ne söyleyeceğimden emin değilim. Leo'nun hiç çekincesi yok. "Bana kartopu attı."

Kody'nin ağzı acımasız bir kesik oluşturuyor, aksi halde vurdumduymaz olan yüzünde gerginliğin tek ipucu bu. Kartopunun ne olduğunu biliyor mu? Tam soracaktım ki kucağıma baktım.

Aman Tanrım.

Yani, adamın asıldığını biliyorum. Her gece banyo yaparken hatırlatıyorlar. Ama onu nadiren sert görüyorum. Genelde bunu benden gizler.

Şu anda değil. Hayır. Külotunun içinde tam bir bayrak direğine bakıyorum. Kafamı kaldırdım ve bakışlarımız bir an için saf, filtresiz gerçekle birleşti.

Beni becermek istiyor. Çok sabırlı davrandı ve artık sabrının sonuna geldi. Yakında içime girecek ve girdiğinde vahşi olacak, dişleri etimde olacak ve canavar aleti beni bir uçtan bir uca parçalayacak.

Yüce İsa, bunu istiyorum. *Onu* istiyorum. Bu düşünce gözlerimi yakıyor ve bacaklarımın arasında bir kalp atışı gibi zonkluyor. "Ciddi misin?" Leo, Kody'nin kucağına bir battaniye atıyor. "Sikik bir ereksiyon mu, dostum? Ben senin kardeşinin."

"O değil."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Dudağımı ısırdım.

"Buraya odaklanabilir miyiz?" Leo kaşlarını çatıyor. "Diyelim ki sakinleştirici Denver'a dört saatlik bir süre verdi." "Neden dört?" Göz kırıyorum.

"Etkisinin geçmesi altı saat sürüyorsa, riski en aza indirmek için dört saat plan yapardı." "Onu bu kadar iyi tanımanızdan nefret ediyorum."

"Ben de." Dişlerini sıkıyor. "Seni uyuşturduktan sonra yatı limana yanaştırması ve sandıkları taşınması gerekti. Hoss'a uçuş üç saatten fazlaysa, seni o uçağa bindirip uçurmak için bir saatten az zamanı vardı. Kaçırılmış bir kadını taşımak için on beş dakikadan fazla bir yol çok uzak ve çok riskli olurdu. Özellikle de bir milyarderin kayıp karısını."

"Kayıp değildim. Monty onu terk ettiğimi düşünüyor."

Bana öyle bir bakıyor ki kocamla ilgili daha fazla konuşmama izin vermiyor. "Hesaplamalarım doğruysa, Denver Turbo Beaver'ı Prince William Sound yakınlarında tutmuş."

"Hangi liman olduğunu bilsek bile bunun ne faydası olacak?" Nefesimi üfledim. "Hangi yatın onun olduğunu bilmiyoruz." "Etrafa sorabiliriz."

"Tamam ama neden buna ihtiyacımız var? İnsanların ve kolluk kuvvetlerinin olduğu bir kasabaya ulaşırsak, artık yalnız olmayacağız. Bize yardım edecek birilerini bulabiliriz."

"Bunu yapacaklar mı?" Kody'nin yüz hatlarında şaşkınlık seğiriyor. "Bizi kimse tanımıyor. Neden yardım etsinler ki?"

Oh, Kody. O kadar kendine güvenen ve korkusuz ki bazen bu tepelerden hiç ayrılmadığını unutuyorum. Ben ona saf demezdim.

Sitka'daki tanıdıklarımdan daha deneyimli ve eğitimli. Ama manastır hayatı toplumun inceliklerine gölge düşürüyor.

"Bütün insanlar kötü değildir. Çoğu doğuştan iyidir." Bu ifadeyi düşündüm ve başımı salladım. "Hayır, bu doğru değil. İnsanlar berbat, ama sosyal norm kibar olmaktır. Görünüşte. Kimliklerini ve hedeflerini tehdit etmediğiniz sürece, bekleneni yapacak ve yardım teklif edeceklerdir."

Tanrım. Medeni insanları Leo ve Kody'den farklı bir türmüş gibi anlatıyorum. Ama birçok yönden öyleler. "Bu çok boktan," diyor Leo. "Bir insan neden olmadığı bir şeymiş gibi davranır ki? Bu sahtekârlık."

Buna verecek bir cevabım yok.

Kody battaniyedeki yıpranmış bir ipliği karıştırıyor. "Denver bize hayatımız boyunca Hoss'un yüzlerce mil yakınında kimsenin yaşamadığını söyledi. Yakıtımız bitmeden önce kalabalık bir bölgeyle karşılaşma olasılığımız nedir?"

"Pek mümkün değil." Yüzümü buruşturdum. "Brooks Sıradağları'ndaysak, en iyi seçeneğimiz güneye uçup Fairbanks'i aramak." "Orası senin doğduğun yer." Kody Leo'ya baktı.

Göz kırıyor. "Tek seçeneğimiz bu mu?"

Anchorage, Wasilla ve Palmer'da hastane var ama hepsi daha güneyde.

Başımı sallıyorum.

"Uçağa bindiğinde kulaklık takıyordun." Leo beni inceliyor. "Denver'ın telsizden biriyle konuştuğunu duydun mu?"

"Hayır. Uyandığımda iletişim menzilinın dışındaydık."

"Telsiz çalışıyorsa, medeniyete yaklaşırken bir hava trafik kontrol kulesiyle bağlantı kurabilmeliyiz. Belki birisi iniş sırasında bize rehberlik edebilir."

İçim sinirden zonkluyor. En çok inişten korkuyorum. Uçuş kılavuzuna ne kadar çalıştığımız umurumda değil. Bize bir uçağı paramparça etmeden yere nasıl indireceğimizi öğretmeyecek.

"Kendimizi aşıyoruz." Leo kitabı kapatır ve bir kenara koyar. "Önce kışı atlatmamız gerekiyor. Bunun için de pemmikana ihtiyacımız var."

"Kar makinesini alamayacağımıza göre..." Kody derin bir iç çekti. "Frankie ve ben oraya otuz mil yürüyeceğiz ve

hepsini geri taşımak."

"Frankie dinlenene kadar hiçbir yere gitmeyecek." Leo dudaklarını başıma değdiriyor, beni her zaman her şeyin önüne koyuyor.

Kimse tartışmıyor. Ben bile.

Yüzlerce kutup gecesinin ağırlığı altında göz kapaklarım sarkıyor. Karda bir yürüyüş daha yapacak enerjim yok. Yarın olmaz. Belki bu hafta da olmaz.

"Siz o yolculuğu üç haftada yaptınız." Yutkunuyorum, Wolf ve benim o süre boyunca katlandığımız şeylerin anılarını bastırıyorum. "Avlanmak ya da pemmikan yapmak için durmayacağımıza göre, yarı sürede yapabilmeliyiz, değil mi?"

"Hayır, aşkım." Leo bir elini koluma ve saçlarıma götürüyor, nefesi kafa derimi ısıtıyor. "Şimdi kış olduğu için, arazi son derece daha zor. Kar ayakkabılarıyla, buzlu yamaçları ve yorgunluk ve soğuğa bağlı yaralanmaları önlemek için mola verme ihtiyacını hesaba katarsak, saatte ortalama bir mil hız yaparsınız. En iyi tahminle, otuz mil kat etmek otuz saat sürecektir. Buna uzun dinlenme süreleri, kamp kurma ya da kötü hava koşulları veya zorlu navigasyon gibi öngörülemeyen gecikmeler dahil değildir."

Sikeyim.

Onlar yürüyüşün lojistiğini tartışırken, ben sessizce hayatta kalma becerim konusunda endişeleniyorum. Göğsümde bir korku oluşuyor ve göğüs kafesim onu içine alamayacak kadar küçük geliyor.

Beni rahatsız eden sadece önümüzdeki yolculuk değil. Takip edecek soğuk aylar, kaçış, iniş ve hepsinden önemlisi, ulaşamayacağımız kadar uzakta kalmış bir dünyada yerimizi bulmak konusunda da endişeliyim. Düzenlemeler, yasal sistemler, teknoloji, insanlar, sosyal etkileşim, tüketim, medyaya maruz kalma ve... diğer kadınlarla dolu bir dünya. Çok fazla kadın, çok fazla seçenek. Leo ve Kody tüm bunlara zihinsel ve duygusal olarak nasıl uyum sağlayacak?

Nasıl uyum *sağlayacağım?*

Güvenebileceğim tek değişmez şey onların yıkılmaz bağı. Bir parçası olma ayrıcalığına sahip olduğum bir bağ.

Aralarındaki farklılıklara rağmen -Leo'nun sahipleniciliği ve kendisine ait olanı korumaya duyduğu şiddetli ihtiyaç ve Kody'nin sessiz gücü, karşılaştığımız her düşmana karşı bir kalkan- onlar bir bütünün iki yarısı, her biri diğerini tamamlıyor, her zaman aynı tarafta, cehennemin kaç katından geçerlerse geçsinler asla ayrılmıyorlar.

Ateş kısıp kısıp yanarken, közleri karanlıkta usulca parlarken, onların sesleri düşüncelerimin müziği oluyor.

Bizi buraya, bu birlik anına getiren yolları merak ediyorum. Onlara kaç kez tekrar sevmeyecek kadar kırıldığımı, başka bir adama güvenemeyecek kadar hor görüldüğümü, deneyemeyecek kadar berbat olduğumu söyledim?

Monty'nin ilişkisini öğrendiğimde, erkek nüfusundan sonsuza dek uzaklaşmaya yemin ettim. Kendimi korumak için bir daha asla bu kadar savunmasız ve kalp kırıklığına açık olmayacağıma yemin ettim. Artık romantizm yok. Daha fazla ilişki yok.

Beni ne kadar çabuk yalancı çıkardılar.

Düştüğüm derinlik beni korkutuyor. Duygusal esenliğim üzerinde Monty'nin sahip olduğundan daha fazla güce sahipler. Onları kaybedersem ya da bana zarar verirlerse, bu sefer toparlanamam.

"İkinizi de seviyorum," diye fısıldıyorum. "Başımıza ne gelirse gelsin birlikte göğüs gereceğiz."

Onların yanıtı, erkeksi kollar ve bacaklardan oluşan sıkılaştıran bir düğüm, etrafımı sararak en sıcak, en rahat hamağı oluşturuyor. Onların kucaklamasında sadece güvenliği değil, hayatım boyunca aradığım aidiyet duygusunu da buluyorum.

Kolum Kody'nin beline dolandığında, beni Leo'nun sağlam gövdesinin taşınmaz duvarına hapsederek daha da yaklaşıyor. O kadar sağlam, o kadar rahatlatıcı ki, önümüzdeki günlerde yapmamız gereken her şeyle ilgili endişelerimi siliyor.

Vücutlarımız bir yapbozun parçaları gibi eriyip birbirine uyuyor, göğüslerim Kody'nin göğsüyle aynı hizada ve arka tarafım Leo'nun kasıklarına yaslanıyor.

Gün boyunca görmezden geldiğimiz karmaşık kimya geceleri ortaya dökülür, birbiriyle eşleşen tüm parçalarımızı birleştirir ve bizi tek bir birim haline getirir.

Kody bacağımı kalçasına doluyor ve Leo boynumu tutuyor, diğer kolu başımı yastıklamak için bükülmüş, bizi seks için yapılmış bir pozisyonda birleştiriyor.

Bu kaçınılmaz. Vücutlarımız yavaşça sallanırken ve ellerimiz gezinirken söze gerek yok.

Kody'nin karanlık gözlerine bakıyorum, göz bebekleri şehvetle şişmiş.

"Lütfen." Ne istediğimi bilmiyorum. Gerçekten

umurumda değil. Ben onlarınım.

Kızdırmak için, dokunmak için, öpmek için, becermek için. Ne isterlerse boyun egeceğim. Yalvarırım.

"Bilmiyorsan söyleyeyim, ikiniz de sertleşmişsiniz." Kalçalarımı onların zonklayan ereksiyonları arasında döndürüyorum. "Ben buradayım. Bu konuda bir şeyler yapın."

"Bir şey mi yaptın?" Leo başını eğerken ipeksi saç örgüleri omzumu gıdıklıyor. "Ne öneriyorsun?"

Boynumdaki dudaklarının ani sıcaklığıyla keskin bir nefes veriyorum, dilinin hınzır okşayışıyla tenimin tadına bakıyorum. "Bu." Başımı eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. "Bu iyi bir başlangıç."

Kody buradayken işi ne kadar ileri götürecek? Kody'nin gözlerindeki parıltıya bakılırsa, bu sefer kenarda oturup izlemek niyetinde değil.

Leo büyük beden gömleğimin yakasını kavırıyor ve kollarımdan aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Soğuk hava meme uçlarımı sertleştiriyor ve iki çift gözü üzerime çekiyor.

Kimse kıpırdamadan, yakıcı bir yoğunlukla bakıyor. Ciğerlerim hava almak için ağrıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Sonra bakışları yükseliyor, üstümde birleşiyor, duyamadığım bir dil konuşuyorlar. Sadece onların bildiği göz teması ve ifadelerden oluşan özel bir dil, bir psikopatın hükümdarlığı altında büyüyen kardeşler arasındaki bir iletişim aracı.

Bir sonraki nefeste, Kody beni sırtüstü itiyor ve Leo içeri dalıyor, sıcak ağzıyla göğsümü kaplıyor ve sertçe emiyor.

Vay

canın

a.

Lanet

olsun

.

Omurgam dikleşiyor ve çenem bir nefesle açılıyor. Daha kapatamadan uzun, sert bir parmak dilimin üzerine bastırıyor. Gözlerim Kody'ye kayıyor.

Başladı.

Yavaşça sırtarak dudaklarımı onun iddialı parmağının etrafına kapatıyorum ve

bir profesyonel gibi emiyorum. Yüz hatları buza oyulmuş gibi donuyor.

Ve Leo... harekete geçti, vücudumdan aşağı kayıyor, ağzı titreyen karnım boyunca ıslak öpücükler bırakıyor.

Kody bir hırıltıyla parmağını pompalıyor, dudaklarımın etrafında döndürüyor ve tekrar daldırarak yüzümü nasıl becereceğini gösteriyor. Önce yavaşça. Sonra daha hızlı, daha sert, kontrolün sınırlarında geziniyor.

Ucundan boğumuna kadar dilimi gezdiriyor, onu boğazıma kadar yutuyorum. İnliyor. Büyüyen, gürleyen ses o kadar erotik ki kendimi ısırmaktan alıkoyamıyorum.

Elini serbest bırakıp boğazımı kavrayarak baskı uygularken dişlerinin arasından delici bir tıslama çıkıyor. Kıpırdamadan duruyorum, beklentiyle titriyorum.

Leo'nun dudakları kalçamdan kalktı.

Oh, kahretsin.

Kavgacım kavgaya başlamak üzere mi?

Leo'yu durdurmak için bir kolumu savurduğumda, Kody ağzımı vahşi, dişleri kıran bir öpücükle yakalıyor ve beni evrene savuruyor.

Bana bir ayı gibi yaklaşıyor, dişleri, pençeleri ve doymak bilmez gücüyle. Boğazımdaki el hava almamı sağlayacak kadar gevşiyor ama Tanrım, hâkimiyeti tam isabet ediyor. Dili benimkini kontrol ediyor, yırtıcı bir açlıkla avlıyor ve

yahıyor.

Öpücüğü vahşiliğı başka bir seviyeye taşıyor. Bir sonraki yemeğinin tadına mı bakıyor yoksa onun için hayır duası mı ediyor anlayamıyorum. Bu her neyse, yoğunluğu varlığını tehdit ediyor.

Tanrı yardımcım olsun, bunun için buradayım. Onun dili benim cemaatimdir ve beni kıcımdan ayırdığını hissetmek için hevesle bacaklarımı açacağım.

Klitoris... Oh, Tanrım. Adam nasıl *yalayacağını* biliyor.

Leo'nun ağzı bir amaçla geri dönüyor ve eşofmanımın bel bandıyla alay ediyor.

Kardeşiyle buna izin mi veriyor? Ne kadar süre için?

Körü körüne ona uzanıyorum, parmaklarımı saçlarını tutan bükülmüş düğüme dolaştırıyorum. "Lütfen." Kody'nin yağmacı öpücüğüne karşı inliyorum.

Aklımı tamamen kaybettim.

"Ne istiyorsun?" Vücudumda gezinen Leo, belimden göğsüme doğru sıcak nefesini gezdiriyor. Dilini meme ucumun etrafında gezdirirken kirli sakalı gıdıklıyor.

Görmediği ilgiden dolayı amım zonkluyor. Kody öpücüğüne ara verip dilini yanağımda gezdiriyor.

Beni gerçekten *yalıyor*; yüzümü, boynumu, ağzımı. Tüm vücudu dilinin darbeleriyle hareket ediyor, bana karşı kabarıyor, öfkeli ereksiyonunu itiyor, bir hayvan gibi beni tam anlamıyla beceriyor.

"Frankie..." Leo'nun ağırlığı, şimdi bacağımanın birine baskı yapıyor ve onu hapsediyor, varlığımın çekirdeğiyle alay eden bir işkence ve vaat gibi hissettiriyor. "Sana bir soru sordum."

Kalçalarımı kalçalarımın arasındaki boşluğa doğru hareket ettirmek için yeniden konumlandırmaya çalışıyorum. Sadece biraz sürtünmeye ihtiyacım var. Bundan daha fazlasına, beni anlamsızca becermelerine ihtiyacım var.

Mememi ısırıyor, dişleri acımasızca meme ucumu yakalıyor ve odaklanmamı istiyor.

"Siktir!" İki adam aynı anda bu kadar çok sinir ucuyla uğraşırken düşünemiyorum. "Soruyu unuttum." "Bana bu konuda ne yapmam gerektiğini söyle." Ses tonu ölümcül bir keskinliğe sahip.

"Bu mu?"

"Sen, ben, Kody." Her kelimeyi göğsümdeki alaycı ısırıklarla ayırıyor. "Biz."

Kody'nin erotik dili kulak mememin etrafında dönerek konsantrasyonumu bozuyor.

Aşırı uyarıldım ve sırılsıklam oldum, hislerden başka bir şey değilim. "İkiniz de beni becermelisiniz. Çabuk olun. Ölmeden önce." "Çok kötü." Leo arkasına yaslanıp ağzını, dokunuşunu ve güzel sıcaklığını benden uzaklaştırıyor.

"Pislik." Gözlerimi kısıyorum, kıskançlığını yüzüne vurmaya hazırım.

"Durmak istiyor gibi mi görünüyor?" Kody kızıl saçlarını omuzlarımın arkasına süpürüyor, dudakları kulağımı okşuyor.

"O da benim kadar sert. Ama bu gece kimse seks yapmayacak. Bugünkü kalorilerini yaktın-"

Avucu ağzımı kapatıyor ve tartışmamı durduruyor.

Namludan kaçmaya çalışarak elini pençeliyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar kolumu üstümde tutuyor, burnunu koltuk altıma gömüyor ve yüksek sesle içine çekiyor.

"Tanrım, kokunu alabiliyorum. Lanet olası feromonların içimi *acıtıyor*."

Koltuk altım mı? Hayır. Bu seksi olamaz.

Ama öyle. Nefesinin büyüleyici buharı, iniltisinin titreşen sesi, beni domaltıp koklarken kalçalarının şehvetli hareketi...

Aman Tanrım.

Eli hâlâ ağzımı kapatırken, Leo'yla aralarında bir bakış daha geçiyor, anlamlandıramadığım bir konuşma.

Leo çelişkili görünüyor, sahiplenme ve açlık arasında sıkışmış durumda. Hangi tarafının kazanacağını bilmiyorum ama bunu aşmak için cesurca bir çaba sarf ediyor. Benim için.

Bir şey üzerinde anlaşırılar, bir çeşit ateşkes. Leo yumruklarını savurmak yerine kalçalarına dayar, gözlerini kapatır ve yavaşça nefes alır.

Kody sırtı duvara gelecek şekilde oturuyor. Sonra beni kucığına çekti.

Uyku pozisyonu *değil*.

Kafam karıştı, Leo'nun bakışlarını yakaladım. O mavi ve altın rengi gözlerin derinliklerinde, güvendiğim bir titreşim görüyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, başından sonuna kadar kontrol onda olacak.

Üzerime doğru geliyor, eşofmanımı kavırıyor, niyeti açık.

Kody'nin güçlü bacaklarının arasına tünelerek arkamı kaldırıp indiriyorum ve Leo'nun beni belden aşağı soymasına izin veriyorum. "Ne yapıyoruz biz?" Kody'nin yumuşak siyah saçlarına dokunmak için geriye uzanıyorum. "Seks yok dediğini sanıyordum."

"Leo ve benim her zaman hemfikir olacağımız bir şey var. Senin mutluluğun." Kody baştan çıkarıcı bir şekilde çenemi yalıyor. "Bacaklarını aç." Tenimde ince bir ter tabakası oluşuyor, içimde biriken arzunun yakıcılığından fokurduyor.

Bacaklarım açıldı.

Kody'nin siki arkama doğru sarsılıyor. Leo yutkunuyor, gözleri açıkta kalan amıma sabitlenmiş. Aşırı sıcaktan gömleğimi çıkardım ve Kody'nin göğsüne yaslandım. Çırlıçıplak.

Hazırdan da öte.

Kody'nin elleri üzerimde uçarken görünmez bir tasma kopuyor, boğazımı kavırıyor, göğüslerimi yoğuruyor, ovuyor,

çimdikliyor, tutuyor, morartıyor.

Sonra bacaklarımın arasına uzandı.

Leo bileğini tutarak parmakların içeri girmesini engelliyor.

Ocaktaki közlerin patlaması dışında oda hareketsiz kalır.

"Leo." Mücadele ettiğini biliyorum ama bunu istediği gibi başlatıp durduramaz. "Lütfen, yapma-"

"Kapa çeneni, Frankie." Kody'nin kolunu tutarak vücudunda gezdiriyor ve Kody'nin elini göğsüne yerleştiriyor. "Bu bir yarış değil dostum. Acele etme. Onu ısıt. Asla doğrudan kutsal topraklara gitme. Yalvarana kadar olmaz."

Oh.

Ona öğretiyor.

"Harika gidiyorsun." Burnumu Kody'nin sert, kirli çenesine dayıyorum.

Homurdanıyor.

Heyecanlı bir homurtu. Aç, kalp atışlarını hızlandıran, nefesini tutamayan bir homurtu. Yeni favori sesim.

Avuç içleri karnımın üzerinde düzleşiyor, daireler çiziyor, keşfediyor ve göğüslerimin alt kısımlarını izlemek için yukarı tırmanıyor. Ellerinin izlediği yolu takip ederek saygılı okşamaların altında eriyorum.

Uzun kırmızı bir yara izi bir tanesini kaplıyor, dikişlerimden dolayı pürüzlü ve çirkin. Parmaklarındaki nasırlar yaydan dolayı sertleşmiş. Parmak eklemlerinde daha fazla yara izi var. Ama dokunuşu kadife gibi. Bu kadar sert ve acımasız bir adam için çok yumuşak ve pürüzsüz.

Leo kalçalarımı kavıyor, öne doğru eğilip ciğerlerini kokumla doldururken beni daha da açıyor, burnu damlayan etimden kıl payı uzakta.

Kody boğazımı kavrayarak başımı çeviriyor ve yanağını yanağıma sürüyor, burnumu çekiyor, kokluyor, dişlerini tenime sürüyor, sürüsünü koruyan kurtsu ve ilkel bir yırtıcının görüntülerini çağırıştırıyor.

Kısa süre sonra burnunu sokması, ciğerlerimi tüketen ve beynimi karıştıran derin, vahşi öpücüklerle dönüşüyor.

"Oh, Tanrım." Titriyorum. İnliyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum ve utanmadan havayı kucaklıyorum. "İhtiyacım var..."

Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen, devam et." "İşte orada." Leo iç baldırımı emiyor ve Kody'ye başını sallıyor.

Kody tereddüt etmedi. Bir elini bacaklarımın arasından geçirip iki parmağını sırlıslıkla amıma sokuyor. Ve dondu.

"Neyin var?" Boynumu büküyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum.

"Sen çok..." Titrek bir nefes veriyor. "Sıcak. Islak. Çok küçük." Gözleri açıldı, benimkilerle çarpıştı. "Hiçbir şekilde-"

"Sığacaksın." Yontulmuş yanağını öpüyorum, boşalma ihtiyacıyla titriyorum. "Parmaklarını

kıvrır." Kaşları birbirine çarpıyor ve içimde bir seğirme hissediyorum. Zar zor.

"Bana zarar veremezsin." Nefes nefese, bacaklarımı açıyorum. "Daha sert."

"İşte böyle." Leo parmaklarını yavaşça içime sokuyor, Kody'ninkilerin

yanına. Tanrım.

Tanrı

m.

Evet.

Leo kalçalarımındaki hassas deriyi emiyor, parmakları Kody'ninkilerle birlikte ilerlerken beni morartıyor.

Çılgınca bir zevkle dolup taşarak haykırıyorum.

Kody boğazımı sıkıyor ve yanağımı boğucu öpücüklerle kaplıyor, diğer eli ise Leo'nun ritmini takip ederek amımı okşuyor, beni dolduruyor, geriyor, iç duvarlarıma masaj yapıyor.

"Siktir, yaklaştım." Leo'nun Kody'nin başparmağını yönlendirdiğini, ona klitorisimi gösterdiğini, nasıl kızdıracağını, ovacağını ve beni boşaltacağını hissediyorum. "Beni mahvediyorsunuz. Bu inanılmaz bir şey. Durmayın, durmayın, durmayın."

Vücudumda bir kıvılcım yağmuru patlıyor ve görüşüm boyunca parıldıyor. Kody'nin dili ağzımı sikerken ben de Kody'nin göğsünün üstünde çırpınıyor, içimdeki parmaklara sürtünüyorum.

Güçlü dalgaların ardından gelen orgazm beni kavıyor, parçalıyor, içimi dışımı aydınlatıyor.

Kody altımda sertleşiyor. Nefesi kesiliyor. Ağzı uzaklaşıyor ve ben farkına vararak inliyorum. O da benimle geliyor.

Kalın siki kıcımda zonklayıp külotunun içinde serbest kalırken, saçlarını tutup yüzünü boynuma yaslıyorum ve kendimden geçmenin kalıntılarıyla seğiriyorum.

Leo'nun okunamayan bakışları benimkileri yakalıyor.

O ve kardeşi beni parmakladılar. Aynı anda. Bu garip mi? Ayıp mı? Yanlış hissettirmiyor.

Kaderli, duygusal ve saf hissettiriyor. Üçümüzün bir arada olmasından daha trajik derecede güzel ve dürüst bir şey olamaz. Leo yavaşça parmaklarını bedenimden çekip ağzına götürüyor. Başka yere bakmadan onları emerek temizliyor, iyice, şeytani bir şekilde.

Huysuz bir vahşiye çok yakışıyor. Dudaklarımı bükerek, bir parmağımı kıvrıyorum.

Elleri ve dizleri üzerinde, aşkla ısırılmış kalçalarım tırmanıyor, göğüslerime doğru kayıyor ve beni Kody'nin kabaran göğsüne geri itiyor. Ağzı benimkiyle buluştuğunda, bana adımı unutturan ve beni dipsiz bir arzu havuzuna çeviren yıkıcı bir

öpücükle karşılaşıyorum.

Pijama pantolonu kalçalarının üzerinde o kadar aşağıya iniyor ki, bir elini içeri sokup kalın, şişmiş sikini serbest bırakmak çok kolay. "Frankie." Ağzıma karşı iniyor ve kalçalarını ulaşamayacağım şekilde kaydırıyor. "Bu benimle ilgili değil."

"Neden olmasın?"

Kody ağzını kulağıma dayadı. "Seni rahatlatmak ve mutlu etmek için böyle bir şey yaptı."

"Hepimiz rahat ve mutlu olmadıktan sonra ne anlamı var ki?" Leo'nun ereksiyonunu tekrar yakalıyorum, sıcak, kadifemsi uzunluğunu okşuyorum ve öpücüğüne fısıldıyorum, "Boşalırken zonklamayı hissetmeyi seviyorum. Bu beni mutlu ediyor."

Boyun eğerken, kalçalarını bükerken ve yumruğuma doğru hamle yaparken dudaklarından sıkışmış bir nefes çıkıyor.

Çok uzun sürmüyor. Sadece saniyeler süren odaklanmış bir okşama. Alnı benimkine yaslanmış, kollarını Kody ve benim iki yanıma dayamış bir halde elimi beceriyor ve serbest kalmanın peşine düşüyor.

Teninin odunsu, karla buz tutmuş kokusu arasında başka bir dayanılmaz koku algılıyorum. Boşalmanın temiz, alkali aroması havaya karışıyor ve mideme yayılıyor.

Doruk noktası boyunca kükrüyor, bir elini yumruğumun etrafına sarıyor ve son damlasına kadar kendini şiddetle sağlıyor.

Yüksek sesle yutkunarak nefesini tutmaya çalışıyor, siki hâlâ sert ve ellerimizde zonkluyor. Bıraktığımda, yapışkan ucunu karnıma siliyor, pisliğini yayıyor, içine bulaştırıyor.

"İğrenç." Dudaklarımı yaladım.

Yaklaşıyor ve onları da yalıyor, beni baygın baygın öpüyor, dilimi onunkiyle ovuşturuyor, yağmalıyor, ıssızlaştırıyor.

Kody'nin eli kaburgalarımın etrafından dolaşıp göğüslerimi avuçlarken onun eli de kalçamda geziniyor.

Altımdaki bedenin sıcaklığında ve üstümdeki çok renkli bakışların derinliklerinde kayboluyorum. Aşkımızın sıcaklığı damarlarımda dolaşırken etrafımızdaki soğuk izolasyonun hiçbir etkisi yok.

Tehlikede olan bu kadar çok şey varken ve hayatta kalmak için hiçbir garantimiz yokken, bu hayatımızın mümkün olan en kötü zamanı olabilir. Ama ne kadar zor olursa olsun birbirimizin arkasındayız. Bu anları, karanlıktaki küçük huzur pırıltılarımızı yakaladığımız sürece, çıkış yolumuzu bulacağız.

"Temizleneceğiz." Leo burnuma bir öpücük kondurarak ayağa kalkıyor ve pantolonunu düzeltiyor. "Orada kal."

Kody belimi kavradı ve beni uzaklaştırdı. Kody şeklindeki ısıtma yastığımı bırakmayı reddederek ona yapıştığımda, beni yan çeviriyor ve kıcıma tokat atıyor.

Bir çığlık atarak gülüyorum ve yorgun bir şekilde yatağa gömülüyorum. Sesleri yumuşak ve boğuk bir şekilde banyoya girip kayboluyorlar.

Orada ne yapıyorlar? Lavaboda yan yana dumuşlar, aletlerini yıkıyorlar ve konuşuyorlar...? Böyle mahrem bir iş sırasında ne konuşuyor olabilirler?

Yine de üçümüzün paylaştığından daha samimi olamaz.

Tembelce kalçamı kaldırıyorum ve tenimi saran morluklara gülümsüyorum. Kısa bir eteğim ve gidecek bir yerim olsaydı, izleri gururla sergilerdim.

Alışılmadık ilişkimiz halkın gözünde nasıl karşılanacak? Bir kadını paylaşan iki kardeş? Kınanacak ve dışlanacak mıyız?

İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama adamlarım hakkında kötü konuşan bir kaltağı keserim.

Banyodaki sohbetleri gitgide azalıyor ve onları bana kadar takip ediyor. Kody ılık, nemli bir bezi bacaklarımın arasına bastırıp boşalmış karnımı temizlerken Leo tepemizde yükseliyor.

Ne kadar çarpıcı bir görüntü oluşturuyor.

Yontulmuş kollar yaralı bir karnın üzerinde katlanmış. Omuz hizasındaki saçları örgülü bir düğümle geriye toplanmış.

Sert yüz hatları vahşice yontulmuş. Ateş ışığında parlayan egzotik gözler. Adam, acımasız ordusu üzerinde otorite sahibi olan, Kuzey'in gerçek bir Viking kralına benziyor.

O zalim dudaklarda hiç gülümseme yok. Ölümcül aurasında yumuşaklıktan eser yok. Kody'nin yaptığı pisliği silmesini sert bir ifadeyle izliyor, sanki yanlış bir hareket onun vahşi, sahiplenici tarafını harekete geçirecekmis gibi.

Kody sözlerini bitirdiğinde, beni gömleksiz vücutlarının keskin kıvrımlarıyla sarmalayıp bir battaniye gibi sarıyorlar. Kas ve erkeksi sıcaklıktan oluşan bir battaniye.

Tartışmaları, pratik planlardan gelecekle ilgili hayallere geçerek devam ediyor, her kelime ürperti ve gölgelerin tepelerinin ötesinde bir hayat inşa ediyor.

Leo'nun özel bir havaalanına sahip olma stratejisi, Kody'nin votka üretme vizyonu ve benim ülkedeki herhangi bir hastanede çalışabilme yeteneğim - birlikte yaşamımız için planları çok ulaşılabilir, çok mükemmel geliyor.

Uykunun kıyısında sürüklenirken, bunun, Leo ve Kody ile birlikte bir yaşamın her zaman benim kaderim olduğunu fark ediyorum. Biz hayatta kalanlardan daha fazlasıyız. Biz bir aileyiz.

Acımasız bir kışın ortasında, bedenlerimiz ateşin yanında birbirine dolanmışken, hayatta kalmamız kadim çamların bükülmüş kolları gibi birbirine dolanıyor. Her savaş, her kar fırtınası, içimizdeki ve birbirimizdeki gücü keşfetmemizi sağladı.

Av kulübesine gitmekten ne kadar korksam da, bunun da bizi daha güçlü kılacağını biliyorum.

"Acele etmeyeceğiz ve bunu doğru yapacağız," diye mırıldanıyor Kody, sesi giderek halsizleşiyor. "Vahşi doğa affetmez.

Onun gücüne saygı duymalıyız."

Leo başını sallar. "Daha kötülerinin üstesinden geldik. Yine üstesinden geleceğiz."

Daha fazla planlamaya geri dönüyorlar, ayrılışımızın ayrıntılarını, ihtiyaç duyacağımız malzemeleri ve gideceğimiz rotayı detaylandırırlar.

Sonunda uyku beni ele geçirdiğinde, sonsuza dek benim olan iki adamın sevgisiyle kundaklanmış derin bir huzur buluyorum.

Üç gün aceleyle yapılan hazırlıkların kasırgası içinde eriyip gidiyor. Bir sonraki kar fırtınasını atlatmak için duyduğumuz aciliyet, kulübemizin sınırlarını giderek artan bir gerilimle dolduruyor.

Birbirimizin etrafında huzursuz bir enerjiyle hareket ediyoruz, eylemlerimiz hazır olma, hiçbir şeyi şansa bırakmama ihtiyacıyla besleniyor.

Yine de tüm bunların altında, kutup kışının kalbinde otuz mil boyunca neler olabileceğine dair dile getirilmeyen bir korku yatıyor.

Ayrılışımızın sabahı sessiz bir isteksizlikle geldi. Bir zamanlar bitmemiş projelerin ve donmuş nefeslerin soğuk bir anıt mezarı olan atölye, Leo ve Frankie'nin kurtardığı kömür sayesinde artık katlanılabilir bir sıcaklıkta.

Çantalarımız erzakla dolu, her bir parça bilinmeyene karşı önleyici bir tedbir. Av kulübesinde bekleyen ve hayvanlar tarafından tahrip edilme ihtimali olan pemmikanın düşüncesi, zaten yüklü olan omuzlarımıza bir kilo belirsizlik daha ekliyor.

Bu yürüyüşü sayısız kez yaptım ama yılın bu zamanında hiç yapmamıştım. Ve Frankie ile hiç. Bu yüzden hazırlıklarımızı aşırı bir seviyeye çıkardım.

Yanmayan bir ateşin ya da ateş edemeyen bir silahın yıkıcı sonuçlarını bildiğim için kibrit, mermi ve ok stoklarımızı iki, hatta üç katına çıkardım. Her bir eşya, her şeyin içine sızan neme karşı dikkatlice su geçirmez hale getirildi.

Çantalarımızın ağırlığı, hayatta kalmak için yeterli yiyeceğe sahip olacağımızın güvencesi karşısında ikincil bir endişe haline geldi. Frankie'nin bu zorlu yürüyüş boyunca yeterli enerjiye sahip olmasını sağlamak için ihtiyacımız olandan daha fazla ayı eti paketledim.

Onun aç kalacağı, vücudunun beslenme eksikliği yüzünden soğuğa yenik düşeceği düşüncesi beni bir parça daha et, bir poşet daha kuruyemiş eklemeye teşvik etti.

Giydiğimiz kıyafetler bile benim aşırı hazırlığıma maruz kaldı. İzolasyonu, su geçirmezliği ve dikişleri kontrol edip tekrar tekrar kontrol ederek Frankie'nin kıyafetlerinin onu şiddetli rüzgara karşı en üst düzeyde koruyacağından emin oldum. Eğer soğuktan titriyorsa ya da el veya ayak parmakları donarsa, bunun sorumlusu benim. Buna izin vermeyeceğim.

Ben de listeler yaptım. Defalarca kontrol ettim. Yine de hazır değilim. Bir şey mi unuttum? Hayati bir detayı atladım mı?

Sadece Leo ve ben olsaydık, çoktan yola çıkmış olurduk. Ama Frankie ile seyahat etmek? Bu her şeyi değiştiriyor. Onunlayken, hataya karşı sıfır toleransım var.

Ustaca tasarlanmış teneke ışıklarının parıltısında, atölyenin kapısında oyalanıyoruz, vedalaşma zamanı aramızda ağır basıyor.

Kömür sobasının sıcaklığına karşı bir önsezi duygusu, duygu yüklü bir atmosfer yaratıyor. Sessizliği ilk bozan Leo'nun sesi serttir. "Orada birbirinize iyi bakın."

Değişken gözleri kızın üzerinde, alışılmadık bir kırılganlıkla dolu bir şekilde oyalanıyor.

Aynı zihni paylaşıyoruz, o ve ben. Stratejiler ve olasılıklarla dönen bir zihin, her biri tek, boyun eğmez bir öncelik etrafında toplanıyor.

Frankie'yi güvende tutmak.

Ona olan aşkımız romantizmin sınırlarını aşar. Bu bizi aşırı uçlara sürükleyen şiddetli, koruyucu bir güçtür. Attığımız her adım, aldığımız her karar, takıntı derecesine varacak kadar bu mercekte süzülür.

Yola çıkmadan önceki gecelerde, kadınıımız aramızda uyurken, Leo ve ben uyanık kaldık, her ayrıntıyı gözden geçirdik ve hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olduk.

Hayatta kalma öğrencileri olduk, kitapları ve kılavuzları inceledik, onu hayatta tutacak her ipucunu, her hileyi topladık. Rotanın üzerinden binlerce kez geçtik, bir kar fırtınası bizi ele geçirirse, yer işaretlerini ve potansiyel sığınakları hatırladık. Her bir senaryo bir öncekinden daha karanlıktı ama yine de her biri için plan yaptık.

Tıbbi eğitimi çok değerli. Zaten bir kez hayatımı kurtardı. Ama ağır yaralanırsa ya da bilinci kapanırsa kendini kurtaramaz.

Bu yüzden ilk yardım alıştırmaları ve provaları yaptım; donma, hipotermi ve hayvan saldırılarından kaynaklanan yaralanmalarla ilgili tedavilere aşına oldum. Zihnim, her biri onun güvenliğinin tehdit altında olduğu olası bir gelecek için ayrılmış bir hayatta kalma teknikleri kataloğu.

Leo'nun bizimle gelmesinin yararlarını tarttık ama buna karşı karar verdik. Kar yağdığında birinin SOS sinyalini sürdürmesi gerekiyor. Eğer o uçak geri dönerse, burada birine ihtiyacımız olacak. Buzlar çözülmeden önce yapılacak çok şey var. Uykusunda ezberleyene kadar uçuş kılavuzunu ezberlemesi gerekiyor. Ayrıca uçağa düz kontak yapması gerekiyor. Anahtarı hiç bulamadık.

Bizim deli olduğumuzu düşünüyor, tüm planlarımızın abartılı olduğunu, aşırı aktif hayal gücünün ürünü olduğunu iddia ediyor. Ama dışarda, affetmeyen Kuzey Kutbu'nda, ihtiyat ile umursamazlık, hayatta kalmak ile ölmek arasında ince bir çizgi var. Fazladan her mermi, fazladan her ons yiyecek, fazladan her teçhizat parçası onu güvende tutacak bir paraşüttür.

Hayatımın geri kalanını planlayarak, hazırlanarak ve tek bir odak noktasıyla onu koruyarak geçireceğim. Onun güvenliği benim sorumluluğum, benim yüküm ve benim onurumdur. Bu yolculuktan zarar görmeden dönmesini sağlamak için her şeyi yapacağım.

Leo bunu biliyor. Onun hayatı konusunda bana güveniyor.

Bir adım öne çıkarak kollarını bana doluyor, çok şey görmüş, çok şey kaybetmiş bir kardeşin sıkıca sarılması gibi. "Onu güvende tut, Kody." Bir yalvarışla kılıflanmış bir emir.

Başımı sallıyorum, onun güveninin ağırlığı omuzlarıma çöküyor. "Her zaman."

Sonra sıra Frankie'ye geliyor, onunla yüzleşirken gözleri dökülmemiş yaşlarla parılıyor. Aralarındaki mesafe bir kalp atışında kapanıyor, elleri Frankie'nin yüzünü çerçeveleyecek şekilde uzandığında dünyanın geri kalanı yok oluyor.

"Sana geri döneceğiz." Şiddetli bir fısıltı.

Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, tepkisi kulaklarım için çok düşük. Görmemiş gibi davrandığım özel bir alışveriş. Bu samimiyet karşısında kalbim sıkışıyor. Midem kıskançlıktan kasılıyor.

Onlara kızmıyorum ya da gücenmiyorum ama aşinalıklarına, yakınlıklarına imreniyorum. Leo'nun onu o mağarada beş gün boyunca becerdiğini biliyorum. Döndüklerinde, tüm tavırları daha sakin, daha hafif ve *parlıyordu*.

Onu suçladığımdan değil. Ama onu bu şekilde tanımamaktan nefret ediyorum. Her düşünceme sızıyor ve uyurken benimle alay ediyor. Aylarca bekledim. Haklı öfkesine katlandım. Güvenini tekrar kazanmaya çalıştım. Zamanımı bekledim.

Denver'ı öldürenin o olduğunu düşündüğümde, bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Kendi suratıma mesela. Asla iyi bir adam olamayacağım, ama lanet olsun, onun için daha iyi biri olmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim.

Yine de sabrım tükeniyor. Ona açlıktan ölüyorum.

Bu otuz millik yürüyüşü dört gözle beklemiyor olsam da, içten içe, bencilce, kardeşim olmadan bir ay boyunca onunla yalnız kalmaya hevesliyim.

Parmaklarımin etrafındaki amının şok edici, sıkıcı sıcaklığını düşünmeyi bırakmadım. Sikimi o bereketli, kaygan cennete sokmak... akıl almaz bir şey.

Aletim beklentiyle kabarıyor ve kendimi zihinsel olarak sakinleştirmek zorunda kalıyorum. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Haftalarca yürüyecek, hayatta kalacak, onu hayatım pahasına koruyacak ve bu arada duyularımı sürekli tetikte tutacağım.

Odağımı kaybedemem. Ne kadar güzel olursa olsun ya da ne kadar yalnız olursak olalım, gardımı düşürmeyeceğim.

Fısıldayarak vedalaşmaları ağızdan ağıza öpüşmeye dönüşüyor. Şefkatli ve çaresiz, ayrılma isteksizliği, yeniden bir araya gelme sözü ve aradaki tüm duygularla dolu.

Başka tarafa bakmalıyım ama bakmıyorum. Bu işte beraberiz. Her şeyde beraberiz.

Öpücük sona erer, ancak sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken alınları birbirine bağlı kalır.

Sonunda ayrıldıklarında, kalıcı bir dokunuş, özlem dolu bir bakış var, her biri bu anın ağırlığını, sonun korkusunu, sonsuzluğun umudunu taşıyor.

İzlemesi yürek burkucu. Kardeşimin yüzündeki kırılğanlığı görmekten nefret ediyorum, ancak bu, varlığımızı tanımlayan cesaret ve kararlılığın yanında sönük kalıyor.

Çantasını sırtlıyor ve kapıya doğru yürüyor.

Daha hafif olan çantayı taşıması için ısrar ettim, böylece ağırlığı yeniden dağıtarak erzaklarımızın yükünü ben taşıyacaktım. Sırtım bunun bedelini ödeyecek ama onun yükünü biraz da olsa hafiflettiğimi bilmenin getireceği huzurun

yanında bu acı önemsiz kalacak.

Onu takip etmek için döndüğümde Leo kolumu tutuyor ve tuhaf, eşsiz gözlerini tam benimkilerin önüne koyuyor. Ağzı açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Neyi sakladığını, boğazında yanan talepleri biliyorum.

Ona dokunma. Onu becerme. Onu çalma. O benim.

Söylenmemiş emirleri göğsüme çarpıyor ve sekiyor.

Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve iki elimle başını kavıyorum. "O bizim kızımız. Bu onun bir mülk, elden ele dolaşan bir oyuncak olduğu anlamına gelmiyor. O bizim ortaklığımız. O bizi bölmez. Bizi çoğaltıyor." Alnımı onunkine eğiyorum, sesim kısık. "Onu sahiplenmek, onun yanında duracağımıza ve ona değer vereceğimize dair yemin etmektir. Kıskançlığa yer bırakmaz, sadece zevk verir. Bölünmeye yer yok, sadece birliğe yer var. Onunla bir gelecek inşa ediyoruz, sınırların olmadığı, gelişebileceğimiz, paylaşabileceğimiz, büyüebileceğimiz ve sevişebileceğimiz bir hayat. Üçümüz birlikte mi? Biz durdurulamaz bir gücüz. Bunu bildiğini biliyorum. Bunu istiyorsun. Lanet yüzünde görüyorum. Ama bu seni korkutuyor. Lanet olsun dostum, beni de korkutuyor. Onun bizim olduğu gerçeğini değiştirmez. Bu onu senden asla almayacağım anlamına geliyor. O da seni en az benim kadar seviyor. O bizim ve onu geri getireceğim."

Kollarımı indiriyorum ve birelimi ağzıma götürüyorum, ağzımdan dökülenler karşısında

afallıyorum. Gözlerini dikmiş, boş yüzlü ve dilsiz.

"Bir şey söyle, sik kafalı," diye homurdanıyorum.

Yanağında bir kas seğiriyor, diğeri gözünün köşesinde. Sonra göz kırpmıyor.

"Sanırım..." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu bir seferde bir araya getirdiğin en fazla kelimeydi. Kimsin sen ve kardeşime ne yaptın?"

"Söylediğim bir şeyi duydun mu?" Burun deliklerim alevlendi.

"Evet." Başını sallıyor, botunu yere sürüyor ve tekrar başını sallıyor. "Bunu ciddiye alıyorum." Eğildi ve boynumu sıktı. "Özellikle de onu geri getirmenle ilgili kısmı."

"Yemin ederim, Leo."

"Tamam o zaman." Burnunu çekiyor ve geri adım atıyor.

Kapıya doğru dönüyoruz ve Frankie'nin gözlerinde yaşlarla bizi izlediğini görüyoruz. Eldivenli ellerinin topuklarını yüzüne bastırarak hızla arkasını dönüyor.

Güzel ve şefkatli. Ölümcül bir kombinasyon. Bizim gibi erkekler için ne kadar çekici olduğunun farkında değil. Onu koruma ve geçimini sağlama ihtiyacımıza karşı koymak imkansız.

"Hazır mısın?" Ona doğru ilerliyorum, eğer ihtiyacı olursa onu

taşımaya hazırım. İhtiyacı yok.

Omurgasını dikleştirerek kapıyı açar.

Son bir el sallayıyla, Leo'yu kapıda tek başına bırakarak soğuğa adım atıyoruz. "Bu kısımdan nefret ediyorum." Çantasının kayışlarını ayarlıyor ve karda ilerliyor.

"Hangi kısım?"

"Ayrılmak. Senden ayrılmak, ondan ayrılmak, asla kolaylaşmıyor."

Önümdeki kilometreler tehditkâr bir şekilde beliriyor, ancak geri dönüş, yeniden bir araya gelme vaadi yanıma güven veriyor. "Bu son kez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bundan sonra üçümüz bir daha asla ayrılmak zorunda kalmayacağız."

Gözlerini kısarak kar ayakkabılarına bakarken bunu düşünüyor. "Umarım

haklısındır." Cehennemde ve yüksek sularda, haklı olduğumdan emin olacağım.

Bir nefes kadar çabuk, şafağın ışığı gelir ve gider. Karanlığın dönüşünde, sessizlik içinde yürürüz.

Sabahın keskin havası açıkta kalan yanaklarımızı tokatlıyor ve davetsiz bir arkadaş gibi bizi takip ediyor. En azından kar yağmıyor.

Bu merhamet gözlüklerden vazgeçmemize izin veriyor.

Kabin arkamızda gözden kaybolduğu anda duyularım keskinleşiyor, tüm sinirlerim olası her tehlikeye ve korumaya yemin ettiğim değerli yüke göre ayarlanıyor.

Kendimi biraz ileride konumlandırıyorum, tempolu ama onun üzerindeki fiziksel talepleri dikkate alan bir hız belirliyorum. Gözlerim sürekli ufku, karla kaplı tundrayı ve beyaz manzaranın monotonluğunu ara sıra bozan yoğun kaya kümelerini tarıyor. Her gölge, rüzgârdaki her değişiklik potansiyel bir tehdit ve ben de bu tehditle onun arasındaki barikatım.

Zaman zaman dizlerimize kadar ulaşan karda kar küremenin fiziksel zorluğuna rağmen, zihnim asla birincil görevinden sapmıyor. O ayaklarının üzerinde durmaya odaklanırken, ben de yırtıcı hayvanların izlerini arıyorum - bizi davetsiz misafir olarak gören kurtlar ya da kış uykusundan uyanan bir ayı.

Karın ağırlığımızı taşıyacak kadar dolu görüldüğü bir bölüme yaklaştığımızda, önce ben test ediyorum. Karşıya geçmesine yardım etmesi için ona elimi uzatarak, altındaki gizli bir yarığa girmemesini sağlıyorum.

Arbaletimi elimden hiç bırakmıyorum, ağırlığı beni rahatlatıyor ve odaklanmam gerektiğini hatırlatıyor. Omzuna asılı bir tüfek taşıyor. Onu kullanma konusunda yetkin olduğunu ve her zaman varlığının farkında olduğunu, sık sık askıyı ayarladığını ve emniyeti kontrol ettiğini biliyorum.

Hareketlerini seviyorum. Kar ayakkabısıyla bile kararlı bir zarafetle yürüyor, uyanıklığı benimkinin bir yankısı, ancak büyüleyici bulduğum doğuştan gelen bir cüretle yumuşatılmış.

"Biliyor musun," diyor bir mil sessizlikten sonra, "homurdanarak konuşan biri için düşüncelerini oldukça yüksek sesle

söylüyorsun." Ona bakıyorum, ağzımın kenarları gülümseme olabilecek bir şekilde seğiriyor.

"Hm," diye homurdanıyorum, formuma sadık kalarak.

Gülüyor, güneşsiz gökyüzü için fazla parlak bir ses. "Neye dikkat ediyorsun? Kurtları mı, ayıları mı?"

"Bizi yemek olarak gören her şey. Burada her türlü tehlikeli yaratıkla savaştım. Bunu tekrar yapmamayı tercih ederim." Başını sallıyor, bakışları karanlık ufukta. "İlk geldiğimde en büyük tehdidin sen olduğunu düşünmüştüm."

"Neden?" Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor.

"Pekala, bir bakalım. Küçümsedin, homurdandın ve kelimeler kullanmadın. Kendini herkesten ayırdın, on çeşit kızgın görünüyordun. Diğerlerinden sadece fiziksel olarak uzak değildin. Tamamen karamsar, kopuk bir havan vardı." Elleriyle konuşarak kollarını iki yana sallıyor. "Seninle ilgili bu karanlık, yeraltı dünyası havası. Tamamen kas ve gizem. Tamamen ulaşılmaz. Tartışmasız ölümcül. Korkutucu olanın sen olduğunu sanıyordum. Karanlık olan. Seni ilk gördüğümde, mutfakta duvara yaslanmıştın, nefes alamadım. Denver endişelenmememi söyledi. Isınman biraz zaman alacaktı. Sonra Wolf sanki bu özel bir şakaymış ve ben de en can alıcı noktaymışım gibi kahkahalara boğulmaya başladı."

Wolf.

Bazen gittiğini unutuyorum. Sonra, ansızın gelen bir yumruk gibi, yokluğu göğsüme çarpıyor, nefesimi kesiyor ve gözlerimi yakıyor.

"Onun gülüşünü özleyorum." Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "En can alıcı nokta ben *olduğumda* bile."

Bir şeyler söylemeliyim, onu kelimelerle yatıştırmalıyım ama hiç kelimem yok. Bu yüzden ona iyi olduğum yanıtı veriyorum. Homurdanıyorum.

Yarı hıçkırık, yarı kahkahaya dönüşen bir nefes çekiyor. "Saçmalıyorsun." "Bunu hiç kimse söyleyemez."

"Ciddiyim, Kody." Yaklaşıp omzuyla koluma çarpıyor. "Eğer bir ayıyla karşılaşırsak, ona bakışlarından birini atar mısın?"

"Hayır." Ona bir bakış fırlatıyorum, onun önerdiği gibi değil. "Bizi yaylı tüfeğimle korurum. Lanet olası bir bakışla değil." "Bunu biliyorum. Seni iş üstünde gördüm. Ama şaka yapmıyorum. Ayıya öyle bakarsan onu korkutup kaçırırsın.

O gün mutfakta bana ters ters bakmıştın. Yani, beni haftalarca korkuttun."

"Özür dilerim." Göğsüm sıkışıyor. "Bunun için bahane üretmeyeceğim. Ben bir pisliktim ve-"

"Kes şunu. Seni uzun zaman önce affettim. Ve bu şartlar altında özür dilemeye gerek yok." İç çekiyor. "Bunu geride bıraktığımız için çok mutluyum. Sizi tanımak hayatımda yaptığım en zor ve en iyi şeydi."

İçimde bir ateş yanıyor, bir ocak gibi yayılıyor.

Denver'in bize yaşattığı tüm acı ve travmayı, muhteşem ve uğursuz bir eylemle telafi etti. Bize Frankie'yi verdi.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

"Babamın babası. İsmi bana miras kaldı. Onunla hiç tanışmadım ama Frankie Trevis hayatta olsaydı, senin hırlamandan hoşlanmazdı, genç adam."

"Trevis? Bu senin gerçek adın mı? Evlenmeden önceki adın mı?"

"Elbette öyle ve evlenmediğimde yine benim adım olacak." Çenesini düşürüyor ve mırıldanıyor, "Eğer şimdiden değilsem." Leo ya da ben onu kanunen bizim yapabiliriz. Ona kendi adımızı verebiliriz.

Frankie Strakh.

Bu düşünce bana fiziksel bir darbenin gücüyle çarpıyor.

Tüm hayallerimde bu soyadını taşıyacağımı hiç düşünmemiştim. Çocukluğumu çalan canavar tarafından bana zorla verilen bir isim.

Doğum belgemde ne yazıyor bilmiyorum. Kodiak Knowles mı? Ya da biyolojik babamın adı, her kimse?

Umurumda mı ki?

Bildiğim tek şey Strakh ve Leo ile Wolf'un da bu ismi paylaşması bir anlam ifade ediyor. Değiştirmezdim. Wolf'u

onurlandırmak için, onu başkasına verirdim. Frankie'ye. Çocuklarımıza.

Çocuklar.

Kurmaya cesaret edemediğim bir hayal daha. Umut etmek bile beni korkutuyor.

Şu anda böyle bir ihtimal bile yok. Her gece hapını alıyor. Asla unutmaz.

Özgür olsaydı ve açlıktan ölmeseydi, bunun nasıl değişeceğini merak ediyorum. Frankie'nin çocuğumuza hamile olması iyi bir şey olabilir.

Bu harika bir şey olabilir.

Çadırın kapağını açıp buz gibi havaya karşı kendimi destekliyorum.

"Hadi gidelim." Bir sarsıntıyla, çabucak uzaklaşıyor.

Nereye gitmeye çalıştığını bilmiyorum ama o yavru kedi pençelerini yüzüme geçiremeden onu omzuma aldım.

"İçinde tutman sağlıklı değil. Enfeksiyona yol açabilir." Onu dışarı taşıyorum, rüzgâr katmanlarımızı kesiyor. "Bunu istemezsin, özellikle de burada."

"Vajinanın donması da sağlıklı bir şey değil." Elimde kıpırdanıyor, hareketleri yavaş ve zayıf. "Bana bunu yaptırdığına inanmıyorum. Dur. Beni yere bırak. Yürüyeceğim."

Sesinde hiç mücadele yok. Haklı olduğumu bilmesi için hemşire olmasına gerek yok.

Fırtınalı gece bizi auroanın yeşil şeritleriyle dönen bir karanlığa boğuyor. Onu çadırdan kısa bir mesafe uzağa

taşıyorum, karda çömelıyorum ve bacaklarımın arasına ayaklarının üzerine koyuyorum.

"Soyun. Çömel. İşe." Paltosunun altından uzanıp kar pantolonunun fermuarını buluyorum. "Çabucak halledeceğiz." "Hiçbir şey yapmıyoruz." Kışkışlar gibi bir hareket yapıyor. "Bana yer açın."

"Uzay mı? Bunun için çok geç, kadın. Her gece birlikte duş alıyoruz. Yaralandığımda işlememe yardım ettin.

Parmaklarımı içine soktum. Sen ve ben birbirimize o kadar sıkı bağlandık ki aramızdan bir fısıltı bile geçemez."

Bana öyle bir bakıyor ki, kasıklarımı mı korusam yoksa onu dizlerimin üzerine mi yatırsam bilemiyorum.

Eğilip yüzünü yüzüme dayıyor. Ama tekme yerine bir öpücük veriyor. Açık ağzıma vişneli tatlı bir öpücük.

"Seni seviyorum Kodiak." Eldivenli elleriyle şapkamı kulaklarımın doluyor, nefesi benimkiyle karışıyor. "Ama eğer vajinam donarsa, birlikte uzun bir bekarlık geleceğine bakıyoruz."

"Hiçbir şey donmuyor. İşte." Kalçalarımın aralığını genişletiyorum ve botlarımın arasında karda bir çukur açıyorum.

"Bunun üzerine çömel. Tuttum seni."

İç çekerek bana sırtını verdi, pantolonunu indirdi ve muhteşem çıplak kıcını yere indirdi.

Belini kavrayarak hafif ağırlığını deliğin üzerinde destekliyorum ve ona pozisyonun izin verdiği kadar mahremiyet sağlamaya çalışıyorum.

Rüzgâr üzerimize çarpıyor, tüm sıcaklığı, tüm konforu alıp götürüyor, ama bu kısa sürede hayati tehlike yaratmıyor.

"Çok güzelsin," diyorum kulağına, vücudum onu rüzgârdan korumak için etrafında

katlanmış. Durumun garipliği yadsınamaz ama burada hayatta kalmak alçakgönüllülükten daha önemli.

İşini bitirdiğinde, açıkta kalan derisini örtmesine yardım ediyorum. Sonra onu delikten uzaklaştırdım ve sıramı aldım.

Ben işerken kolları arkamdan dolanıyor ve tüm vücuduyla bana sarılıyor. Belki sıcaklık arıyor, ama bu bir özür,

teşekkür ve başka bir şey gibi hissettiriyor.

Bir kadın tarafından sevilme böyle bir şey işte.

Karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. Bildiğim tek şey kardeş sevgisi, ama o... bu değil. Leo'da bu bir destek yükümlülüğü, güçlü ve kesin, ayrılmayacağımız kadar sıkı bir bağlılık.

Ama Frankie'nin aşkı saten gibidir. Şefkatli, akıcı ve sıcaktır. Kazanılması gerekir. Korunmalıdır. Takdir edilmeli.

Her ne yapıyorsa, beni dönüştürüyor, beni biraz daha yumuşak ve çok daha eksiksiz yapıyor.

Ona başka hiç kimseye göstermediğim bir nezaket gösteriyorum ve bunun için daha iyi bir adam olduğumu fark ediyorum.

Çadırımızın sıkışık sınırlarına geri dönüyoruz. Kendimizi uyku tulumuna sardığımızda soğuk ince kumaştan sızıyor, katmanlar ve yakınlık içinde sıcaklık arıyoruz.

Yer deðiřtirerek ve uzanarak, mümkün olduğunca yakınlaşıyoruz, göğüs göğüse, onun minik bedeni benimkinin örtüsüne kıvrılmış.

"Seni oraya gönderdiğim için özür dilerim." Burnumu onunkine sürtüyorum.

"Zor davrandığım için özür dilerim. I..." İnlıyor. "Soğuğu gerçekten sevmiyorum." "Bundan bir iki kez bahsetmiş olabilirsin."

"Yine de bunu sevdim." Parmaklarıyla kısa sakalımı tarayıp buz kristallerini temizliyor.

Bu yürüyüşe hazırlanmak için birkaç gün önce uzatmaya başladım. "Soğuğa karşı bir bariyer." "Bu senin için nasıl alışıyor?" Bir parça buz koparıp havaya kaldırıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Yaptınız. Aslında sadece birkaç dakika önce. Ben bir kar çukuruna işerken. Zamanlama pek iyi değildi." Kaşlarını kaldırdı. "Botlarına mı işedim?"

"Umurumda mı?"

"Yapmalısın. Daha ilk gün. şansım yaver giderse, biz buradayken regl olmaya başlayacağım." "Bunun için hazırlık yaptım."

"Dur!" Gülüyor. "Yapmadın!"

"Bunun neresi komik? Her an olabileceğini söyledin ve ben de senin rahatsız olmanı istemiyorum."

"Oh, adamım, sen..." Yüzümü, saçlarımı okşuyor ve parmağını dudaklarımda gezdirerek ağzıma dönüyor. "Beni mahvediyorsun."

Onun dokunuşunu her yerde, derimin derinliklerinde hissediyorum, içimde hiç iyileşmeyen yaralara merhem gibi. Onunla geçirdiğim her an başka bir dikiş, başka bir bandaj, hasarlı parçalarını kapatıyor.

"Beni iyileştiriyorsun." Kollarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Nasılsın?" Ellerini kürk yakamın altından geçirip boynumdaki deriyi okşuyor. "Senin gibi erkekler yoktur."

"Hayır mı?"

"Hayır. Sen türünün tek rneğisin. Seni ceketimin içine koymak istiyorum. Bunu yapabilir miyim? Uyurken seni içimde hissetmek istiyorum." Paltosu Wolf'a aitti. Kesinlikle ikimiz için yeterince büyük değil. Ama benim paltom?

Krkmn önündeki tokaları açıyorum ve onu içeri, gğsme doğru sokuyorum. ıkardığı ilahi ses vücut ısımın birkaç derece yükseltiyor.

"ok daha iyi." Yüzünü boğazıma yaslıyor, bacaklarını benimkilere doluyor ve birkaç dakika içinde uykuya dalıyor. Uyanık yatıyorum, onun düzenli nefes alışını dinliyorum.

Teyakkuzum adır kapağının fermuarını ekmemle son bulmuyor. Bu, onu gecenin tehditlerine, barınağımızın ince duvarlarının ötesinde sinsice dolaşan görünmeyen tehlikelere karşı korumak için sürekli, tereddütsüz bir taahhüttür.

Ama gözlerimi dinlendiriyorum, kısa şekerlemeler yapıyorum ve en ufak bir seste hemen uyanıyorum.

Yüzü bana dönük, dudakları o kadar yakın ki, i çektiğinde dilimde tatlı nefesinin tadını alıyorum.

Ceketinin fermuarı birkaç santim açık kalıyor ve boğazının ipeksi derisini ortaya çıkartıyor. Dişlerimi oraya batırmak ve Leo'nun kalçalarında bıraktığı izler gibi izler bırakmak istiyorum. Gittiğimiz süre boyunca onu bu şekilde kollarımda tutmak istiyorum.

Onun dikkatini çekmek ve her bakışında kanını kaynatmak istiyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Tüm bunları kardeşim kulübede beklerken istiyorum. Adil olan bu. Onu aylarca kendine sakladı.

Görevimiz tamamlandığında, onu ona geri vermek ve nasıl bizim olduğunu, üçümüzün aşta, yakınlıkta ve mümkün olan her şekilde birbirimize nasıl uyduğumuzu göstermek istiyorum.

Sıcaklık gğsmden karnıma doğru yayılıyor ve bacaklarımda toplanıyor. Ona dokunmamak, buz gibi bir çadırdaki bitiremeyeceğim bir şeye başlamamak için ellerimi yatağın içinde yumrukluyorum.

Önümdeki yol hayatımın en uzun yirmi iki mili olacak.

Çocukluk evimin soğuk ve sessiz koridorlarında adımlarken, bu çıkmaz sokağın yükünün üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Kodiak Adası'nın uzak vahşi doğasında bir oligarkın sığınağı olan malikane, bir mahzen gibi hissettiriyor. Bu açıdan pek bir şey değişmedi.

Çaresizlikle buraya ayak basalı iki hafta oldu. Ama her geçen gün sabırsızlık içimi kemiriyor. Başarısızlık kemiklerimi

sızlatıyor.

Ben Monty Novak'ım, Tanrı aşkına. Parmaklarının ucunda küresel bir imparatorluk olan Alaska'nın en zengin adamı.

Dünyayı kendi iradesine boyun eğdiren bir adam.

Yine de burada, uzun zamandır gömülü sırlarla dolu bu konakta, ben sadece diğer yarısının yokluğuyla eziyet çeken bir adamım.

Benim gözetimim altında, araştırma ekibim terk edilmiş malikanede ve el değmemiş arazide kapsamlı bir araştırma başlattı,

gizli mağaralara girdi, engebeli kıyı şeridini ve girişleri takip etti ve Frankie'den bir iz bulmak için her santimetre toprağı

araştırdı.

Hiçbir şey bulamadık. O

burada değil.

Hiç olmadı.

Ekibim bu sonuca günler önce ulaştı.

Kayboluşunun gizemi, etrafımızı saran sık ormanlar kadar aşılmaz olmaya devam ediyor. Yine de kendimi gitmeye ikna

edemiyorum. Bir şeyleri kaçırıyorum. Hayati bir ipucunu gözden kaçırıyorum.

Koridordaki son kapıda duruyorum ve babamın ofisine giriyorum, uzun zaman önce ailemin ölümünden sonra tüm mali

belgeleri ve gizli dosyaları ortadan kaldırdığımda yozlaşmış bir oda.

Dolapların ve çekmecelerin boşluğu içindeki boşluğu yansıtıyor.

Çıplak yüzeylerde parmağımı gezdirerek boş alanda ilerliyorum. Hayal kırıklığım yorgunluğa dönüşüyor. Adımlarım

inkâra, inkâr öfkeye dönüşüyor; ta ki sağlam bir kâğıt ağırlığı elimden uçup duvara çarpana kadar.

Ancak, kendini alçı levhaya gömmek yerine, tam içinden geçip devam ediyor, ötesindeki girintiye sığıyor ve derin, içi boş

bir odayı ortaya çıkarıyor.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Deliğe yaklaşırken nabzım hızla atıyor, ellerim yumruk şeklinde

kıvrılıyor. Orada bir şey var. Benden kasıtlı olarak saklanan bir şey.

Neden?

Ezici ihanet beni tüketiyor, yumruğumun gücünü artırıyor. Bir tane daha ve bir tane daha salıyorum. Alçıpan, Rurik Strakh

ile olan ilişkimin fiziksel bir tezahürü olarak, vuruşlarımın altında parçalanıyor.

Babam benden başka ne sakladı?

Punch.

Neden bana güvenmedi?

Punch.

Neden beni sevmedi?

Punch.

Her darbede havayı toz bulutu kaplıyor, beni daha hızlı, daha sert itiyor. Alçı ve kil parçalarını yumrukluyorum, parmak eklemlerimin derisini kırıyorum ve yirmi beş yıldır uykuda olan sırların bir katmanını daha ortaya çıkarıyorum.

Sonunda duvar, içindeki boşluğa yol veriyor. İçeri uzandığımda kalbim güm güm atıyor, loş ışık yabancı ama son derece kişisel nesneleri yakalıyor.

Titreten ellerimle enkazı karıştırıyor, fotoğraflara, bir kitaba, tahta bir kutuya, kadife bir keseye dokunuyorum. Babamın geçmişine ait suçlayıcı kalıntılar olduğuna şüphe yok.

Onları mezarlarından kaldırdığımda, üzerlerinde tehditkâr bir ağırlık, çok iyi bildiğim bir kötülük hissi var. Bunlar sadece ıvır zıvır değil, sadist bir hayatın geride bıraktığı eserler.

Kutunun içinde bir sıra Sovyet askeri madalyası var. Ölü bedenlerden mi çalınmış? Babamın kurbanlarının hatıraları mı?

Kadife kesede, kenarları zaman ve tarih tarafından aşınmış, nadir bulunan, devrim öncesi Rus paralarından oluşan bir koleksiyon bulunuyor. Kan parası mı? Babama yapılan şantajın ödemesi mi?

Bir yığın soluk fotoğraf, hatırlamadığım bir memlekette hüküm sürdüğü anları yakalıyor. Takım elbiseli ve smokinli, çatık kaşlı babam. Kendisinden daha yozlaşmış güçlü figürlerle el sıkışıyor. Tanımadığım diğerleriyle ayakta dururken.

Umurumda değil. Ben karımı arıyorum, ailemin iskeletlerini çıkarmaya çalışmıyorum.

Fotoğrafları bir kenara atıp, en şaşırtıcı parçayı inceliyorum. Puşkin'in şiirlerinin iyi yıpranmış, deri ciltli bir kopyası, sayfaları sık ziyaretlerden dolayı yıpranmış.

Avucumun içinde tutuyorum, babamın deliliğinin ağırlığını hissediyorum. Bu neden bir duvarın içine mühürlenmişti?

Çok eski görünüyor. Muhtemelen paha biçilemez. Ama Rurik Strakh romantik biri değildi. Ellerinde tüm vücudundan daha fazla kan olan vahşi bir canavardı.

Belki de sayfaların arasında, hayatının bu hatıraları arasında bir ipucu, önemli bir şeyin kilidini açacak bir anahtar yatıyordur. Kitap bir şifre, fotoğraflar tarihin kayıp bir halkası ya da çözülmemiş gizemlerin bir cevabı olabilir.

Bunların hiçbirisi Frankie'yi eve getirmeyecek.

Yine de keşfi görmezden gelemem. Bunlar sadece eşya değil. Onlar mirasımın kıtalar ve denizler ötesine taşınmış, vazgeçilemeyecek kadar bütünleyici parçaları.

Bu düşünce beni daha derinlere inmeye, yüzeyin ötesine bakmaya itiyor.

Babam neyi korumaya çalışıyordu? *Ya da unutmaya*? Ailemin hikayesinde daha fazlası var mı? Geçmişleri sonunda beni mi yakalıyor? En önemlisi, işledikleri suçların ve benim bu suçlardaki rolümün Frankie'nin kayboluşuyla bir ilgisi var mı?

Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Ama sorular zihnimde dönüyor, her biri ortaya çıkarmaya hazır olmadığım cevaplara kapı açıyor. Yıkta duvarın enkazının ortasında dururken, zihnimin kenarlarında bir gölge geziyor.

Bu eşyalar, çok dikkatli bir şekilde saklanmış, aldatmacadan bahsediyor. Babam bunları bulmamı istemedi.

Eğer böyle bir yer benim bilgim dışında var olduysa, bu ev başka hangi gizli bölmeleri saklıyor?

Araştırma ekibimin liderine bir mesaj gönderiyorum.

Birkaç dakika içinde Sirena'nın topuklarının sesi koridorda yankılanarak yaklaştığını duyurdu.

Odaya adımını atar atmaz kokusu beni anında etkiliyor; doğal, ballı, belirgin bir şekilde kadınsı bir koku. Yapay bir koku değil, son derece kadınsı ve organik bir koku, aylardır ihmal ettiğim içimdeki temel parçaları harekete geçiriyor.

Kalçalarında bir salınımla bana doğru yöneliyor, buyurgan ama baştan çıkaran bir zarafetle yumuşatılmış.

Siyah saçları, uzun bacakları ve altın rengi teni benim alıngan, güneş yanığına eğilimli kızıl saçlımla keskin bir tezat oluşturuyor. Sirena güzel bir kadın ama Frankie değil.

Bakışları özlemle beni izliyor.

Bu bir sorun.

Onun arzusu bana odaklanırken, benimki karmaşık. Şefkati özlüyorum. Dokunulmak için yanıp tutuşuyorum. Kadınların ilgisini, onları şımartmayı, onlara tapmayı, onları becermeyi sevdiğim kadar seviyorum...

Lanet olsun, yalnızım. Seks benim stres atma yöntemim. Frankie bunun benim aşk dilim olduğunu söylerdi.

Buna ihtiyacım var. Lanet olası karıma ihtiyacım var.

Kargaşamı bir kenara iterek Sirena'ya bulduklarım hakkında bilgi veriyorum.

Dikkatle dinliyor. Bu konuda iyidir, sözümü kesmeden her kelimeme asılır. Ben brifingi bitirene kadar Frankie beni onlarca kez sorguya çekerti.

Tanrım, sinir bozucuydu. Ama onu geri alsaydım, sinir bozucu tuhaflıklarını takas etmezdim. Sirena'nın saygılı sessizliği için değil.

Dünyadaki hiçbir şey için değil.

Sirena uzanıp takım elbise ceketimdeki alçıpan tozunu temizliyor, dokunuşu düğmeli gömleğimin açık yakasında kalıyor.

Ta ki ellerimi, parmak eklemlerimde kuruyan kanı fark edene kadar.

Tek kelime etmeden bitişikteki banyoya giriyor ve nemli bir havluyla geri dönüyor.

"İzin ver." Bileğimi sıkıyor.

Kıpırdamadan durmasına izin veriyorum, zar zor nefes alıyorum, o da

kesikleri etkili bir şekilde temizliyor. Bir hemşire gibi.

Başka bir hatırlatma. Karnına bir bıçak daha.

"Bana bir daha dokunma." Aramıza birkaç adım koyarak geri çekiliyorum. "Bu artık bitecek. İlgilenmiyorum.

Sevişmeyeceğim

Sen. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Omuzlarını dikleştiriyor, gözleri parlıyor.

"Ekibine söyle malikaneyi dağıtsınlar. Her sahte duvarı, döşeme tahtasını ve sürünme boşluğunu arayın."

"Monty..." Sesi, alttan alta kırılğan bir şeylerin akıntısına sahip bir profesyonellik öforisi, endişe çizgisi boyunca okşuyor.

"Çevre iyice araştırıldı. Çevrilmedik taş bırakılmadı."

"Yine de bunu bulamadın." Elimi onunkinden çekip duvardaki deliği gösteriyorum.

Başını sallamadan önce gözleri benimkilerde bir süre oyalanıyor. "Ekibin iki katına çıkmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak masaya yaslandım. "Ne aradığınızı bilmiyorum ama

herhangi bir ipucu, herhangi bir gizli geçit bizi karıma götürebilir."

Gülümsemesi titriyor, kısa bir kıvılcım çakıyor. Kıskançlık mı? "Mülkü karış karış tarayacağız. Senin için... Dünyanın

öbür ucunu bile ararım." Yaklaşıyor. "Senin için buradayım."

"Benim için değil." Onu bir bakışla

durduruyorum. "*Onun* için." "Tabii ki."

Bakışları benimkileri tutuyor.

"Gidebilirsiniz."

Gülümsemesi kayıyor. Sonra çabucak geri döner.

O gitmek için döndüğünde, fotoğrafları ve Puşkin'in şiir kitabını topluyorum. "Sirena." "Evet?"

"Bunların analiz edilmesini istiyorum. Bir ipucu ya da gizli bir kod barındırıyor olabilirler.

Zaman kaybı olabilir." "Olmuş bilin."

Eşyaları alırken, "Eğer bir şey bulursanız-" diyorum, "Gizlilik

benim işim, efendim. Tüm bilgileri doğrudan size getireceğim."

"Güzel."

Rurik ve Asya Strakh hayatlarına yönelik tehditlerden kaçmak için bu تنها adaya kaçtılar. Bu mülkü bir kale olarak inşa ettiler, kardeşimi ve beni burada büyüttüler ve ölene kadar suçlu kimliklerini gizli tuttular.

Dünyadan başka ne saklamış olabilirler? Benden mi?

Günler birbirinin içine geçtikçe, çocukluğumun evi, içi boşaltılmış geçitlerden ve kırık zeminlerden oluşan bir labirente dönüşüyor, her boş duvar potansiyel bir ipucu, her gevşek tahta olası bir ipucu. Evi öyle bir parçalıyoruz ki tanınmaz hale geliyor.

Her gece kendime ait olmayan bir yatakta uzanıyor ve telefonumda Frankie'nin videolarını izliyorum. Bir elim zonklayan aletimin etrafında, onu acımasızca dövüyorum. Boşaldıktan sonra tekrar başlıyorum. Başka bir video, başka bir işkence, başka bir tatmin edici olmayan serbest bırakma.

Bu zevk değil.

Cezalandırma.

Onu bulamamanın cezası. Onu

aldatmanın cezası.

En başta onu kaybetmenin cezası.

Onu ne derece takip ettiğimi, saplantımın seviyesini bilseydi, asla geri dönmezdi.

Elimde düzinelerce kayıt var, hepsi onun bilgisi dışında, kusursuz vücudunun çeşitli soyunma aşamalarındaki videoları ve resimleri, bazen düş alırken, bazen uyurken.

Şu anda bile, giyecek bir şeyler seçmek için dolabımızda oyalanırken tangadan başka bir şey giymediği bir video yayınlanıyor. Uyuduğumu, telefonumu açmadığımı ve mahremiyetine girmediğimi sanıyordu.

Karımı idolleştirmek beni sapık yapıyorsa, umurumda değil. Yine olsa yine

yaparım. Gecenin yalnızlığında, bu kayıtlar beni sabit tutan şey.

Bir hafta daha geçti. İstirap ve sonuçsuz arayışla geçen bir hafta.

Sirena'nın gitmesine izin vermenin, yata dönmenin ve soruşturmaya tek başıma devam

etmenin zamanı geldi. Tam da bunu yapmayı planlarken, bir gelişme kararlılığımı

paramparça etti.

Bu keşif beklenmedik bir anda telefonuma gelen bir mesajla gerçekleşti.

Sirena: Şarap mahzenindeyim. Çabuk gel.

Telefonumu cebime atıp koşarken içimde canlı ve içgüdüsel bir heyecan var.

Sirena ne buldu?

Dün, arazinin daha önce ilgisiz olduğu düşünülen kısımlarını, taşla çevrili, araştırmamızın kaosu tarafından dokunulmamış geçilmez alanları keşfetmeye başladı.

Kalbim küt küt atarak tozlu merdivenlerden aşağı iniyor ve toprağın altına iniyorum.

"Bu tarafa." Sesi yıllanmış şişelerin ve unutulmuş şarapların arasından geliyor. Şarap mahzeninin köşesini döndüğümde bana el sallıyor.

"Bir dolap var." Geri adım atarak dar alanda bana yer açtı. "Bir sürü raf var. Biri hariç hepsi boş.

Hiçbir şeyi kaldırmadık. Her ihtimale karşı ekibi gönderdim..."

Suçlayıcı bir şey bulursam diye.

Şarap duvarının arkasına sıkıştığımda hava tozla doluyor.

Şarap rafındaki sahte bir panelin arkasına gizlenmiş bir oda, çevresindeki taşla sorunsuz bir şekilde karışacak kadar akıllıca gizlenmiştir.

İçeride, neme ve karanlığa karşı özenle korunmuş, tuş kilidi olan yanmaz bir kasa beklemektedir.

Kutuyu çıkarırken çenemin gerginliği, omuzlarımdaki gerginlik, her santimim gergin. Şık tuş takımı titrek ışığın altında parıldıyor, her düğme bilinmeyene açılan bir kapı bekçisi.

Sadece benim ve babamın bildiği kodları teker teker giriyorum; her biri geçmiş sırların yükünü taşıyan bir dizi sayı ve kombinasyon.

Kardeşimin ölüm tarihine ulaştığımda parmaklarım duraksıyor. Omurgamı bir ürperti kaplıyor. Rakamlar bir çekiç gibi düşüyor, her basışta bir suçlama saplanıyor.

Kasa tıkırdayarak açılır, ses taşla çarparak yankılanır ve metal bir kapıdan daha fazlasını açar. O an, geçmişin gölgeleri ile geleceğe dair umutlar arasında asılı kalır.

Sirena geri çekiliyor, bana yalnızlık veriyor.

Ellerim sabit bir şekilde içeriye uzanıyor ve bir yığın belge çıkarıyorum. Kağıtlar hışırdıyor, sessizlikte bir fısıltı, cevaplar ya da belki daha fazla soru vaat ediyor.

Ben ilk sırrı açıklarken her nefes bir savaş, her kalp atışı bir savaş davuludur.

Mavi kağıt. Beyaz çizgiler. Bilgisayarlardan önce mimarlar bina çizimlerini bu şekilde yaparlardı. Eğer bu arazinin planı buysa, çok az ve çok geç.

Ama daha yakından incelediğimde, kat planını tanıyamadım. Tasarım, permafrosta demirleyen devasa kazıklar üzerine inşa edilmiş iki katlı bir kütük kabin.

Kileri olan.

Bu delilik. Zemin her yıl donmuş toprak üzerinde donar ve çözülür, bu da onu aktif bir katman haline getirir. Kimse altına inşaat yapmaz.

o.

Rurik Strakh hariç.

Üniversitede sınıfının en iyisi olan bir mimarlık dehasıydı. Rusya'nın en büyük inşaat şirketinin sahibiydi.

ve burada Alaska'da.

Ama müstehcen servetini bu şekilde biriktirmedi.

Bu planda detaylandırılan işçilik ve incelik açık bir şekilde babama ait; onun dehası sayfaları dolduran çizgilerde ve notlarda açıkça görülüyor.

Asıl soru şu... Bunu o mu yaptı? Nereye? Ne amaçla?

Belki de düşmanlarının buradaki kalesini keşfetmesi durumunda güvenli bir ev istiyordu?

Çatıda güneş panelleri, çift baca, kömür sobaları, elektrik ve odun ısısı arasında geçiş yapan bir su deposu ve...

Bu da ne?

Hidroelektrik jeneratörü mü?

Gözlerim mekaniği ve karmaşıklığı tarıyor. Yakındaki bir nehirden beslenen kırsal, tek ailelik bir güç sistemi.

Konsept parlak ve yenilikçi, kendi kendine yeterlilik vaat ediyor.

Bu kardeşimin işi.

Denver mühendis beynine sahip bir dahiydi. Zamanının yıllar ötesinde, alternatif güçle çalışan makineler tasarladı.

Ölmeden önce hayali, günlük kullanım için serbest enerjiden yararlanmaktı.

Midem düğümleniyor.

Tüm bunlar, dünyanın meraklı gözlerinden gizlenmiş, şebekeden bağımsız bir sığınığın kokusunu taşıyor.

İnşa edilmemiş olsaydı, planlar burada olmazdı. Belki de yanılıyorum. Belki de babam onu tamamlayamadan öldü ve yapı dünyanın ücra bir köşesinde, yarım kalmış ve unutulmuş bir halde duruyor.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Ofisini temizlediğimde, bitmemiş projelerle doluydu. Bunu şarap mahzeninin arkasındaki taş duvarın içine saklamasının bir nedeni vardı.

Planları bir kenara bırakarak, diğer belgelerde bu kulübenin nerede inşa edildiğini gösterebilecek konumlar, haritalar, referans noktaları, her şeyi arıyorum.

Onun yerine uçuş kayıtlarını buldum.

Titizlikle kaydedilen bu kayıtlar, Turbo Kunduz'un Whittier'e ve Whittier'den yaptığı bir dizi yolculuğun izini sürüyor.

Her kayıt kuyruk numarasını, kontrol noktasını, çalışma saatlerini ve varış ve ayrılış tarihlerini içeriyor. Varış yeri yok. Pilot bilgisi yok.

Sonuna kadar çeviriyorum.

Kayıt yirmi beş yıl önce sona eriyor. Annemle babamın ölümünden birkaç ay önce.

Whittier.

Kulaklarımda kan uğulduyor.

Annem ve babam Whittier'den eve dönerken özel uçaklarında - lüks Gulfstream - öldüler. Bugüne kadar o küçük liman kasabasını neden ziyaret ettiklerini ya da motorun nasıl arızalanıp bu korkunç kazaya neden olduğunu bilmiyorum.

Yoğun ve başarısız bir araştırmadan sonra, onu kendi haline bıraktım ve yoluma devam ettim.

Alvis Duncan adıyla işaretlenmiş olan bu uçuş kayıtları, Whittier'e yaptıkları ziyaretin gizemini çözmede bir anahtar olabilir.

Alvis Duncan.

Adını hiç duymadım ama izini bulmak zor olmasa gerek. "Sirena."

Heyecanla ona döndüm.

O ileriye doğru yürürken, keskin bir farkındalıkla çabucak sakinleşiyorum.

Bu keşif önemli olsa da bizi Frankie'ye yaklaştırmıyor. Aksine, yeni bir sorgulama yolu açıyor. Izgara dışı kulübe, planlar, uçuşlar - bunlar onun kayboluşundan ayrı bir anlatı örüyor, asıl amacımızdan uzaklaşıyor.

Ne olursa olsun, kesin olan bir şey var.

"Yarın gidiyoruz." Yanından geçip merdivenlere yöneldim.

"Tamam." Oflayarak takip ediyor. "Bana ne bulduğumuzu söyleyecek misin? Ya da nereye gittiğimizi?" Nefesim hızlanıyor, kararsızlık içindeyim.

Babamla olan tüm ilişkilerimde hiç bahsedilmeyen ya da belgelenmeyen bir isim olan Alvis Duncan, araştırılmayı hak ediyor. Ama şu anki arayışımız pahasına değil.

Merdivenlerin başında durup elimdeki belgelere bakıyorum. "Bunlar şebekeden bağımsız bir kulübenin planları. Muhtemelen ailem için güvenli bir ev."

"Başka bir ipucu. Bu o olabilir, Monty. Bizi ona götürebilir." Gülümsüyor. "Aferin bize."

"Aferin sana."

Bu keşfin işini kurtardığını bilmiyor. Bu onun kararlılığını, istediğim her şeyi başarma yeteneğini gösteriyor.

Bana olan düşkünlüğüne rağmen ona yanımda ihtiyacım var.

"Peki kulübe nerede?" Koluma dolanarak planlara göz atmaya çalışıyor. "Nereye gidiyoruz?" "Sirena..." İçim burkularak, çabalarımızı bölümlere ayırmamız gerektiğini kabul ediyorum. "Bu keşif, her ne kadar

Frankie'yi bulmaktan bizi alıkoyamaz." "Ama ben-"

"Kulübenin varlığından şimdiye kadar haberim yoktu. Bu Frankie'nin de bilmediği anlamına geliyor."

Bu belgelerin neden bu kadar derine gizlendiği, ailemin bu kadar gizliliği gerektirecek ne gibi bir işin içinde olduğu sorusu beni uçuş kayıtlarını teslim etmeye zorluyor.

"Alvis Duncan." İmzayı gösteriyorum. "Bu adamı bulun, ne bildiğine bakın ama bunu ayrı tutun. Önceliğimiz karım olmaya devam edecek."

"Anlaşıldı." Robotik tepkisi karşısında tamamen dalmış bir halde kayıtları okuyor. "Soruşturmayı ihtiyatlı bir şekilde yürüteceğim ve Frankie'ye olan odağımı kaybetmeden Alvis'in ne bildiğini öğreneceğim. Söz veriyorum."

Sayfaları çeviriyor. On yıl boyunca listelenmiş yüzlerce uçuş olmalı. Sona

ulaştığında, birkaç kâğıt parçası yere düşer ve çırpınır.

İki fotoğraf.

Bir tanesi yüzü yukarı bakacak şekilde yere düşüyor ve bir çift ürpertici

gri göz bana bakıyor. Bir daha asla görmemeyi umduğum gözler.

Ayakkabımı üzerine vurdum. Çok geç kalmıştım.

"Kim o?" Sirena çömeliyor, köşeyi çekiyor, görüş alanına sokmaya çalışıyor. "Brad Pitt'e benziyor."

Midemi bulandıran bir bulantı dalgası içime doluyor. Ağırlığımı ayağıma vererek fotoğrafı yerinde tutuyorum.

Denver'in varlığına dair her resmi, belgeyi ve sözü yaktım. Onu bu evden, anılarımdan, lanet olası gezegenden sildim, ama yine de orada, ayakkabımın altında bir delik açıyor.

"Eğer bilgi saklıyorsanız..." Fotoğrafı tutmayı bırakıyor ve gözlerini bana dikeyyor. "Sana yardım edemem."

"Onun karımla hiçbir ilgisi yok."

"Kim o?"

"Kardeşim."

"Neden ilk defa bir erkek kardeşten bahsedildiğini duyuyorum?" Kaşı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bilmediğim başka kardeşleri var mı?"

"Sadece bir

tane." "Nerede

o?" "Öldü."

Onu rahat bırak, Sirena. Bu inmek isteyeceğin bir delik değil.

Beni becermek isteyen kadın gitti. Araştırma ekibimin lideri ikinci fotoğrafı yerden alıyor ve boyuna göre düzeliyor, bakışlarımın tüm gücüyle karşılaşmadan önce ona bir göz atıyor.

"Fotoğrafı bana ver." Elimi uzattım.

Onu arkasına sıkıştırıyor. "Nasıl öldü?"

"Bilmiyorum." Elimi sabırsızlıkla sallıyorum.

"Yalancı."

Burun deliklerim sert bir nefes verişte nabız gibi atıyor. "Onun ölümünün bu

soruşturmayla bir ilgisi yok." "Emin misiniz?"

"Olumlu."

Bunu düşünüyor. Sonra bana ikinci fotoğrafı uzattı. "Kim bu kadın?"

Kalbim duruyor, ani, sert bir ölüme doğru kayıyor ve beni tökezleyerek kapı çerçevesine çarpıyor ve destek için onu kavıyorum. Bu o.

Gençlik yıllarıma musallat olan kız bana bakıyor, korunmasız bir güzellik anında yakalanmış. Lanet

olsun, yıllar oldu. On yıllar.

Yine de onu dün gibi hatırlıyorum.

Fotoğrafta, yatak odasının penceresinin siyah fonunda tek başına duruyor. Uzun saçları koyu renkli bir şelale gibi dökülüyor ve Kuzey'in özünü yansıtan bir yüzü çerçevesiyor. Dirençli, büyüleyici, son derece muhteşem.

Geniş ve derin kahverengi gözleri gece gökyüzünün derinliğini taşıyor, fotoğrafın soluk mürekkebinin delip geçen binlerce yıldızın ışığıyla parlıyor.

Anılar bir anda bastırdı. Yatılı hizmetçimizin kızıydı, benden üç yaş küçüktü, günlük hayatı bizimkiyle iç içe geçmişti ama her zaman ayrı bir dünyaydı.

Yaş farkımız...

Karımla aramızdaki yirmi yılın yanında üç yıl hiçbir şey. Ama o zamanlar? Ben on altı yaşındayken? Yasaktı.

Aşkımın yoğunluğunu ya da kahkahalarının soğuk ve heybetli evimizin koridorlarını sıcaklık ve yaşamla doldurmasını engellemedi. Hayranlığımda yalnız değildim.

Denver da ona takıntılıydı. Karşı konulmaz masumiyetiyle onun kirli zihnini bir kez istila ettiğinde, Denver'ın

bir bağımlıydı ve bu da ölümüne kadar sürecektir bir rekabete zemin hazırladı.

Onun dikkatini çekmek için acımasızca yarışıyorduk. Ve nafile.

Acı verici bir şekilde çok genç ve ulaşılmaz kaldı.

Ağabeyimle olan rekabeti, uyandırdığı yoğun duygular, ona dokunursak babamın bize yaptığı tehditler - her şey kalbime bir yumruk gibi geri dönüyor.

Fotoğrafa bakıyorum, o sarı elbiseyi, kıvrımlarını nasıl sardığını ve göğüs dekoltesini nasıl ortaya çıkardığını hatırlıyorum. İlk şiddetli özlemimin amblemi.

Yüzünün çarpıcı hatlarında belirginleşen İnuit mirası, beni hem tanıdık hem de tarif edilemez derecede gizemli hissettiren bir bakışın içine çekiyor.

Bu fotoğraf çekildiğinde on altı yaşında olmalı, ben üniversiteye gittikten sonra hala bu evde yaşıyordu. Denver'ın ölümünden sonra.

Şimdi babamın sırlarının arasında onun fotoğrafını bulmak boğazımın arkasında derin, sahiplenici bir hırıltıya neden oluyor. "Monty?" Sirena uzanıyor, dokunuşu havada asılı kalıyor. "Kim o?"

"Kaya Knowles." Geri çekiliyorum ve Denver'ın fotoğrafını yerden alıyorum.

Yüzüne kısa bir bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Gözleri bir niyeti, bakamayacağım kadar ahlaksız sırları fısıldıyor.

Başımı ovuşturarak fotoğrafları cebime koyuyorum. "Bu kayıtlardaki ilk uçuşun tarihi nedir?"

Sirena belgeleri kontrol eder ve Denver'ın olaya karışmasını engelleyen bir zaman aralığı belirler. O uçuşlarda bulunamazdı çünkü bir yıl önce ölmüştü.

Ama Kaya? O hâlâ buralardaydı. Annesi kalp rahatsızlığından öldüğünde, babam onu yanına aldı, okuttu ve çalışanları arasında bir iş verdi.

Bunların hiçbirisi Denver ve Kaya'nın fotoğraflarının neden kütüklerin içine saklandığını açıklamıyor. Babam hiçbir şeyi hesapsız ve amaçsız yapmazdı.

"Kaya burada büyüdü." Sirena'nın sabırlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Annesi bizim hizmetçimizdi. Onlar ailemizin bir parçasıydı." "Kaya şimdi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Annemle babam öldüğünde taşındı."

"Onunla birlikte büyüdüğünüz ama nerede olduğunu hiç araştırmadınız mı?"

"Uçak kazası soruşturmasıyla uğraşıyordum. Olayın ortasında ayrıldı. Bana hiç ulaşmadı. Bana gideceğini bile söylemedi. Yirmili yaşlarının başındaydı. Güzel ve hırslıydı. Sanırım buradan gitmeye ve kendi başına yeni bir hayata başlamaya hazırdı. Onu suçlamadım. Onu nerede arayacağımı bile bilmiyordum. Bu yüzden gitmesine izin verdim."

"Onun ve kardeşinin fotoğraflarının planlar ve uçuş kayıtlarıyla birlikte bir duvara gömülmüş olmasını garip buluyor musun?" "Elbette, çok garip. Ama bunların hiçbirinin kayıp karımla bir ilgisi yok."

Parçalar her yere düşüyor ama oluşturdukları resim net değil. "Kaya Knowles'ı bulmamı ister misin?" Başını eğiyor.

Baştan çıkarıcı. Çok cezbedici.

"Tamam." Bir nefes verdim. "Alvis Duncan'ı araştırırken onu da ara. Ama-" "Frankie'den ayrı tut. Anladım."

"Yarın yata döneceğiz ve kıyı şeridindeki aramalarımıza devam edeceğiz. Ekibi hazırlayın."

Burayı arkamda bırakmaya hazırım.

İki hafta boyunca, cam kırıkları kadar keskin kar taneleri ağlatan bir gökyüzünün altında kamburlaşarak gölgelerle birlikte yürüdük. Tundra her adımda bizi yutmakla tehdit ediyor ve yorgunluk ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Ne kadar mola verirsek verelim, bu yorgunluğu üzerimden atamıyorum. Frankie şikayet etmiyor ama bu yolculuk onun için son derece zor oldu.

Daha önce olmayan bir halsizlikle hareket ediyor. Her mil ona bir öncekinden daha pahalıya mal oluyor gibi görünüyor, kar ayakkabıları kalın beyaz örtüye sürtünüyor.

Çantanın altında omuzlarında bir çökme var. Gözlerinin etrafındaki deri gerginleşiyor ve belki de en anlamlısı sessizliği. Konuştuğunda sesi duygu ve canlılıktan yoksun.

Onu dinlenmeye zorlamayı bıraktım. Endişelerim onu daha da tedirgin ve mutsuz ediyor.

Ama her gece kollarıma giriyor ve bacaklarımızı birbirine bağlıyor, rahatlığımı ve vücut sıcaklığımı arıyor.

Her gün şafaktan önce uyanıp ilerliyoruz, gözlerimiz ufka sabitlenmiş, kulübeyi bir an olsun görebilmenin özlemiyle. Yaklaştık.

Yorgun ayaklarımızın altındaki manzara hafifçe değişiyor ve hava farklı hissediyor, daha sıcak değil ama daha az ısıyor. Kar yer yer hafiflemeye başlıyor, donmuş toprak parçaları, dayanıklı çalılar ve hayvan izleri ortaya çıkıyor. Tavşanlar. Tilkiler. Geyik. Ne kadar güneye gittiğimizi gösteren yaşam lekeleri.

En iç açıcı manzara ise donmuş bir derenin yavaş yavaş ortaya çıkması, kulübeye kadar uzanan manzaraya döşenmiş bir rehber. Yaz aylarında şırl şırl akan dere, şimdi kış uykusuna yatmış durumda.

"Bak." Buzlu patikaya doğru yöneldim. "Dere yakın olduğumuzu gösteriyor. Gün sonuna kadar kulübeye ulaşmış oluruz." "Teşekkürler, İsa."

Damarlarım beklentiyle parıldıyor. Kan dolaşımım yenilenmiş bir enerjiyle vızıldıyor ve adımlarımı hızlandırıyor. Bu gece güvenli bir sığınağımız, ateşimiz ve derin, huzurlu bir uykumuz olacak.

Dudaklarım kıpırdıyor, rahatsız edici hareketler yapıyorum. Tuhaf bir bakışla beni inceliyor. "Bu bir gülümseme mi?" "Hayır."

"Kesinlikle öyle. Sen küçük bir güneş ışığı değil misin?"

Başımı sallıyorum. Gülüyor ve nefeslerimiz sis bulutları oluşturarak sessizce karda ilerliyoruz. Birkaç dakikada bir ona bakıyorum, yüzü kızıl saçlarının gevşek telleriyle kısmen gizlenmiş.

Bana hissettirdikleri, en tatlı ıstırap, en enfes acı.

Benim gözetimim altında ona bir şey olması düşüncesi sırtımdaki yükten daha ağır geliyor. Onu seviyorum ve bu hayatımın her yönünü yeniden tanımladı.

Tundra benim evim, öğretmenim ve gardiyanım, ama onun yanında yürürken kendimi farklı bir geleceğin hayalini kurarken buluyorum. İssiz vahşi doğanın yerini medeniyetin kaosu bırakmış bir gelecek.

Sessizliği bozarak bilinmeyene doğru ilerliyorum. "Nasıl bir şey... bir kasabada yaşamak? Diğer insanların arasında?"

"Bu farklı." Dudaklarından yorgun bir iç çekiş çıkıyor. "Gürültü var, hem de çok. Ve her yerde insanlar var. Ama bir aidiyet duygusu da var. Hayatta kalmanın dışında bir topluluk, arkadaşlar, seni önemseyenler bulabilirsin."

Böyle bir dünyayı hayal etmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Etrafta sürekli insanların olması bunaltıcı olmalı."

"Olabilir. Ama kendi alanınızı, huzurunuzu bulursunuz. Yalnızlığın da bir güzelliği var ama bağlantının da bir güzelliği var. Bir kasabada her ikisini de dengelemeyi öğrenirsiniz."

"Geçiş..." Endişelerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilemiyorum. "Bundan sonra..."

"İzolasyondan aşırı uyarılmaya mı? Evet. Bu kolay olmayacak." Bakışları yumuşuyor, anlıyor. "İlk başta bir şok olacak. Hız, gürültü, çok sayıda insan. Ama adapte olacaksın. Sevdiğin şeyleri bulacaksın. Mağazaların rahatlığı. Yemeğe, müziğe ve farklı kültürlerle kolay erişim. Aletiniz donmadan tuvalete gitmenin keyfini. Ama aynı zamanda sessizliği, doğayla bağlantıyı da özleyeceksiniz. Bu bir değiş tokuş."

Böylesine köklü bir değişim düşüncesi beni tedirgin ediyor. Başarının sıkı çalışma ve dayanıklılıkla tanımlandığı bu hayatta iyiyim. Ama dışarıda? Bir şehirde? Ben neyim? Kimim ben?

Bir hayal kırıklığı olmak istemiyorum. Başarısız olma, becerememe, çuvallama korkusu sesime siniyor. "Ya uyum sağlayamazsam?"

Durdu, yüzünü bana döndü, gözleri ciddiydi. "O zaman birlikte uyum sağlarız. Her zaman yaptığımız gibi yolumuzu buluruz. Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

Homurdanıyorum.

Homurdanıyor. Sonra ifadesi değişiyor. "Değişimin içinde kendini kaybetme. Kim olduğunu hatırla ve buna tutun."

"Bundan başka bir şey nasıl olabilirim bilmiyorum."

"Harika. Çünkü buna kafayı takmış durumdayım." Elini vücudumda gezdirerek sikimin seğirmesini sağlıyor. "Sen ve Leo, tam olarak olduğunuz gibi, yeni bir hayat da dahil olmak üzere her şeyi üstlenebilirsiniz."

Yolculuğumuza devam ederken, onun sözleri düşüncelerimde yankılanıyor; uyarılar ve vaatler, korkular ve hayallerin bir karışımı. Sadece kitaplar ve hikayeler aracılığıyla tanıdığım bir dünyanın hareketli yaşamı için bir ömür boyu yalnızlığı geride bırakma ihtimali... ürkütücü.

Ama onunla yeni bir hayat vaadi? Buna iki elimle sarılıyorum.

Son düzlük muazzam bir çaba gerektiriyor ama hızımızın altında bir aciliyet, bir sığınak bulmak için umutsuz bir ihtiyaç var. Av kulübesi nihayet karanlık ufukta belirdiğinde yavaşlayarak duruyoruz.

"Başardık." İnançsızlıkla irileşen gözleri mütevazı gölgeye bakıyor.

Sert manzaraya karşı yalnız ve metanetli, birçok kışın testine dayanmış yıpranmış ahşaptan yapılmış basit bir yapı. Su tesisatı yok. Penceresi yok. Av sezonu boyunca sığınağım olarak hizmet veren tek bir oda.

En iyi kısmı mı? Bir ocağı ve bol miktarda yakacak odunu ve Denver'ın yıllar önce taşıdığı ağır kürk postları var.

Islak giysilerimizi kurutabilecek ve donmuş uzuvlarımızı çözebileceğiz.

Bu mesafeden belli belirsiz görünüyor. Ama kendimi yerde bot izi ararken ve havayı odun dumanı için koklarken buluyorum.

Yanımda hareketsiz duruyor, gözleri benimkiyle eşleşen bir coşkuyla küçük şekli ve çevresini tarıyor.

Aramızda konuşulmamış sorular dolaşıyor.

Wolf hayatta kalabilir miydi? Buraya sığındı mı?

Yaklaştıkça, tüm vücudum onun herhangi bir işaretini yakalamak için hassaslaşıyor -karda atık deliklerinin, atılmış hayvan kemiklerinin veya yemek artıklarının varlığını gösterebilecek çöküntüler, kulübe ile dere arasında tekrarlanan yolculukların bıraktığı aşınmış yollar.

Ancak kar tekdüze bir şekilde işaretlenmemiş görünüyor ve baca gece gökyüzüne karşı soğuk ve sessiz duruyor.

İnsan varlığının yokluğu aramızdaki endişeyi daha da artırıyor. Kulübenin eşiğinde oyalanıyoruz, kapı mühürlü ve ses çıkarmıyor.

"Ayı izi yok." Eldivenlerimi çıkarıyorum, boğazım düğümleniyor. "Pemmikan güvende olmalı." Bu yüzden buradayız ama ikimiz de buna odaklanmıyoruz.

Titreyen parmaklar benimkilerin soğuk uçlarını okşuyor.

Elini sıkıyorum ve diğer elimle kapıya uzanıyorum, tereddüt ediyorum. Wolf'un içeride, hayatta ve bekliyor olabileceği ihtimali o kadar güçlü bir umut ki felç ediyor.

Umut hain bir kaltaktır.

Ezer geçer, sevgilim.

Beni izliyor, yüz ifadesi benim artan huzursuzluğumun bir aynası.

Derin bir nefes alarak kapıyı itip açıyorum, menteşelerinin gıcirtısı sessizliği bir hüküm gibi kesiyor.

İçerisi bizi karanlık, tozlu ve el değmemiş bir şekilde karşılıyor. Ocak soğuk, odunlar yanına düzgünce yığılmış, tam da bıraktığım gibi.

Ezici boşluk etrafımızı sarıyor, havayı inceltiyor, nefes almayı zorlaştırıyor.

Çantası yere düşüyor ve bana sırtını dönerek uzaklaşıyor. Omuzları titriyor ve sessizce, neredeyse belli belirsiz ağlamaya başlıyor.

Eldivenlerinin kalın yünüyle boğulan hıçkırıklarının sesi insanın içini parçalıyor.

Üç adımda ona ulaşıyorum, çektiği acıyı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu bu acıdan korumak, ona kalkan olmak nefes almak kadar doğal bir içgüdü.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum, çektiği acıyı içime çekmeye, tüm yükü üzerime almaya çalışıyorum. "O gidemez, Kody. Gidemez."

Gitti. O gitti ve asla geri gelmeyecek.

Ama kaybın açtığı yaraya karşı gerçekler nasıl bir teselli sunabilir?

"Keşke ona daha fazlasını verseydim." Sessiz gözyaşları bedenini sarsarken içime çöküyor. "Yeterli olsaydım, ihtiyacı olan ortağı olsaydım, o burada olurdu-"

"Dur." Yüzünü, dudaklarını, ıslak yanaklarını öpüyorum ve sulu gözlerine bakıyorum. "Beni dinle, kadın. Sen fazlasıyla yeterlisin. Sen onun hayatındaki en iyi şeydin. Vazgeçme kararının senin değerle hiçbir ilgisi yok. Kaderi annesini öldürdüğü anda dondu. Bundan asla geri dönemedi."

"Biliyorum, ama bundan nefret ediyorum. Onun için, senin için ve Leo için. Bu acıdan çok nefret ediyorum." "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Hıçkırıklarının sessiz salınımında kaybımın derinliğini hissediyorum. Asla bırakmayan sıcak, kıvrımlı bir sıkışma. Zihnim onun acısını hafifletecek bir şey, herhangi bir şey arıyor. Ama bunu iyileştirebilecek ne bir söz ne de bir eylem var.

Zaman belki. Ama Wolf bizde derin ve kalıcı bir iz bıraktı. Onu bir daha görürsem, bu hayatta ya da öbür dünyada, kışını tekmeleyeceğim.

Şimdilik yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Karanlıkta onunla birlikte oturuyorum, ikimizi de tüketen bir kederle ona sarılıyorum.

Burnunu çekmesi yerini uykuya bıraktığında, acının geçmediğini anlıyorum. Sadece yatıştı. Ama onu birlikte taşıyacağız, yollarımız kesiştiğinden beri her zorluğu paylaştığımız gibi bu yükü de paylaşacağız.

Onu kendime doğru çekip bir kibrit çakıyorum ve ateşi yakıyorum.

Çıtırdayan alevlerin sıcaklığında, kürk postlardan bir yuva yapıyorum, bizi termal iç çamaşırlarımıza kadar soyuyorum ve yatağa yerleştiriyorum.

Tüm bunlara rağmen uyanmıyor ve bu benim için gayet uygun. Ona katılmaya hazırım.

Kulübe, Kurt olmadan boş olsa da, bol miktarda pemmikan ve geceden korunmak için bir sığınak sunuyor. Kapıyı sabitleyen ağır bir kiriş sayesinde hiçbir şey içeri giremiyor. Ne uğuldayan rüzgâr, ne yırtıcılar ne de yarın bizi bekleyen engeller.

Bu gece olmaz.

Rahatsız edici bir ses beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi ocakta sönmekte olan közlerin parıltısıyla açıyorum, yumuşak parıltı odayı zar zor aydınlatıyor.

Ama beni üşüten soğuk değil.

Ben yalnızım.

Paniklemiş ve kafam karışmış bir halde başka bir kulübeye ve farklı bir sabaha ışınlanıyorum, Wolf olmadan uyanıyorum ve onu uçurumda buluyorum.

"Kody!" Yukarı doğru fırlıyorum, tek odalı kulübeyi çılgınca tarıyorum.

Korku kalbimi dörtlüyle koşturuyor, sonra onu gördüğümde daha da hızlandırıyor.

Ahşap duvarları kesen keskin bir hat, bir köşeye büzülmüş, yüzü başka tarafa dönük, üzerinde sadece iç çamaşırı var ve ileri geri sallanıyor.

Koruyucu bir alarm içimde çığlık atıyor.

Alçak ışıktaki parmak uçlarımda ilerleyerek gözlerimi zorlayarak çıplak sırtını inceliyorum; eski, kaotik bir travma haritasının altında dalgalanan kaslar. Sayılamayacak kadar çok olan üst üste binmiş yaralar, yılların acısını ve insan kötülüğünü gösteriyor. Desenler rastgele, acımasız, çeşitli işkence aletlerinin eseri.

Denver'in işi. "Kody?"

Tepki vermiyor, vücudu sarsıntılarla ve içinde kaybolduğu anılarla sarsılıyor.

Yaklaşırken midem çalkalanıyor, bacaklarım ağrıyor ve dengesizleşiyor.

Cildini bir ter tabakası kaplıyor. Omuzları kulaklarına, çenesi göğsüne doğru yükseliyor, tüm vücudu bir savunma duruşu içinde geriliyor. O kadar küçük, o kadar savunmasız görünüyor ki, acıdan başka bir şey bilmeyen bir çocuk gibi.

Tanıdığım ve sevdiğim güçlü, vahşi Alaska adamıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Gözlerim yaşardı ama tıp eğitimim duygularımın önüne geçerek devreye girdi.

Travma sonrası stres bozukluğu mu var? Bu bir kabus muydu? Dün geceki

çöküşüm bunu tetikledi mi?

Yaklaşarak fiziksel durumunu değerlendiriyorum, kendine zarar verdiğine dair herhangi bir işaret, bedensel yaralanmayla sonuçlanabilecek kadar şiddetli bir kabus belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum.

Görünüşte zarar görmemiş gibi.

Yavaşça kendimi onun yanına yere bırakıyorum. "Kody?"

Başını kaldırıyor, gözleri kocaman, perili, tam içime bakıyor.

Sanki bir hayalete bakar gibi.

"İyi misin?" Kararsızca uzanıyorum, elim omzunun üzerinde geziniyor, emin değilim. "Kody? Ne oldu?" Yanıt yok. Beni duyduğuna dair bir belirti bile yok.

"Bana anlatabilirsin." Ona dokunmamak için parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum. "Ya da kendini daha iyi hissedene kadar sessizce oturabiliriz. Neye ihtiyacın varsa."

Yavaşça göz kırpmıyor, bakışları yavaş yavaş düzeliyor ve bana odaklanıyor.

"Kabus." Boğuk bir fısıltı. "Oradaydım... Denver'la birlikte o kafesteydim. O hiç durmadı..."

"O öldü," diyorum çok zorlayarak ve ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Artık sana zarar veremez. Burada, benim yanımda güvendesin."

"Güvenli mi?" Yüz ifadesi ani ve şiddetli bir öfkeye dönüşüyor. "Ben zayıfım!"

Kükremesi beni geriye doğru savurdu. Korkudan değil. Bana asla zarar vermez. Ama onun patlamasıyla yaşadığım şok dengemi bozdu.

"Kody, sen-"

"Sen onunla dövüşürken, onu vururken, çıplak ellerinle onu döverken ben sadece orada durdum. Ben yaptım. Hiçbir şey yapmadım." "Sen bağlanmıştın-"

"Kendi emrimle, kendi aptallığımla! Seni o duruma ben soktum. Hayatını tehlikeye atan ve seni onu öldürmeye zorlayan bir duruma. O ben olmalıydım Frankie. *Seni* koruyan *ben* olmalıydım!"

"Ona gittin *çünkü* beni koruyordun. Beni her gün koruyorsun. Bu konuda yalnız değilsin. Birbirimizi koruyoruz. Leo'yu da. Bizim işimiz bu."

"Senin kurtarıcın olmak istedim." Saçlarını çekiştiriyor ve sallanmaya devam ediyor. "Ben olmalıydım." Kalbimi kırıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Fiziksel yaraları tedavi edebilirim ama böylesine derin bir duygusal travmanın izlerini iyileştirmek benim için keşfedilmemiş bir alan.

Yapabileceğim tek şey ona sarsılmaz desteğimi ve şeytanlarıyla yüzleşmesi için güvenli bir alan sağlamak.

"Kabus çok gerçekçiydi." İki eliyle yüzünü kapatıyor, ovalıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Ama sen ortaya çıkmadın ve o devam etti. Bana tekrar tekrar zarar verdi ve ben onu durduramadım çünkü yetişkin bir adam değildim. Sadece bir çocuktum. Zayıf, çaresiz küçük bir çocuk."

Gözlerim doluyor, her parçam bu kadar çok şeye tek başına katlanan çocuk için acıyor.

"Ben buradayım." Parmaklarımı sert çenesinde gezdiriyorum. "Artık küçük ya da çaresiz değilsin. Bu çocuk tarifsiz dehşetin üstesinden geldi, hayal edilebilecek en kötü canavarla savaştı ve güçlü, güvenilir, şefkatli bir adama dönüştü. Sen benim kurtarıcımsın Kodiak."

"Ama canavarı öldürdün."

"İkimiz de yaptık. Oraya tek başına bir planla giden cesur kişi sendin. Benim tek yaptığım takip etmek ve her zaman yaptığım gibi pervasızca ve duygusal bir şekilde tepki vermektir."

Bana dönüyor, dönüşüm ani ve şaşırtıcı. Karanlık yüz hatları taş gibi bir hal alıyor, gözlerimin önünde onu yeniden yaratan bir kararlılık.

"Bir daha asla olmayacak." Çakıllı hırıltısı aramızdaki havayı titreştiriyor. "Senin için savaşacağım, seni koruyacağım. Senin kalkanın, kılıcın, lanet olası ordun olacağım."

"Ve sapığım." "O da var."

"Tamam. Bunu da hallettiğimize göre, neye ihtiyacın var? Yiyecek mi?" Karanlık, çorak alanı tarayarak dönüyorum.

"Biraz donmuş pemmikana ne dersin? Ya da sünger banyosu? Belki bir şekerleme?"

"Sen. Sadece sana ihtiyacım var." Boynumu tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, ağzıyla nefesimi çalıyor.

Onun öpücüğü dudakların çarpışmasından daha fazlasıdır. Bu bir fırtına. Şiddetli bir öfke şimşegi, kayıp, aşk ve aradaki her savaşıyla dolu.

Ellerini saçlarıma gömerek, acımasız ve çalkantılı dünyasında bir dayanak noktasıymışım gibi bana tutunuyor. Dışleri alt dudağımı yakalıyor, batıyor, sahipleniyor, doğasının ateşli bir iddiası.

Sonra delikleri diliyle kapatıyor ve hiddetle gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum."

Bana bu sözleri söyleyen ilk erkek o değil, ama bunları bir yemin gibi ilan eden ilk erkek o.

Yasal bir sözleşmeden daha güçlü, dini bir yeminden daha kutsal ve bir evlilikten daha uzun ömürlü bir yemin. Mezar taşıma kazınacak bir yemin.

"Ruhum senindir." Bir bacağımı kucağına doğru salladım ve üzerine çıktım. "Şimdi beni tekrar öp."

Lycan prensim soğuk ve ölümcül olabilir ama bana karşı asla. Dudakları benimkilerle mühürlendiğinde, nazik bir aciliyetle başlıyor, o kadar yumuşak ve anlamlı bir dokunuş ki, ömür boyu süren bir özlemi fısıldıyor.

Beni göğsüne bastırıyor ve ayağa kalkıyor. Oda dönüyor ve bir kalp atışı içinde onun ağırlığı, sıcaklığı ve aşılmaz sertliği altında kürkten bir yataкта yatıyorum.

O her yerde aşılamaz. Ama onun aşırı büyük bir parçası var, sert ve ağır, bacaklarımin arasına baskı yapıyor. Bana hiç vermediği kısmı. Hiç kimseye vermediği.

Bu düşünce omurgamda şimşekler çaktırıyorsa, tenimde çatırdıyor ve kanımda cızırdıyor. Onun ilk ve tek erkeği olmak istiyorum. İşte elektrik bu.

Bir elini başımın yanına koyuyor ve diğeriyle boğazımı kavırıyor, kalçaları niyetle gıcırıyor.

Sonra bana diğerlerini silen bir öpücük veriyor. Zamanı ve mekânı aşan, iki ruhun birleştiği ve saf mutluluk içinde çiftleştiği bir öpücük.

Gözlerimiz kilitleniyor ve o bakışta aramızdan binlerce söylenmemiş kelime geçiyor; arzu, güven ve derin, kalıcı bir bağ diyalogu.

Dudaklarımız yavaş, sarhoş edici bir yakınlık okşayışıyla kayıyor. Dillerimiz her nefeste derinleşen hassas bir keşifte dönüyor. Dişlerimiz her kalp kırıklığı ve sevincin, her bulma ve kaybetme anının hürmetine yakalayıp bırakıyor.

Evren, yaraların iyileştiği ve sonsuz yarınların olduğu bir mabede sarılmış sadece iki varlık bırakarak sonsuzluğa karışır.

Bu.

Bu tüm zamanların en güzel öpücüğü.

Havamızı kesiyor ve bizi yeni bir enerjiyle doldurarak vahşi, çaresiz yaratıklara dönüştürüyor. Parmakları saçlarımda, ağızları nefes nefese ve tüketirken, boynumdaki tutuşunu başımı eğmek ve dilini daha derine sokmak için kullanıyor, beni kendinden geçmenin sınırına doğru çalıştırıyor.

Vücuduma dokunmasına gerek yok. Sadece bu öpücükle boşalabilirim.

"Kody." İnliyorum, bir elimi sırtındaki yara izli çizgide gezdirip oradaki kasların izini sürüyorum. "Lütfen."

Aylarca bu açlık aramızda kaynadı, tenimi yaktı ve organlarımı kavurdu. Kutup soğuğu olmasaydı, hayatta kalamazdım. Ama şimdi, yaklaşan birleşmemizin alevleri bana saldırıyor ve bir cehennemi tutuşturuyor.

Vücudumda aşağı doğru kayıyor, ölümcül dişlerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor ve bir meme ucunun etrafına sıkıştırıyor. "Susuzluğumu senin kalçalarının arasında gidereceğim."

"Önce benimkini söndürmeden olmaz." Yüzünü sertçe itiyorum.

Benim iki katım olduğu için, tüm gücümü onu sırt üstü döndürmek için harcıyorum.

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, sert karın kasları nefes alış verişlerinin gücüyle esniyor.

Ve siki. Erkekliğinin o devasa, heybetli uzantısı külotunun kumaşını geriyor, serbest bırakılmayı talep ediyor.

İç çamaşırını güçlü bacaklarından aşağıya doğru itiyorum.

Kutsal anne, işte orada, önümde beliriyor, kendi başına bir canavar, kendi başı, kendi ağırlığı ve kendi gümbürdeyen kalp atışlarıyla. Ellerimde zıplıyor ve şişiyor, kontrol altına alınmayı reddediyor.

Ağzıma nasıl sığacak? Bunu öğrenmenin bir yolu var.

İhtiyaçtan titreyerek başımı eğiyorum.

"Bekle." Saçımı tutuyor. "Bunu yaparken çıplak olmanı istiyorum. Ateş yakacağım."

"Gerek yok." Ayağa kalkarak üstümü çıkardım ve pantolonumu indirdim. "Biz ateşsiz."

"Aynen öyle." Dirseklerinin üzerinde durur, izler, bekler, siki gerilir, emilmeye hazırdır. Hayatında ilk kez.

Ucunu bir kez yaladım ve onu boşalttım. Ama şimdi? Onun lanet aklını uçuracağım.

Günahkâr bedeni çıırılçıplak önümde dururken, onu içime çekiyorum. Önce gözlerimle. Sonra ellerimle.

Sonra öpücük kokan dudaklarımla.

Saldırımın altında inliyor ve kıvranıyor, kalçalarını havaya karşı esnetiyor. Misk fısıltıları dilimi kızdırıyor, onun lezzetli, dünyevi orman ateşi ve çilek özü güçlü bir afrodisyak.

Ereksiyonuna doğru ilerlerken, hırıltılı nefesler veriyor.

Hınzır bir sırıtışla, ağır kesesinin etrafında bir yol yalıyorum ve uyluklarından aşağı inen kas iplerini takip ediyorum, sonra tekrar geri dönüyorum, sıkılmış karnını, granit göğsünü ısırıyorum.

"Benimle alay etmeyi bırak, kadın." Sesi gırtlaktan geliyor, istekle sertleşmiş. Gözleriyle karşılaşıyorum ve ağzım kuruyor.

Ofluyor, nefes nefese, gözleri karanlık ve vahşi, elleri kürk battaniyeleri yumrukluyor ve vücudu... Tanrım, tüm dalgalanan altın eti ve yaralı gücüyle güzel vücudu.

Arzu beni delip geçiyor, omurgamdan aşağı akıyor ve sıvı sıcaklığını karnıma doğru kaydırıyor, sıkılaşıyor, sıkılaşıyor... Bu ön sevişme kendi cehennemi. Yeterince katlandı.

Aletinin iri gövdesini kavıyorum, çenemi geriyorum ve kalın kafasını ağzıma alıyorum.

Boğazından kaba bir inilti koptu.

Tenim karıncalanıyor. Parmaklarım kıvrılıyor ve pompalıyor, dilim kayıyor, ucundan dibine kadar tadıyor ve yalıyor. İhtiyaç içimde dalgalanıyor. Onu kükretmek için tek bir kararlılık.

Hepsini almak istiyorum ama mümkün değil. Çok uzun, çok kalın. Tek bir hamle çenemi kırabilir.

Ben onu boğazımın arkasına doğru iterken, o yerinde duramıyor. Kalçaları piston gibi. Elleri tutup çekiyor ve göğsü ondan duyduğum en gürültülü nefeslerle kabarıyor.

Ne kadar güçlü, muhtaç, şehvetli bir hayvan.

Karanlıkta parlayan dişleri ve yırtıcı gözleriyle o *benim* hayvanım.

Sonunda boğazıma ulaştığında inliyorum. Hızla geri çekiliyor, ama ben onu tekrar emiyorum, yutuyorum, mırıldanıyorum ve sonunda kükremesini sağlıyorum.

Orgazmik bir kükreme değil. Adam boşalmamak için direniyor. Bakire olduğunu düşünürsek, bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim. Daha iyi bilmeliydim.

Belli ki dayanıklılık aileden geliyor.

Bir anda elleri belimi kavradı, beni üzerine kaldırdı, döndürdü ve amımı doğrudan ağzının üzerine yerleştirdi.

Dudaklarımı sikinin etrafına doladığımda, bacaklarımı açık tutuyor ve tamamen açıkta kalana kadar yüzünün etrafında genişletiyor.

Sıcak bir nefes darbesi amımı okşuyor, ardından dilinin uzun, sert kayışı geliyor.

"Uhhnngh!" Çenem ağrıyor, meme uçlarım zonkluyor, kalçalarım titriyor ve gözlerim kapanıyor.

Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey Kodiak Strakh'ın bacaklarımın arasında gezinme hissiyle kıyaslanamaz.

Elleri vücudumda dolaşırken, göğüslerime, kalçalarım, klitorisime taparken hızı artıyor, dili derinlere dalıyor. Dili bir ritim bulduğunda, zonklayan sinir demetinin etrafında döndüğünde, duyumların içinde o kadar kayboluyorum ki görevimi unutuyorum. Ta ki iri, sert bir el kıcıma çarpıp beni inletene kadar.

"Em beni, kadın." Ele geçirilmiş bir erkek gibi kalçalarını itiyor.

Arzuladığım şey bu. Onun talepkar olmasını, hükmetmesini, tüm düşünceleri ortadan kaldırmasını ve beni titreyen bir zevk birikintisine dönüştürmesini istiyorum.

"Daha fazla." Canavar horozunu yutuyorum, yarısını ağzıma ve boğazıma sığdırıyorum.

"Öleceğim güne kadar senden içeceğim." Boğuk hırıltısı sırtımı titretiyor, enseme diken diken ediyor ve kafa derimi karıncalandırıyor. "Votkanın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı."

Votkayı insanlardan daha çok seven bir adam için bu oldukça büyük bir iltifat.

Vücudum ona karşı sallanıyor, içimdeki basınç onun dilinin etrafında artıyor. Sonra parmakları devreye giriyor, iç duvarlarımı okşuyor ve bacaklarımın arasında derin, şiddetli bir sıkışma yaratıyor. Çok yakın, çok yakın...

"Boşalman gerek." Beni açık ağzına doğru daha sıkı çekiyor ve acımasızca yalıyor, homurdanıyor. "Şimdi."

Zevk patlıyor, içimde patlayan bir bomba gibi güçleniyor.

Ben dudaklarıma sığdırabildiğim kadarını emerken, eli sikinin dibine uçuyor, sıkıyor ve okşuyor. Keskin bir şekilde nefes verdiğinde, acıyla inlediğinde ve boğazımdan aşağı patladığında hala yüzüne boşalıyorum.

Serbest bırakma gücü ağzımı dolduruyor ve ciğerlerimdeki havayı kapıyor. Yutkunuyorum, yutkunuyorum ve güçlü, tuzlu fiskiyeler halinde gelmeye devam ediyor. Boğulmuş olabilirim. Kesinlikle çenemden aşağı salya akıttım ama umurumda değil.

Rüya gibi bir yerde yüzüyorum, onun karanlık, erkeksi kokusuyla sarmalanıyorum, vücuduna karşı sıcak ve güvendeyim ve anlaşılmaz bir hisle parıldıyorum. Asla ayrılmak istemiyorum.

Bir damla tohum seğiren sikinin uzunluğundan aşağı damlıyor. Dili dışarı fırlayıp beni yalarken ben de yalayarak uzaklaştırıyorum. İkimiz de terden kayganlaşıyoruz, nefeslerimizi geri alıp yeniden pozisyon alırken göğüslerimiz yükselip alçalıyor.

Etrafımda dönüp kendimi onun yanına yerleştirdiğimde, farklı görünüyor. Doymuş ama

okunamaz. "Sorun nedir?" Göğüs ucunu öpüyorum ve çenemi oraya dayıyorum.

"Ben hiç..." Nefesini dışarı üflüyor. "Kendimi hiç bu kadar kendim gibi

hissetmemiştim." Sırıttıyorum. "Bu nasıl bir his?"

"Bedava."

Oh, Kody. Benim güzel, karmaşık, düşünceli erkeğim.

Ona yaslanıyorum, başımı omzuna koyuyorum ve parmaklarının saçlarımın arasından tembelce geçişinin tadını

çıkarıyorum. Eli hareket etmeyi bıraktığında, onu uykunun pençesinde bulmak için başımı kaldırıyorum.

İki haftalık yürüyüş, sürekli tetikte olma ve bu sabahki kâbustan sonra bir yıl uyuması gerekiyor. Ama sadece bir ya da iki günümüz var. Yorucu geri dönüş yolculuğuna çıkmadan önce dinlenmek ve şarj olmak için yeterli bir süre.

Bütün gün uyuyacağımı düşünerek onunla birlikte uyuyakalıyorum.

Ama üç saat sonra ayağa kalkmış, giyinmiş, beslenmiş ve dünyaya

meydan okumaya hazır. "Buradan kısa bir mesafede geyik izleri

gördüm." Eldivenlerini giyiyor.

Eğer o canavarlardan birini zarar görmeden avlayabilirse, ben varım. Leo'ya döndüğümüzde ayı etimiz bitmiş olacak.

Kışın geri kalanında pemmikanla yaşamayı tercih etmem.

Eşyalarımı ayaklarımın

dibine fırlattı. Sanırım ben

de onunla gidiyorum.

"Buzların çözülmesine ne kadar kaldı?" Kar ayakkabılarımı çekiyorum, nabzım sinir ve beklentiyle atıyor. "Aşağı yukarı iki ay." Kody sırtına bir ok sadağı bağladı.

"Seninle gelmemi istediğine emin misin? Geyikleri korkutup kaçırmaz mıyım? Yani, gizlilik pek bana göre değil."

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

İçimi bir heyecan kapladı. Her zaman onu avlanırken izlemek istemişimdir. Ben sadece kenarda durup ağzımın suyunu akıtmamaya çalışacağım.

"Ne?" Başını eğiyor. "Ha?"

"Bakıyorsun."

"Beni suçlayabilir misin? Şu haline bak. Çok seksisin."

Termaller, yalıtımlı pantolonlar, ağır botlar ve sert bir dağ adamı olduğunu haykıran kürklü parkasıyla kendine bakıyor. Rustik sakalının altındaki çatık kaşları ve elindeki arbalet tehlikeli aurasını başka bir seviyeye taşıyor.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Dudağımı ısıriyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu teçhizat av sırasındaki uzun yürüyüşler ve bekleyişlerde sıcak ve kuru kalmamı sağlıyor." "Boş ver." Benzer giysiler giyerek ayağa kalkıyorum.

Peki neden kendimi aşırı doldurulmuş bir penguen gibi hissediyorum? Paytak paytak yürümekten mi?

Ona doğru adım atıyorum, kısa bacaklarla kısa adımlar, bir o yana bir bu yana sallanıyorum. Evet. Kesinlikle paytak.

O ve Leo'nun tüm bu teçhizatın altında nasıl bu kadar zarif hareket ettiklerini asla anlayamayacağım. Kaşlarını kaldırarak beni izliyor.

"Bu kadar seksi görünmeyi bırak." Alay ediyorum. "Hadi gidelim."

Gözlerinde bir kahkaha parıltısıyla kapıyı açıyor ve yolu gösteriyor.

Nereye gittiğimiz ya da ne aradığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama koku almakta, iz sürmekte ya da avcılarının iz sürmek için yaptığı her şeyi yapmakta hiç zorlanmıyor gibi görünüyor.

Arazide gezinirken kendine olan güveni bulaşıcı, koruyuculuğu ise sürekli bir güvence. Çok emin bir şekilde hareket ediyor, adımları bilinçli ve emin. Arazi hakkındaki bilgisine güveniyorum ve kendimi zihnimin dolaşmasına izin verecek kadar rahatlamış buluyorum.

"Sana kim isim verdi?" Uzattığı elini tutuyorum ve yokuşu tırmanmama yardım etmesine izin veriyorum. "Bilmiyorum. Adımlarına dikkat et."

Yer düzleşirken, etrafıma bakıyorum, bembeyaz bir güzelliğe sahip. "Neye bakıyorum ben?"

"Bir gölün üzerinde duruyoruz. Bu tepeden şuraya kadar uzanıyor." İşaret ediyor. "Şu anda donmuş durumda, karın altında saklı."

"Gerçekten mi?" Kar ayakkabımı sert buza sürtüyorum. "Kırılmayacak mı?"

"Yılın bu zamanı değil." Yüzünü karanlık gökyüzüne doğru kaldırıyor. Havayı mı kokluyor? Çatlayan buzları mı dinliyor? "Hava çok soğuk. Ama kışın bu kadar derinlerde buraya hiç gelmedim, o yüzden sadece Denver'ın sözüne güveniyorum. Sadece... yanımdan ayrılma. Benim adım attığım yere bas. Anlaşıldı mı?"

"Anladım."

"Geyik şu tarafa gitti." En uzaktaki tepeyi işaret ediyor ve sessiz adımlarla o yöne doğru ilerliyor. "Bu bir erkek."

Büyük bir tane olmalı. Ve agresif."

"Nereden biliyorsun?"

"Toynakların büyüklüğü." Kardaki bir sürtünme izini işaret ediyor. "Kulübede boynuzlardan kaynaklanan çizikler buldum. Ayrıca boğalar yalnız seyahat eder. Ve ben duyuyorum. Uzaktan gelen homurtuları ve körük seslerini."

"Doğru." Hiçbir şey duymadım ve görmedim.

İşte bu yüzden ben bir hemşireyim, geyik avcısı değil.

Kar yüklü göl boyunca izleri takip ederken, düşüncelerim isimlerin anlamlarına geri dönüyor.

"Kardeşlerine kim isim verdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Bana yan gözle bakıyor. "Neden?"

"Beni dinleyin. Denver ve Monty kardeşler. Denver ve *Montgomery*. İkisi de tanınmış ABD şehirlerine atıfta bulunuyor. Leo ve Wolf hayvanlara atıfta bulunuyor. Wolf burada doğdu. Leo üç yaşındayken geldi ama başka bir isimle de gelebilirdi."

"Denver'ın adını Leonid olarak değiştirdiğini mi düşünüyorsun?" Dolgun dudaklarından beyaz bulutlar çıkararak ufku inceliyor. "Evet, bence Wolf ve Leo isimlerini de koyabilirdi." Bir nefes veriyorum. "Bir de sen varsın."

"Benim adım da bir hayvana atıfta bulunuyor. Ama

annem..." "Peki ya o?"

"Ehliyetindeki adres Barrow, Alaska."

"Artık adı Barrow değil. Adı Utqiagvik olarak değişti."

"Biliyorum." Durdu, kahverengi gözleri benimkileri yakaladı. "Ama geldiği yer orası değil." "Değil mi?"

"Hayır. Denver nedense onun Port Lions, Alaska'da, her neredeyse orada büyüdüğünü bilmemi istedi." Kafa derim buz kesiyor.

"Kody..." Parmaklarımı onunkilere sürtüyorum. "Port Lions Kodiak Adası'nda bir kasaba." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, sonra onu yok ediyor.

"Demek bana bir adanın adını vermiş." Tekrar yürümeye

başladı. "Öyle mi?" Ona yetişmek için acele ediyorum.

"Yoksa baban mı?"

"Benim bir babam yok. Nereye varamaya çalışıyorsun?"

"Burada çok fazla tesadüf var. Yani, sen ve Leo'nun isimleri annenin adresiyle bağlantılı. Bana bağlantının o olduğunu düşündürüyor. Kaya Knowles hakkında ne biliyorsun?"

"Ne bildiğinizi biliyorum. Adresi, yaşı, nasıl öldüğü, Inuit mirası... hepsi bu."

"Ehliyetindeki doğum tarihine göre, seni doğurduğunda yirmi bir, Denver onu aldığı anda ise yirmi üç yaşındaydı. Öldüğünde. Çok gençti. Özür dilerim. Sadece... tüm bunları bir araya getirmeye ilk başladığımda, senin Denver'ın kayıp kardeşi olduğuna ikna olmuştum."

Burun delikleri açıldı.

"Denver, Montgomery ve Kodiak," diye devam ediyorum, "tüm yerler. Ama Denver ve Monty senden yirmi beş, yirmi altı yaş büyükler. Sanırım Denver senin biyolojik baban."

"Neden ben? Neden Leo ya da Wolf değil?"

"Bilmiyorum. Sence Leo adını Port Lions'tan mı aldı? Denver sen doğmadan önce oraya gitti, anneni hamile bıraktı ve iki yıl sonra Utqiagvik'te onu avladı mı? Seni mi arıyordu?"

"Beni benden nefret ettiği için aldığını söyledi. Her nefesinde benden nefret ediyormuş. Çocuğuyla birleşmek için yanıp tutuşan bir babaya benzemiyor."

"Hayır, ama belki Kaya onu reddetmiştir. Onu küçümsedi. Yapamayana kadar senden nefret ettiğini söyledi. Ta ki en çok seni sevene kadar." Yavaşça bir nefes alıyor ve hırlayarak bırakıyor. "Bunu çok fazla yorumluyorsun."

"İsimleriniz arasındaki ilişkiyi inkâr edemezsiniz." "Peki ya Wolf? Bahse girerim onun adını taşıyan bir ABD şehri vardır."

"Kodiak Adası'nda değil. Keşke hepinizin nasıl akraba olduğunu bilseydim. Bu beni deli ediyor." Yıldızsız gökyüzüne bakıyorum. "Kodiak aylarının boz ayının bir alt türü olduğunu ve sadece sizin yaşadığınız Kodiak Takımadaları'ndaki adalarda yaşadıklarını biliyor muydunuz-?"

Aniden duruyor, sırtı bir tahta gibi sert, gözleri ileride uzanan gölgelere sabitlenmiş. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

Bakışlarını benimkilere çevirerek bir parmağını dudaklarına götürüyor, sonra yavaşça ufka doğru uzatıyor.

Gözlerim inceliyor, karanlığa odaklanıp bir hareket arıyorum. Sonra bir şekil belirliyor. İlk başta havada asılı duran dallara benziyor. Ama hayır, bunlar boynuz.

Lanet olsun, bu bir geyik, devasa ve görkemli ve bize doğru bakıyor. Eğer saldırırsa, gidecek, saklanacak hiçbir

yerimiz yok, uçsuz bucaksız, kesintisiz tundradan başka bir şey yok.

İleri doğru sinsice ilerleyen Kody korkumu paylaşmıyor, yayını kaldırıp ses çıkarmadan bir sürgü dolduruyor.

Kar ayakkabılarıma bakıyorum. Paytak bir adım, sinsi bir çıtırtı, bir mermi gibi sekerek tüm Kuzey Kutbu'nu

varlığımızdan haberdar edecek.

Hayır, teşekkürler. Burada kalıp güzel erkeğimin işini yapmasını izleyeceğim. Birkaç metre ötede yavaşladı, arkasına baktı ve bana ilerlememi işaret etti.

Başımı sallıyorum.

Bana bir bakış attı. Sıradan bir bakış değil. *O bakış.*

Dişlerimi sıkıyorum ve ayağımı kaldırıyorum.

Kar gibi yumuşak ol. Bir tüy kadar hafif.

Yavaşça ilk adımı atarken, sessizliğin içinden belli belirsiz, neredeyse duyulmayan bir fısıltı geliyor. Bir kapı menteşesinin geçici gıcırtsı gibi.

Bunu ben mi yaptım?

"Bekle!" Bir elini kaldırdı, geyik unutulmuştu, yüzü dehşet içinde soluyordu. "Sakın-"

Gürültülü, ani bir kırılma havayı yarıyor ve bir dizi keskin, yankılanan çıtırtıya dönüşüyor. Çatlaman buzun gürültüsü, stres altında kırılan cam gibi yayılarak daha yüksek ve daha çığınca büyür.

Gürültü donmuş arazide yankılanıyor. Sonra durur.

Ciğerlerim o kadar şiddetli nefes alıyor ki, iki büküm oluyorum. Ama ayaklarımı oynatmaya cesaret edemiyorum. O da yapmıyor.

Dizleri bükülmüş, geniş duruşu ve sırtına astığı arbaletiyle bana çok uzaktan bakıyor. Üç adımda güvenle kollarına atılabilirdim.

Bir adım beni buzun içine gönderebilirdi.

"Kody?"

"Şşş." Gözleri çevredeki karları tarıyor, çenesi o kadar sert tıkırdıyor ki dişlerini kırabileceğinden endişeleniyorum. Her saniye havadaki gerilim artıyor, sanki atmosfer nefesini tutmuş, en kötüsüne hazırlanıyor. Etrafımızda görünür bir çatlak yok. Ayaklarımızın altında hiçbir şey hareket etmiyor.

Gözlerime bakıyor. "Kıpırdama. Ben sana geleceğim."

O daha kılını bile kıpırdatmadan gölün yüzeyi yol veriyor, kar ve buz kabuğu ayaklarımın altına çöküyor. Bir an sağlam bir zemindeyim, sonra gölün buzlu pençelerine düşüyorum.

"Frankie!"

Buz gibi suyun şoku onun kükremesini yutuyor ve nefesimi kesiyor. Soğuk su beni altına çekiyor ve teçhizatımın ağırlığı beni daha da derine çekiyor.

Panik alevleniyor ve vahşi, çaresiz bir içgüdü beni ele geçiriyor. Uzuvarım suyun çekimine karşı koyuyor ama hareketlerim yavaşlıyor, soğuk o kadar keskin ki felç ediyor. Vücut ısım hızla, tehlikeli bir şekilde düşüyor ve yüzeye doğru her yüzme girişimim çamurla mücadele ediyordum gibi hissettiriyor.

Sonunda ellerim sert bir şeye değiyor. Sonra başım ona

çarparıyor. Donmuş yüzeye.

Kapana kısıldım.

Karanlıkta bir buz tabakasının altında hapsolmuş.

Yumruklarımı sıkıyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum, ciğerlerim hava almak için yanıyor. Gözlerim, kulaklarım, göğsüm, her şeyim yanıyor. Dehşet kalbimi delip geçiyor.

Birkaç dakika önce Kody'nin yüzündeki mutlak dehşet ifadesini düşünüyorum.

Hâlâ yukarıda. Güvende. Düşmedi. Ama içinde kabaran suçluluk duygusu ve korku... Düşüncesine bile katlanamıyorum.

Soğuğu delip geçiyor, beni daha çok savaşıma, pençelemeye ve tekmelemeye itiyor. Ama buzdaki kırılmayı bulamıyorum.

Ciğerlerim iflas ediyor. Havam

tükendi. Zamanım tükendi.

Sonum geldi. Bu donmuş mezardan canlı çıkamayacağım.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

"Hadi, Frankie." Kalp masajına başlarken sesim kesiliyor, göğsüne bastırıyorum, ritmik ve güçlü bir şekilde, çarpan kanımla senkronize olarak.

Başını geriye yatırıp onun için nefes alıyorum, ciğerlerine ve ruhuna yeniden hayat vermeye çalışıyorum.

Sakalım onun güzel yüzüne sürtünerek kızarmasına neden oluyor. Ellerim tüm hissini kaybetti, buz kalıpları gibi asılı, tamamen işe yaramaz, ama durmuyorum, duramıyorum.

"Lütfen, Frankie. Sakın beni bırakmaya cüret etme." Kompresyonlar arasında hıçkırıyorum, çözülüyorum, onunla birlikte ölmeye hazırlanıyorum. "Savaş, lanet olası. Bana geri dön!"

Hiçbir şey.

"Fuuuuuck!" Başım geriye düşüyor ve kükrüyorum, çaresiz bir acıyla çığlık atıyorum, yüzüm gözyaşlarıyla donuyor. Sonra omuzlarımı dikleştiriyorum, çabalarım yeniden odaklanıyorum ve yeniden başlıyorum.

Başka hiçbir şey yok. Buz yok, soğuk yok, acı yok. Sadece onun gülümsemesini tekrar görmek için şiddetli, sonsuz bir dürtü.

Kompresyonları saymak ve yaşam belirtilerini kontrol etmek arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Kulağımı göğsüne her dayadığımda hiçbir şey duymuyorum.

Ta ki bir şey olana kadar.

Bir öksürük.

Sese güvenemeyerek geri çekildim, donup kaldım.

Kekeliyor. Boğuluyor. Sonra öyle tatlı bir nefes alıyor ki temellerim sarsılıyor ve tüm varlığım yeniden şekilleniyor. Gözleri fıldır fıldır açılıyor, derinliklerinde şaşkınlık parlıyor.

"Oh, şükürler olsun." Onu kollarıma aldım, paltomu yırtıp açtım ve onu sıcaklığımla sardım. "Tanrıya şükür.

Benimle kal."

Yaşıyor. Nefes alıyor. Ama güvende değil. Hipotermi tehdidi üzerindeyken değil.

İçgüdüler devreye giriyor, ilkel ve acil, beni ayağa kaldırıyor. Buzlu suyla ıslanmış ve ağırlaşmış gevşek bedenini göğsüme yaslayarak, her adımda zamana karşı bir savaş vererek kulübeye doğru koşuyorum.

Bizi sıcaklıktan ve kurtuluştan ayıran mesafeyi kapatmak için çaresizce bacaklarımı daha hızlı iterken kutup havası üzerimize çarpıyor.

Kabin ortaya çıktığında, ciğerlerim yanarken daha hızlı koşuyorum. Saniyeler sonra, çiğ korkudan doğan bir güçle kapıdan içeri daldım, darbe gergin kaslarıma sarsıcı bir şok gönderdi.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve dışarıdaki buz gibi ölüme karşı barikat kurdum.

Sonraki adımlar çılginca bir hareket bulanıklığı. Uyuşmuş ve beceriksiz ellerim ateşi tutuşturmaya çalışıyor.

Kıvılcımlar tutuşuyor. Alevler havayı yalıyor ve çok geçmeden ocak ısı saçıyor.

Dikkatimi Frankie'ye vererek, su içinde kalmış giysilerini soyuyorum; her bir parça, dokunulduğunda ürkütücü derecede buz gibi olan tene yapışan donmuş bir katman.

Dudakları, teninin hayalet beyazına karşı ölümcül mavi bir renk almış. Damarlar, yarı saydam etinin altında parlayan bir ağ örüyor. Dolaşımı, çekirdeğinde yeterli sıcaklığı sağlayamıyor.

Bana bakıyor, konuşamıyor, görünüşe göre şokta ve sadece bu bile kalp atışlarımla hızlanmasına neden oluyor. Onu kaybediyorum.

Dişleri kontrolsüzce takırdıyor, nefes alış verişini korkunç derecede sık, solunum yolunu daraltan soğuğa karşı mücadele ediyor. Teninin açıkta kaldığı her saniye çok uzun bir saniye.

Giysilerimi çabucak çıkarıp çıplak bedenimi onun üzerine, etrafına örtüyorum, sıcaklığımı paylaşıyorum, ten tene, sahip olduğumuz her battaniye ve kürk postuyla üzerimizi örtüyorum.

Altımda acımasızca titriyor, her titreyişi bir öncekinden daha şiddetli. Kolları gevşek ve tepkisiz, onu kalıcı olarak hareketsiz bırakmakla tehdit eden uyuşukluğun ağırlığıyla ağırlaşıyor.

Durumunun ciddiyetinin son derece farkındayım, her belirti yaşamla ölüm arasında salındığı uçurumun korkunç bir uyarısı.

Ona sunabileceğim tek şey vücut ısım. Bu yüzden onu yakınımda tutuyorum, sıcaklığımı ona vermeye çalışıyorum, içine yerleşen soğuğu engellemek için.

"Çok özür dilerim." Onu daha sıkı sarıyorum, kaşlarım onunkilere değiyor, sıcak nefesim yüzüne düşüyor. "Sana güvenli olduğunu söyledim ve sen de bana güvendin. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Son kar yağışının ağırlığı altında aldatıcı bir şekilde sağlam olan arazi, küçük bir uyarı ile yol verdi ve ona ihanet etti. Ona ihanet ettim.

"BEN-BEN-BEN..." Gözleri benimkileri buluyor, yarı kapalı ve sırlı, zar zor bilinçli. "T--t-gerçekten-sen." "Şşş." Alnından, donmuş burnundan, titreyen dudaklarından öpüyorum. "Enerjini koru. Ben yanımdayım." Soluk ve düzensiz nefesi kabindeki tek ses, onu hayata bağlayan kırılgan bir iplik.

Cesaretlendirici sözler, vaatler fısıldıyorum, bizi sarmaya çalışan sessizlikle savaşmak için her şeyi yapıyorum. Ben hipotermimin pençesinden kurtulmak için gücümün ve irademin her zerresini kullanırken ateş çitirdiyor, sıcaklığını yayıyor.

Bu zamana karşı, doğaya karşı bir yarış ve ben kazanmaya, onu sadece iradem ve bedenimin ısıyla uçurumun kenarından çekmeye kararlıyım.

Ocaktaki alev daha da ısınıyor ama onu kurtaracak olan aramızdaki sıcaklık, hayatta kalmak için verdiğimiz ortak mücadele. O. Will. Ölmeyecek. Ölmeyecek.

Uzun bir gece olacak.

Gözlerim açık kalıyor, umutlarım sessizce kulağına mırıldanıyor. Saatlerce farkındalık ve bilinçsizlik arasında gidip geliyor, uyuşuk ve tepkisiz.

Ama şafağın ışığı kulübenin çatlaklarından süzülürken, titremesi azalıyor. Gücü, kolları ve bacaklarının beni sarmasına yetecek kadar geri dönüyor, uykuda bile bana yapıyor.

Yavaş yavaş cildine renk geliyor, dudakları seksi pembe ışıltısını geri kazanıyor. Vücut ısısı normale dönmüş gibi görünüyor. Yine de hareket etmeyi reddediyorum.

Kollarım kilitli pozisyonda titriyor, dirseklerim başını kavriyor ve ağırlığımı onu ezmeden vücut ısıımızı hapsedmeye yetecek kadar destekliyor.

Kirpikleri yukarı doğru açılarak her şeyim haline gelen o derin, inatçı gözlerini ortaya çıkarıyor. Altımda yatarken, kollarıma sarılmış, nefes veriyor, nefesinin yumuşak geri dönüşünü yüzümde hissedebileceğim kadar yakın.

Bir savaşı daha kazandığımızın kanıtı.

"Kaldın." Fısıltıyı zor geçen sesi, minnettarlığını ve koruyucu pozisyonumdan kıpırdamadığım için duyduğu şaşkınlığı taşıyor.

"Bütün gece," diye onaylıyorum ve ondan başka hiçbir yerde olmayacağıma dair sessiz bir yemin ediyorum.

Belli belirsiz bir kahkaha atmaya çalışıyor ama bu kahkahanın içinde zayıflık var. "Çok yorucu olmalı... sürekli kahramanı oynamak."

Onun kahramanı olma fikri beni saçma bir sevinçle dolduruyor, her ne kadar içten içe bunun bir kahraman olmakla ilgili olmadığını bilsem de. Mesele onun olmak -tamamen, şiddetle, çekincesiz.

"Sana göz kulak olmak mı? Bu işin kolay kısmı." Burnumu saçlarının arasından geçiriyorum. "Seni savaşırken izlemek, asla pes etmemek, bu ilham verici ve korkutucu."

"Sadece seni ayak parmaklarının üzerinde tutmaya çalışıyorum - kelimenin tam anlamıyla. Planking mi yapıyorsun?" Aramıza uzanıyor ve elini karın kaslarımda gezdiriyor. "Tanrım, Kody. Karın kaslarının olmasına şaşmamalı. Gel buraya."

"Seni ezeceğim."

"Evet, lütfen, benim ağırlık battaniyem ol."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyerek, ağırlığımı kalçalarının beşiğine indiriyorum ve bir iç çekiyorum.

"Teşekkür ederim." Elimi saçlarının arasında buluyor ve ölümle olan mücadelesini yalanlayan bir güçle sıkıyor. "Beni kurtardığın için, en soğuk gecede sıcaklığım olduğun için."

"Her zaman." Burnumu onunkinin yanında gezdiriyorum. "Günlerimin geri kalanında gülümsemeni görmek için en soğuk gecelere, en ölümcül fırtınalara ve en iğrenç canavarlara göğüs gereceğim."

"O halde bana borçlusun. Hayatım için savaşırken oldukça iştahlı çalıştım."

"Tamamdır. Şimdiye kadar yediğin en iyi kulübe kahvaltısı." Eski, sallantılı bir masanın üzerinde duran donmuş pemmikan raflarına bakıyorum. "Mutfağın buzlarını çözmem için bana biraz zaman ver."

"Bahsettiğim iştah bu değil." Küçük bir ayağını bacağımın arkasında gezdiriyor. "Sen de benim kadar açsın."

Acı verici derecede sertim. Bunu ondan saklayamam. Bütün gece ereksiyonla savaştım. Onun yumuşak, şehvetli çıplaklığı bana karşı bastırılmışken, bu kaybedilmiş bir savaş.

Ona verdiğim fiziksel tepki içgüdüsel olsa da, bunu harekete geçirmeyecek özdenetime sahibim. Onu ne kadar çok istediğim önemli değil.

Ortak göz temasımız aramızdaki ısının arttığını kabul ediyor ve bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor. Onu en çok bu anlarda -kollarımın arasında, güvende ve iyileşmeye başlarken- hissediyorum. Onu korumak, mutlu etmek için duyduğum bu sonsuz ihtiyaç.

Ve onu öyle uzun süre ve öyle derinlemesine becermek ki ikimiz de günlerce yürüyemeyelim.

Bendikenli kenarları ve yaklaşılmaz tavırları olan bir adamım, ama Frankie için neye ihtiyacı varsa o olacağım. Onu gülümsetmek, güvenliğini sağlamak ve geçimini sağlamak sadece yaptığım bir şey değil, ben buyum.

Ve şu anda dinlenmeye ihtiyacı var, içinde sert, deneyimsiz bir sakin kızışmasına değil. "Mesaneni boşaltmalısın," diyorum.

"Çoktan yaptım... göle düştüğüm an." Göl.

Genellikle çok tanıdık olan bir manzara, onu benden sonsuza dek almaya çalışan bir tehlikeyi gizliyordu. Her şeyi berbat ettim ve kendimi asla affetmeyeceğim.

Kendimden nefret etmek midemi ateşliyor ve kendimi onun yüzüne karşı hırlarken buluyorum. "Nefes almayı bıraktın." "Biliyorum." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu sana her baktığımda oluyor."

"Sen öldün."

"Ben yaşadım." Çenemi kavradı. "Bırak gitsin. Sürekli koruyucum olma ihtiyacını unut ve bana ikimizin de istediği şeyi ver. Bana karşı bencil ol. Beni mahvet. Mahvet beni. Aşık olduğum vahşi canavarı göster bana."

Son kelimeyi söylediğinde, ona doğru itiyorum, kalçalarımı gıcırdatıyorum ve ellerimi saçlarına sokuyorum.

Bu kadının içinde çok fazla hayat var ve ben onu yutmak istiyorum. Dişlerimi etine batırmak ve ağzımı ruhunun özyle

doldurmak istiyorum.

Boğazını sıkıp nefesini kesiyorum. "Aç şu lanet bacaklarını."

Frankie'nin bacaklarını benim için açma hızı beni hayatımda hiç olmadığı kadar sertleştiriyor.

Bir yumruğum saçlarında, başını geriye doğru çekiyorum ve yüzümü göğüslerinin küçük aylarına gömüyorum, onları okşuyorum, dişlerimle kazıyorum. Tanrım, meme uçlarını seviyorum, dilimin kıvrımlarına karşı şişip sertleşmelerini.

Ona su vermeli, beslemeli, dinlenmesini sağlamalıydım ama bunun için çok geç. Geceyi onun çıplak kalçalarının arasında geçirdim ve lanet olsun, kendimi ancak bu kadar tutabilirim.

Onu kendime çekip göğsünü bir hayvan gibi yutarken ellerim göğüs kafesinin tüm çevresini dolaşıyor.

Kavrayışımla eğiliyor ve inliyor, böylesine küçük bir yaratık şiddetli, bitmeyen bir enerjiye sahip. Tırmalıyor ve el yordamıyla her yerime dokunuyor. Ama avuç içleri kalçalarımın altına kayarak ereksiyonumu aradığında, kollarını yakalayıp başının üstünde hapsediyorum.

"Rahatla," diye törpüledim. İç geçiriyor.

Nerede kalmıştım?

Yuvarlak, diri göğüslerini ısırarak birinden diğerine, sonra koltuk altlarına geçiyorum. Oradaki hassas derinin ırzına geçiyorum, feromonlarını içime çekiyorum ve o kontrolsüzce kıvranıp kıkırdayana kadar yüzümü her iki kolunun altındaki o tatlı oyuklara sürüyorum.

Meme uçlarına döndüğümde gözleri benimkileri takip ediyor, dudakları ayırık ve nefes nefese. Çok güzeldi. Akıl almaz derecede değerli.

Çarpıcı yüzünü ellerimle çerçeveleyorum ve onu çılgınca, agresif bir şekilde öpüyorum, onu çok ıslak yapan vahşi adamı serbest bırakıyorum.

Kollarını indiriyor, parmakları huzursuz, gıcırdayan bedenimde geziniyor, yine sikimi arıyor. Sabırsız, açgözlü zebani.

Kalçalarımı onun ulaşamayacağı şekilde kaydırıyorum. "Ellerini görebileceğim bir yere koy."

Yavaşça parmaklarını ağzımın üzerinde düzleştiriyor, dudakları zümrüt gözlerinde parlayan kahkahayı zapt etmekte zorlanıyor. Dişlerimi parmaklarına geçiriyorum.

"Ow!" Neşeyle bağırıyor ve boynumu kavlıyor. "Neden sana dokunamıyorum? Beni hiç yaklaştırmıyorsun."

"Çünkü geleceğim, kadın. Bu şekilde sürmeyecek. Bu ilk sefer mi? Bu sadece bir alıştırma. Genel performansına dahil değil."

"Siz ve egolarınız. İçime koyun artık."

Boğazını sıkıp onu yere yapıştırdım. "Emirleri ben veririm."

Gözleri parlıyor, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "İşte buradasın."

"İşte buradayım." Kalçasına bastırıp boynunu serbest bıraktım. "Kollar yanlarda. Yatağa tutun." İtaat ediyor, kürklerin üzerine uzanıyor, hafifçe nefes alıyor, elleri postun içinde toplanıyor ve bacakları açık kalıyor.

Bu manzara kalbimi patlattı. Sadece kalbimi değil. Onu her yerde hissediyorum, nabızı atıyor, tutuşuyor, sıcak, sıkı bedenine batma düşüncesiyle dengemi bozuyor.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve ona her zaman istediğim gibi açık, müdahaleci bir şekilde bakıyorum. Tanrım, söyleyecek sözüm yok. O bir hayal. Soğuk, ölü bir yerde güzel, ısıltılı bir serap. O buraya ait değil. Ama ben aidim. Ben ona aidim.

Ellerim Leo'nun kalçalarında bıraktığı soluk morlukların üzerinde gezinirken titriyor, baldırlarına ve narin ayaklarının kemerlerine doğru tonlanmış kasları okşuyorum.

Önce dizini, sonra diğer dizini öperken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Öne doğru kayarak dilimi düz karnında gezdiriyorum. Yalamalarımın altında titriyor. Gülüyor. Sonra belinin alt kısmının tadına baktığımda inliyor.

Parmaklarını yatağın tüyleri arasından geçiriyor, kavırıyor, çekiyor, emrime itaat ediyor.

Parmak eklemlerini, küçük yumruklarını öperken beni izlemesini izliyorum. Onları serbest bırakıyorum ve bacaklarının arasına yerleştirmeden önce parmaklarını yalıyorum. Parlayan amının üzerine.

"Kendine dokun." Burnumu oraya, kıvrık parmaklarının arasına, sıırsıklam kıvrımlarının derinliklerine bastırıyorum, sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

Dışarıda her şey ölümcüldür. Her şey ölür. Ama burada, gözlerimiz kilitli ve ruhlarımız birbirine dokunurken, sonsuzuz.

Ağzımı vücudunun kıvrımlı hatları boyunca kaydırıyorum, onu tadıyorum, işaretiyorum, kardeşimin bulması için taze bir iz bırakıyorum.

Ağzına ulaştığımda, dilimle dudaklarını ayırıyorum. Belini kavırıyorum. Parmaklarımı kıcının kıvrımlarına sokuyorum ve sikimi bacaklarının arasındaki elime sürüyorum.

"Dokun bana." Onu açlıkla öpüyorum, ağırlığımla onu hapsediyorum, ereksiyonum büyük ve aramızda uygunsuz.

Yumuşak elleriyle sikimi tuttuğu anda nabzım şiddetli bir zonklamaya dönüşüyor. Kavrayışı etrafımda çok küçük hissediyor, parmakları tam olarak kapanamıyor.

Yine de sadece birkaç sert vuruşla beni alt edebiliyor.

Kalçalarımı ucunu sıcak, ıslak açıklığına dayayacak kadar kaldırıyorum.

Sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Rüyalarımnda sana milyonlarca kez sahip oldum bile."

"Kader daha nazik olsaydı, biraz daha az donmuş olsaydı, bunu her gün yapıyor

olabilirdik." "Daha az donmuş mu?"

"Evet." Kavrayışını şaftım boyunca gezdirerek beni inletiyor. "Kuzey Kutbu'nun ortasında değil de ıssız bir adada mahsur kalmış olsaydık, son beş ayımızı güneşin altında uzanarak, hindistancevizi yiyerek ve tavşanlar gibi sevişerek geçirirdik." Sikimin tabanını sıkıyor. "Ben hazırım, Kody. Ver onu bana. Sert ve hızlı. Unutma, bu sadece bir alıştıma. Bütün günümüz var."

"Hayatımızın geri kalanına sahibiz." Elimi onunkine doluyor, açısını ayarlıyor ve kendimi tutamayıp titriyorum. "Sadece Leo'nun seninle ilk birlikteliğini atlatmak istiyorum."

"Peki, o zaman... iki itiş yeterli

olacaktır." "Gerçekten mi?"

Gözleri parlıyor.

"Benimle alay ediyorsun." Çenesine çimdik atıyorum. "İntikam cehennemdir."

Kalçalarımı esneterek onu bir santim itiyorum. Gözlerinin genişlemesini izleyecek, nefesini

duyacak kadar. Yoksa benim nefesim mi kesiliyordu?

Bir santim daha ve nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Ölüm böyle bir şey işte. Artık soğuk yok. Acı yok. Sadece saf, kızgın bir coşku.

Amacı bir cehennem, erimiş bal damlıyor. Sıkıştırıcı gerginlik, emici sıcaklık, kutsal olmayan zevk - hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Yıllardır kendimi teselli etmeye çalıştığım her şeyden daha iyi.

Nefesi boğazımda titriyor, kalçalarımı kısa, iddialı vuruşlarla sallarken parmakları esneyen kıcımı kazıyor, kendimi daha derine sokuyor, onu geriyor, batıyor, geri çekiliyor, kazıyor.

Tanrım, sıkıyor, beni dışarı itiyor.

"Bırak gireyim, kadın."

"Çok büyük." İnliyor. "Çok

küçük."

Yarısına bile zor sığıyorum ama lanet olsun, öldüm ve cennete gittim. Sinir uçlarım fokurduyor. Kanım kükrüyor ve görüşüm sonsuz gün doğumu ile yanıp sönüyor.

Keskin tırnakları yaralı sırtımı tırmalıyor, lanet ruhumu parçalıyor. Ne kadar hasarlı olsam da, beni dikecek ve tekrar bütünleştirecek.

"Daha sert." Pelvisini benimkine bastırıyor. "Bana zarar vermeyeceksin."

Bir kolumu başının yanına, diğerini dizinin altına koyarak kalçalarını araladım ve daha derine soktum. "Siktir!"

Benim için açıldığını hissediyorum, sikimi çeğiştiriyor, beni sonuna kadar emiyor.

Ve o hızla, omurgamın dibinde tanıdık bir sıcaklık toplanıyor. Taşaklarım geriliyor. Nabzım hızlanıyor ve bedenim kontrolü ele alarak beni sınıra doğru sürüklüyor.

"Kahretsin, Frankie. Yaklaştım."

"İçime gel." Gözlerinde zevkten süzülen yaşlarla nefes nefese bakışlarımı tutuyor. "İzlemek istiyorum."

Kalçalarım çılgınca, aceleyle itiyor, sarsılmaz bir odaklanmayla dövüyor. Onu o kadar sert sikiyorum ki, gücünden kırılacağından korkuyorum.

onu. Ama o da aynı vahşilikle karşılık veriyor, topuklarını kıcıma sokarak beni itiş kakışla karşılıyor.

Ellerim yüzünü buluyor, parmaklarım saçlarını örüyor, dudaklarını kendime çekiyorum. Ağzılarımız çarpıştığı anda ateş tutuşuyor, tüm düşünceyi, tüm mantığı yutan bir arzu alevinde bizi tüketiyor.

Başımı eğip soluk soluğa kalmış ağzını yalarken dili benimkine değiyor, söylenmemiş her duyguyu vahşi, dağınık öpüşmelerimize nefes nefese döküyorum.

"Boşalacağım." Başı bir iniltiyle geriye düşüyor. "Siktir, Kody."

Başparmağımı dudaklarının arasından geçirip diline bastırıyorum, onu kabaca tutuyorum, ikimizin de sevdiği şekilde ona hükmediyorum. Sonra elimi ağzımla değiştiriyorum ve onu daha sıkı tutuyorum. Onu daha derinden öpüyorum. Daha sert sikiyorum. Sıkıştığını, şiştiğini, gerildiğini hissediyorum.

"Hemen şimdi. Şişko sikime gel." Kalçalarımın etrafında dönerek, bir noktaya vurdum. Doğru noktaya.

Gözlerini benimkilere dikmiş, etrafımda kasılıyor, orgazm onu paramparça ederken umutsuzca titriyor. İticilerimle birlikte ıslaklık sızıyor, sızlıyor, taşaklarımın üzerine sızıyor.

Bir elimle yanındaki yatağa vuruyorum, girip çıkıyorum, derin ve yavaş vuruyorum, onu yere yapıştırıyorum.

"Frankie." İniltilerim derin bir yerden çıkıyor, boğazımı parçalıyor, zihnim parçalanıyor, damarlarım patlıyor ve beden yirmi beş yıllık bastırılmış şehveti serbest bırakır.

Bir volkan gücüyle patlıyorum, fışkırıyorum, taşıyorum, onu galonlarca boşalmış gibi hissettiren şeyle dolduruyorum.

Nefesim sıkılmış dişlerimin arasından ılık çalarak geçiyor, erimiş lav kan dolaşıma karışıyor. İçinde seçiriyorum, kalçalarım hâlâ sarsılıyor, sikim sakinleşmeyi reddediyor.

Tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum. Onun her pozisyonda dağıldığını görmek istiyorum.

Bir hırıltıyla başımı eğiyorum, dudaklarını ısıriyorum ve boynundaki tuzlu teri yalıyorum.

Onun tadı başka bir açlığı tetikliyor. Saçlarını sıkıca kavırıyor, benim hissettiklerimi hissetmesini, benim kadar kaybolmasını istiyorum.

Dudaklarıma karşı inlemesi ihtiyacım olan tek cevap, beni öpücüğü derinleştirmeye, keşfetmeye, sahiplenmeye, vermeye ve eşit ölçüde almaya itiyor.

Etrafımda, havada, gözeneklerime sızıyor ve içimdeki her şeyi yeniden şekillendiriyor. Nefeslerimiz tek bir ses gibi yükseliyor, kalplerimiz birlikte çarpıyor. Bu ruhların birleşmesi, kelimeler olmadan yapılan bir beyan, daha fazlası için bir söz, her şey için.

Kokusuyla, tadıyla, harcanmış sikimi saran sıcaklığıyla onun tarafından boğuluyorum. Ham bir ihtiyaç, derin bir bağlantı ve bu anı sonsuza dek sürdürmek için inatçı bir arzudan oluşan tek bir varlığımız.

Sonunda nefes nefese su yüzüne çıktığımızda kaşlarımız birbirine değiyor, nefes alış verişlerimiz yüksek ve ağır. Sersemlemiş gözlerindeki şaşkınlık ifadesi, içimde kopan duygu fırtınasıyla eşleşiyor.

Bu birliktelik, bu mükemmel çiftleşme, sadece seks değildir. Bu bir ateştir, hayatlarımızın en karanlık, en soğuk köşelerini aydınlatan, parlak bir şekilde yanan ölümsüz bir alevdir.

Bu her şeyin başlangıcı.

İsteksizce bedeninden ayrıldım ve yakındaki su matarasına uzandım. "İç." Şişmiş dudaklarına tutuyorum.

"İlk seferin nasıldı?" Nemlendirici sıvıyı yudumluyor ve geri veriyor. "Tanrım, başım belada. Cinsel enerjin kendi liginde."

"Bu doğru mu?"

"Evet, Kody. Bu inanılmazdı. Akıllara zarar. Tekrar gitmeye hazırım."

"Yemek yemelisin." Bir dahaki sefere boğazını siktüğimde ona verebileceğim tüm proteini düşünerek matarayı bitiriyorum. "İhtiyacım var..." Dizlerinin üzerine çöküyor ve bir kedi yavrusu gibi mırıldanarak üzerime tırmanıyor. "Sen."

"Ateş azaldı." Bileğini yakalayıp istekli sikime eziyet etmesini engelliyorum. "Üşüyeceksin."

"Yanıyorum." Azgın ereksiyonumu kucaklıyor ve eğilirken karnıma doğru hapsediyor. "Beni şımartma ihtiyacından seni nasıl uzaklaştırabilirim?"

"Yapamazsın."

Gözlerinde meydan okuma parlıyor ve dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. Oh, lanet olsun. Bu bakış. Geçmişindeki her erkeği yerle bir ettiğine eminim.

Doğruldu, kollarını başının üzerinde kavuşturdu ve kalçalarını şehvetli bir şekilde salladı. Sırılsıklam yarığını sikimin uzunluğu boyunca sürüyor. Amanın tatlı etiyile beni okşuyor. Üzerimde titriyor. Ve sırıtıyor.

O şeytani gülümseme. O lanet olası tutuklayıcı.

"Dur, kadın." Ellerim kalçalarına doğru uçuyor, çenem sessiz bir solukla açılıyor. "Merhamet et." "Benimle işin bitmedi."

"Seninle işim asla bitmeyecek."

Lanet olsun bana.

Kalçalarını kavrayıp ayırıyorum ve her tarafıma sızmasını izliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Nefesim daha hızlı geliyor. Deniyorum

Vücudunun ona karşı tepkilerini kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama Tanrım, o çok yıkıcı.

Ellerimle onu açık tutarken, başparmaklarımı aminin kadifemsi kenarları boyunca kaydırıyorum. Yumuşak, pembe, sulu kısımlar, birleşik boşalmamızla sırlıslıkla. Kukuletalı tomurcuğu yoğururken, gerilen ereksiyonumun alt tarafına binerek sarsılıyor ve dalgalanıyor.

Boğazımdaki boğucu şehvet bir iniltiyle dışarı çıkıyor. "Beni içine sok."

Dudağını ısırarak sert uzunluğumu karnımdan kaldırıyor ve girişine doğru çeviriyor. Yumuşak ve elektrikli parmakları, kalın damarları ve geniş kafayı izleyerek onu vücudunun sıkı kısıncasına sokuyor.

Tamamen oturana kadar yavaşça, santim santim alçalırken başım geriye eğiliyor, çenem sıkılıyor ve karnım onun altında geriliyor.

"Sikeyim." İçinde zonklayorum, zevk dayanılmaz. "Çok iyi hissediyorsun, Frankie." "Sen de öyle."

Hareket ettiğinde, baştan çıkarıcı bir hareketle kıvrılıyor, gözlerimin içine bakarken kalçalarını erotik bir şekilde kıvrıyor ve ben bunu hissediyorum - aramızda çatırdayan elektrik akımını.

Bu arzudan daha fazlasıdır. Bu ilkel, manyetik bir çekim. Her öpüşte, her itişte büyüyen, hareketlerimizi yönlendiren ve bizi mükemmel bir şekilde hizalayan canlı, açgözlü bir şey - ağızlarımızın buluştuğu yerde, ellerimizin iç içe geçtiği yerde ve onun sıcaklığı nabız gibi atarken ve etrafımda sıkılaşıırken çok derine gömüldüğüm yerde.

Paylaşılan her bakış onu daha da alevlendirir. Her dokunuş aramızdaki bağa şok dalgaları gönderiyor.

Saatlerce sevişiyor, enerjimizin sınırlarını zorluyor ve sadece su içmek ve yemek yemek için kısa molalar veriyoruz.

Vücudunun baştan çıkarıcılığında, benim yoğunluğumla eşleşmesinde, vuruşa vuruşa, itme ve çekmede, bizi mükemmel bir şekilde birleştiren irade ve arzuların çatışmasında kayboluyorum.

Bu ham, cinsel enerji zaman kadar eskidir, ancak benzersiz bir şekilde bizimdir. Her orgazm bizi sersemletir, doyurur, yine de aç bırakır ve sonsuza dek değiştirir. Sonsuza dek iç içe.

Gecenin geç saatlerinde göğsüme yığıldı, kemiksiz ve nefes nefese. Altında o kadar rahatım ki, istesem de onu hareket ettiremiyorum.

Hiç bu kadar huzurlu olmamıştım. Ruhumun derinliklerinde böyle bir neşe.

Kaç kez bu çorak, tek odalı kulübede tek başıma oturdum, kardeşlerimi özledim, arkadaşlık, şefkat, yalnızlığımı yatıştıracak herhangi bir şey için yanıp tutuştum?

Yaylı tüfek kullanabildiğim andan itibaren her av sezonu beni burada gördü.

Bekaretimi burada kaybetmeyi bir kez bile hayal etmedim.

Şimdi sonsuza dek burada yatmak istiyorum, aynen böyle, Frankie kollarımda. Bir hafta kalsak çok mu kötü olurdu? Ya da sadece bir gün daha?

Bu düşünceyle birlikte içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

O hayaletler evinde oturup Frankie ve kardeşimin bana dönmesini beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bir hafta bana bir ömür gibi geldi.

Leo zaten iki hafta beklemeye katlandı ve geri dönmemiz iki hafta daha sürecek. Göğsümde kıpırdanıyor. "Peki ya geyik?"

"Kaçtı."

"Oh, hayır." Boğucu ses tonunda en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. "Seni avlanmaktan alıkoydum."

"Siktir et. Bana hayatımın en güzel gününü yaşattın. Kaçtığımızda..." Başını öpüyorum, onu kendime yaklaştırıyorum. "Sana en lüks otelin en büyük yatağını bulacağım ve benden bıkana kadar seni becereceğim."

"Yatağa ya da otele ihtiyacım yok. Sadece sana ve Leo'ya ihtiyacım var. Sonsuza kadar.

Çünkü senden asla bıkmayacağım." "Git uyu. Ona dönüş yolculuğumuza yarın başlayacağız."

İki

hafta

sonra,

Frankie

ve ben

buzlu

bir

yamacı

tırmanıyor

ve

manzaranın

uçsuz

bucaksız

boşluğuna

bakıyoruz.

Gözün

görebildiği

her

yönde,

ondan

ve benden

başka

hiçbir

şey

yok.

Ancak

duyularım

bana

farklı

söylüyor.

Bu,

yıllarca

bu

acımasız

arazide

gezinerek

geliştirilmiş

bir

içgüdü.

Sağımızdaki

sivri

sırtın

belirgin

hatları,

solumuzdaki

zeminin

hafifçe

aşığıya

doğru

eğimi,

ayaklarımızın

altındaki

karın

kıvamındaki

hafif

değişiklik,

rüzgarın

açısı,

esintideki

kokulardaki

değişim

- tüm

bunlar

bana

tanıdık

bir

bölgeye

yaklaştığımızı

söylüyor.

Yanımda,

eldivenli

elini

benimkinin

içine

sokuyor

ve güzel

yüzünü

göğ

doğru

eğerek

mavi

ve pembenin

pastel

tonlarını

içine

çekiyor.

"Gökyüzü

parlıyor."

Karla,

yıldızlarla

ya da

kuzey

ışıklarıyla

değil.

Gün

ışığı

vaadiyle

parlıyor.

"Günler

ileride

daha

da

uzayacak."

"Ve

daha

sıcak."

Gülümsüyor,

başı

geriye

eğik,

dönüşümü

izliyor.

Nadir

görülen

kutup

güneşi

bulut

örtüsünü

yarıp

geçerken,

dokunduğu

her

şeyin

üzerine

göksel

bir

parıltı

yayıyor.

Frankie

bu

doğal

aydınlanmanın

merkezinde

yer

alıyor.

Işınlar

kızıl

saçlarını

yakalıyor,

altın

ve bakır

tonlarıyla

alevlendiriyor.

Karın

parıltısına

karşı

canlı

olan

yeşil

gözleri,

işsel

direncini

yansıtan

bir

parlaklıkla

ışıldıyor.

Soğğun

öptüğü

yanakları,

canlı

gözlerini

ve ateşli

saçlarını

tamamlayan

doğal

bir

allık

taşıyor.

Buz

ve karda

otuz

millik

zorlu

bir

yürüyüşten

sonra

bile

güzelliği

bozulmamış.

Kuzey

Kutbu'nun

ham,

el

değmemiş

cazibesini

temsil

ediyor

- vahşi,

nefes

kesici

ve

tamamen

otantik.

İnanılmaz,

mantıksız

bir

şekilde

büyüleyici.

"Acaba

Leo

şu

anda

gökyüzüne

bakıyor

ve onun

sıcaklığını

hissediyor

mudur?"

Bana

bir

göz

atıyor.

"Birkaç

saat

içinde

ona

sorabilirsin."

"Gerçekten

mi? O

kadar

yakın

mıyız?"

"Gözlerini

kapat

ve

dinle."

"Tamam."

Daha

uzun

duruyor,

çantasını

ayarlıyor

ve

gözlerini

kapatıyor.

"Ne

duyuyorsun?"

Tundranın

her

zamanki

sessizliği,

sadece

botlarımızın

çıtırtısı

ve ara

sıra

kayan

buzun

uzaktan

gelen

çatırtısıyla

bozulurken,

şimdi

uzaktan

gelen

yumuşak,

tutarlı

bir

fısıltıyla

noktalanıyor.

Kulaklarım

çok

iyi

işitir

ama

yeterince

odaklanırsa

o da

duyacaktır.

Gözleri

fal

taşı

gibi

açıldı.

"Nehir."

"Aferin

kızıma."

Kısmen

donmuş

olsa

da,

en

karanlık

gecelerde

bana

yol

gösteren

bir

ses.

Daha

gidecek

kilometrelerimiz

var

ama

çevremizin

tanıdıklığının

beni

sardığını

ve

ağrıyan

bedenimi

ileriye

doğru

çektğini

hissediyorum.

İlerledikçe

bacaklarım

kurşun

gibi

oluyor.

Sadece

durma,

karın

içine

çökme

arzusu

kemiklerimi

sarıyor.

Malzemelerimizin

yükü

ve

pemmikanın

ek

ağırlığı

yüzünden

sırtım

ağrıyor.

Sürekli

baskı

kalp

atışlarım

kadar

tanıdık

hale

geldi. Ve soğuk o kadar derine işlemiş ki, hiçbir hareket onu silkeleyemiyor.

Frankie'nin ayak uydurma becerisi beni hayrete düşürüyor, ancak her zamanki tempolu adımları yerini ağır aksak bir yürüyüşe bırakmış durumda ve çantasının altında kamburlaşma şekli yorgunluğunu belli ediyor.

Kulübeye yaklaştıkça göğsüm daha da hafifliyor. Sadece ona sıcaklık ve dinlenme sağlama düşüncesiyle değil, kardeşimi görme, yüzündeki rahatlamaya tanık olma beklentisiyle de. Onun boş odalarda volta attığını, pencerelerden endişeli bakışlar fırlattığını hayal ediyorum.

"Leo muhtemelen birlikte kaçıp kaçmadığımızı merak ediyordur." Gözlerimi kısarak kuzey tepelerine bakıyorum, sesim yorgunluktan pürüzlü çıkıyor. "Çünkü gidecek o kadar çok yerimiz var ki." Kıkırdıyor ve etrafımızı saran hiçliği işaret ediyor. "Büyük ihtimalle

bir ayı ailesi tarafından yenildiğimizden

endişeleniyordum." "Sadece bir ayı." Dişlerimi gösteriyorum.

"Evet, vücudumun her yerinde onun ısırmak izleri var."

Soğuğa ve yorgunluğa rağmen sikim kıkırdıyor. "Bunun için özür dilemeyeceğim." "Sakın buna cüret etme."

Gerilim ve enerji yüklü bir bakışı paylaşıyoruz. Aramızda derin bir bağ oluştu. Daha önce de yakındık ama bu yolculuk, moral ve hayatta kalmak için birbirimize olan bağımlılığımız ve seks... Lanet olsun, seks. Geçtiğimiz ay bizi hiç düşünmediğim kadar yakınlaştırdı.

Ama umduğum kadar içine giremedim.

Dönüş yolunda bir kez sikime bindi. Çadırdaki kıyafetlerimizle hızlı bir sikiş. Çok acı verici bir soğuk vardı. Yorgunluktan zar zor hareket edebiliyorduk ama yolculuğun geri kalanını atlatmak için aramızdaki bağa, yakınlığa ihtiyacımız vardı.

"Leo ateşi yaksa iyi olur." Bizi bekleyen sıcaklığı, ailenin rahatlığını hayal ediyorum. "Yapacağım ilk şey tüm bu teçhizatı soymak ve yüzümü ocağın yanına dikmek olacak. Bir hafta boyunca."

"Hazırlamayı başardığı sıcak içeceğin ilk fincanını talep ediyorum. Umarım hâlâ kahve vardır."

"Baharatlı kahveye ne dersin?"

"Keşke alkolümüz olsaydı."

"Bir şişe votka saklamış olabilirim."

"Kapa çeneni!" Nefes nefese kaldı ve beni itti. "Bitti demiştin!" "Onu saklıyordum." Başımı eğerek yavaşça duruyorum. "Bak."

Bakışlarımı takip ederek karlara kazınmış çok sayıda ize bakıyor. "Bu da ne böyle?"

Birbirini kesen patikaların çokluğu dudak uçuklatıyor. Baktığımız her yerde arazi geçiş izleri gösteriyor. Bir ileri bir geri, bir o yana bir bu yana, bölge iyi gezilmiş, kar sayısız yolculuktan dolayı sıkışmış.

Yerdeki büyük bir izin yanına çömeliyor. "Bu bir hayvan sürüsünün göç yolu mu?" "Hayır." İç çekiyorum. "Sadece bir hayvan."

"Bir...?" Gözleri daralıyor, rayları tarıyor, sesi farkındalıkla düşüyor. "Oh, hayır."

Oh, evet. Botların tekrarlayan izleri ve kar makinesinin baskısıyla iyice aşınmış rota, Leo'nun zamanını nasıl yalnız geçirdiğini tam olarak ortaya koyuyor.

Her gün, belki de her gün birkaç kez burada bizim için nöbet tutmuş. Botların ve makinelerin yüzlerce kez geçtiğinin kanıtı olan sayısız oyuk ve girinti, onun durmak bilmeyen bağlılığını, ölümsüz uyanıklığını gösteriyor.

Onun nevrotik saplantısı.

"Bu kalbimi acıtıyor." Ayağa kalkıyor, bakışları kuzeydeki kasvetli tepelerde geziniyor. "Şu anda burada olmamasına şaşırdım."

"Bunlar yeni." Bot izlerinden oluşan yeni bir yolu işaret ediyorum. "Bu sabah buradaydı."

Eski izler kayakçılar tarafından yapılmış. Kar makinesi bir süredir buraya gelmiyor. Yakıtı bitmiş olmalı. Yine de gelmeye devam etti, bu noktadaki sürekli varlığı aşınmış karda, yorulmak bilmeyen adımlarla aşındırılmış patikalarda açıkça görülüyordu.

Her ayak izinde onun endişesini, beklentisini ve ortaya çıktığımız anda burada olma konusundaki sarsılmaz kararlılığını hissediyorum.

Bunu hissediyorum çünkü o ve Frankie kömürü geri aldıklarında ben de aynı şeyi yaşadım. Bu bizi birbirimize bağlayan bağın bir belirtisi.

Yürümeye devam ederken, ufukta bir figür belirliyor, beyaz tepelere karşı belirgin bir şekil.

Leo.

Karın içine öyle derin kazınmış bir patikada ilerliyor ki, sanki manzaranın bir parçası gibi.

Frankie'nin duruşu bir anda bitkinlikten harekete, kendiliğinden açığa çıkan bir enerjiye dönüşür. Buz gibi havayı delip geçen heyecanlı bir çığlıkla koşmaya başlıyor.

Hızını artırıyor, uzun bacaklarıyla mesafeyi tüketiyor, onun umursamaz, tam gaz koşuşundan çok daha kontrollü bir yürüyüş.

Çantasını ve tüfeğini silkerek adımlarının ortasında bırakıyor ve bedenleri çarpışıyor, kucaklaşmaları umutsuz bir kol karmaşasına dönüşüyor.

Geride durup göğsümde bir sıcaklık seliyle onları izliyorum.

Etrafımızın soğuğu, onların yeniden bir araya gelmelerinin, aç öpüşmelerinin sıcaklığında sönüyor ve geçici bir mutluluk balonu yaratıyor.

Başını kaldırıp gözlerimi bulduğunda, yavaşça onlara yaklaşıyorum ve onlardan yayılan sessiz kahkahayı ve paylaşılan neşeyi içime çekiyorum.

Ona benim gözetimimde öldüğünü, neredeyse sözümü tutmadığımı ve onu ona geri getirmediğimi söylemem gerekiyor. Ama şimdi değil. Kucaklaşmalarına katıldığım bu mükemmel rahatlama anında olmaz.

Kolları beni sarıyor, kemiklerime yerleşen soğuğu çözüyor ve uzun yolculuğun ağrılarını yumuşatıyor.

Frankie aramıza sıkışmışken burnumu onun örgülü saçlarına dayıyorum. Bana kendi benim kadar tanıdık kokuyor. Ama her zamanki odun dumanı ve tamirci yağının altında yeni bir şey var. Onu tekrar kokluyorum.

Jet yakıtı.

"Uçağı sen çalıştırdın." Geriye yaslanıp uyumsuz gözleriyle buluşuyorum. "Düz kontak mı yaptın yoksa anahtarı mı buldun?"

"Aslında ikisi de." Çenesini kızın başına dayayıp sırtıyor. "Kontağı atladım, çalıştırdım ve birkaç santim ileri atmaya karar verdim..."

"Hayır." Kaşlarım yukarı doğru kalktı.

"Evet. Anahtar lastiklerden birinin altındaydı."

"Kanatlarının altında..." Frankie bize bakıyor. "Cevapları yalanla. Peki ne yaptı? Uçağı park edip fiziksel olarak anahtarın üzerine mi itti?"

"Evet." Onun alnından öpüyor. "Göstergeler tam yakıt gösteriyor ve iletişim çalışıyor gibi görünüyor." "Ama menzil dışındayız." Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

"Başka bir uçak geçmediği sürece." Bana baktı. "Diğeri hiç dönmedi." Altı hafta oldu.

Geri gelmeyecek.

"Sıcak bir duş ve yemeğe ne dersin?" Leo çantamı sırtımdan çekerek beni anında, mutluluk verici bir şekilde rahatlattı. Ağırılığı omuzlarken gözleri ona takılıyor. "Sırtıma binmek ister misin?"

"Hayır. Daha birkaç kilometre yolum var." Eğilir ve bacaklarını uzatır. "Yine de Kody'nin kaldırılmaya ihtiyacı olabilir." Homurdanarak çantasını yerden aldım ve kışına sert bir şaplak attım. "Hadi gidelim."

Dönüş yolunda Leo bizi sorularla sıkıştırmıyor. Ama onun cevaplara olan ihtiyacını hissediyor ve sessizliği bir aylık yolculuğumuzun her ayrıntısıyla dolduruyor.

Çadırımızda büzüşerek geçirdiğimiz uzun, soğuk geceleri anlatıyor ve onun için asla kolaylaşmayan açık hava tuvalet molalarını küçümsemekten geri durmuyor.

Kabusumdan bahsediyor ve bu konudaki endişelerini dile getiriyor. Sonra izini sürdüğüm ve bizi donmuş gölün karşısına geçiren geyiğe geçti.

Genelde bir gerilim yumağı olan Leo, onun yanında sessizce yürüyor, tavrı sakin, dikkatle dinliyor. Kadının buz gibi göle dalışını anlatması Leo'nun aniden durmasına neden oluyor.

Buzun içine düşmenin dehşetini, kemik dondurucu soğuğu ve yüzeye ulaşma mücadelesini anlatırken sesi titriyor.

"Buzun altında sıkışıp kaldığımı hatırlıyorum, sonra... hiçbir şey." Omuz silkiyor. "Hafızamda kocaman bir hiçlik boşluğu var. Bir tünel değil. Parlak ışıklar yok. Melekler, şeytanlar ya da başka bir şey yok. Bir an suyun içindeydim, bir an sonra Kody'nin altında, sert bir zeminde yatıyordum."

Leo'nun bakışları benimkilere çarpıyor ve cevap istiyor.

"Kalbi durdu." Bir elimi kolunda gezdirdim ve onun sert bakışlarını üzerimde tuttum. "Kalp masajı yaptım."

Tepkisi beni şok etti. Her zaman çabuk öfkelenen ağabeyim metanetini koruyor, yüz ifadesi düşünceli.

Anında müdahalemin onu nasıl iki kez uçurumun kenarından döndürdüğünü ayrıntılarıyla anlatıyor. Önce boğulmaktan. Sonra hipotermiden.

Sessizliğinde yeni bir olgunluk, sakinliğinde daha önce olmayan bir derinlik var. Her kelimeyi özümseyiyor, zaman zaman başını sallıyor, yüzü onun ölümünü duyduğunda hissetmesi gereken kargaşadan hiçbir şey ele vermiyor.

Sözlerini bitirdiğinde aramızda bir sessizlik oluşuyor.

"İkinizin de güvende olmasına sevindim." Bakışları bana kaymadan önce onun üzerinde kalıyor. "Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Benim için.

Bu iki kelime sonda geziniyor, ama onları söylemiyor. Frankie'ye gelince, artık *ben* ya da *benim* yok.

Sadece *biz* varız.

Bizimkiler.

Onu becerdiğimi biliyor ve bunu patlamadan kabul edebilmesi bizim için yeni bir sayfa açıyor. Ancak bu deneyimsiz, keşfedilmemiş dinamığe nasıl uyduğuna ve ileride nasıl görüldüğüne dair soruları, endişeleri olduğunu biliyorum.

Gözlerimi ararken, yüz ifademi açıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum. Her şeyi görmesine izin veriyorum.

Onunla olan bağlantım gelişti ve derinleşti. Seks bunun sadece bir parçasıydı. Beni gördüğü anda değişimi fark ettiğinden eminim. Geçen ay boyunca büyüyen ve olgunlaşan tek kişi ben değilim. Kendimi farklı hissediyorum. Daha hafif.

Daha bütün. Bunu gözlerimde, omuzlarımın duruşunda, dudaklarımın seğirmesinde görüyor.
Bunun üzerine homurdanıyor ama bir şey söylemiyor.

Konuşulması gereken şeyler, paylaşılması gereken ayrıntılar, belirlenmesi gereken sınırlar var ama hazır olduğunda bu konuşmayı onun başlatmasına izin vereceğim.

"Yine aynı şeyi yapıyorsunuz." Frankie yürümeye devam eder.

Bana son bir kez bakıyor ve ona yetişip ellerini birleştiriyor. "Ne şeyi, aşkım?"

"Gözlerinizle yaptığınız sessiz konuşma." Bakışlarını ileride tutarak diğer elini bana uzatıyor. "Bazen erkek arkadaşlığınızda kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum."

Uzattığı elini tutuyorum, adımlarını eşleştiriyorum. "Aramızda paylaştığımız her bakış senin adını fısıldıyor, kadın." "Mm-hmm." Dudaklarını birbirine bastırıyor ama köşeleri yukarı doğru çekiliyor.

"Sen üçüncü tekerlek değilsin." Leo eğildi, kalın bir şekilde koydu. "Sen nefes almamızı sağlayan kalpsin." Gözlerimi ona dikiyorum. "Nefes almaktan kastı nefes nefese kalmak."

Bir kahkaha patlattı.

Son kilometreler hem bitmez tükenmez hem de kısacık geliyor, her adım bizi yolculuğumuzun sonuna yaklaştırıyor.

Sonunda kulübenin kapısına ulaştığımızda, geçen ayın anlamının üzerimden akıp gitmesine izin vererek duraklıyorum.

O av kulübesine bir daha dönmeyi düşünmüyorum ama ne zaman aklıma gelse, artık orası zihnimde korkunç bir yalnızlık yeri olarak kalmayacak. Orayı bir hayatta kalma, yeniden doğuş, keşif ve aşk limanı olarak hatırlayacağım.

Geleceğim olan iki insanla bakışlarımızı paylaşarak eşikten birlikte adım atıyoruz, bundan sonra olacaklarla yüzleşmeye hazırız.

Sıcak bir duş ve hem çok uzun hem de yeterince uzun olmayan ağır bir uykudan sonra ocağın sıcaklığıyla kendime geliyorum.

Ateş köze dönüştü, ancak kalan ısı devam ediyor.

Frankie bana sarılmış yatıyor, nefesleri eşit ve sakin bir şekilde uyuyor. Ancak Leo, bir noktada kucağımdan kaydı.

Başımı kaldırıyorum ama arayışım kısa sürüyor. Odanın karşısında yerde oturuyor, sırtını duvara dayamış, bacaklarını

bükmüş, bakışları bize sabitlenmiş.

Kendimi yukarı iterek, başımı sallayarak yanından geçip kulübenin soğuk ve seyrek iç mekânından cephaneliğe doğru

ilerliyorum. Eski sadaklarımdan birinin içine gizlenmiş bir şişe vişne votkası var, malzemelerimiz bitmeden önceki son

projem. Onu geri almak, bu an için geçmişten bir parçayı gün yüzüne çıkarmak gibi geliyor.

Leo'ya döndüğümde yerde ona katılıyorum ve şişeyi aramıza koyuyorum. Sessizce içiyoruz, sadece hayatları boyunca

konusulmamış kelimeleri paylaşmış kardeşlerin takdir edebileceği türden.

Yine de, bu rahatlığın ortasında, havayı temizleme ihtiyacı yoğunlaşıyor.

"Seni özledim." Bu basit bir gerçek, dile getirilmesi nefes almak kadar kolay.

Cevabı yarım bir gülümsemeyle geliyor. "Daha uzun süre ayrı kaldık. Ne zaman ava çıksan sanki aylarca yokmuşsun gibi

hissediyoordum."

"Bu sefer farklıydı. Her şey daha tehlikeli ve çaresiz hissettiriyor." Başımı

sallıyor, bakışları ona sabitlenmiş. "Her şey değişiyor."

"Biz de öyle." Onun huzurlu halini nasıl incelediğini izliyorum. "İlişkimiz, onunla olan ilişkimiz de dahil olmak üzere,

olumlu yönde değişti." Başımı öne eğiyorum. "Bunun yeni olduğunu ve hâlâ alışmaya çalıştığımızı biliyorum ama seni

anlamakta zorlanıyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum dostum." Sesi alçalıyor, günah çıkarma tonuna bürünüyor. "İkiniz de yokken cehennemi yaşadım. Öfke,

endişe, kıskançlık, hepsi kafamda düğümlendi. Her gün senin peşinden yola çıkmayı, karda izlerini takip etmeyi düşündüm."

"Ama sen yapmadın."

"Her gün tepede kilometrelerce uzağı görebildiğiniz o noktaya ulaştım. Ve her gün kendimi durdurdum. Bir ileri bir geri

volta attım, içimdeki her şeyle savaştım." İçini çekiyor. "Ama her seferinde sakinleştim. Çünkü biliyordum. Onunla

ilgileneceğini biliyordum. Bana onu sağ salım geri getireceğine söz vermiştin ve kafamdaki tüm o saçmalıklara rağmen sana

güveniyordum."

Azalan ateşin parıltısı yüzüne gölgeler düşürüyor ve itirafına keskin bir samimiyet katıyor. "Bu yüzden kulübeye geri

döndüm, üzerinde uyudum ve ertesi gün kendimi yine o noktada, volta atarken buldum. Oradaki karın bu kadar aşınmış

olmasının nedeni bu. Orası benim durma noktam, bekleme yerim... geçmeyeceğim sınırim oldu." Bakışlarımla buluşuyor,

gözleri şimdi hiç görmediğim kadar berrak. "Günler geçtikçe daha sakinleştim, daha kabullenici oldum. İkinizin de bana

döndüğünüzü görmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir noktaya ulaştım. Dışarıda aranızda ne olduğu, ne kadar

yakınlaştığınız, onu ne sıklıkta becerdiğiniz ya da onun kalbini çalıp çalmadığınız önemli değildi... yeter ki bana mutlu ve

sağlıklı bir şekilde geri dönün."

"Leo, ben..." Boğazım düğümleniyor. "Onun kalbini çalamadım. Denesem bile çalamazdım. O seni çok seviyor."

"Bunu düşünmeme engel olmadı." Omuz silkiyor ama omuzlarındaki gerginlik kalkmış. "Sana onu geri getirmeni

söyledim. Ve

sen yaptın. İhtiyacım olan tek şey buydu."

İfadesinin basitliği, bana duyduğu güven, aramızdaki bağa yeni bir katman ekliyor. Bunu takip eden

sessizlikte yan yana oturup votkamızı yudumluyor ve uyurken onu izliyoruz.

İtirafı sadece ona ve mutluluğuna olan duygularının gücünü değil, aynı zamanda birbirimize olan inancımızı da ortaya koymaktadır.

Ne olursa olsun, üçümüz koşullardan daha güçlü ve bizi bölmeye çalışabilecek şüphe ve korkulardan daha kuvvetli bir şeyle birbirimize bağlıyız.

"Bu çok iyi." Şişeyi geri deviriyor, derin bir yutkunmayla boğazı hareket ediyor ve bana uzatıyor. "Şimdiye kadarki en iyi partin olabilir."

"Teşekkür ederim." Frankie'nin ilham verdiği vişne aromasının tadını çıkararak bir içki daha alıyorum. "Beklediğin ve bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Başını yavaşça, düşünceli bir şekilde sallıyor. "Bu işin nasıl yürüdüğünü görüyorsun? Hep birlikte?"

Sorusunu ve içindeki karmaşıklığı düşünüyorum. "Cevaplara sahip değilim. Ama biliyorum ki burada sahip olduğumuz şey, ailemizden geriye kalanlar, o da bunun bir parçası olduğu için daha güçlü. Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var."

"Ve sen her şeyi paylaşmaktan memnun musun?"

"Her şeyi."

Önce ona, sonra bana bakıyor, üzerine bir kararlılık duygusu çöküyor.

Sohbetimiz dolambaçlı yollara sapıyor; yolculuk, onun göle düşüşü ve gelecekte nasıl yol alacağımızla ilgili sorular. Ama her kelimenin altında birbirimize olan bağlılığımız yatıyor. Bu bağlılığa, belirsiz ama birlikte yüzleşeceğimiz geleceğe içiyoruz.

Battaniyenin altında kıpırdanmaya başladığında seslerimiz kesiliyor. Ona bakma şekli, gözlerindeki özlem açık, kendi duygularımın sessiz bir yankısı.

Yataktan narin bir esneme sesi geliyor, ardından uykulu sesi geliyor. "Bensiz mi içiyorsun?" Onun duyamayacağı kadar alçak sesle, "Canım baharatlı kahve çekti," diyorum. "Hiç fasulye kaldı mı?"

Başını sallıyor, küçük bir gülümseme beliriyor.

Ayağa kalktı, kıyafetlerini çıkardı. Sonra çırlıçıplak ve utanmazca sert bir şekilde şişeyi elimden aldı, bir yudum aldı ama yutmadı.

Bir aslana yakışan özgüvenle odanın içinde sinsice ilerliyor, yatağın üzerinde onun üzerine tırmanıyor ve battaniyeleri, giysileri, yoluna çıkan her şeyi bir kenara itiyor.

Ona uykulu bir gülümseme veriyor ve kollarını boynuna doluyor.

Kadının bacaklarını kalçalarına doluyor ve votkanın ağzına damlamasına izin vererek onu öpüyor. Kadın gülüp inlerken, adam onu derinden öpüyor ve bir eli saçlarında, diğeri şehvetli vücudunu okşayarak yavaşça sikiyor.

Başımı duvara yaslıyorum, onun iç çekişini ve altında kıvranışını izlemekten memnunum.

Birlikte orgazm olduklarında kendimi yabancı gibi hissetmiyorum. Kalbim onlarla birlikte, ortak mutluluğumuzla dolup taşıyor. Hayatlarımızın sonsuza dek böyle olacağına olan inancımı pekiştiriyor.

Eski kamyonetten dışarı adımımı attığımda, ezici ve keskin toprak kokusu duyularımı işgal ediyor.

Bir adama kamyonun değerinin iki katını ödeyerek birkaç saatliğine ödünç aldım ve böylece hiçbir yerin bir ucundan

diğerine gidebildim.

"Vay canına... Tamam." Sirena, dağlarla, el değmemiş vahşi doğayla ve Prince William Sound'un buz gibi sularıyla çevrili,

karla kaplı bir arazideki toprak yolda bana katılıyor. "Burası çok güzel."

Fark etmemiştim.

Durgunluk bunaltıcı, sadece tasarım güneş gözlüklerimin camlarına ince bir sis bulaştırmakta ısrar eden rüzgar

tarafından kırılıyor.

Alaska'nın şirin liman kasabası Whittier, bir kasaba değil. Limanda on dört katlı bir bina.

Neredeyse tüm sakinleri aynı çatı altında yaşayan 250 kişilik nüfusu, postane, kilise, çamaşırhane, sağlık kliniği ve

bakkalı da içinde barındırıyor.

Görünüşe göre, sitede yaşamayan az sayıdaki sakinlerden biri aradığım kişi.

Alvis Duncan.

Çocukluk evimin duvarlarına gömülü bir isim, uçuş kayıtları arasında saklı, birleştirdiğimi bilmediğim bir bulmacanın

parçası.

Sirena onu kolayca buldu.

"Bu kadar mı?" Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi kısarak vahşi doğanın hüküm sürmeye başladığı tarlanın kenarına tünemiş

küçük bir uçak hangarına bakıyorum.

"Evet." Yanındaki mütevazı eve doğru ilerliyor ve kapıyı çalıyor.

Hangara yaklaşırken nefesim soğuk havada bulutlar oluşturuyor, açık kapıları beni içeri çağırıyor. Rüzgâr beni takip

ediyor, donmuş bir hayalet gibi içimden geçerek geçmişin hikâyelerini fısıldıyor.

Annemle babamın öldüğü gün, uçakları buradan çok da uzak olmayan Whittier pistinden kalkmıştı. Alvis Duncan'ın

bununla nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum. Telefonda bize bir şey söylemeyi reddetti. Sirena uçuş kayıtlarından

bahsettiği anda telefonu kapattı.

Sadece bu bile bir şeyler bildiği anlamına gelir.

Başka seçeneğim olmadığı için bu durumla yüzleşmek zorunda kaldım ve Frankie'yi arayışımı daha da geciktirdim.

Hangarın içinde, sökülmüş bir çalı uçağı bir tamircinin hayatının iç yüzünü gözler önüne seriyor. Bir forklift ve açık kasa

kamyon da dahil olmak üzere iş aletleri mekana dağılmış durumda.

Turbo Beaver yok.

Burada görmeyi beklediğimden değil. Son uçuşun kaydedilmesinden bu yana yirmi beş yıl geçti.

Kravatımı gevşetiyorum ve kollarımın manşetlerini çekiştiriyorum, belirgin bir şekilde yersiz. Pahalı ayakkabılarım tozlu

zeminde parlıyor, özel dikim ceketimin kumaşı yağ kokulu esintide dalgalanıyor.

Zenginlik benim pelerinimdir, beni böyle dünyalardan korur. Yine de burada duruyorum, basitlik ve amaçla çevriliyim. El

emeğine olan bu yakınlık ve mütevazı yaşamın cesareti yabancı değil.

Ama burada cevaplar var.

Beni Frankie'ye götürebilecek herhangi bir şeyi ortaya çıkarma düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyor. İpuçlarının yokluğu

ezici oldu. Uykunun benden kaçtığı ve çaresizliğin göğsümü daralttığı bir tutma düzenine yakalandım.

Her geçen gün, izler daha da soğuyor. Staler. Saatin her tik takı, kararlılığımın çeliğine damlayan bir asit gibi, sakinliğimin katmanlarını aşındırıyor.

Ama hangarı adımlarken, burada olmamın sebebinin o olmadığını biliyorum.

Huzursuz adımlarım ayakkabılarıma yapışan bir toz bulutunu harekete geçiriyor ve beni kendimkinden çok uzak bir dünyanın derinliklerine götürüyor. Ama ailemin bu yerle olan bağlantısını anlama ihtiyacıyla hareket ediyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve dikkatimi çekiyor.

Sirena ellili yaşlarında, yüzü açık havada geçen bir hayatın derin kırıksıklıklarıyla kazanmış, sert görünümlü bir adamla içeri girer. Gri sakalı göğsünü örtüyor ve kot tulumu geniş karnını zapt etmekte zorlanıyor.

Alvis Duncan'ın geçmişini araştırdığında sıra dışı bir şeyle karşılaşmaz. Hayatı boyunca bu arazide yaşamış, otuz yıldır evliymiş ve hayatını küçük uçaklarda mekanik işler yaparak kazanıyormuş.

Ama o bir şey biliyor.

"Bu benim işverenim, Monty Novak." Beni işaret etti. "Telefonda da söylediğim gibi, kayıp bir kişiyi arıyoruz ve adınız bazı eski uçuş kayıtlarında geçiyor."

Alvis beni temkinli bir bakışla selamlıyor, çok şey görmüş ama daha fazlasını bekleyen türden. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederim." Nasırlı elini kısa bir süre sıkıyorum.

"Sana hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim."

Göğüs cebimden iki fotoğraf çıkardım ve ilkini havaya kaldırdım. "Bu adamı tanıyor musun?"

Babamın soğukkanlı görüntüsüne bakıyor. "Onunla hiç tanışmadım."

"Tekrar bakın. Bu Rurik Strakh. Yirmi beş yıl önce öldü." Uzaklara bakarak, "İsmini biliyorum," diye mırıldandı.

"Nasıl?"

"Polisten misin? FBI'dan mı?"

"Hayır." Nabzım hızlandı. "Rurik benim babamdı. Onu nereden tanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama eskiden senin gibi giyinmiş süslü insanlar gönderirdi." Isık çalar gibi bir ses çıkarıyor. "İlk adam ortaya çıktığında otuz yıl önceydi herhalde. Rurik Strakh için çalıştığını ve uçağının geliş gidişlerinin kaydını tutmam için bana iyi para ödeyeceğini söyledi."

"Bir Turbo Beaver." Kuyruk numarasını ezberden sayıyorum.

"Evet. İşte bu."

"Buradan ayrıldıktan sonra nereye gitti? İçinde kim vardı?"

"Söyleyemem."

"Söyleyemiyor musun yoksa söylemeyecek misin?" Ellerim uzanıp ondan cevapları boğmak için seğiriyor. Gözleri çıkışa doğru kayıyor, nefesleri sığılıyor, sanki havası tükeniyormuş gibi.

"Söylemeyeceğim," diye onun yerine cevap veriyorum.

Rurik Strakh bazı tehlikeli adamları maaş bordrosunda tutuyordu. Eski Rus ordusu. Silahlı eskortlar. Gangsterler. Tetikçiler.

Bu kiralık silahların zavallı Alvis Duncan'ın içine Tanrı korkusu saldığını varsaymak yanlış olmaz. Rurik, düzenli ikmal seferleri ve bakımını yapacak personeli olan, şebekeden bağımsız bir güvenli ev inşa ettiyse, yerini kimsenin bilmesini istemezdi.

Öyleyse neden uçuş kaydı tutuyorsunuz? Neden Alvis'i dahil ettiniz?

"Bu adamlar..." Bakışlarını yakaladım ve sabit tuttum. "Çeneni kapalı tutman için seni tehdit ettilerse, artık bunların hiçbir önemi yok.

Artık babam için çalışmıyorlar. Babam öldü. Ben buraya ilgisiz bir iş için geldim."

"Sen onun oğlusun. Alınma ama onun süslü, tutucu adamlarını sevmezdim. Ve senden de pek hoşlanmıyorum."

Parmağımı göğsüne doğru iterken öfkem çatırdıyor, canlı bir tel kıvılcımlanıyor ve kopuyor. "Beni dinle, seni cahil sikik-" "Bize bir dakika müsaade edin." Sirena aramıza giriyor ve yüksek bir bakış ve kısık bir sesle beni geri çekilmeye zorluyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun. Bana onunla bir dakika verebilir misin lütfen?" Fırtınayı dindirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Tatlı bir gülümseme takınır ve Alvis'e döner. "Sizi soruşturmuyoruz Bay Duncan. Monty'nin kayıp karısını bulmaya çalışıyoruz."

Dudakları büzüldü. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Onu bulmamıza yardım edebilirsin." Telefonunun ekranına dokunur ve Frankie'nin kokteyl elbisesi giymiş bir

fotoğrafını gösterir. "Onu gördünüz mü?"

"Hayır." Görüntüye benim hoşuma gitmeyecek kadar yakından bakıyor. "Onu neden bulmaya çalıştığını anlıyorum."

Dişlerimi sıkarak Sirena'nın telefonunu çeviriyorum ki karıma bakamasın. "Pilot kimdi? Hedefi neydi?"

Bana bakıyor, gözleri babamın pençesinin karanlık derinliklerini yansıtıyor. Her ne saklıyorsa, onu dövmekten çekinmeyeceğim.

"Peki ya bu kadın?" Sirena, Kaya'nın buruşuk fotoğrafını avucumdan çekip alıyor.

Sirena bir telefon görüşmesiyle Alvis Duncan'ın yerini bulmayı başardı. Kaya'yı bulmak ise daha zordu.

Kaya yirmi üç yıl önce Kodiak Adası'ndan ayrıldığında, eyalet lisans kayıtlarına göre Alaska'nın Utqiagvik şehrine gitmiş.

Ama kasabadaki hiç kimse onu hatırlamıyor. Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Tıpkı Frankie gibi.

Ama kimse Kaya'nın kaybolduğunu bildirmedi. Yaşayan hiçbir akrabası olmadığı için geriye kalan tek kişi bendim ve gitmesine izin verdim.

Belki de kayıp değildir. Ancak bir hafta süren araştırmanın ardından Sirena, Kaya'nın nerede olduğuna dair tek bir ipucu bulamadan hâlâ en başa dönmüş durumdadır.

"Bu Kaya Knowles." Ona fotoğrafı gösteriyor. "Bu çok eski bir resim. Şimdi kırk altı yaşında."

"Onu hiç görmedim." Bakışları bana kayıyor. "Bunu da mı kaybettin? Belki de bulunmak

istemiyorlar." Bu orospu çocuğu kırık bir surat için yalvarıyor.

Öfkemin yükseldiğini hisseden Sirena, Kaya'nın fotoğrafını göğsüne bastırıyor ve onu almamı bekliyor. Onu geri aldığımda Alvis'e dönüyor. "Bize Rurik Strakh'ın gönderdiği adamlardan bahsedebilir misin? Ne istiyorlardı?"

"Uçuş kayıtlarını tuttum. Onlar topladı, ben de bunun için para aldım. Kolay iş." Omuz silkiyor. "Sonra yaklaşık on ya da on beş yıl önce bu kayıtları toplamayı bıraktılar."

On ya da on beş yıl mı? Babam öleli yirmi yıl oldu.

"Hangisi?" diye sordum. "On yıl mı, on beş yıl mı?"

"Bilmiyorum. Kötü bir hafızam var." Sakalını kaşıyarak beni inceliyor. "Ama o kayıtları hâlâ tutuyorum." Nefesim kesiliyor. "Uçak hâlâ gelip gidiyor mu?"

"Bak, bela istemiyorum."

"Biz de öyle." Sirena ona doğru adım atıyor, tavrı yumuşak ve ikna edici. "Monty'nin dediği gibi, o adamlar gitti. Sana bu bilgiyi paylaşmamamı söylediklerini biliyorum ama Monty'nin karısı..." Telefonunu açıyor ve Frankie'nin fotoğrafını tekrar yüzüne koyuyor. "Bu tatlı, güzel kadın bir hemşire. Adı Frankie Novak ve hamile. Bir ay kadar sonra doğum yapacak. Başının belada olduğunu düşünüyoruz. Onun ve bebeğin. Bu yüzden onu bulma konusundaki aciliyetimizi anlıyorsunuzdur."

Fotoğrafı inceliyor, çelişkili görünüyor. Tanrım, neredeyse onu ele geçiriyordu.

"Hâlâ tuttuğun şu kayıtlar..." Koluna dokunuyor, yaklaşıyor. "Bir göz atabilir miyim? Bu onların, onun ve bebeğin hayatını kurtarabilir."

Sessizliği sağır edici, kulaklarımda gümbürdüyor.

Sonra, acı dolu bir sonsuzluktan sonra, nefesini üfler ve kapıya doğru yürür.

Tam çıldırmak üzereydim ki bir tezgâhın önünde durdu ve sağdaki en üst çekmeceyi açtı.

"Yirmi beş yıldır bir adama yardım ediyorum," diye başlıyor, sesi sert. "Kendi kurallarına göre yaşayan, şebekeden uzak, dış dünyayla iletişim kurmanın hiçbir yolu olmayan bir adam. Tek yaşam çizgisi Turbo Kunduz. Buraya gelip gidiyor, erzak alıyor.

Güvenilir. Saat gibi. Ta ki öyle olmayana kadar."

"Babamın Turbo Kunduz'u mu?" Ona doğru süzülüyorum, zorlukla nefes alıyorum, hikayenin etkisindeyim.

"Evet. Aynı uçak. Yıllar içinde yükseltmeler, yeni bir motor ve modern aviyoniklerle tamamen elden geçirildi." "Bu işi sen mi yaptın?"

"Bu doğru. O malzemelerini toplarken ben de tüm bakım işlerini yapıyorum. Whittier limanında bir yatı var. Balık yakalamak ve diğer liman kentlerini ziyaret etmek için kullanıyor. Dürüst olmak gerekirse nereye gittiğini bilmiyorum. Ama her zaman vaktinde gelir. Ne zaman uçacağını, ne zaman yatla döneceğini söyler. Kıştan önce dönmesi gerekiyordu ama son ikmal seferini kaçırdı." Alnında bir endişe çatlağı beliriyor. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Bir terslik var."

Kayıp bir orman pilotu. Nadir değil. Hava koşulları, mekanik arızalar, vahşi yaşamla karşılaşma, hastalık - şebekeden bağımsız yaşamının sayısız riski vardır.

Ama bu herhangi bir orman pilotu değil. Muhtemelen babam için çalışmış, güvenli evde yaşamış ve hala orada ikamet ediyor.

o.

Alvis çekmecedan sayfaları yıpranmış ve sararmış bir seyir defteri çıkarıyor. O sayfaları çevirirken kalbim çarpıyor. her dönüşte artan önsezi duyugusu. Sonra durur, bir girişi işaret eder. Sonuncusunu.

Frankie kaybolduktan altı hafta sonra.

Gözlerim bir satır yukarı kayıyor, önceki tarihi okuyor ve tekrar okuyor. Frankie gitmeden bir hafta önce.

Kaybolduğu sırada pilot burada değildi. Bu onunla bağlantılı değil. Olamaz.

Eğilip sayfayı tarıyorum, soğuk havada her ayrıntı keskin.

Sonra onu gördüm.

Pilotun adı.
Denver Strakh.

"Hayır." Omurgamdan aşağı bir ürperti çöküyor.

Denver'a.

Kardeşim.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu imkansız.

Denver otuz yıl önce öldü.

Şiddetli sarsıntılar beni sarsıyor, tüm dünyamı parçalıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Fısıldıyorum. "O öldü. Kardeşim öldü."

Anılar geri geliyor, bir acı, utanç ve öfke seli. Çok fazla öfke.

"Kardeşin mi?" Alvis hızla gözlerini kırpmadan önce gözlerini genişletir. "Onu bilmiyorum. Ama Denver buraya gelen

adam. Eğer o senin kardeşinse, ona ne olduğunu bulmalısın."

Ona inanmıyorum. Bunların hiçbirine inanmıyorum.

"Neye benziyor?" Panik göğsümde çırpınıyor. "Bir

fotoğrafı var." Sirena çantasına uzandı.

"Hayır." Gözlerimi Alvis'ten ayırmadan onu işaret ediyorum. "Onu tarif et."

Lütfen, söyleme. Lütfen, söyleme.

"Sana hiç benzemiyor." Saçsız başını ovuşturuyor. "Yani, o da senin gibi yakışıklı bir adam. Ama süslü kıyafetleri yok.

Bana şu adamı hatırlatıyor."

Midemde soğuk bir düğüm oluşuyor.

"Bir filmde oynamıştı. Adı neydi? *Dövüş* gibi bir şeydi. Oh, o aktörün adı neydi?" Etrafına bakınıyor, yardım için bize

bakıyor. Sonra durakladı. Parmaklarını şıklattı. "Brad Pitt."

Göğsümdeki safra kabarıyor ve boğazımın arkasını yakıyor. Mide bulantısı dalgaları bana o kadar sert çarpıyor ki acı

içinde iki büklüm oluyorum, tezgâha doğru tökezliyorum ve hava almak için savaşıyorum.

"Monty?" Sirena bir kolunu sırtıma doluyor ve soğuk bir eliyle alnıma dokunuyor. "İyi misin?"

Bir bakışım la onu geriye doğru sendeletiyorum. Sonra o öfkeli bakışımı Alvis'e yöneltiyorum. "Nerede yaşıyor? Denver

nerede?"

"Bilmiyorum."

"Lanet olsun!" Tezgâhın üzerinde bir kolumu sallayarak aletleri ve el kitaplarını yere düşürüyorum. "Eğer onu

koruyorsan-" "Şimdi gitmeni isteyeceğim." Alvis ellerini kaldırarak geriye doğru çekildi.

"Alvis, onu koruyamazsın. O kötü bir adam. Lanet bir canavar."

"Onu otuz yıldır tanıyorum. Yirmi yıldır onun için çalışıyorum. Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Yüzü kırmızının koyu bir tonuna dönüyor, teninden sıcaklık yayılıyor. "Hiçbir zaman senin yaptığın gibi kendini

kaybetmedi."

"Hayır. Yapmaz." Titreyen elimi ağzıma götürüp kusma isteğimle savaşıyorum. "O bir psikopat." "Ben buna

inanmıyorum."

"Sana bir kardeşi olduğunu söyledi mi? Peki ya Rurik Strakh? Denver'ın babası olduğunu biliyor

muydun?" "Hayır. Rurik'le bir akrabalıkları olduğunu düşündüm, soyadları falan aynı."

"Peki ya yolcular? Onunla uçan var mı?" "Asla. Her zaman yalnızdır. Yalnız yaşar."

Babamın onun için finanse edip inşa ettiği, hidroelektrik jeneratörüyle kendi kendini idame ettiren, şebekeden bağımsız bir güvenli evde. Denver hayattaysa, cinayetini benim düzenlediğimi biliyordur.

O her şeyi bilir.

Alnımda boncuk boncuk soğuk terler beliriyor. Benim için ya da *Frankie* için gelebilirdi.

Hayır. Oh, Tanrım, hayır. Aklımın oraya gitmesine izin veremem.

"Yalnız olduğuna emin misin?" Sıkılmış dışlerimin arasından sızlanıyorum. "İyi düşün. Gemide birini saklamış olabilir mi? Kargo bölümüne bir kutu ya da çanta içinde bir ceset koymuş olabilir mi?"

"Hayır, ben..." Kaşları çatıldı. "Bunu yapabileceğine inanmıyorum. O nazik bir adam, her zaman çok çekici ve kibar."

"Bu kızı görüyor musun?" Sesim titreyerek Kaya'nın fotoğrafını kaldırıyorum. "Sekiz yaşındayken onu taciz etti. Ve sadece o değil. Kadınlara zarar veriyor. *Çocuklara*. Yemin ederim Alvis, eğer bana onu hemen nasıl bulacağımı söylemezsen-"

"Bilmiyorum!" Yüzündeki kan çekiliyor ve gözle görülür bir şekilde sarsılıyor. "Bana nerede yaşadığını hiç söylemedi.

Kuzeyde bir yerlerde."

"Kuzey neresi?"

"Bana bir dakika verin." Tezgâha doğru bir adım atıyor ve bir elini yüzeye koyuyor. Diğer eliyle cebinden bir mendil çıkarıp terden sıırıslam olmuş yüzünü kuruluyor. "Sanırım çiftlik evinin kuzeydoğusunun üç yüz mil olduğunu söyledi ama o uçakla yılda iki kez tomruk taşıyor. Kutup çizgisinin kuzeyinde, bundan daha uzakta olmalı. En az dört yüz mil. Ama yüküne bağlı olarak, Kunduz'un altı yüz millik bir menzili var."

North Slope Borough ya da Yukon, Kanada'da herhangi bir yerde olabilir. Çok geniş, çorak bir arazi ve saklanacak çok fazla yer var.

Ama bu bir başlangıç noktası.

Sirena yakınlarda bekliyor, telefonunu göğsüne bastırmış, dudakları ayırık, gözleri yuvarlak, görünüşe göre şokta. "Sirena." Sesim onu yerinden sıçrattı. "Haber ver."

"Hallediyorum." Telefonunu kulağına götürerek dışarı çıkar.

Yetkilileri uyardığı anda, bu olay medya kanallarına düşecektir.

Alaska'nın en zengin ailesi pedofili suçlarını otuz yıl boyunca gizledi.

Milyarder iş adamı Monty Novak'ın kardeşi eyalet çapında aranıyor. Tehlikeli olduğu düşünülüyor.

Ulusal haberlere

çıkacak. Beni

mahvedecek.

Umurumda değil.

Otuz yıl önce Denver'ın ne olduğunu öğrendiğimde hapse atılmasını istemiştım. On sekiz yaşında bir yetişkin olarak yargılanacak ve sefil hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti.

Ama babam benimle savaştı, ailemizin medyanın ilgisinden kurtulamayacağını söyledi. Düşmanları bizi bulacak ve hepimizi katledecekti.

Bu yüzden sessizce hallettik. Temiz ve hızlı olması için onu tetikçilerinden birini tutmaya ikna ettim.

Denver bir ay sonra ortadan kayboldu. Babam bana her şeyin bittiğini söyledi ve bu ailemle olan ilişkimin sonu oldu.

On yıl boyunca, oğullarını öldürmeye zorladığım için beni

suçladılar. Öldükleri güne kadar beni hor gördüler.

Ama Rurik Strakh bana yalan söyledi.

Ahlaksız kardeşimi gezegenden uzaklaştırmak yerine onu korudu. Şebekeden bağımsız bir kulübe inşa etti, Denver'ı dünyadan izole etti ya da en azından Alvis Duncan aracılığıyla geliş gidişlerini izleyerek tasmaını kısa tuttu.

Bunu benden sakladı.

Denver'ı ne sıklıkla ziyaret ederdi? Bayramları ve tatilleri birlikte mi

geçiriyorlardı? Öldükleri gün ailem onu ziyaret ediyor muydu?

Ellerim kayıt defterini karıştırıyor, sayfaları çeviriyor, arıyor, tarıyor, zihnim dönüyor ve göğsüm o kadar ağrıyor ki nefes alamıyorum.

Şurada.

Ölüm tarihleri.

Denver buradaydı. Öldükleri gün tam burada Whittier'da.

Motorla oynayıp uçaklarının düşmesine mi sebep oldu? Bunu yapabilir. Duyguları ya da merhameti yok ama bunu bir kaza gibi gösterecek mekanik yeteneğin her zerresine sahip.

Ama motivasyon ne olabilirdi?

"Denver için yirmi beş yıldır çalıştığınızı söylemişsiniz." Sessizliğe gömülmüş gibi görünen yanımdaki adama bakıyorum. "Ondan önce Kunduz'u kim uçurdu?"

"Her zaman o oldu. Ama ilk on yıl boyunca o sadece bir işti, takip ettiğim biriydi. Uçuş programını babanın adamlarına bildirdim ve onunla etkileşime girmedim. Genç ve sessizdi, içine kapanıktı, hiçbir şey istemezdi."

"Bu ne zaman değişti?"

"Yaklaşık yirmi beş yıl önce. Onun için malzeme toplamam için bana para ödemeye başladı. Bulunması zor şeyler. Zengin halk eşyaları." "Ne gibi şeyler?"

"Tasarımcı dış giysileri. Kristal tabaklar. Nadir ve egzotik yiyecekler." İçini çekiyor. "Eğer Rurik Strakh yirmi beş yıl önce öldüyse, adamları neden gelmeye devam etti? Yıllar sonra uçuş kayıtlarımı topladılar. Hiç mantıklı değil."

"Babamla sözleşme yapmış olmalılar. Sözleşmelerin süresi dolduğunda, artık ona borçlu değillerdi. Denver'ın uçuş kayıtlarından haberi var mı?"

"Evet, biliyor. Ama bu konuda hiç konuşmadık."

Acaba bu kayıtlar onu kontrol altında tuttu mu, en sevdiği avı avlamaktan alıkoydu mu?

Çocuklar.

Ruhum geri çekiliyor, anlatılamaz anılarla köşeye sıkışıyor. "Onu başka şehirlere, başka limanlara uçmaktan alıkoyan neydi?" "Sanırım hiçbir şey. Ama Hobbs metre onu sorumlu kılıyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Denver ve ben pilot lisanslarımızı on yedi yaşında aldık. Ancak sayaç, tıpkı bir arabadaki kilometre sayacı gibi manipüle edilebilir."

"Elbette. Motoru yerden kalkmadan çalıştırırsa, saate daha fazla zaman ekler ve gerçekte gittiğinden daha uzağa gitmiş gibi görünür. Ama sayacın kendisiyle oynamadan saatleri tersine çeviremez. Her gelişinde mekanizmayı kontrol ediyorum ve saatleri kaydediyorum." Kayıt defterindeki kayıtları işaret ediyor. "Sayaçla oynanmış olsaydı bilirdim. Asla kurcalanmaz. Ve kaydedilen saatlere göre, o uçağı hiçbir zaman her yönde dört saatten fazla uçurmamış."

"Demek ki buradan başka bir yere uçmuyor."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bu aynı zamanda buradan dört saat uzakta yaşadığı anlamına geliyor."

"Aşağı yukarı, yüke ve ayarladığı hıza bağlı olarak. Tabii motoru rölantide bırakıp saatlerce çalışmıyorsa. Mesafeyi tahmin etmek için güvenilir bir gösterge değildir."

Seyir defterinin sayfalarını karıştırıyorum ve uçuşların yılda ortalama beş kez olduğunu not ediyorum. "Babamın adamları onları almaya gelmeyi bıraktıktan sonra neden onun uçuşlarını kaydetmeye devam ettiniz?"

"Tehditler konusunda haklıydın. Fairbanks'te bir kızım ve torunlarım var. O adamlar bana ölene kadar kütükleri tutmamı söylediler. Eğer durursam, ailemi öldüreceklerdi. Anlaşma buydu."

"Ve sen de bunu kabul ettin?"

"Bana ilk yaklaştıklarında genç ve saf bir adamdım. Hiç param yokken para teklif ettiler. Tehditler daha sonra geldi." Sirena'nın ayak sesleri dikkatimizi kapıya çekiyor.

"Dedektifler Anchorage'dan geliyorlar." Doğruca bana yöneldi ve bir elini koluma koydu. "İyi misin?" Hayır. İyi olmaktan çok uzağım.

Denver yaşıyor.

Gölgelerin katlanılamayacak kadar korkunç gerçekleri fısıldadığı ve kalbimin her atışının korku ve dehşet davulu olduğu bir inançsızlık kanyonunda boğuluyorum.

Denver'ın neler yapabileceğini ilk elden gördüm ve o zaman sadece on sekiz yaşındaydı. Kırk sekiz yaşında nasıl bir canavara dönüştü?

Parlak bir zekası vardır, insanlar da dahil olmak üzere her şeyin mekanizmasını anlar. En zeki, en güçlü insanı bile alt edebilir ve manipüle edebilir. Ve bunu acımadan ya da hissetmeden yapar.

Kötülüğünün sınırı yok. Eğer

Frankie'yi aldıysa.

Bunun ne anlama geldiğini kavramama izin veremem.

Burada olmaz.

Henüz değil.

Yakında burası polisler, dedektifler ve muhabirlerle dolup taşan bir şova dönüşecek. Bu olmadan önce alabildiğim kadar çok cevap almalıyım.

Kararlılık yerleşiyor, ayaklarımın altındaki buz gibi sertleşiyor.

"Yirmi beş yıl boyunca onun alışverişini yaptığınızı söylemişsiniz?" Bir tabureye kaydım ve oturmasını işaret ettim. "O alışveriş listeleri yazılı olarak sizde var mı?"

"Satın alınan her ürünün ve harcanan her kuruşun mali kayıtları bende var." Koltuğa doğru eğildi. "Bunun için bana sınırsız bir banka hesabı verdi."

Bir banka hesabının izi sürülebilir. Sirena ile bakışıyoruz.

"En baştan başla." Kalbim hızla çarparak onun önünde yürüyorum. "Bana her şeyi anlat."

Çalı uçağının gölgesinin altında çömelmiş, parmaklarım yağ ve kirden simsiyah olmuş bir halde hidrolik hatlarda sızıntı, aşınma ya da sistemin zayıfladığına işaret edebilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. İniş takımlarını sayamayacağım kadar çok kontrol ettim ama tekrarlamakta fayda var.

Kody ve Frankie pemmikanla döndüklerinden beri haftalar geçti. Belki bir ay ya da daha fazla. Bu süre içinde, bu makineyle olan yakınlığım başka bir seviyeye yükseldi.

Anatomisini bir cerrah gibi inceledim, her somunu, eklemi ve contayı tanıdım.

Uçuş kılavuzundan derlediğim bir kontrol listesini kullanarak, tek bir bileşeni bile atlamamak için ekipmanı ilerledikçe işaretliyorum. Kılavuzda olmayan bir şeyle karşılaşsam, onu parçalara ayırır, çözer ve yeniden monte ederim.

Bu kuşun dokunmadığım ve amacını öğrenmediğim bir teli, cıvatası veya parçası yok.

Bu kanatların altında geçirdiğim her saat, kendi özel havaalanımı işleten bir pilot ve havacılık teknisyeni olma hayalimi güçlendiriyor.

Ancak bu uçağa olan takıntımın gelecek planlarımla hiçbir ilgisi yok. Onu yerden kaldırdığımda, ailemin güvenliğinden ben sorumluyum. Orada bir hata yaparsam, onları sonsuza dek kaybedebilirim.

Bunun olmasına izin veremem, vermeyeceğim.

Genellikle burada benimle birlikte öğreniyor ve sorular soruyorlar. Kody ve ben her cıvatayı, contayı ve bujiyi iyice incelerken Frankie kokpitte oturup hatıra defterine yazmayı seviyor.

Her gün günlük tutuyor, hayatımızın her ayrıntısını belgeliyor - iyi ve kötü yanlarını, mücadelelerimizi ve zaferlerimizi, iğrenç geçmişimizi ve gelecek hayallerimizi. Ve seks. O konuda da yazıyor.

Hiçbirini okumadım. Başımıza gelenlerin çoğunu yeniden yaşamaya ihtiyacım yok ama neden yazılı kayıt tuttuğunu anlıyorum.

Buradan ayrıldığımızda anlatacak bir hikayemiz olacak. Sadece bizim değil, burada ölen kurbanların da. Tüm ayrıntılar onun hatıra defterinin sayfalarında.

Ne zaman

gideceğiz... Asıl

soru bu.

Güneş her gün biraz daha yükseliyor ve biraz daha uzun süre kalıyor. Kar yavaş yavaş çekiliyor ve aylardır gün ışığı görmemiş toprak parçalarını ortaya çıkarıyor.

Bu sabah, dondan sertleşmiş toprağı yaran birkaç minik tomurcuk gördüm. Ve hava, çözülen toprağın hafif, neredeyse unutulmuş kokusunu taşıyor.

Kış yavaş yavaş üzerimizdeki baskısını azaltıyor.

Tahminime göre, kar fırtınası riskinin uçağın kalkmasına yetecek kadar azalması için bir ayımız daha var.

Çalıştırdım, motoru rölantiye aldım, garajın sınırları içinde ileri ve geri sürdüm. Ama yerden hiç kaldırmadım.

Bu düşünce kalbimi heyecanla çarptırıyor.

Bunu pek çok kez hayal ettim. Plan zihnimde netleşti. Karlar erir erimez uçağı tundraya sürecektir ve öğrendiğim tüm teorileri test edeceğim. Birkaç deneme kalkış ve inişinden sonra Kody ve Frankie'yi yükleyip gökyüzüne çıkacağım.

Heyecanın verdiği telaşla iniş takımındaki bir cıvatayı sıkıyor ve üçüncü koltuğun montajını bitirmek için kargo bölümüne

tirmanıyorum.

Kadın kahkahalarının uzakdan gelen tınısı hafif aralık kapıdan içeri süzülüyor. Bu hoş bir kesinti, onun yakınlarda olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Yolcu koltuğunu kabin tabanındaki montaj noktalarına sabitliyorum ve montajı test etmek için sert bir şekilde sallıyorum.

Denver daha fazla kargo alanı sağlamak için arka koltukları çıkarmış. Neyse ki koltukları saklamış ve bunu hala çalışır durumda buldum.

Koltuk kemerinin kayışlarını kısaltıp Frankie'nin minyon bedenini hayal ettiğimde, kahkahası tekrar zirve yapıyor ve konsantrasyonumu bozuyor. Ses büyüleyici, göğsümü ısıtıyor ve dudaklarımı çekiştiriyor.

Uçak bekleyebilir.

Dışarı atlayıp ellerimi bir beze siliyorum, merak beni kapıya yönlendiriyor.

Dışarıya baktığımda onu karda diz çökmüş halde buluyorum. Çorak bir toprak parçasının üzerine eğilmiş, küçük bir çukur açıyor ve içine tohum serpiyor.

Bu arazide herhangi bir şey yetiştirme fikri doğaya meydan okumak gibi geliyor. Bu yüzden seramız var. O da bunu biliyor. O tohumlar ürün vermeden önce gideceğimizi de biliyor.

Belki de küçük bir bahçe kurma, toprağı canlandırmaya yönelik bu girişim bir umut eylemidir.

Haftalardır pemmikanla yaşıyoruz ve aylardır karnımızı doyuruyoruz. Sebzeler hoş bir değişiklik olurdu. Soğuk, inatçı topraktan filizlenen her şey hoş bir değişiklik olurdu.

Av sezonuna aylar kaldı. O kadar uzun süre dayanamayız.

Yiyecek stokumuzu sınırlarına kadar genişlettik. Elimizde kalan pemmikanla bir ay daha hayatta kalmak şansımızı zorlamak olacak.

Kody birkaç adım ötede durmuş, yayına bir sürgü yerleştiriyor. "Bana başka bir hedef ver."

"Tamam." Ona doğru dönerek çevreyi taniyor. "Şu taşa ne dersin? Sivri tarafı olan mı?"

Yayı kaldırır ve otuz metre ötedeki bir kayanın üzerine yerleştirir. "Bakın, ben, büyük ve korkusuz Lord Strakh, en iğrenç canavara, en cesur ruhların kalbine dehşet salmasıyla bilinen vahşi bir Boulderax'a nişan alıyorum."

Oku bırakıp hedefi vurduğunda, kızın kahkahası canlı ve sınırsız bir şekilde çnlıyor. Tanrım, çok güzel.

"Aman Tanrım." Daha fazla kıkırdamaya başladı. "Ben ölüyorum. Şuradaki kutuya ne dersin?"

Arbaletine yeni bir ok yerleştirerek kızın bakışlarını geri dönüşüm kutusuna doğru takip eder ve üstteki kutuya nişan alır. "Yakından izle, güzel kız, ben şuradaki sehpanın üzerine tehditkâr bir şekilde tünemiş, bakışları daha küçük bir adamı çaştırmaya yetecek olan korkunç teneke ejderhayı yok etmek için tehlikeli bir göreve çıkarken."

Cıvataı fırlatıyor ve hedefi vuruyor.

"Yapamam..." Histerik bir şekilde kıkırdarak karnına sarılıyor. "Altıma işeyeceğim."

Alt dudağıını dişlerimin arasına alıp sırtıtmak için ısırıyorum.

Kardeşim nadir görülen bir formda. Bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? "Bir tane daha." Ses tonu ciddileşerek yeni bir sürgü yerleştiriyor.

"Kompost yığını." Gözlerinden akan yaşları siler.

"İşte bu, efsanelerin doğduğu ve destansı savaş hikayelerinin tarihin dokusuna işlendiğı, hepsi de insan ile... aslında çürüyen bir bok yığını arasındaki muazzam çatışmaya odaklanan gerçek an."

Kadın yere yığılır ve daha adam ateş etmeden kahkahalarla inlemeye başlar.

Bu ses, bu bulaşıcı, kaygısız mutluluk tınısı, bu yerde nadir bulunan bir şey. En son ne zaman birinin böyle güldüğünü duyduğumu hatırlamıyorum. Belki de hiç.

Ve Kody... Bu da ne? Gerçekten gülümsüyor. Yanakları kalkıyor, dişleri görünüyor, gözleri parlıyor, tam anlamıyla gülümsüyor. Onu tanıyamadım bile.

Beni bakarken yakalıyor ve ben de sırtarak başımı sallıyorum. Huysuz piçle böyle neşeli bir ifadeyi paylaşmak tuhaf hissettiriyor. Gerçekten de işler değişiyor.

Tepemden gelen yumuşak, gırtlaktan gelen bir vıraklama dikkatimi gökyüzüne doğru çekerken, kuzeyden bir tarla faresi yaklaşıyor. Kanatları havada vınlayan bir fısıltıyla, sabit ve amaçlı bir şekilde çırpınıyor.

Kody yeni bir ok hazırlamadan ve onu kuşun yolu üzerinde eğitmeden önce bir süre onu izler.

Etini otlarla pişirirsek, haftalarca pemmikan dışında bir şey yemedikten sonra ağız sulandıran bir lezzet olurdu.

Ama bir anlık tereddütle Frankie'ye baktı.

Ayağa kalkmış, dudaklarını ayırmış ve kocaman gözlerini hayretle kuşa dikmiş.

Yayı indiriyor, atışı unutuyor ve hayranlıkla ona bakıyor.

Gözden kaybolana kadar tarla faresini izliyor. Sonra iç çekiyor, güneşin aydınlattığı havada nefesi artık görünmüyor. Bahçesine dönüp benimle göz göze geliyor. "Selam güzelim."

"Hey, sen." Ektiğı tohumlara doğru başımı sallıyorum. "Sence bunlar tutacak mı?" "Alsalar iyi olur." Kalçasını sallıyor. "Eğer onlar için neyin iyi olduğunu bilirlerse."

Arazinin çoğu yerinde kar yığınları bel hizasına ulaşıyor. Ama burada, defalarca karların arasında yürüdüğümüz

kabin ve atölye, kar aşınmış ve erimiş.

Artık buzdan çok sulu kar olan zemini tekmeleyerek altındaki toprağı yavaşça ortaya çıkarmasını izliyorum. "Yaklaşık bir ay içinde karla gökyüzünü takas edeceğiz."

"Bahçemin büyüdüğünü görmek için tam zamanında." Omuz silkiyor. "Tavşanların yemesi için bir şeyler." "Tavşanlar mı? Yaratıkları biz beslemiyoruz. Onlar bizi besliyor."

"Aynen öyle."

Bunu buraya yem olarak mı koydu?

Lanet olsun.

Muhteşem, küstah ve çok zeki. İstesem de bu kadını daha fazla sevemezdim.

"Ona o tohumların orada filizlenmeyeceğini söyledim." Kody küçük toprak parçasına doğru ilerliyor. "Gelecek yıl bu zamanlar, buradan uzakta bir yerde gerçek bir yemek yerken buna gülüyor olacağız."

O ve ben bir kez daha sırtıyoruz, tam o sırada nereden geldiği belli olmayan bir kartopu yüzüne çarpıyor. Sersemlemiş bir halde duraklıyor, şaşkınlığını göz kırparak atıyor ve buzlu lapayı yavaşça görüş alanından temizliyor.

"Bahçem hakkında mı konuşuyorsun?" Ellerinin arasında bir kartopunu daha ileri geri savuruyor. "Bir daha yap. Sana meydan okuyorum." "Kahretsin, dostum." Gülüyorum. "Kendini resmen düelloya davet edilmiş say."

Yavaş ve kasıtlı hareketlerle silahlarını bir kenara bırakıyor ve kürk mantosunu çıkararak altındaki çıplak göğsünü ortaya çıkarıyor. Adam ona doğru yürürken elindeki kartopu yere düşüyor. Sonra bir çılgılık atarak koşmaya başlıyor.

Bir omzumu kapı pervazına yaslayıp, onun karları cephaneye dönüştürmek için çabalamasını ve güvertenin altındaki bir yığının arkasına saklanmasını izliyorum. Adam onu arıyormuş gibi yaparken kahkahaları yükseliyor, yüzündeki alaycı ve ciddi ifade oyunlarının neşesine neşe katıyor.

Onlara katılmak istiyorum ama düşüncelerim çalı uçağıyla meşgul.

Onlar birbirlerine kartopu fırlatırken, ben garaja dönüyorum ve onun neşesinin sesinde süzülüyorum. Belki de küçük bahçesi büyür. En zorlu koşullarda bile hayat bir yolunu bulup ilerliyor.

Biz de öyle yapacağız.

Hayatta kalmamız günden güne kazınmamıza bağlıdır, ancak uçak gerçek bir kaçış şansını, geleceğe benzeyen bir şeye doğru uçuşu temsil eder.

Bitirmem gereken bir güvenlik muayenesi, öğrenmem gereken pilotluk becerileri ve planlamam gereken bir yolculukla omuzlarımda ağır bir sorumluluk var.

Sonraki bir saat boyunca kendimi işe ve ilerlememin tatminine kaptırıyorum; anahtarın her bir dönüşü, her bir kontrol ve ayarlama kaçışımıza daha da yaklaştırıyor.

Ama bir noktada, dışarıdan gelen kahkahaların ve eğlenceli bağırışların yokluğu odağımı kesiyor. Onları hiç duyamıyorum. Ne yapıyorlar?

Aklıma bir fikir geliyor ve dışarıda bırakılmaktan duyduğum ani rahatsızlık beni uçaktan uzaklaştırıyor. Bir havlu kapıp kapıya doğru giderken ellerimi temizliyorum ve dışarı çıkıyorum.

Dinginlik beni selamlıyor. Görünürde yoklar.

İçgüdüsel olarak, karda ekmek kırıntısı izi gibi arkalarında bıraktıkları izleri takip ediyorum. Yol, saunaya doğru bir amaç doğrultusunda hizalanmadan önce her yöne kıvrılıyor.

Şimdi tekrar kömürümüz olduğu için buhar banyosunu kullanabiliyoruz. Ama sadece ara sıra. Çok fazla bakım ve kömür gerektirdiği için ısınmak için pratik bir yol değil.

Binaya yaklaşırken, bu özel olayın gerçekliği midemi sıkıştırıyor. Onu orada beceriyor. Ben de öyle yapardım.

Düşünce içimde tünel açıyor, sıcak ve elektrikli, huzursuz bir enerji beni ele geçiriyor. Kapıda duraklayarak, bir kolumu çerçeveye dayıyorum, izinsiz girmeye isteksizim.

Onu paylaşıyoruz ama *paylaşmıyoruz*. Porno filmlerdeki iki erkeğin bir kadını paylaştığını gördüğüm gibi değil.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, onu benimle birlikte izledi. Ben de onunla izledim. Bazen sırayla izledik. Ama odağımız her zaman onun üzerindeydi ve öyle kalacak. Bu işin yürümesinin tek yolu bu.

Onunla birlikteyken aramıza görünmez bir çizgi çekeriz. Bu çizgiye kazara değen bir fırça şeytanları, çocukluk travmalarının anılarını ve şeytana karşı kaybedilen savaşları yeniden canlandırabilir.

Bir de kan bağımız meselesi var. Doğuştan kardeş olup olmadığımızı bilmiyoruz ama her açıdan kardeşiz. Kody'ye cinsel bir şekilde dokunma düşüncesi beni hasta ediyor.

Yine de bizi birbirimize bağlayan, trajedi ve ortak hayallerle güçlenen bağ beni saunaya itiyor. İçeriye attığım tek bir adımla onun iniltilerini duyabiliyorum. Kıyafetlerimi çıkardığımda çelik gibi sertleşmişim.

İç kapıyı açtığımda, çıkan buharın sisi yüzünden onları göremiyorum. Ama onu hissediyorum, kokusunu alıyorum, nemli havada tadını alıyorum.

Banklarının diğer ucuna inerek duvara yaslanıyorum ve dönen sisin yatışmasını bekliyorum.

Sis yavaşça kalkar ve işte orada, muhteşem bir çıplaklıkta, başını arkaya atmış, gözleri kapalı ve bacaklarını iki yana açmış olarak durmaktadır.

kendini Kody'nin yüzüne sürüyor.

Onu kalçalarından kavıyor ve dilini gömüyor, yalıyor, emiyor ve tekrar tekrar üzerinde gezdiriyor.

Derisinin altında tutuşan sıcaklığı ele veren bir kızarıklık boynuna doğru süzülüyor. Dudakları ne kadar sert ısırıldığından kızarmış ve şişmiş. Ya da belki de onları ne kadar sert ısıırıyordu.

Her halükarda, çok çekici görünüyor.

Zevkini kovalarken vücudu akıcı ve hipnotik bir şekilde adamın ağzına karşı

kıvrıyor. Adam arkasına yaslanarak kadının açıklığına tükürüyor ve iki parmağını içine sokuyor.

Bileğini büküp onu derinden okşarken benim parmaklarım da seğiriyor, aradaki mesafeyi kapatıp onunkilere katılmak için can atıyorum. Dudaklarından kısık, boğuk bir inilti dökülürken gözleri açılıp benimkilerle çarpışıyor.

Onun vücudunda gezinme, ihtiyacını oluşturma ve etkileyici bir ustalıkla dışarı çıkarma konusunda ustalaştı.

Amı parmaklarının etrafında parlıyor. Onu oradan öpüyor, saçlarından tutup ağzını kendi ağzına çekene kadar klitorisini ısııyor.

Sikim bacaklarımın arasından fırlıyor, sertleşiyor ve ağrıyor ama ona dokunmuyorum. Sadece onu filtresiz bir tutkunun sancıları içinde izleyerek bile boşalabilirim. Heyecanımın ıslaklığı shaftımdan aşağıya ve kalçama parlak ipler halinde sızıyor.

Nefes nefese onu öperken parmaklarıyla onu becermeye devam ediyor. Hava almak için kalktıklarında, yüzünü onun boynuna bastırıyor, elini çalıştırıyor ve ona dokunmanın saf zevkünden inliyor.

Titreyerek salınırken, kulaklarımda kan hücum ederken bakışlarımı tutuyorum. Haykırıyor. Başı geriye düşüyor.

Tırnakları adamın yaralı etine batıyor ve kalçaları adamın bileğinin etrafında kenetleniyor.

Orgazm boyunca onu parmaklarken, sikim zonklıyor, daha da kalınlaşıyor, patlama ihtiyacıyla damlıyor.

Onları birlikte izlemek tuhaf ama aynı zamanda çılgınca tahrik edici. İzlenmektense izlemeyi tercih ediyorum ama onu sonsuza dek paylaşacaksak tüm bunlara alışmam gerekecek.

Yavaşça nefesini tutuyor. Sonra ikisi de bana döndü.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde beni emmeni istiyorum," diye törpüledim, "o seni arkadan sikerken." İlk seferinde bu şekilde yapmıştık ama siken bendim.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu şekilde birlikteyken içgüdülerime güveniyorum ve düşüncelerimi işin dışında tutmaya çalışıyorum.

Onu başı kucağımda olacak şekilde çevirirken, bedenimin kontrolü ele almasına ve karşılıklı, rızaya dayalı sikişin baştan çıkarıcı, cinsel güzelliğine dalmasına izin veriyorum.

Kendimi gerçekten bıraktığım tek zaman.

Muhteşem saçlarını kavrayarak başını yönlendiriyorum ve boğazına kadar uzunluğumu yediriyorum.

Kody onun arkasında diz çöküyor ve dişlerini açıyor, onları omurgasından aşağı kazıyarak doğuştan gelen vahşiliğine teslim oluyor. Acele etmiyor, onunla oynuyor, uzatıyor. Sonunda onu devasa aletine gömdüğünde, her iki ucu da tamamen dolmuş olan kadın etrafımda inliyor.

Tanrım, bunu hissediyorum. Dilini. Sıcaklığını. Onun güzel arzusu. Bir siki nasıl emeceğini biliyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve beni olabildiğince derine alıyor.

"Çok iyi, Frankie." Kendimi bunun sonsuz hazzına, birbirine aşık üç insanın mutluluk veren seslerine bırakıyorum.

Aramızdaki açlık, bizi birbirimize bağlayan fiziksel ve duygusal bağ, bunun asla bitmeyeceğini, birlikte her zaman iyi olacağımızı vaat ediyor.

Onu yukarıdan aşağıya götürüyoruz, iniltilerini dinliyoruz ve onu boşalmamızla dolduruyoruz. Sonra yer değiştirip onu tekrar alıyoruz.

Sonrasında bize verdiği gülümseme? Sonsuz gecede şafak gibi söküyor, gölgeleri dağıtıyor ve donmuş teni eritiyor.

Onunla birlikte eriyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve sıcaklığıyla inliyorum. Vücudunu benimkiyle okşuyor; dudaklarını, saçlarını, meme uçlarını. O kadar yumuşak ve gür ki, göğsümün üzerinde kayıyor.

"Seninle işim bitmedi." Dudaklarını dilimle ısırırım ve nefesini tattım.

"Duşta bana katıl." Göz kırparak beni itti ve muhteşem bir çıplaklıkla saunadan çıktı. Kody ve ben bakiştık.

Milyonlarca görev dikkat ister, ancak yalnızca bir tanesi gerçek bir öneme sahiptir. Geri kalan her şey yarına kadar bekleyebilir.

Bir ay sonra tepeler çözülmeye başlar.

Yağmur ve eriyen su toprağa sızarak sadece karın büyük kısmını değil, buraya bir türlü gelemeyen baharın hayali kokularını ve görüntülerini de taşıyor.

Kelebeklerin esintideki narin çırpınışları ve güneşin altında olgunlaşan yaban mersininin tatlı aroması yerine, tundra soğuk çamur, sulu kar ve dehşetten oluşan bir halı seriyor.

Terli, tırnak yiyen bir korku.

Leo, Turbo Kunduz'u buzlu çamurun üzerinde manevra ettirip imkansız denerken tenimden damlıyor.

"Hadi, Leo. Bu iş sende." Kody ön verandanın basamaklarında yanımda oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış ve koyu renk gözleri kardeşini sarsılmaz bir odaklanmayla izliyor. "Yavaş ol. Zorlama."

"İzleyemem." Midemdeki düğümler daha da sıkılaşıırken yüzümü koluna gömüyorum. "Bittiğinde bana söyle."

Belimi kavlıyor ve beni zahmetsizce kaldırıp kucağına oturtuyor. Beni göğsüne yaklaştıırken bakışları uçağın hareketlerinde sabit kalıyor, kalbi kulağıma karşı topraklayıcı bir ritim tutuyor.

"Hiçbir şey olmayacak." Parmakları yatıştırıcı darbelerle saçlarımın arasından geçiyor. "Her şeyde ustalaştığı gibi bunda da ustalaşacak."

"Yumruklarıyla mı?"

"Tanrım, umarım

yapmaz."

Bu kaçış için tek şansımız var. Kendine ya da uçağa zarar verirse, boku yeriz.

"Pekala, Leo. Derin nefes al. İşte bu kadar." Kardeşi için duyduğu endişe ve sözlerine sinen kaygı boynumu döndürüyor.

Alanın karşısında Leo hızlanır. Uçak garip bir şekilde yalpalıyor, hareketleri çelik çerçeveyi sarsan bir dizi hızlı, sarsıntılı sıçrama.

"Oh, Tanrım." Kalbim buna dayanamıyor, yine de başka tarafa bakamıyorum.

Kody'nin gömleğini tutarak, beyaz parmak eklemlerimle geriliyorum ve Leo sonunda güvenli bir şekilde durana kadar nefesimi tutuyorum. Neredeyse anında tekrar öne fırlıyor, dar bir daire çiziyor ve başka bir deneme için hazırlanıyor.

"Rüzgarı unutma. Göstergeleri izleyin. Tıpkı konuştuğumuz gibi yap." Kody'nin parmakları nazikçe saçlarımı tarıyor, odağı beni rahatlatmak ve kardeşine tezahürat yapmak arasında bölünmüş durumda.

Leo'nun bir sonraki kalkış denemesi erken olur. Kunduz yere çakılmadan önce tundrayı zar zor sıyrır, bu bir uçuştan ziyade yanlış yönlendirilmiş bir sıçramadır.

"Çok erken kalkıyor." Kody'nin sesindeki endişe benim korkumla eşleşiyor.

Leo tekrar tekrar deniyor. Her deneme beni ülsere yol açan bir paniğe sürüklüyor. Aşırı düzeltme yapıp tehlikeli bir şekilde uçuşuma yaklaştığında, kan basıncım çok yükseldiğinden nefesim kesiliyor.

Sanki daha iyisini yapabileceğim gibi, "Sabit tutmuyor," diyorum.

Havacılığın temellerini anlattığında dinledim ama günün sonunda uçak uçurmakla ilgili olumsuz şeyler biliyorum.

Kararlılığı ve hızlı refleksleri rakipsiz ama deneyimsizliği de öyle. Uçak, iniş sınırında sallanıyor.

Kontrolten çıkmış, vahşi bir canavar felakete doğru koşuyor.

Bir başka koşuda kuyruk çok agresif bir şekilde savruluyor, neredeyse dönecekken ben ayağa kalkıp ona doğru, gerçekleşmesi kaçınılmaz olan ateşli çarpışmaya doğru yarışmaya hazır oluyorum.

Ama Kody'nin eli benimkini yakalıyor, sert ve inatçı, beni geri tutuyor.

"Öğrenmek zorunda, Frankie." Beni tekrar kucağına oturtuyor ve yanağıma güven verici bir öpücük konduruyor, ama bu çözülmekte olan sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

"Ölürse öğrenemez." Onun katı sıcaklığına doğru yığılıyorum, sesim kolunda boğuklaşıyor. "Pratik yapmasının tek nedeni kaza yapmamamız. Ama alıştırmaya yaparken kaza yaparsa ne anlamı kalır ki? Sadece bir kez kaza yapabilir. Eğer böyle bir şey olacaksa, burada çaresizce izlemektense onunla birlikte o uçakta olmayı tercih ederim."

Eğer uçağı düşürürse, içinde olsak da olmasak da ölürüz. Son yiyecek kırıntılarımıza kadar düştük.

Aylardır yemeklerimizi karneye bağlıyoruz, her porsiyon hesaplı ve asgari düzeyde. Açlık o kadar tanıdık hale geldi ki keskin sancıları arka planda bir yankıya dönüştü. Bir zamanlar aşırı derecede gamlı ve çiğnenebilir olan pemmikanın tadı artık hiçbir şeye benzemiyor.

O kadar çok kilo verdik ki, her dokunduğumuzda kabarık kemiklerimiz birbirine sürtünüyor. Ve bu *normal* hissettiriyor.

Uyum sağladık, bedenlerimiz ve zihinlerimiz sürekli boşluğun kemirmesine şartlandı. Planlarımızdan, kaçış umutlarımızdan bahsediyoruz, ancak yemek hakkında konuşmak dikkat çekici bir şekilde yok. Sanki açlığın ötesine geçmişiz, bir zamanlar her düşüncemizi belirleyen fiziksel taleplerin ötesine geçmişiz gibi.

Ama bu değişmek üzere.

Yiyecek stoklarımız tükendi.

Kalan pemmikan parçaları iki gün daha yetebilirdi ama daha fazla değil.

"Bugün gidelim." Kucağında doğruluyorum. "Hemen şimdi."

"Hayır," diye kulağıma hırlıyor. "Değerli kıçın yerden kalkmadan önce bu işi daha iyi kavraması gerekiyor." Leo çoktan söylemişti.

Hayatları boyunca bu verandada durdular ve Denver'ın o kuşu havalandırıp indirmesini izlediler. İçinde uçtuklarına dair hiçbir anıları olmasa bile, nasıl görünmesi ve nasıl ses çıkarması gerektiğini biliyorlar.

En azından Leo'nun alıştırmaları bulutlara ulaşmayı ya da gökyüzünde yaylar çizmeyi içermiyor. Tam bir kalkış yaparak yakıtı boşa harcamaz. Sadece yükselme, yeryüzünden kurtulma ve yere inme hissi verecek kadar gaz kullanacak. Çılgınca bir şey değil.

Kalbimin kaburgalarımın çarpmasını engellemiyor. Gösterdiği her çaba, her çarpma, atlama ve neredeyse yere çarpma, içime yeni bir endişe dalgası gönderiyor. Yanlış gidebilecek her şeyi canlı, korkunç ayrıntılarla hayal ediyorum, her senaryo bir öncekinden daha korkunç.

O iki gün daha çalışıyor, benim tırnaklarım avuçlarımda oyuklar açarken o da arazide oyuklar açıyor. Ama onun adanmışlığı efsanevi.

Her sabah şafaktan önce notlarını gözden geçirir ve uçuş el kitabında ayarlamalar yapar, hatalarını kaydeder ve manevraları zihninde yeniden oynatır. Dikkati hiç dağılmıyor, gözleri doymak bilmez bir bilgi açlığıyla diyagramları ve talimatları tarıyor.

Arazide uçağı derin bir saygıyla yaklaşıp, elleri gövdede gezinir, her kıvrımı ve çizgiyi tanır, hepsini hafızasına kaydeder.

Her gün verandada Kody'nin yanında otururken Leo, asabi doğasıyla çelişen sessiz, çelik gibi bir kararlılıkla kokpiti tırmanıyor.

Kalkışları sendelediğinde ve sert, zıplamalı duraklara kaydıığında, kendi kendine başını sallıyor ve tekrar deniyor.

Antrenmanının son gününde güneş batarken, tundraya uzun gölgeler düşürürken, uçakta kalıyor, günün derslerini gözden geçiriyor, belki de zihinsel olarak gerçek uçuşa hazırlanıyor.

Önemli olan tek şey.

Yarın sabah yola çıkıyoruz. Ya da

en azından denemeye.

Tüm alıştırmalarına rağmen, hiçbir zaman 10 feet'ten daha yükseğe çıkacağımıza dair gerçek bir söz vererek kalkış yapmayı başaramadı.

Ha

va. Ama zamanımız kalmadı.

Kiler tamamen çıplak. Her raf. Her dolap. Bahçem hiç filizlenmedi. Tavşanlar hiç gelmedi. Biz

son pemmikan çubuğumuz. Ve tatbikatlar için daha fazla jet yakıtı kullanamaz.

"Korkuyorum." Kelimeler beni terk ederken titriyor, çok titreşen, çok ince hissettiren bir nefesle taşınıyor.

"Hey." Kody beni kendine doğru çekiyor, ağzı benimkine yaklaşıyor.

Dudaklarımız zar zor temas ediyor. Öpüşmek yerine, ona sevgi soluyorum ve o da bana istikrar soluyor, tenimin altındaki davul ritmini sakınleştiriyor.

Ta ki gürleyen bir kükreme havayı titreştirip bakışlarımızı tundraya çekene kadar. Leo Turbo Kunduz'u devirerek başka bir tur için manevra yapıyor. "Ne yapıyor bu?" Ayağı kalkıyorum.

Kody sırtımda duruyor, kollarını arkamdan sarıyor.

Leo uçağı engebeli arazide sürerken ve hız kazanırken ses yükseliyor, beygir gücü ve pervane itişinin homurtusu manzarada yankılanıyor.

Sonra bir şeyler değişir. Uçak hızlanır ve bu kez havalandığında yaptığı ayarlamalar daha inceliklidir. Hemen yeryüzüne geri düşmez. Tekerleri yerden ayıran mükemmel bir süzülüş ve onları sarsıntısız, iz bırakmadan yeniden birleştiren nazik bir dokunuşla havada asılı kalır. Uzak değil, yüksek değil, ama göğsümde sıcak bir umut parıltısını ateşlemeye yetiyor.

"O yaptı." Kody'ye yaslanıyorum, rahatlama üzerime çöküyor ve kalbimin artık çarpmasını bastırıyor.

"O yaptı." Kucaklamasını sıkılaştırıyor. "Yapacağını biliyordum."

Leo bize doğru dönüyor, uçak yerde hafifçe sekiyor, yüzü uzaktan bile görülebilen muzaffer bir sırıtışla aydınlanıyor.

Kunduz durdu, motoru sessizleşti ve tundraya bir sessizlik çöktü. Dışarı atlıyor ve bize

doğru ilerliyor, amacına ulaşmış, kendine güveni artmış.

Hepimiz hissediyoruz.

Birlikte güverteye çıkan basamakları tırmanıyoruz ve omuz omuza, söylenmemiş binlerce şeyle dolu bir sessizliğin içinde, çıkıntının altında oturuyoruz.

Yarın tutsaklığımızın sonu, Leo ve Kody için bir dönemin sonu ve benim için de yeni bir yolda beklenmedik, tam bir dönüş olacak.

Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum ama hatıra defterindeki günlük girişlerimi saydım ve kaç gün günlük tutmadığımı tahmin ettim.

En az sekiz ay önce geldim. Muhtemelen dokuz.

Dokuz ay.

Aralarında otururken, haftalardır aklımdan çıkmayan bir düşünceyi paylaşacak gücü buluyorum. "Eğer... eğer her şey farklı olsaydı, düşük yapmamış olsaydım, şu anda bebeğimi kucağımda tutuyor olurdum."

"Biliyorum." Leo daha yakına kayıyor, nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Ve o çocuk Kody ve benim tarafımdan sevicecek ve şiddetle korunacaktı."

Kody bir kolunu omuzlarıma dolayarak bana doğru eğiliyor. "Cehennemden geçtik. Daha kötüsü olamaz, değil mi?"

"Yarın ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz." Leo alanda bekleyen uçağa bakıyor. "Bunları atlattık tepeler. Denver'da hayatta kaldık. Her şeyi

atlatabiliriz." Umarım haklıdır.

Açlık üzerimde gerçekten acımasız bir iz bıraktı, vücudumu ve kendime verdiğim değeri tanınmaz hale getirene kadar mahvetti. Aynada bana bakan kadın bir yabancı, yüz hatları zorunluluktan keskinleşmiş, vücudu temel ihtiyaçlara indirgenmiş.

Ondan hoşlanmıyorum, kendimin bu kemikli, hasta versiyonundan. Bu yeni *normalle* hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Çıplak halime her bakış, tutunmayı başardığım azıcık özgüvenimi de kırıp geçiriyor, kendimi savunmasız ve itici hissetmeme neden oluyor.

Çirkin hissetmek bir kızın libidosunu öldürür. Korku, endişe ve kalorisiz yorgunluk da öyle.

Erkeklerin böyle bir sorunu yok. Her zaman sert, her zaman azgın, her zaman havadalar. Ve kilo vermelerine rağmen, yontulmuş, uhrevi güzelliklerini koruyorlar. Bu haksızlık.

Her gece birlikte uyuyoruz, bedenlerimiz sımsıkı sarılmış. Ama iskelet gibi bacaklarımın arasına bir el dokunduğu an, buz kesiliyorum.

Bunu hissediyorlar ve bana asla baskı yapmıyorlar. Bu konu hakkında konuşuyoruz. Beni seviyorlar ve bana güven veriyorlar. Bana sürekli güzel olduğumu söylüyorlar. Her gün. Her zaman. Çok sık.

Bunu neden yaptıklarını

biliorum. Mutlu olmamı

istiyorlar.

Bu beni daha kötü

hissettiriyor. Depresyonda

olabilirim.

Onlarla konuşmak yardımcı oluyor. Onların sözlerinden, sarsılmaz sevgilerinden güç alıyorum. "Son zamanlarda zorlandığımı biliyorum. Ama her günümü sizlerle geçirmek bana tutunacak bir şey, çok önemli iki şey verdi."

"Eğer Wolf burada olsaydı..." Leo yıldızlara bakar. "Buna karşılık olarak söyleyecek tuhaf ve uygunsuz bir şeyi olurdu."

Eğer yeterince iyi dinlersem, gecenin odalarında onun kuru kahkahalarını duyabiliyorum. "Sana hiç aslan, ayı ve drag queen hakkındaki masalı anlattı mı?"

Başlarını sallıyorlar, yüzlerindeki ifade kalıcı bir kayıp olarak kazınmış.

"Oh." Kalbim daralıyor. "Bu sadece... geldiğim gün paylaştığı bir şeydi. O zaman hiç mantıklı gelmemişti ama şimdi..."

Yıldızların aydınlatdığı gökyüzünde onu ararken sessizliğe gömülüyorum.

"Şimdi bize anlatmak zorundasın." Leo elimi sıkı.

"Bunu hakkıyla yapamazdım. Kimse onun gibi bir hikaye anlatamaz. Ben anlatamam." "Dene." Kody omzumu öptü.

"Ağlayacağım." Her iki yanımda bana baskı yapan, bekleyen gözlerin ağırlığı altında nefesim titriyor.

Lanet olsun.

"Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Disney World'e gitmek için büyük bir planı olan bir drag queen var, ama evcil hayvanları olmadan gitmiyor - aslan ve ayı."

Leo inliyor. "Şimdiden nefret ediyorum."

"Sadece bekle." Elini kucağıma çekiyorum. "Sihirli Krallık'a gidecekleri haberini verdiğinde, aslan dramatikleşiyor ve hepsinin öleceğini ilan ediyor. Ayı sadece iyi vakit geçirmek için orada, votka olup olmayacağını soruyor çünkü görünüşe göre bu onun olayı."

Kody homurdanıyor.

"Kraliçe ona Disney'in her şeye sahip olduğu konusunda güvence verir. Ancak aslan votkaya izin verilmediğini iddia eder ve maceradan kaçmaya çalışır. Kraliçe buna izin vermez. Votkayı gizlice içeri sokmaya karar verir, bu da ayıyı ikna eder. Böylece maceralarına başlarlar ama hemen bir barikatla karşılaşılır - Disney rüyasıyla aralarında duran gerçek bir uçurum." Gözlerim yaşlarla doluyor. "İşte o zaman aslan uçamayacağını açıklıyor. Bu arada ayı ortalığı dağıtmış, her yere votka döküyor. Ve kraliçe, meydan okurcasına şöyle der..."

Sesim kesiliyor, hüznü bastırıyor.

Kody gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken onları yakalıyor. "Kraliçe ne dedi?"

"Siktir et. Hadi atlayalım." Yükselen bir hıçkırığı yutuyorum. "Ama atlamıyorlar. Onun hikayesinde kimse uçurumdan atlamıyor." "Buraya gel." Leo beni kucağına çekiyor ve yüzümü boynuna yaslıyor.

"Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamadım. Sorduğumda, aslanların uçmadığını, ayıların sarhoş olduğunu ve..." Yüzüm buruştu. "Sihirli Krallık sonsuza dek kraliçesiz kalacak."

"Lanet olsun, Wolf." Leo sert bir nefes çekti ve beni de yanına alarak arkasına yaslandı. "Lanet olsun." Acıtıyor. Hem de çok acıyor.

Hikâye, dayanılmazacak kadar ağır bir şekilde evime çarptığında gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Disney Dünyası.

Trajik bir şekilde yıkılmış bir adam için ne kadar basit bir hayal. Şimdi elde edilebilir gibi gelen bir hayal.

"Burada olmalıydı." Kolumu ıslak yanaklarımda gezdiriyorum, burnumu çekişlerim öfkeye dönüşüyor. "Çok fazla işaret vardı. Hikayelerinde, iğnemelemlerinde, oyunlarında hepsi vardı. Kırmızı bayraklarımız için bize baskı yaptığı zamanı hatırlıyor musun? Paylaşma sırası ona geldiğinde, kırmızı bayrağını boş bir yüzle söyleyebildiğini söylemişti. Yani... *Tanrım.* İşte buydu. Kelimenin tam anlamıyla bize kırmızı bayrak salladığını söyledi."

"Frankie..." Kody, Leo ile bakış alışverişinde bulunur. "Yardım için bağıırıyordu ve ben onu görmezden geldim."

"Dur." Leo çenemi kavradı ve gözlerimi ona dikmeye zorladı. "Seninki gibi bir kalbin varsa, her zaman yeterince şey yapmadığını düşüneceksin. Ama yaptın. Yapabileceğin her şeyi yaptın ve artık durman gerekiyor. Onun verdiği kararlar yüzünden kendini cezalandırmayı bırak. Hiçbirimiz suçlu değiliz." Beni serbest bıraktı, çenesi kaskatı kesilmişti. "Pek çok konuda yanıliyordu. Kışı atlattık ve yarın bunu geride bırakıyoruz. Yanımıza sadece önemli parçaları alıyoruz, yani birbirimizi. Yeni bir başlangıç yapacağız, bu şeytani yerin gölgelerinin ulaşamayacağı yeni bir hayat kuracağız."

"Ve hatırlayacağız," diyor Kody sessizce, "zorlukları değil, barış anlarını ve üçümüzün başlangıç hikayesini

biz

e." Düşünceli bir sessizlik içinde oturuyoruz, dokunaklı bir kapanış duygusu içinde kayboluyoruz, kaçışımızın fırtınasından önceki sakinliğe sarılıyoruz. Bu gece, şeytanla pazarlık yaptığım, şeytanı öldürdüğüm, titreme ve gölgelerin tepelerinde son bir kez uyuyacağız.

canavar, Kurt'umu kaybettim, bir gölde öldüm ve iki kez aşık oldum. Yarın, şimdiye kadarki en tehlikeli yolculuğumuza çıkacağız. Yarın, aslan uçacak.

İşte bu, aylardır hayalini kurduğumuz ve korktuğumuz an.

Sinirden sersemlemiş bir mideyle omurgamı uçak koltuğuna bastırıyor ve nefes almaya konsantre oluyorum.

Kody önümde diz çöküyor, koşum takımını omuzlarıma sabitliyor ve kayışları bu kadar erkeksi ve vahşi birinden beklenmeyecek bir tatlılıkla yumuşatıyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, o karanlık, yapışkan merkezler endişeyle dönüyor, sonra tekrar görevine dönüyor.

Tokayı kontrol ediyor. Yerine oturtuyor. Kayışları sıkıyor ama çok sıkı değil. Sanki değerli, yeri doldurulamaz bir şeyi tutuyormuş gibi.

"Ben çocuk değilim." Elini tutuyorum, telaşını durduruyorum.

"Sus, kadın." Bileğini büküyor ve parmaklarımı yakalayıp dişlerine doğru kaldırıyor.

"Sakın yapma."

Isırıyor. Sertçe.

Bir kahkaha attım. "Çocuk olan sensin."

"Kıpırdama."

Arkasına yaslanıyor, küçük ayarlamalar yapıyor ve koşum takımını göz ucuyla inceliyor. Cinsel anlamda değil.

Bu onun için bir güvenlik önleminden daha fazlası. Bu bir ritüel, ilgisini ifade etmenin ve kelimelerin söyleyemediğini söylemenin bir yolu - tüm belirsizliklere rağmen benim korunmamı sağlamak onun kontrolünde olan bir şey.

Ayrıca hazırlıklara dalmanın onu korkudan uzaklaştırdığını düşünüyorum.

Beni kendi koltuğunun arkasındaki üçüncü koltuğa oturttu. Şüphesiz en güvenli koltuk. Malzeme sandığı Leo'nun koltuğunun arkasına kilitlendi. Ağırlığımızı uçak boyunca mükemmel bir şekilde dengelemek için kasıtlı bir düzenleme.

Tabii ki, kalkıştan önce uçağın her santimini inceleyerek bir kez daha kontrol etmeseydi Leo olmazdı.

Yük hesaplamaları, rüzgâr yönüne göre düzeltmeler, kötü hava koşullarına karşı dikkatli kontroller gibi her eylemlerinde titizlikleri göze çarpıyor.

Güneş ufku yararak bizi ışıkla yıkarken, gökyüzü görünürde tek bir bulut ya da kar tanesi olmadan uzanıyor. "Uçmak için mükemmel bir gün." Kody'nin muhteşem yüzünü ellerimin arasında tutuyor, temiz traşlı tenini okşuyorum.

"Wolf burada olsaydı, *ölmek için mükemmel bir gün* derdi."

"Evet. Sonra sigarasından bir nefes çeker, etkili olması için duraklar ve ardından *şunu pipona koy ve iç*" derdi.

o."

Hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Bugün ölmüyoruz." Çenemi kavırıyor, duruşuma uyuyor. "Bunu başaracağız. Başarmak zorundayız." "Sana inanıyorum."

Leo'nun ayak sesleri dikkatimizi kargo kapısının ötesine çekiyor.

Yaklaşmak yerine, bir elinde kürek, adımlarında kararlılıkla tarlada ilerliyor. Pratik bir şekilde

Gözleriyle bir nokta belirliyor, büyük bir kayayı kenara yuvarlıyor ve buzlu, çorak toprağı kazmaya başlıyor. "Şimdi ne yapıyor?" Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Donmuş toprağa çarpan metalin sesi bize doğru yankılanıyor.

Sessizlik içinde, içindekiler çamur ve balçıkla örtülmüş şeffaf bir plastik torbayı ortaya çıkarışını izliyoruz. Telaşsız bir sabırla onu topraktan çıkarıyor, kucağına alıyor ve geri dönüyor.

"Ne oluyor be?" Kody'ye baktım.

Omuz silkiyor ve ön koltuğa geçerek kardeşine yer açıyor.

Leo kargo ambarına tırmanır ve kürekle çantayı sandığa yerleştirir. Kapağı kapatmaya başladığında, içindekiler yürek parçalayıcı bir şekilde netleşir.

Kemikler ve yaban mersini. Buzun içinde donmuş.

İçindekileri yemek masasına döktüğüm geceyi hatırladıkça ürperiyorum. En iyi anım değildi. Hayal bile edilemeyecek sonuçları olan pervasız bir öfke nöbetiydi.

Bakışlarım Kody'nin eline, avucundakiyle aynı olan, üst kısmı yara bere içinde bırakan sivri kırmızı yara izine kayıyor. Akraba cezasının izleri.

"Düşündüm de..." Sesim çatlıyor. "Kurt kemikleri ateş çukuruna geri götürdü."

"Hepsi değil." Önümde çömelen Leo çamurlu ellerini kalçalarına siliyor. "O gece... benim için bir şeyler değişmeye başladı. Hepimiz için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım ettin." Kody yaralı avucunu açıp başparmağıyla iyileşmiş yaraya bastırıyor. "Bana dikiş attığında çizgiler çizildi ve sen inatla bizim tarafımızda durdun."

"O gece kaçabileceğimizi söylemiştin. Sadece uçağı nasıl uçuracağımızı öğrenmemiz gerekiyordu." Leo çenemin altındaki parmak eklemine dokunuyor. "Bu konuda çok kararlıydın, bunu düşünmemi istiyordun. Ben de düşündüm." Sandığa dönüp kapağını kapatıyor. "Wolf onları iade etmeden önce kemiklerin bir kısmını aldım. Onları yakınımnda tuttum." Tarlaya doğru başını sallıyor. "Çünkü hayatımda ilk kez umudum vardı."

"Onları sakladın... annemi..." Kody Leo'ya bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Böylece onu da yanımızda getirebiliriz." "Evet."

Kody'nin annesi. Belki Wolf'un annesi de. Ama Leo'nun değil. Ateş çukurunda değildi. Canlı canlı gömülmüştü.

Bakışları birbirine kenetlendiğinde, aralarındaki bağı, söylenmemiş sözcüklerin esrarengiz alışverişini ruhumun en acıyan köşelerinde hissediyorum. Ama Leo bu ağır havanın sürmesine izin vermiyor.

"Yukarı çıkalım mı?" Kargo kapısını kapatıyor, kilidi kilitliyor ve beklentiyle bize bakıyor. Yolculuğumuz ya da yolculuğun ötesinde hayatta kalmamız için gerekli olan her şey yanımdaki sandığın içinde. Uçuş kılavuzu,

Hayatta kalma malzemeleri, kürkler, dış giysiler, tıbbi malzemeler, ateşli silahlar ve bizi bekleyen her türlü koşul için mühimmat. Ayrıca Sitka'daki günlüğüm ve kişisel belgelerim, DNA örnekleri, ehliyetler, flash bellek, Wolf'un hatıraları ve bir torba kemik var - hikayemizi anlatacak her şey... eğer kendimiz anlatacak kadar hayatta kalamazsak.

Sahip olmadığımız tek şey yiyecek.

Umarım sonunda bizi öldüren şey bu olmaz.

"Kalkış için izin verildi." Koltuğumun kenarlarını kavırıyor ve kusmamaya çalışıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar Leo önümde diz çöküyor, ellerini ellerime dolamış, onları serbest bırakıyor.

Avuç içlerimi göğsüne bastırıyor ve daha da yaklaşıyor, dudakları yavaş ve dikkat dağıtıcı bir öpücükle benimkileri ayırıyor.

Ağzıma doğru mırıldanıyor: "O kar fırtınasıyla yüzleştığımızda ve sen mağarayı aramak istediğinde ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Bana biraz güven." Yüzündeki bir tutam saçı fırçalamak için elimi kaldırıyorum.

Kody'nin aksine sakalını kesmemiş. Kısa ve düzgün kesmiş, bu da karışık, örgülü saçlarıyla çok iyi uyum sağlıyor.

Kuzey Kutbu'ndan bir Viking gibi çıkarken medeni insanların onu nasıl algıladığı umurunda bile değil.

"Sana güveniyorum." Sakalını çekiştiriyorum. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

Muhteşem sertlikteki yüzünde bir diş parlaması. Sonra pilot koltuğuna oturmak için çekilmeden önce bir ayrılık öpücüğüyle içeri dalıyor.

"Her şeyi üç kez kontrol ettim." Gösterge panelindeki düğmelere ve kollara basıyor. "Uçak hazır. Biz hazırız."

Sadece iki kablolu kulaklık olduğu için Leo ve Kody'nin bunları takması mantıklı. Neler olup bittiğini anlamak için gözlerime bağımlı olacağım. Umarım dudak okuyabilirim.

Belki de yapmasam daha iyi olur.

Leo'nun yeni keşfettiği bilgisine ve uçağı yerde kullanma konusundaki güvenine güveniyorum. Ama havada? Daha önce hiç dönüş yapmamış, irtifa ayarlamamış ya da on bin fit yükseklikteki bir dağın tepesinden kaçmamıştı.

Korkunun soğuk hissi omurgamdan aşağı süzülüyor.

Bu onda.

Kody bana bakmak için dönüyor, koyu kahverengi, vahşi ruhlu gözleri alfa yoğunluğuyla dikkatime hükmediyor.

Anlatılmamış acıların, verilen savaşların ve sadece görülmekle kalmayıp hissedilen bir derinlik ve hamlığın dünyasını

barındırıyorlar.

Bana öyle baktığında, susup dinliyorum. Bu, koruma ve şiddetli sadakat vaat eden bir bakış, ancak sadece benim için ayırdığı bir şefkat ipucu var.

"Geride çok şey bırakıyoruz." Başını eğiyor. "Ama her zaman geri dönebiliriz."

"Oh, Tanrım." Yüzümü buruşturuyorum.

"Çok mu erken?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

Bakışlarım kulübeye kayıyor; dokuz ay boyunca hapishanem olan barınağa. Duvarları en kötü anlarımıza, Denver'a karşı hayatta kalma mücadelemize, kurt saldırılarına, hipotermiye, açlığa ve kedere tanıklık etti.

Kody'nin çakıllı sesi beni geri çekiyor. "Biz sadece ölümden kaçmıyoruz. Hayatın peşindeyiz. Bunu unutma."

"Haklısın." Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki duyabildiğine ikna oluyorum.

"Kody." Leo ona bir kulaklık fırlatır. "Gözlerini kapatabilirsin ya da *o boktan* kolu tutabilirsin. Seçim hanımefendinin." "Nerede *o boktan* kol?" Etrafına bakınıyor.

"Bizde yok. Aletini alsan iyi olur... Tabii bulabilirsen."

"O lanet olası bir komedyen," diye mırıldanıyor ve kulaklıkları takıyor.

"Frankie." Leo kayıyor, omzunun üzerinden gözlerini buluyor. "Seni seviyorum." "İndiğimizde ben de söyleyeceğim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Gösterge paneline geri döner. "Beklenen ya da beklenmeyen hiçbir kazalı inişe içelim."

Motor kükrer, hem korkutucu hem de heyecan verici bir sestir bu.

Leo uçağı bildikleri tek evden uzaklaştırmak için iterken, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Güle güle," diye fısıldıyorum ona.

Vızıldayan turboproptan bir şey duymak zor, ama Leo odaklanmış görünüyor, taksiye başladığımızda elleri kontroller üzerinde sabit, kabin uzaklara doğru çekiliyor.

Sığ, hızlı nefesler alıyorum, uçağın hızlanmasıyla birlikte endişem de artıyor. Pistin engebeli arazisi, titreşen metal kafesimizin, denenmemiş bir pilotun komutasındaki vahşi, kırılmamış bir aygır gibi tepinmesine ve tekmelemesine neden oluyor. Her sarsıntı uçağa bir şok dalgası gönderiyor ve beni boğucu bir şekilde kavıyor.

Durmak bilmeyen, bunaltıcı gürültü, korkuları ya da cesaretlendirici sözleri paylaşmayı imkânsız hale getiriyor. Zaten benim dikkatlerini dağıtmama ihtiyaçları yok.

Burada uslu bir kız gibi oturup altımı ıslatmamaya çalışacağım. Önemli bir şey değil.

Dışarıda, Kuzey Kutbu'nun genişliği uzun bir rüya gibi akıp gidiyor ve yerini bir hareket bulanıklığına bırakıyor. Hızın acelesi, sallanan mideme baskı yapıyor ve onu omurgama doğru itiyor.

Kody arkasını dönmeden koltuğunun arkasına uzandı, elini uzattı. Nasırlı parmaklarını sıkarak onu tutuyorum.

Sonra, yükselme anı - ani bir hafiflik, topluca tutulan bir nefes.

Uçak eğiliyor, tırmanış şiddetli sarsıntılarla dolu. Her eğim ve sallantı sanki bir elin bizi tekrar yere indirmeye çalıştığını hissettiriyor. Ama Leo onu sabit tutuyor, bizi gerçeküstü bir ağırlıksızlık getiren yukarı doğru bir açıklıkla daha yükseğe itiyor.

Uçak yalpalıyor, yeryüzüyle bir kez daha flört ediyor, ardından sertçe yukarı çekiyor ve yerçekimine karşı mücadeleyi kazanıyor.

Pencerenin dışındaki dünya, mesanemin gücünü test eden türbülansla işaretlenmiş olarak eğiliyor ve kayıyor. Ama lanet olsun, havalandık.

Uçuyoruz. Gerçekten uçuyoruz.

Kody muzaffer bir çığlık atıyor ve koltuğunda dönüp beni kontrol etmek için elimi bırakıyor.

Gözlerinde bir gülümseme parlıyor ve yanaktan yanağa uzanıyor, kısıtlamalarından tamamen kurtulmuş. Bu bir aşkınlık anıdır.

İrtifa kazandıkça uçak düzleşiyor ve Kuzey Kutbu, kaçışımıza tanıklık eden beyaz kar ve mavi gökyüzünden oluşan geniş bir duvar resmine dönüşüyor.

İlk defa nefes almaya cesaret ediyorum.

Motorun gürültüsünün altında uğıldayan korku hâlâ var, ama bir özgürlük fısıltısıyla renkleniyor.

"Seni seviyorum," diyorum Kody'ye.

Ağzıyla geri veriyor ve Leo'ya dönüp kulaklıktan onunla konuşuyor. Seslerini duyamıyorum. Sadece motorun ve pervanenin kulakları sağır eden gürültüsü bir tanesi hariç tüm düşüncelerimi yutuyor.

Sonunda gidiyoruz.

Leo'nun beklenmedik bir kolaylıkla yol aldığı seyir irtifasına ulaştığımızda, kalbim uçağın her gıcirtısının ve mırıltısının esiri olmaya devam ediyor. Her geçen dakika, yer gittikçe uzaklaştıkça, korkularım kalkışın tehlikelerinden, önümüzde uzanabilecek sayısız felakete doğru kayıyor.

Her devirli uğultu, hafif titreşim ve sallantılı eğim nabzımı tehlike bölgesine sürüklüyor. Ya motor arızalanırsa ya kanadın bir parçası düşerse ya da yakıtımız biterse?

Ve iniş.

Bir uçak pisti bulabilecek miyiz? Yoksa Leo bir tarlaya, bir otoyola ya da bir dağ vadisine mi inmek zorunda kalacak? İçimdeki sinir yumağını bir türlü atamıyorum.

Oturduğum yerden Leo'nun profiline göz atıyor, onun yılmaz odaklanmasında, ellerinin kasıtlı hareketlerinde ve duruşundaki özgüvende rahatlık buluyorum. Korkularım beni histeriye sürüklemeye çalışsa bile, o pilot rolünü sanki bu rolün içinde doğmuş gibi yaşıyor.

O ve Kody kulaklıkları aracılığıyla sürekli iletişim halinde, benim acı verici bir şekilde dışında kaldığım bilgi ve stratejileri paylaşıyorlar. Dudaklarını okumaya, ne söylendiğine dair bir ipucu yakalamaya çalışıyorum ama bu imkansız.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde bakışlarımı pencereye, altımızdaki uçsuz bucaksız boşluğa çeviriyorum.

Otuz dakikalık sabit uçuştan sonra manzara değişmedi, bu da Hoss'un gerçekten ne kadar uzak olduğunun, dünyadan ne kadar uzaklaştığımızın ve kat etmeye çalıştığımız inanılmaz mesafenin altını çiziyor.

Yine de, bir parçam en kötü mücadelelerimizin geride kaldığını ummaya cesaret ediyor.

Uçuşumuzdan bir saat sonra, gökyüzünde, aşağıda sonsuza dek uzanan dünya ile birlikte, arazi yavaş bir dönüşüm geçirmeye başlıyor.

Bembeyaz tepeler yerini yavaş yavaş çözülen toprak parçalarına bırakıyor.

Penceremin ötesinde, yeşilin ipuçları tekdüze beyazı delmeye başlıyor, bitki örtüsünün geçici bir dirilişi. Kuşlar gökyüzünü süslüyor. İlk başta seyrek. Sonra yoğunlaşıyorlar. Kuzey Kutup Dairesi'nin çoraklığını geride bıraktığımızın işaretleri.

Uçak güneye doğru uçup alçaldıkça, manzara nefes kesici bir yeşil mozaîge dönüşür. Kody ve Leo hareketsiz kalır, başları her yöne döner.

Ağaçlar. Binlercesi, sonsuz bir zümrüt dalgası denizinde dalgalanıyor, uçları sabah güneşinin altın ışığıyla tozlanıyordu.

Ara sıra açıklıklarla ve sıvı gümüş damarları gibi parıldayan dolambaçlı nehirlerle noktalanan dağ ormanı, Leo ve

Kody'nin tüm hayatları boyunca bildikleri buz ve karla tam bir tezat oluşturuyor.

Bir film perdesi ve kitaplarının parlak sayfaları dışında hiç ağaç görmediler.

Kody yan cama doğru kayıyor, burnunu neredeyse cama dayıyor, manzarayı içine çekerken nefesi camı buğulandırıyor.

Meraktan irileşmiş gözleri bir noktadan diğerine dalıp gidiyor, her ayrıntıyı yakalamaya çalışıyor.

Leo manzaranın konsantrasyonunu bozmasına izin vermiyor. Ama bakışlarında bir yumuşaklık, ağzının köşesinde bir sırıltı var. Kody Leo'ya doğru eğiliyor, işaret ediyor ve konuşuyor ve Leo başını sallıyor, gülümsemesi daha da parlaklaşıyor.

İçimde dolaylı bir heyecan dalgalanıyor ve sinirlerimin bir kısmını yok ediyor. Onlarla birlikte daha fazlasını deneyimlemek, kaçırdıkları her şeyi onlara göstermek için sabırsızlanıyorum.

Onları izlemek, dünyayı onların gözünden görmek, beni tam olarak adlandıramadığım bir duyguyla dolduruyor.

Bana doğru dönen Kody gözlerini kocaman açıyor ve çenesini düşürerek manzaraya tepkisini sözsüz bir şekilde ifade ediyor. Şakacılığına gülerek dudağımı ısııyorum. Sonra ona bir öpücük konduruyorum, o da ön tarafa geçmeden önce bu öpücüğü yakalıyor.

Pencere kenarındaki koltuğumdan zaman akışkan bir şeye dönüşüyor, altımızdaki kesintisiz ihtişamın genişliği gibi uzuyor ve açılıyor.

Ağaçların canlı gölgelikleri, yollar, binalar veya insan varlığına dair herhangi bir iz tarafından kesintiye uğratılmadan, görünmeyen esintide dalgalanır.

Görünürde başka uçak yok, medeniyetin izleri yok. Buradaki dünya ham ve bozulmamış, izole edilmiş bir sır.

Şimdi sessiz olan Kody ve Leo, küçük uçağımızın gölgesi İç Alaska'nın vahşi, evcilleşmemiş güzelliği üzerinde süzülürken dikkatimi paylaşıyorlar.

Kilometrelerce uzanan insansız arazi, beni bir tefekkür haline sokarak akıp gidiyor. Her şeyin büyüklüğü ve dinginliği, Hoss'un Brooks Sıradağları'nda olduğuna dair inancımı pekiştiriyor.

Eğer bu doğruysa, yakında Fairbanks'e yaklaşıyor olmalıyız.

Leo'nun telsiz cihazının kullanma kılavuzu yok. Görüş hattı menzili olduğunu düşünüyor. Antene ve atmosferik koşullara bağlı olarak, biriyle iletişim kurmadan önce muhtemelen ufukta insan yaşamına dair işaretler görecektir. Ama sürekli frekans bantlarını kontrol ettiğini fark ettim.

Öne uzanıp Kody'nin omzuna dokunuyorum. Bana doğru döndüğünde bileğimi işaret ediyorum. Kaşları kırışıyor ve kulaklığını çıkarıp "Ne?" diye bağıyor.

Sessiz sinema oyununda onun kıcını tekmeleyebilirim. Yani, tabii ki, jestimi anlamıyor. Hiç saat takmadı.

"Zaman?" Kokpiti işaret ederek bağıyorum. "Ne kadar sürecek?"

Gösterge panelindeki saati kontrol ediyor ve iki parmağını havaya kaldırarak bağıyor.

Motorun gürültüsü sesini kesiyor ama cevabımı aldım ve baş parmağımla onu onayladım. İki saattir havadayız.

Öne dönmek yerine bakışları benimle kalıyor, beni içine çekiyor.

Gözlerini dikip bakıyor, zamanın aramızda yanmasına, beni yakmasına izin veriyor. Tüm o görkemli manzarayı seyrediyor

olmalı. Ona bunu kaçırdığını söylemek istiyorum.

Ama o benimle oturmaya devam ediyor, koltuğunda iki büküm, gözleri güneş ışığında kutup karı gibi parlıyor.

O bakışı bilirim. *Çok güzel olduğunu ve dişlerimi sana geçirmek istediğimi* söylüyor.

Ben arkama bakarken kabindeki hava ciğerlerimden hızla boşalıyor.

Artık kaslarını göremiyorum ama sağlıklı olduğunda nasıl hareket ettiklerini biliyorum. Balta sallarken, yaylı tüfekte ateş ederken ve kuzey ışıkları altında tundrada beni takip ederken ne kadar seksi görüldüğünü biliyorum.

Dünyadaki herhangi bir manzaraya bakmaktansa bana bakmayı tercih edeceğini biliyorum. Bu hayranlık ve sevgiyi hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Sahip olduğumuz bu şey onun için olduğu kadar benim için de çok şey ifade ediyor.

Bakışlarımız iç içe geçerken, atmosferde bir değişim hissediyorum. Göz temasımızla ilgisi olmayan bir değişim.

İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğinin kokusunu alıyor. Kody de bunu hissediyor ve kulaklığını tekrar takıp öne doğru dönüyor.

Leo'nun omuzları sertleşir, bu ince bir değişikliktir. Daha önce kontroller üzerinde sabit duran elleri acil ayarlamalar yapıyor, her hareket hassas ama gergin.

Kody'nin gözleri hızla aletler ve pencere arasında gidip geliyor, profilinde bir kırışıklık oluşuyor. Bakışlarını takip ediyorum, onun ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum.

Ne oldu? Sorun ne?

Kokpitte hiçbir şey bip sesi çıkarmıyor ya da yanmıyor ama kafamın içinde sessiz alarmlar çalışıyor.

Kody öne doğru eğilirken sanki görünmez bir güce karşı koyuyormuş gibi sertleşiyor. Profili sessiz bir yoğunlukla sertleşiyor, Leo'nun odaklanmış kararlılığının bir aynası.

Botlarım yere vuruyor, tamamen farkında olduğum gergin bir ritim. Bu gerilim beni öldürüyor.

Leo'nun dışarıya bakışları sıklaşıyor, gözleri kalbimin raydan çıkmasına neden olan bir dikkatle ufku tarıyor. Dudakları nefes alış verişindeki dalgalanmaya uyum sağlayarak ayrılıyor ve bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlıyorum.

Emniyet kemerimi çözüp kokpite tırmanmak üzereydim ki Kody nihayet bana baktı, ön camı işaret ederken teni solgundu.

Oturduğum yerden bir bok göremiyorum.

Sonra görüyorum.

Birkaç dakika önce çok açık olan gökyüzü değişmeye başlar.

Bulutlar toplanıyor. Batıdan, güneyden bir karanlık çöküyor.

Uğursuz bir cephe ufukta yuvarlanıyor, yanıp sönen elektrikle yüklü ve doğal olmayan bir hızla ilerliyor. Bu lanet bir pusu.

Dünya gözlerimizin önünde kararırken kalbim sıkışıyor.

Yola çıktığımızda hava bizden yanaydı, bizi yanlış bir güvenlik duygusuna, belki de sadece bu seferlik şansın bizden

yana olduğuna dair bir inanca sürükledi.

Daha iyi bilmeliydim.

Sanki fırtına pusuya yatmış, biz Hoss'tan yeterince uzaklaşana kadar zamanını bekliyordu, bu uçuş için sakladığımız

yakıtı riske atmadan geri dönemeyecek kadar rotamıza bağlıydı.

Radar, hava tahminleri ya da dış dünyayla iletişim olmadan, açık gökyüzünde risk aldık. Bilemezdik.

Sakin korkma. Bu sadece bir fırtına.

Yıldırım, sis, yoğun kar ve yağmur gibi her türlü hava koşulunda uçtum ve hayatta

kaldım. Deneyimli bir pilotla.

Siktir, inmemiz lazım.

Şimdi.

Kody ve Leo çoktan yola koyulmuş, pencerelerine doğru eğilmiş, gözleri vahşi doğayı tarıyor.

Altımızdaki orman her yönde yemyeşil bir halı oluşturuyor, o kadar sık ki hiçbir toprak parçası görünmüyor. Ağaçların

tepeleri esintiyle hafifçe sallanıyor, yaklaşmakta olan şeyi yalanlayan aldatici bir sakinlik.

İnmek için uygun bir yer bulmak her geçen saniye daha da imkânsız hale geliyor. Sıkışık ladin ağaçları ve engebeli zemin

acil iniş için hiçbir açıklık sunmuyor. Nadir açıklıkların hiçbiri yeterince büyük, yeterince düz ya da engelsiz değil.

İnebilsek bile, sonra ne olacak? Yiyeceğimiz yok ve burası Alaska çalılıkları, yılın bu zamanında hala donma

noktasının altında. Kara bulutlardan oluşan aldatici bir perdenin ardına gizlenmiş olan fırtına, korkunç bir kar ve buz

girdabıyla vuracak. Bu koşullarda nasıl yiyecek avlayacağız?

"Daha hızlı gidebilir miyiz? Fairbanks yakın olmalı!" Bağırışım kulaklıklarından sekiyor, duyulmuyor.

Potansiyel bir iniş noktası sunabilecek çıplak bir yama, bir nehir kıyısı veya hatta bir göl görmeyi umarak geçen

manzarayı izlemeye devam ediyorum. Ama gerçekte sürekli, inatçı bir orman var.

Nefes alışlarım keskinleşiyor. Her acımasız inişte, her beklenmedik düşüşte boğazımda sessiz bir çığlık yükseliyor. Leo bir

açıklık bulmaktan vazgeçiyor ve yolumuzu tersine çevirerek bizi yaklaşan tehditten uzaklaştırmaya çalışıyor.

Kody bana bakmak için dönüyor, yüzünün rengi solmuş. Söze gerek yok. Uçak çoktan titremeye başlamış, ilerleyen

rüzgârın pençesine düşmüştü.

Ona güven vermeye çalışarak başımı salladım.

Ben iyiyim. Biz de iyiyiz.

İnişli çıkışlı ve korkutucu olacak. Muhtemelen kusacağım. Ama bunu atlatacağız.

Leo'ya döndüğünde kolçakları kavırıyorum, tırnaklarımı titreşen metale gömüyorum, sanki bir şekilde kendimi

sabitleyebilirmişim, uçağı kendi irademle sabit tutabilirmişim gibi. Ama gerçek her şiddetli, sarsıcı sarsımda kendini belli

ediyor.

Kontrol bizde değil.

Fırtınanın hızlı saldırısı ve ham gücü havayı besliyor, her geçen dakika daha da büyüyor ve vahşileşiyor. Çok

Çok geçmeden üzerimize çöküyor, küçük uçağımızı kavırıyor ve ileri geri sallıyor.

Her tümsek midemi boğazıma kadar itiyor. Düşüşler en kötüsü, kalbim durduğunda, serbest düşüşte askıya alındığında, uçak kendini yakalamadan önce, sadece başka bir nefessiz alçalmaya atılmak için.

Gösterge paneli yanıp sönen ışıklar ve uyarılarla canlanıyor. Tüm göstergeleri ve kadransları anlamıyorum ama davranışlarındaki aciliyeti fark ediyorum.

Altimetre ibresi panik içindeymiş gibi zıplıyor, hızlı yükseliş ve inişlerimizi yansıtıyor. Diğer ışıklar yanıp sönüyor; tehlike çığlıkları atan kırmızı bir ışık.

Leo onlara bakar ve kontrolleri daha sıkı tutar.

"Bunu yapabilirsin!" Tek taraflı bir konuşma olsa bile benden teşvik yağıyor. "Konuş onunla, Kody!"

Aralarındaki bağ, konuşulmayan dilleri onun odaklanmasını sağlayacak. Dudakları hareket ediyor, iletişim kuruyorlar.

Birlikte çalışıyorlar. Panik yapmıyorlar.

Benim aksime.

Panik kalbimi ateşliyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, en ufak bir sarsıntıya hazır, ama sarsıntı geldiğinde hazır değilim.

Çığlık atıyorum, sesim duygularımdan arınmış.

Pencerenin ötesindeki dünya, rüzgâr ve gri bulutlardan oluşan bir bulanıklık içinde akıp gidiyor. Leo nasıl bir şey görebiliyor?

Yapamaz.

Gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta bir nebze huzur bulmaya çalışıyorum ama uçağın amansız hareketi, fırtınanın çarpıp savurması kaçmama izin vermiyor.

Sonra duydum.

Buzun çelik gövdeye çarpması, bize şiddetli dalgalar halinde çarpıyor.

Gözlerimi ani ve tam bir beyazlığa açıyorum, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki çizgiyi siliyor ve sonu görünmüyor. Kokpit, gösterge panelinde yanıp sönen ışıkların düzensiz dansıyla aydınlanıyor.

Leo sağanak yağmura karşı savaşıyor, ondan kaçma çabası çenesine kazınmış durumda. Ama kışın sonundaki kar fırtınası da karşılık veriyor, kırbaç gibi esen rüzgârları bizi aşağıya doğru mide bulandırıcı bir hızla sürüklüyor.

"Ağaçlara dikkat et!" Onları göremiyorum ama orada olduklarını biliyorum. "Daha yükseğe! Daha yükseğe! Tanrım, lütfen çarpma! Çarpma! Düşme!"

İçimde bir korku patlıyor, bağırışlarım kaosun içinde yuvarlanıyor, sonucu etkileyemiyor.

Bir zil sesi duyulur, havayı delip geçen sert, gıcırtilı bir çığlık, uçağın birçok sisteminde acil bir durum olduğunu işaret eder. Leo, el kitaplarına derinlemesine daldığını ve havacılıkta hızlandırılmış kurs gördüğünü kanıtlayan bir refleksle düğmeleri ve anahtarları ayarlıyor. Korkuyorum. Korkudan öylesine hastayım ki her ürperti sinirlerime kazma gibi saplanıyor.

Ama tüm bunlara rağmen Leo'nun soğukkanlılığı sıkı bir şekilde kontrol altında. Çenesi sıkılı, boynundaki kaslar çaba sarf etmekten gerilmiş. Elleri kontrolleri deneyimli bir pilotun kararlılığıyla kavırıyor.

Korkusunu iyi saklıyor, bizi ondan korumaya çalışıyor ama bakışlarının gösterge paneline kaydığını ve yüzünde kısa süreli şüphe titreşimleri olduğunu görüyorum.

İnene kadar saklamak yerine ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Ya bunu ona bir daha asla söyleyemezsem? Başka bir sarsıntıya karşı hazırlanırken, kuru boğazımı nemlendirmek ve gözyaşlarımı uzak tutmak için tekrar tekrar sertçe yutkunuyorum.

Leo sadece kendi hayatı için değil, hepimizin hayatı için savaşıyor. Eğitim almadan bir uçağı kullanmak, mükemmel koşullarda muazzam bir girişimdir. Ama bu mu?

Bu akıl almaz bir şey.

Kokpitin loş, titrek ışığında, alarmların ve uyarıların kargaşasının ortasında, kararlılığı mükemmel, vahşi profili sakın bir konsantrasyon maskesi.

Koltuğun arkasına saklanmış olan Kody geriye uzanıyor ve eli benimkini buluyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve uçak tekrar alçalıyor. "Düşeceğiz," diye fısıldıyorum, kanım şiddetle pompalanıyor, kalbime hücum ediyor.

Uçaktaki gerginliği, rüzgârın acımasız itiş ve çekişine karşı nasıl savaştığımı hissediyorum. Kabindeki gerginlik, tutulan nefesler ve söylenmeyen dualardan oluşan bir buluta dönüşüyor.

Yeri göremiyorum ama hissediyorum, ağaçlar bizi karşılamak için acele ediyor, dalları altımızı pençeliyor, düşerken hayati parçalarımızı koparıyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, Kody'nin elini sıkıp çığlık atarken dehşet bastırıyor.

Çarpışma.

Metal ses ve öfkeyle patlar, çeliğin bükülmesi, ağaçların parçalanması. Uçak titriyor, parçalanıyor, her sarsıntı bir çekiç darbesi, keskin ve ölümcül.

Kokpit yırtılıp tüm dünyamı beraberinde götürürken, kafama bir şey çarpıyor. Kör edici bir acı.

Ani sessizlik.
Dehşet karanlığa teslim olur.

Alaska tundrasında iki ay boyunca delirmiş kardeşimi, Turbo Kunduz'u, hidroelektrik kulübeyi ya da beni Frankie'ye götürebilecek herhangi bir şeyi aradıktan sonra içim boşaldı.

Şu anda gökyüzünde, bir sonraki şebekenin üzerinde uçuyor olurdum, ancak büyük bir kış fırtınası yoluma çıkıyor. Ölümçül kar fırtınası Fairbanks'in kuzey ve doğusundaki tepelere doğru ilerliyor.

Ben bile bunun içinde uçamam.

Bu yüzden geçene kadar Anchorage'da, otel odamda, lüksle çevrili ve huzursuzluktan tükenmiş bir mahkum olarak kaldım.

Yıpranmış izleri pelüş halıda adımlıyorum, bakışlarım sık sık geniş pencerelere kayıyor. Anchorage şehir merkezinin, Cook Inlet'in ve Chugach Dağları'nın kartpostal manzaraları kar altında kalmış, teselli vermiyor.

Cevapsız sorular ve içimi kemiren korkuyla zihnim allak bullak oluyor.

Denver'in otuz yıl sonra hala nefes aldığının ortaya çıkması başlı başına bir azap. Ama karımın onun sapkın, ahlaksız ellerine düşmüş olma ihtimali? Böylesine kötü bir niyetin merhametine kalmışken çocuğumu doğurmuş olma ihtimali?

Dayanabileceğimden daha fazla.

Saf, felç edici bir dehşetin pençeleriyle içimi kemiriyor. Bu, diğerlerini gölgede bırakan bir ıstırap, öyle içgüdüsel bir korku ki uyanık olduğum her ana nüfuz ediyor ve nadiren uyuma girişimlerimi avlıyor.

Geceler en kötüsüdür. Karanlık korkularımı artırıyor, gölgeleri ruhsuz kardeşimin hayaletine dönüştürüyor. Uyanık yatıyorum, tavana bakıyorum, kalbimin hızla çarpmasına ve vücudumun soğuk terle kayganlaşmasına neden olan kabus senaryolarını hayal ediyorum.

Uyku, eğer beni kabul ederse, Frankie'nin korkusu, acısı ve ona ulaşamadığım bir yerde bana seslenişinin görüntüleriyle parçalanmış ve doludur.

Şafak hiçbir rahatlama getirmez, sadece günün sert ışığını ve onun hala kayıp olduğu bir gerçekliğe dönüşü getirir. Kaybolduğu sabah o testi yaptırdığında bir ya da iki aylık hamileydi.

Dokuz ay önce.

Alaska dışındaki baş müfettişim Wilson, Frankie'nin tarifine uyan hastalar için ülkedeki tüm doğum merkezlerini kontrol etti.

Başka bir çıkmaz sokak.

Sadece onu bulma ve kollarımın güvenliğine geri getirme saplantısıyla hareket eden bir kabuğa dönüştüm.

Yemeğin tadı kaçtı, yemek yemeyi hatırlarsam zorla yediğim bir angarya haline geldi.

Bir zamanlar hırs ve güç alanım olan iş artık uzak, anlamsız bir uğraş. Masam el değmemiş görevlerle, cevaplanmamış e-postalarla, geri dönmemiş telefonlarla dolu.

Önemli değil. Kardeşimin işlediği suçların haberleri her yere yayıldı ve adımları pisliğe bulaştırdı.

Hepsini kapattım.

Dünyam tek bir amaca daraldı ve her dakikam bu arayışla geçiyor.

Haritaları inceliyorum, ızgaraların üzerini çiziyorum, ipuçlarını takip ediyorum, kaynakları sorguluyorum, beni Frankie'ye bir adım daha yaklaştıracak her şeyi yapıyorum.

Tüm içgüdülerimiz Denver'in onun kayboluşundaki kilit nokta olduğunu söylüyor. Belki

Kaya'nın da. Ama kanıtım yok.

Alvis Duncan için açtığı banka hesabının izi sürülemez. Tıpkı babamın offshore hesapları gibi. O

lanet kulübenin yeri gibi sağlam kanıtlar olmadan elim kolum bağlı.

Kuzey Kutup Dairesi'nde kış acımasızdır. Arama ekiplerimin pilotlarının riskin çok büyük, havanın çok tahmin edilemez olduğunu iddia ederek uçmadıkları günlerde, kendi uçağıma dönüp tek başıma uçuyor, doğa koşullarıyla mücadele ediyor ve operasyonu sürdürüyorum.

Alvis Duncan'dan öğrendiklerimizi kullanarak araştırmayı Whittier ve North Slope Borough arasındaki bölgeye daralttık.

Bu iki yüz bin mil karelik vahşi, yayılan bir alan demek.

Kaliforniya eyaletinin tamamından daha büyük bir alanda bir iğne arıyoruz. Sürekli şiddetlenen fırtınalar bu çabayı çileden çıkaracak kadar zorlaştırıyor.

Bugünkü gibi.

Arama ekiplerinin aşılmaz riskler içeren bir kar fırtınası gördüğü yerde, ben bir günün daha akıp gittiğini görüyorum, Frankie'siz bir gün daha. Beklemek bir seçenek değil.

Yine de buradayım, tam olarak bunu yapıyorum, çünkü en deneyimli pilotlar bile bu fırtınada uçamaz.

Haritalarıma geri dönüyorum, işaretlenmiş sayfalar masanın üzerine yayılmış. Gözlerim yorgunluktan ağrıyor, vücudum sürekli stresten geriliyor, kararlılık ve umutsuzluk arasında ince bir çizgide hareket ediyorum.

"Neredesin benim güzel kızım?"

Araziyi her tarayışında, işaretlediğim her karede, onu bulmaya, hayatımı mahveden gizemi çözmeye bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum.

O dışarıda bir yerde ve onu bulmak için cenneti ve cehennemi hareket ettireceğim.

Kapının aniden çalınması düşüncelerimin monoton gürültüsünü bozuyor.

Sirena'yı diğer tarafta buluyorum, onun ortaya çıkışı kendimi kapattığım yalnızlığı nadiren kesintiye uğrattıyor.

Koridorda duruyor, telefonunu sıkıca tutuyor ve sırtı bir tahta gibi sert. Gözlerindeki her zamanki pırıltı, kurnazca bir flörtün ipuçlarını veren pırıltı kaybolmuş.

"Monty." Sesi hafifçe titrer. "Az önce bir uçak kazası haberi aldım. Fairbanks'in dışında küçük bir turboprop."

Kar fırtınasının nefesinden daha soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor ve midemi sertleştiriyor. O devam etmeden önce bile bu haberin beni inciteceğini biliyorum.

İçeri itiyor, kapıyı kapatıyor ve dönüyor.

"Bu bir Turbo Beaver." Çenesini kaldırdı, dikkatli bakışlarını benimkilere dikti. "Üç yolcu var. Şu anda Anchorage'daki bir hastaneye naklediliyorlar. Kimse hayatta kalıp kalmadıklarını ya da kim olduklarını doğrulamıyor."

Sözleri havayı pıhtılaştırıyor, yanıt vermemi gerektiren bir yerçekimiyle yoğun. Ama hareket edemiyorum. Konuşamıyorum.

Şok ve şaşkınlık içinde, Denver'ın o uçakta olma ihtimaliyle zihnim boğuşurken hareketsiz bir heykele dönüştüm.

Ve diğer iki yolcu... Onlar benim olabilir.

Karım ve çocuğum.

Nefes almak için mücadele ediyorum, her nefes alışım boğucu dehşete karşı bir savaş.

"Tüm yetişkinler mi?" Sesim kırılıyor, kulağıma yabancı geliyor. "Aralarında bir bebek var mı?"

"Bilmiyorum." Yüz ifadesi yumuşar. "Bu soruları ve daha fazlasını sordum. Cevapları aldığım anda, ben-" "Yakalayın onları!" Parmağıma ona doğru uzattım, nabızı hızla atıyordu. "Arama yapın. Bilgi talep et. Öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin." Benim

ses şiddeti patlıyor. "Kimliklerine dün ihtiyacım var!"

Özel dedektif olarak yıllar içinde bir bağlantılar ve kaynaklar ağı geliştirmiştir. Polis memurları, hastane personeli, havacılık yetkilileri, onun azmine saygı duyan ve sağduyusuna güvenen insanlar. Belki de hassas bilgileri onlardan baştan çıkararak alıyor. Umurumda değil.

Sadece cevaplara ihtiyacım var.

Eğer Denver o uçaktaysa, eğer kader onun yolunu buraya yönlendirdiyse, umarım -karanlık, suçluluk dolu ruhumun derinliklerinde- hayatta kalmıştır. Kurtuluş için değil, kefaret için değil, intikam için.

Onunla yüzleşmek, ölümünün hakemi olmak düşüncesi içimde kana susamış bir açlığı ateşliyor. Onun soğuk, ahlaksız gözlerine bakmak ve onu kendim öldürmek istiyorum. Yavaşıca. Acı çektirerek. Kalıcı olarak.

Ama öfke ve intikamın altında korkunç bir korku yatıyor. Eğer Frankie de o uçakta onunla birlikteyse, en kötü korkularım gerçekleşmiş olacaktı.

Eğer kız dokuz aydır adamın elindeyse, bu hasar kar fırtınasında düşen bir uçaktaki yaralanmadan daha büyük olacaktır. Tabii hayatta kaldıysa.

"İlgileniyorum." Sirena başını sallar, yüz ifadesi ciddidir. "Yani, zaten telefon ettim. Ama tekrar arayacağım. Bir şeyler öğrenir öğrenmez hastaneye gidebiliriz."

Sikerim öyle işi. O daha son sözünü bitirmeden ceketimi alıp anahtarlarımı elime alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kocaman gözlerle beni izliyor. "Monty, yapamazsın. Dışarıdaki yolları gördün mü? Ve hastanenin hasta bilgilerini paylaşma konusunda katı politikaları var."

"Karım ve çocuğum ellerindeyse, bana istediğim her şeyi söylerler."

Dışarıdaki kar fırtınası, tehlikeli yollar, neye doğru yürüdüğümün belirsizliği; bunların hiçbirinin önemi yok. Zihnim lazerle hastaneye, kazadan kurtulanlara ve karımı dokuz ay sonra ilk kez görme şansına odaklanmış durumda.

Kapıya doğru yürürken, telefonun keskin sesi süitin ağır havasını kesiyor. Sirena artık benim dünyama uymayan bir sakinlikle cevap veriyor.

Onu izliyorum, varlığımın her zerresi gergin, profesyonel tavrındaki ince değişimlerden ortaya çıkan konuşmayı okumaya çalışıyorum. Yolcular arasında bir bebek olup olmadığını sorduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Dinledikçe soğukkanlılığı bozulmaya başlıyor, duyduğu her kelimeyle yüzü soluyor.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi üzücü sessizlikte bir ses tonu gibi. Sonra başını sallar. "Teşekkür ederim." Telefonu kapatıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Kurbanlardan biri kadın." Tereddütle yaklaşıyor. "Kızıl saçlı küçük bir kadın." Ben tek bir kelimeye takılıp kalırken oda eğiliyor, ayaklarımın altından kayıyor. "Kurbanlar..."

"Yolcu." Kolumu tutarak ileri atıldı. "Kurban değil. Bilmiyorum-" "Bağlantınız *kurban* mı dedi?"

"Sanırım öyle, ama bu bir şey ifade etmiyor. Hemen sonuca varmayın. Kadının durumu hakkında hiçbir bilgim yok. O olup olmadığını bile bilmiyoruz. Diğer iki yolcuyla birlikte hastaneye yeni geldi."

Kalbim sıkışıyor, umut ve korku arasında sıkışıp kalıyorum. "Diğer yolcular kim?"

"Yetişkinler. İki de erkek. Tek bildiğim bu."

Bu o olamaz. Evren bu kadar acımasız olamaz.

Ama öyle olduğunu biliyorum.

Fairbanks'in dışında Turbo Beaver'da kızıl saçlı küçük bir kadın.

Karım da o kazadaydı.

Beni koridora iten aciliyet artık bir cevap ihtiyacı değil. Bu zamana karşı bir yarış, onun yokluğuyla kararan bir dünyanın akıl almaz ihtimaline karşı.

Asansöre doğru ilerlerken, aklımdan çıkmayan görüntüler zihnimi ele geçiriyor. Frankie, bir uçağın enkazında buruşmuş ve cansız yatıyor. Parlak kızıl saçları soğuk, bükülmüş metalin üzerine yayılmış. Yüzü dingin ama onu tanımlayan hayat ve vahşetten yoksun.

Hayır, o gitmiş olamaz. Bu düşünce, damarlarımda dolaşan her umut kırıntısına, hayatıma girdiği andan beri varlığımın temel taşı olan sevgiye karşı bir anathema.

O yaşıyor. Yaşamak zorunda. Onun nefes almadığı, gülümsemediği, yanımda var olmadığı düşüncesi içimdeki temel bir şeyi paramparça ediyor. Ona olan sevgim titremeyi ve ölmeyi reddediyor. Bu sevgi beni mantığın ötesinde, kanıtların ötesinde, onun hala nefes aldığına ikna ediyor.

O yaşıyor çünkü ruhum başka bir gerçekliği kabul etmeyi reddediyor. Bu inanca, hayatımda başka hiçbir şeye sarılmadığım gibi sarılıyorum.

Hayat.

Lanet olası aklımı kaybetmemi engelleyen inkar, aynı zamanda beni kar fırtınasında ileriye doğru iten yakıttır. Hastanede bekleyen gerçeğe doğru.

O yaşıyor. Onun yanımda olmadığı hiçbir sonucu kabul etmeyeceğim.

Bir bulanıklık içinde yüzüyorum, bedenim olmadan yüzüyorum, bağısız ve yönsüz.

Panik, duygu ve ses denizinde yükselen bir durgunluk olarak kenarlarda kabarcıklar oluşturuyor. Bip sesleri, kumaş hışırtıları, uzaktan gelen ses mırıltıları... Her şey fokurduyor, her düşünce parçalanıyor.

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Zihnim tanıdık bir şeylere tutunmak için mücadele ediyor.

Neredeyim ben?

Kısa, yüksek bir ton sisi delip geçiyor, elektronik bir gürültü, makine vızıltıları ve uğultuları eşlik ediyor.

Kurşun gibi ağır göz kapaklarım önce direniyor, sonra yumuşuyor, steril beyaz ve sert floresan ışıklarıyla çalkalanan bir dünyaya açılıyor. Ve delici mavi gözlere.

Kurt'un gözleri.

Birkaç santim ötede duruyorlar, yürek parçalayıcı derecede tanıdık ve samimi, çok güzeller.

Nefes nefese kalıyorum, göz kırpyorum, kafam karışıyor ve bunalıyorum. Yüzüne dokunmaya çalışırken kolum tüplere bağlı olarak beceriksizce kalkıyor.

Hayır.

Wolfun yüzü değil.

Bu gözler daha yaşlı, daha keskin, olgunluktan kırışmış, endişeyle gölgelenmiş ve yoğun bir şekilde parlıyor. Tanınmayı sağlayan da bu parıltı.

"Monty?" Bu isim dilime yabancı geliyor, elimden alınan bir hayatın hatırası. Onu son gördüğümde kavga ediyorduk.

Hayır...bekle. Onu son gördüğümde video ekranında başka bir kadının içine giren bir adamdı.

O ihanetin acısı, o korkunç acı, bedenimde alevlenen fiziksel ıstırapla savaşıyor intikam duygusuyla geri geliyor.

"Frankie. Tanrıya şükür." Başını benimkine doğru eğdi ve dudaklarıma doğru iç geçirdi. "Artık güvendesin."

Etrafımda makineler vızıldıyor, her bip sesi ve alarmin amacı eğitilmiş kulağım için açık.

Hastanedeyim.

Bir kaza geçirdim.

Bir uçak kazası.

Leo ve Kody.

Panik beni ele geçiriyor, nefesim hızlanıyor, kalp monitörü çılgınca bip sesleri çıkarıyor. "Neredeler?" Otumaya çalışıyorum, etrafımı çılgınca tararken onu geri çekilmeye zorluyorum. Kafa karışıklığının çatlaklarından aşinalık sızıyor.

Duvarların kusursuz, sessiz rengi, odanın düzeni, tıbbi ekipmanların yerleşimi, kapının, banyonun ve uzaktaki dağlarla çerçevelenmiş şehir manzarasını gören pencerenin yerleşimi; hepsi yerli yerine oturuyor.

İhtisas programımı burada yaptım, yıllarımı burada eğitim alarak, öğrenerek ve büyüyerek geçirdim. Burası beni bir hemşire olarak şekillendiren hastane.

Anchorage'dayım.

Leo ve Kody burada değil.

Kazanın görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor, canlı ve iç parçalayıcı. Çığlıklar, kırılmalar, kokpitin parçalanması. Her biri

Hafıza bir bıçaktır, beni keser ve yanaklarımdan aşağı çığ dehşet saçar.
Soğuk terler dökülüyor tenimden. Buz gibi bir korku iliklerime kadar işliyor. Bu hayatta kalma mücadelesinde yalnız olamam. Yalnız kalamam.
"Lütfen ağlama. Her şey yoluna girecek." Yanaklarımdaki gözyaşlarını usulca öpüyor. "Seni arıyordum... çok uzun zamandır." Sesi ender rastlanan bir duyguyla çatlıyor. "Seni kaybettiğimi sandım."
Zalim yüzündeki o paramparça, korunaksız ifade çok tuhaf. İçimde çelişkili duygulardan oluşan bir girdabı harekete geçiriyor.
İhanet ve aşk, acı ve nostalji, birbirlerinden ayırt edilemeyecek şekilde birlikte dönüyorlar.
"Leo ve Kody," diye soluk soluğa söylendim, onlar için duyduğum endişe her şeyin önüne geçmişti. "Onlar benimleydi. Onlar...?" Çenesinde bir kas seğiriyor ve eli benimkini buluyor, hem tanıdık hem de yabancı bir dokunuş. "Dışarıda kaza yaptın
Fairbanks, yoğun bir av kulübesinden çok uzakta değil. Konuklar uçağın düştüğünü görmüşler ve tesiste bir helikopter varmış. Sizi ve diğer iki yolcuyu rekor bir sürede Anchorage'a ulaştırmayı başardılar. Diğerleri bilinçsiz ama hayattalar." Kapiya doğru başını sallıyor. "Koridorun hemen sonunda."
Rahatladım.
Yaşıyorlar.
Hayatta kaldık.
Başardık amına koyayım.
Gerçekten kaçtık.
"Aramaktan hiç vazgeçmedim, Frankie. Bir an bile." Gözleri benimkileri arıyor, affedilmeyi, anlaşılmayı, yeniden keşfetmekle ilgilenmediğim bir geçmişe köprü kurmayı istiyor. "Çok fazla hata yaptım ama seni bulmak, güvende olduğundan emin olmak tek odak noktam oldu."
Çenesini çalıştırırken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Sormak istediği sorular, bilmediği ya da anlamadığı şeyler var. Düşük yapmam, kardeşi, yol arkadaşlarım, geçen dokuz ay... Açması gereken çok şey var.
Şu anda önemli olan tek şey Leo ve Kody'nin burada, yeni bir dünyada yalnız olmaları ve uyandıklarında yanlarında olmam gerekiyor.
"Bilinçleri yerinde değil mi? Hayati tehlikeleri var mı?" Battaniyeleri itip yataktan kaymaya çalışırken başım zonklıyor. "Onlara ulaşmam gerek."
Oda dönüyor ve ben destek için yatağın korkuluğunu tutuyorum.
"Hiçbir yere gitmiyorsun." Çıplak bacaklarımı kaldırıyor, tekrar içeri sokuyor ve gözlerini başıma dikeyiyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"
Uzanıp kafatasımın tamamını kaplayan bandajı yokluyorum. "Ne zamandır buradayım?"
"Birkaç saat. Başından yaralanmışsın. Beyin sarsıntısı." Adem elması sallanıyor. "Kırık koltuğunuz, uçan enkaz ve uçağın iç kısmına çarpma nedeniyle vücudunuzun her yerinde yırtıklar ve çürükler var."
"Peki ya Leo ve Kody?"
Gözlerinde sabırsızlık, öfke ve başka bir şey parlıyor. "Hastanenin hasta bilgilerini aile üyesi olmayanlara vermediğini herkesten iyi biliyorsunuz."
Monty onların ailesi.
Belki de bilmiyordur.
Ya da belki hâlâ sır saklıyordur, başka biriymiş gibi davranıyordur.
Bana kardeşleri olduğunu hiç söylemedi. Tecavüzcü, adam kaçıran, pedofil bir kardeşi olduğu konusunda beni hiç *uyarmadı*.
Neden bana Leo ve Kody'nin kim olduğunu ya da neden onlarla birlikte olduğumu sormadı? Sanki kasıtlı olarak konudan kaçıyor gibi. Bu adamı tanıyor muyum ki?
Evlî ya da değil, aynı soyadını taşıyan iki yabancıyız ve bu isim gerçek bile değil.
Beni aradığını söyledi. Bu kaçırıldığımı bildiği anlamına mı geliyor?
Bir şeyler biliyor.
Denver'ın şeytani pazarlıklarına dahil olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Tanrım, bunu anlayamıyorum. Ama bu durumdan haberdar olmuş olabilir ve bu da şu anda aklımın alamayacağı kadar berbat bir durum.
Ona güvenmiyorum.
Ama bildiğim bir şey var. Monty bir şey isterse, onu alır.
"Bana diyorsun ki..." Gözlerimi kısıyorum. "Küçük bir mahremiyet yasasının seni bilgi edinmekten alıkoymasına izin mi veriyorsun? Benim tanıdığım Monty, karısının kiminle seyahat ettiğini öğrenene kadar buradaki herkese baskı yapar ve onları sıkıştırırdı."
Yatağımın kenarına eğilip beni inceliyor. "Hemşirelerin onlar hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Yaralanmışlar ama hayati tehlikeleri yok."

"Omurga yaralanmaları mı?"

"Ciddi bir şey yok. Tek bildiğim bu. Sen bana söyleyene kadar isimlerini bile bilmiyordum." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, bu teyidin tadını çıkarıyorum.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye tekrar sorarak bakışlarımı tekrar ona çevirmemi sağladı.

"Çok şey oldu ve ben her saniyesini hatırlıyorum."

Dokuz ay önce olduğum kişi değilim ve değişen tek kişi de ben değilim.

Önümde oturan adam şaşırtıcı derecede farklı görünüyor. O hatırladığım Monty ama daha yaşlı, daha üzgün ve acımasızca yıpranmış. Bitkin görünüyor.

Bir zamanlar yontulmuş, düzgün traşlı ve seçkin olan yüzü, şimdi dağınık kirli sakalların ve uykusuz gecelerin gölgesini taşıyor. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha derin, daha belirgin, sanki bensiz geçen her gün yaşına bir kat daha eklenmiş gibi.

Bu gözler hala sert ve kesici, ama şimdi ona bakmak acı verecek kadar derin bir keder ve pişmanlık taşıyor. Bu gözler, karısını bir daha asla görememe ihtimaliyle yüz yüze gelmiş bir adamın gözleri.

Benim kadar tehlikeli derecede olmasa da kilo vermiş, ama takım elbisesi omuzlarından sarkıyor, büyük ve buruşuk, sanki günlerdir üzerindeymiş, hatta belki de içinde uyuyormuş gibi.

Alaska'daki her kadınla yatmış bir adam gibi görünmüyor. O kırık görünüyor.

Seni arıyordum... çok uzun zamandır.

O kadar çok sorum var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Kötüleşmesine rağmen, duruşunda bir esneklik var, küresel danışmanlık şirketini bu kadar başarılı kılan aynı odaklanmış, sarsılmaz kararlılık. Fiziksel ve zihinsel sağlığı ne pahasına olursa olsun pes eden bir adam değil.

Uzun zamandır kendini acımasızca cezalandırıyor ve bunu bitkin görünümünde bu kadar net görmek rahatsız edici.

Ona karşı derin bir öfke besliyorum, ama çektiği acılar için bir suçluluk duygusu, evlendiğim adama karşı bir sevgi kabarması hissediyorum, belli ki beni aramaktan hiç vazgeçmemiş bir adam.

Onun söz konusu olduğu her zaman zayıf oldum. Ama şimdi öyle olmayı göze alamam.

"Beni affedebilir misin?" Ellerini başımın iki yanında birleştiriyor ve bakışlarıyla beni hapsediyor.

"Günahların neler Montgomery Strakh?"

Dudaklarımdaki gerçek ismine tepki vermiyor. Gözünü kırpmıyor ya da nefes almıyor. Sonra yavaşça, şaşırtıcı bir şekilde, boğazından bir ses yükseliyor.

Derin, gırtlaktan gelen bir acı sesi.

Dudaklarını sıkıca bastırarak hıçkırığını boğuyor, yutkunuyor ve gözlerinde sarsıcı bir ıstırap ve öfke bulutuyla bana bakıyor.

Titriyorum. "Leo ve Kody'nin kim olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor, elleri yastığımı yumrukluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Denver onları çocukken aldı. Bunca yıl onları esir tuttu." Sesimi alçaltıyorum, aramızdaki gerilim duvarına karşı yumuşak bir mırıltı. "Beni de aldı."

Onları, vahşi koruyucularımı düşününce kalbim sıkışıyor. Uyandılar mı? Beni mi arıyorlar? Bana ihtiyaçları var mı? Ne kadar kötü yaralanmışlar?

Kalp monitörü hızlanıyor, çılgınca bir tempoyla korku sarmalıma işaret ediyor. "Çok özür dilerim." Gözlerini hızla kırptırıyor, düşünülemez olanı savuşturmaya çalışıyor. Ama gözlerinden okunuyor.

Bir ıslaklık parıltısı.

Uyuşukluk içime yayılıyor, Monty'nin savunmasızlığı dışında her şeye karşı duyularımı köreltiliyor.

Onu hiç ağlarken görmemiştim.

Hiç ses çıkarmıyor. Saklamaya çalışmıyor. Yüzü, sanki çekime karşı koyamıyormuş gibi benimkine doğru eğiliyor.

Ona hâlâ güvenmiyorum ama parmakları saçlarımda dolanırken ve alnımız birleşirken kıpırdamadan duruyorum ve ona bu anı yaşıyorum. İçinden bir ürperti geçiyor.

"Nefes al." Onun kılı, taş gibi sert çenesine dokunuyorum. "Benimle birlikte. İçeri, dışarı, içeri, dışarı."

Ağzıma nane kokulu bir nefes veriyor ve beni karanlık, zengin, tanıdık kokusuyla boğuyor.

Bir sonraki nefesini çekerken koridordan bir ses telaşı geliyor.

Sonra, şiddetli bir hareket bulanıklığı içinde, biri onu yataktan çekip odanın diğer ucuna fırlatırken gitmiştir.

Vahşi, çıplak göğüslü bir adam Monty'ye bir hayvan gibi saldırıp ilkel bir vahşilikle yumruklar yağdırırken kalbim duruyor. Sağlık personeli ve güvenlik olay yerine gelip görüş alanımı kapatınca oda kaosa sürükleniyor. Çaresizlik beni yukarı doğru itiyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ancak battaniyeme dolanmış serum hattı tarafından tuzağa düşürülüyorum. Tekrar deniyorum ve bir bulantı dalgası beni yandan vurarak görüşümü engelliyor.

Siktir!

Bir hemşire hemen yanıma gelip beni aşağı indiriyor.

"Oldukça büyük bir kargaşa yaratıyorsunuz." Beni bağlayan boruların düğümünü nazikçe çözüyor. "Dışarıda onca muhabir ve her yerde polis varken..."

Onu duymazdan geliyorum, kargaşanın ortasında öfkeli adamı izlemeye çalışıyorum. "Leo!" Bağırışlar ve ayakkabı sesleri arasında çığlık atıyorum.

O olmak zorunda. Başka kimse o ham, evcilleşmemiş öfkeyi temsil edemez.

Cesetlerin arasından onu görebiliyorum ama birkaç saat önce gördüğüm adam olarak değil.

Tepeden tırnağa bandajlarla sarılmış, beyaz bantlara ve öfkeye sarılmış, artık Monty'ye saldırmayan ama yaklaşan herkese saldıran, hırçın bir yaratık.

"Onu rahat bırakın." Hemşirenin etrafından dolanıyorum. "Onu böyle köşeye sıkıştırma."

Tanrım, onun için, onu uçuruma sürükleyen yanlış anlama ve korku için acı

çekiyorum. "Frankie, lütfen uzan." Hemşire beni yastıkların üzerine yatırıyor.

"Anlamıyorsunuz. İnsanların arasında hiç bulunmadı. Onunla konuşmama izin ver." Monty nerede? Onu arbedede göremiyorum.

Güvenlik görevlileri ve üniformalı polisler Leo'nun etrafında bir barikat oluşturmuş, bağırışlarımı duymazdan gelerek ona yaklaştıkça yaklaşıyorlar. Kalbimi dörtlüye koşturan bir figürün önderliğinde daha fazla insan odaya doluyor.

Gömleksiz ve bandajlarla kaplı bir halde başını bana doğru çeviriyor. Yüzü tanınmayacak kadar şişmiş, ama o siyah ayı gözlerini, çok ince vücudundaki çıkıntılı kemikleri ve sırtındaki her yarayı biliyorum.

Beni görür görmez topallayarak ilerliyor, kargaşayı atlatıyor ve yaralarım var mı diye beni baştan aşağı tarıyor. Başımı sallıyorum, o bana ulaşmadan önce kalabalığı işaret ediyorum.

Bakışları az önce başka bir muhafızı yere seren Leo'ya, sonra tekrar bana kayıyor.

"Ona yardım et." Tekrar işaret ediyorum. "Onunla konuş."

Tereddüt ediyor, aramızdaki mesafeyi kaldırmakla kardeşiyle ilgilenmek arasında kalıyor. "Lütfen." Çılgınlığa endişeli bir bakış yöneltiyorum.

Bana bir kez daha bakıyor ve arkasını dönmeden önce öfkeyle dişlerini gösteriyor. O sıkıştıkça Monty ite kaka dışarı çıkıyor.

Üç adımda bana ulaşıyor, yüzünde Leo'nun yumruklarının izleri var. Birden fazla yaradan kan akıyor ve gözlerinden biri şişmeye başlamış bile.

"Özür dilerim. Leo... Sonra açıklarım." Kolunu tuttum. "Lütfen, herkesin gitmesini sağlamalısın. Kody Leo'yla başa çıkabilir. Onu sakinleştirebilir."

Yalvarışım aramızda çalkalanıyor, bunu benim için yaparsa cevapların vaadiyle kalınlaşıyor.

Şüphecilik yüz ifadesini karartıyor, şüphe kandan bile belli oluyor. Ama açıklamaya aç, tıpkı benim gibi.

am.

Kaşlarını çatarak kargaşaya doğru döner.

Etkisi inkar edilemez, otoritesi nüfuz, para ve katıksız irade gücüne dayanıyor. Parmaklarını koyduğu an dudaklarının arasından keskin bir ıslık sesi çıkarır ve oda değişir.

"Dışarı çıkın." Sesi gürleyerek bütün kafaları ona doğru çevirdi. "Suçlamada bulunmayacağım. Kimse tehlikede değil.

Herkes, şimdi ayrılın."

Muhafızlar tereddüt

eder.

"Şimdi dedim!" Kükrüyor.

Zıplarlar. Bazıları bakışlarını değiştiriyor. Ama sonunda razı oluyorlar, isteksizce geri çekiliyorlar. Bakım personeline karşı ses tonu tartışmaya izin vermiyor. "Bize bir dakika izin verin."

Oda boşalırken, onun bakışlarını yakaladım.

"Teşekkür ederim." Bir kutu mendile uzanarak onu uzatıyorum.

"Konuşacak çok şey var Frankie." Birkaç mendil alıp gözlerindeki kanı temizliyor.

"Biliyorum."

"Sadece özel olarak." Eğiliyor, sesi alçak. "Gazeteciler her yerde. Yeniden ortaya çıkman ulusal haber oldu. Bu hastanedeki herkes hikâyeni en yüksek teklifi verene satabilir. Eğer çarpıtılmasını ve halka duyurulmasını istemiyorsan, hemşireler de dahil olmak üzere insanlar etraftayken hiçbir şey söyleme. Anladın mı?"

Ulusal haber mi? Neden mi? Amerika'nın en sevdiği milyarder playboy Monty Novak'la evlendiğim için mi? Midem bulanıyor. "Anladım."

Hoss'tan ayrılmadan önce Leo ve Kody'ye çenelerini kapalı tutmalarını ve avukatımız gelene kadar kendileri ya da başka bir şeyle ilgili sorulara cevap vermemelerini tavsiye ettim. Nereye varacağımızı ya da olayın nasıl gelişeceğini bilmediklerinden, durumu birlikte değerlendirene kadar beklemeyi kabul ettiler.

Kapı son hemşirenin arkasından kapanıyor ve bizi yüklü bir sessizliğe hapsediyor.

Odanın diğer ucunda Kody, Leo'yu kırlmaz bir şekilde kucaklıyor ve kulağına fısıldıyor.

Kazadan bu yana birbirlerini ilk kez görüyor olmalılar. Bu mesafeden bile, yeniden bir araya gelmelerinin ve hayatta kalmalarının karmaşık duygularının etraflarındaki havada dolaştığını hissediyorum.

Yaraları mucizevi bir şekilde yüzeysel görünüyor, böylesine şiddetli bir kazanın ardından küçük bir merhamet. Tam olarak neyle uğraştıklarını anlamak için çizelgelerini görmeye can atıyorum. Ama ilk bakışta kafalarında, yüzlerinde ve boyunlarında ağır kesikler varmış gibi görünüyor. Muhtemelen cam kırıkları ve ağaçlar yüzünden.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, yaşadığımız şeyin gerçekliği beni bir kez daha ürpertiyor.

Kody'nin topallaması bir kırık ya da burkulmaya işaret ediyor. İkisi de bu sabah giydikleri pantolonları giyiyorlar. Beni bulmak için odalarından çıkarken onları aldıklarını hayal ediyorum.

Leo'nun sakalı bandajların altında kaybolmuş gibi görünüyor. Kafası da sarılmış. Saçları kesilmişse kalbim kırılır.

İkisi de yataklarında olmalıydı ama beni buldukları için çok minnettarım. Ayrılamayız, özellikle de onlar yeni hayatlarına alışırken.

Birbirlerinden ayrılıp bana doğru gelirlerken, Kody'nin bakışları Monty'ye takılıyor ve Monty gözlerinde parlayan bir tanıma ya da belki de şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyor.

İkisi de beni huzursuz eden bir yoğunlukla Monty'ye odaklanırken Leo'nun ifadesi kardeşininkini yansıtıyor.

"Ne?" Gerildim.

"Kurt." Kody göğüs kemiğindeki bandajı ovuşturuyor. "Wolf'a

benziyor." Göğsümün etrafında bir mengene sıkılıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Monty sertleşir. "Ne dedin sen?"

"Bu ismi biliyor musun?" Ben

soruyorum.

"O..." Monty doğrulur, gömleğinin manşetlerini çekistirir. "Çocukken bu benim lakabımdı."

Düşüncelerim dağılıyor ve Leo ve Kody ile bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Wolfson.

Wolfun

oğlu.

"Gretchen Stolz'u tanıyor musun?" Boğuk bir sesle söylemeyi başardım.

Monty'nin tepkisi anında oldu, yüzünün rengi soldu. "Bu ismi nereden biliyorsun?" Oh,

Tanrım. Wolfun annesini tanıyor.

Bunu daha önce nasıl göremedim? Belki de benzerlikler olmadığı içindir. Yani, aynı göz rengi, evet. Ama Wolf'un saçları dağınıktı ve benim tanıdığım Monty'ye hiç benzemeyen zayıf bir yüzü çerçevesliyordu.

Ancak Şimdi bana bakan Monty... Bu benzerlik yeni.

Monty değişti. O kadar çok kilo vermiştir ki yüzü incelmiş ve tüm vücudu daralmış, görünüşü Wolf'a benzemeye başlamıştır.

Artık cilalı ve sert görünmüyor. Daha önce olmayan, hırpalanmış, bitkin, emo bir havası var. Çenesi dağınık. Gözleri perili, işkence ve gölgelerle karanlık. Çok zgn görünüyor. Çok kırık.

Wolf gibi.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, bu ima Gretchen'ın bıçağı gibi içimi parçalıyor. Monty Wolf'un babası mı?

ocuk istemedi. Çocuğumuzu istemedi. Ama o tecavüzcü kaltak Gretchen'dan bir çocuğu mu vardı? Sorular üstüme üstüme geliyor, her biri bir öncekinden daha acı verici.

"Helena Weiss?" Leo annesinin adını mırıldanıyor. "Onu tanıyor musun?" "Hayır." Monty'nin kanayan yüzünde kırıkklıklar belirir.

Kody topallayarak ilerliyor, onu yakından izliyor. "Kaya Knowles."

Monty sanki fiziksel bir darbe almış gibi geriye doğru sendeler. "Nasıl?" Yüz ifadesi şaşırtıcı bir acıyla çöktü. "Onu nereden tanıyorsun?" Gözleri aramızda geziniyor ve Kody'nin üzerine düşüyor.

"Kaya benim annemdi," diyor Kody soğuk bir şekilde.

"Hayır..." Monty yakındaki bir sandalyeye yığılır.

"ld m?" "Ben iki yaşındayken öldü."

Monty Kaya'yı tanıyordu, hatta yüz hatlarındaki dehşete bakılırsa onu seviyordu. Bu Kody'nin de babası olduğu anlamına mı geliyor?

Kanla örülmüş ve sırlarla gizlenmiş pek çok bağlantı var ve Monty bunların merkezinde. Hangi yolun yukarı olduğunu ya da hangi gerçeğe inanacağımı bilmiyorum.

Her şey etrafımda dönüyor, başım dönüyor ve yatakta sallanıyorum. Ama Leo ve Kody oradalar, beni güçlü ve güvenli kollarıyla sarıyorlar.

Kody yanıma tırmanıp bacaklarımı kucağının üzerine gelecek şekilde ayarlarken yatağımın elik iskeleti inliyor. Leo yanımda duruyor, kollarını kavuşturmuş ve parmak eklemleri kanıyor.

Hepimizin tıbbi müdahaleye ihtiyaı var.

"Denver nerede?" Monty başını kaldırıyor, mz birden süzerken gözleri yanıyor.

Leo ve Kody kaskatı kesildi.

"Sorularınızı cevaplayacağız." Gözlerimi kapatıyorum ve baş dönmesi nöbetlerine odaklanıyorum. "Ama önce bazı taleplerim var."

"Dinliyorum."

"Tıbbi kayıtlarını görmek istiyorum."

"Gözlerini bile aamıyorsun Frankie. Dinlenmen gerek."

Boynumu çevirip gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Tıbbi dosyalarını istiyorum. Leo ve Kody'den bir daha ayrılmayacağım. Eğer bu gece burada kalacaksak-"

"Bu gece burada kalacaksın," diye onaylıyor

Monty. "Benimle birlikte buraya nakledilmelerini istiyorum."

Çenesi taşa döndü. Bundan hiç hoşlanmadı. Çok yazık.

"Avukat istiyorum." fkeli bakışlarıyla karşılaştım. "Seninkilerden birini değil. Seninle bağlantısı olmayan birini istiyorum. Kody, Leo ve beni temsil edecek tarafsız birini."

"Frankie..."

"Daha bitirmedim." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bu davada dedektiflerin çalıştığını varsayıyorum. Burada üniformalı polis memurları gördüm. Konuştuğumuzda bir tanesinin hazır bulunmasını istiyorum."

"Araştırmacım-"

"Sizin için çalışmayan biri."

"Herkes benim için çalışır." Ayağa kalkıyor, omuzlarını geriye itiyor, duruşunu bozmuyor.

Beni Leo ve Kody'den uzaklaştırmasına saniyeler kaldı. Onlar da fark ettiler, öne doğru eğildiler ve kavgaya hazırlandılar.

Vücudumdaki her kmsenmiş hücre ona ilişkilerini bildiğimi söylemek istiyor. Ama bir şeyleri açıklığa kavuşturmadan önce bir avukatı beklemek zorundayım. Duygularımın beni ele geçirmesinden ve istemeden çok fazla şey söylemekten korkuyorum.

Kardeşini ldrdğm gerçeği gibi.

"Burada neler döndüğünü bilmiyorum." Monty sevgililerime bakıyor, burun delikleri açılıyor. Bana döndüğünde ifadesi yumuşuyor. "Sadece nzn hayal bile edilemeyecek bir şeyden katığınızı varsayabilirim. Ne ektiğinizi anlamaya başlayamıyorum. Düşüncesi bile beni iten içe ldryor. Bilmek istemiyorum ama bilmem gerek. Her lanet detaya ihtiyaım

var. Sana her konuda yardım etmek için buradayım Frankie. Bana güvenebilirsin."

Bir zamanlar özgürce verilen güven, geçtiğimiz dokuz ay boyunca kavranamayacak kadar muazzam ifşaatlarla yerle bir oldu.

Benim gerçeğe, açıklığa olan ihtiyacım, onun bana yardım etme ihtiyacını gölgede bırakıyor.

Monty ile ilerleyeceğimiz yol belirsiz. Bu işe çok karıştı ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama Leo ve Kody'nin geçişini kolaylaştırmak için onun gücüne ve parasına ihtiyacım var.

Ama net olan bir şey var. Leo, Kody ve ben, bizi bekleyen gerçekler ne olursa olsun, gözlerimizi dört açarak yolumuza devam etmeliyiz. "Onun güvenini isteme." Leo ona ters ters baktı. "Kardeşin onu kaçırdı."

"Hepimizi kaçırdı." Monty'nin Wolfunkine çok benzeyen gözlerine bakıyorum. "Sahip olduğunu bilmediğim bir kardeş." "Sana söylemememin çok iyi bir nedeni var. Ama şimdi söyleyeceğim. Sana her şeyi anlatacağım."

"Evet, yapacaksın. Ama size bir şey söylemeden önce, taleplerimi yerine getireceksiniz."

"Frankie." Duruşu sertleşiyor, kendi öfkesinin kuşatmasına karşı bir kas duvarı. "Kötü adam ben değilim."

"Onun yerinde olsaydınız ne yapardınız?" Leo bandajlı başını eğiyor. "Duygusal bir bağınız olmasaydı ona nasıl tavsiyede bulunurdunuz?"

Monty dişlerini sıkarak bakışlarını tutuyor. Sonra keskin bir nefes verir. "Bunun olmasını sağlayacağım." Leo kapıya doğru ilerler ve kapıyı açarak Monty'yi sözsüz bir şekilde odadan çıkarır.

Onu terk etmek zalimce geliyor. Onu bir zamanlar iyi bir adam olduğunu düşündüğümde sevmiştim. Bir parçam hala onu seviyor. Ama öfkeyle karardı.

Çünkü o masum değil. Aldattığı kaydı gördüm. Beni, benim onu incitebileceğimden çok daha fazla incitti.

Bakışlarını aramızda gezdirirken sessizlik onu ele geçiriyor, ifadesi anlaşılmaz.

Üzerime düştüğünde, başım dönmüş ve bitkin bir şekilde, her santimim acıyarak arkama bakıyorum.

Belki de bunu görüyor çünkü benimle mücadele etmek yerine omuzları düşüyor ve odadan uzaklaşıyor.

Hastane odasının kapısı kapanır kapanmaz tekrar açılır. "Git buradan!" Davetsiz misafir ortaya çıkmadan önce bağıyorum.

Genç bir erkek hemşire köşeyi dönüyor, başını Kody'ye doğru çevirmeden önce bana ters ters bakıyor. "Bayım, onun yatağından kalkıp odanıza dönmeniz gerekiyor. Hastane politikası izin vermiyor-"

"Her an menajeriniz planlarda bir değişiklik yapabilir." Frankie sanki bir yere gitmeye niyetliymiş gibi Kody'nin bileğini kavırıyor. "Leo ve Kody biz gidene kadar bu odada benimle kalacaklar."

"Burası bir hasta için özel bir oda." Erkek, Kody'ye doğru bir adım attı ve tehditkâr hırıltısını duyunca aniden durdu. "İsteğinizi karşılayamayız."

"İhtisasımı burada yaptım ve buranın hastanedeki en büyük oda olduğunu biliyorum. Monty Novak ile yeni düzenlemeler hakkında konuşun."

Monty'nin adı geçince canlanıyor, ki bu gerçekten sinir bozucu. "Sıvılarını kontrol etmem gerek." Ona doğru adım atıyor.

"Her şeyi kontrol ettim zaten." Ekipmana bir el sallıyor. "Burada her şey yolunda."

Daha fazlasını söylemek ister gibi tereddüt ediyor.

Kapıyı işaret ediyorum. "Tanrı aşkına, bize beş dakika izin ver!"

"Leo..." İç çekiyor ve hemşireye bıkkın bir yüz ifadesiyle bakıyor. "Bakın, başımızdan çok kötü şeyler geçti ve bundan çok daha kötü yaralanmalardan kurtulduk. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ölmeyeceğiz. Lütfen, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Adam bana doğru bir bakış daha fırlattı. "Bay Novak'ı bulacağım."

Frankie, "Teşekkür ederim," dedi.

Kapı arkasından kapandığında, yerçekimi bizi karşı konulmaz bir şekilde birbirimize doğru çekerek yeniden hizalanıyor. Frankie, Kody ve ben hiç konuşmadan onun yatağında bir bedenler karmaşası içinde çarpıştık; sımsıkı kucaklaşmamız rahatlamamanın, sevginin ve kalkıştan beri üzerimizde olan sessiz korkuların bir birleşimiydi.

"Başardık," diye nefes alıyorum içimden.

"Gerçekten yaptık." Kolları bizi sıkıca sarıyor, katlandığı onca şey düşünüldüğünde gücü şaşırtıcı. "Her şeye rağmen." Kody'nin homurtusu dünyanın ağırlığını taşıyor.

Ya da belki de onun üzerine yığıldığımız için dünyamızın ağırlığıdır.

Küçük yatakta daha rahat bir pozisyona geçiyoruz, Frankie aramızdayken birbirimize sarılıyoruz. O bizi öpüyor, biz de onu öpüyoruz, sırayla ağzına giriyor, dudaklarını yalıyor ve tadına bakıyoruz.

Ellerim kendi iradeleriyle hareket ediyor, kadının kaburgalarının hatlarını, adamın omuzlarının eğimini izliyor, bunun gerçek olduğuna, burada benimle olduklarına dair dokunsal bir kanıt arıyor.

Uzun kızıl saçları parmaklarımın arasında kayıyor, hatırladığımdan daha yumuşak. Kolları ve beli hatırladığımdan daha ince. Avuçlarım Kody'nin sırtında geziniyor, onun katı gerçekliğini hissediyor ve anlatılamaz anıları örten yara izlerini takip ediyorum.

Dokunduğumda sıcaklık ve canlı olan her bir santimi, bana sözcüklerin verebileceğinden çok daha fazla güven veriyor.

Buradayız, birlikteyiz, mumyalar gibi sargılara sarılmışız, ihtisasını yaptığı Anchorage'da yeniden dirilmişiz. Makinelerin sürekli vızıltısı ve kapının hemen ötesindeki sürekli insan akışıyla çevrili her şey gerçeküstü hissettiriyor. Tundradaki hayatım beni buna hazırlamadı - sürekli gürültü, parlayan ışıklar, birbirine karışan kimyasalların kokusu

Adımı sayamadığım yüzlerce kokuyla birlikte.

Yine de en sarsıcı kısım, aşırı duyuşal yüklenme değil. Dokunmak. Buradaki insanlar, özellikle de hemşireler, bana ellerini sürerken iki kere düşünmüyorlar. Bu garip yerde uyandığım andan itibaren, tenimi diken diken eden bir aşinalıkla beni dürtüklüyor, dürtüyor ve yönlendiriyorlar.

Yabancılar tarafından dokunulmaya alışık değilim.

Vahşi doğada fiziksel temas üç şeyden biri anlamına gelir: güven işareti, bir tür istismar ya da savaşın habercisi.

Burada, rutin ve klinik. İyileştirmesi gerekiyor ama istilacı hissettiriyor, bildiğim dünyadan ne kadar uzak olduğumu hatırlatıyor.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil, gerçekten değil. Benim odak noktam, tek endişem Frankie ve Kody. Onları burada, yaralı ama hayatta görmek, kelimelere dökülmesi zor bir teselli.

Başlarını örten gazlı bezi nazikçe okşuyorum, dokusu sert ve parmak uçlarımla altında topraklanıyor, tüm bunların Hoss'a geri döndüğümde uyanacağım ayrıntılı bir rüya olabileceği korkusunu ortadan kaldırıyor.

Beyin sarsıntıları, cildimizi süsleyen kesikler ve çürükler ve ciddi beslenme yetersizliği ile cehenneme kadar hırpalanmış durumdayız. Dosyalarımızı görmek istemesine sevindim. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Dikkatim Kody'ye yöneldi. Az önce topallıyordu, bir bacağını diğerine tercih ediyordu. "Neyin var senin?" Bakışlarına kilitleniyorum.

"Dizim ağrıyor."

"Bir bakayım." Oturmaya çalışıyor.

"Hayır." Adam onu boğazından yakalayıp yere yatırıyor. "Sorun yok."

"Kody."

"Frankie."

Dişlerini gıcırdatıyor. "X-ray'den geçirdiler mi?"

"Onlara izin vermezdim." Boynunun çizgilerini okşuyor. "Size ulaşmam gerekiyordu çocuklar."

Bunu anlıyorum. Birbirimizi bulma, hepimizin iyi olduğunu kendi gözlerimizle görme ihtiyacı, tüm acılardan daha zorlayıcı bir güç.

Beni ayırdıklarında, bir seruma ve bir yatağa bağladıklarında, duvarlar bir kafes gibi geldi. Ben de Kody'nin yaptığını yaptım. Serumı çıkardım, hemşirelerin itirazlarını duymazdan geldim ve aramaya başladım.

Koridorlar boyunca, yabancılarla dolu odaların önünden geçerken her şey daha da güçleniyordu. Plastik zemindeki ayakkabı gıcirtısı. Uzaktan gelen acı çığlıkları. Hoparlörlerden gelen anlaşılmaz anonslar. Buradaki her şey kafa karıştırıcı, tüm bu yeni sesler ve görüntüler, her yerdeki insan kalabalığı.

Frankie'nin odasını bulduğumda ve onun üzerine eğilmiş bir adam gördüğümde, kendimi kaybettim. Yüzünü onunkine yakın görmek - onu öpmek, incitmek ya da onu almaya çalışmak - söndüremediğim bir fitili ateşledi.

"Onu öptün mü?" Sesim alçak bir hırıltıya dönüşüyor, zorlukla kontrol altına alınıyor.

"Hayır, Leo." Bana bakmak için sırtını dönerek bir elini boynuma sıkıştırdı. "O ağlıyordu ve ben sadece... pislik olmamaya çalışıyordum."

Bu mantıksız, kıskançlık ve koruyuculuk dalgası içimi titretiyor ama sözcüklerin ağzımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Onunla tekrar bir araya gelmeyeceksin."

Bakışları sertleşiyor. "Aklımdan bile geçmedi."

"Gretchen'ı ve... annemi tanıyordu." Kody'nin yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor, yüz hatlarını örtülü bir ay gibi bulanıklaştırıyor. "Monty benim babam. Wolf'un ve benim."

"Bunu bilmiyoruz." Yüz ifadesi düşüyor, dehşete kapılmış görünüyor.

"Beklediğim gibi biri değil. Denver'a hiç benzemiyor." Dalgınca kolundaki bandı karıştırıyor. "Duygularını açıkça ortaya koyuyor. O... bir tür karmaşa."

"Bu yeni bir şey." Kaşları çatıldı ve ağzının kenarları çatıldı. "Onunla tanıştığımda çok sinirli, ukala ve her zaman kontrolü elinde tutan biriydi. Sanırım hâlâ öyle ama son dokuz ayda değiştirdi. Yani, onu ilk kez ağlarken gördüm."

Alay ediyorum, güvensizliğimi gizlemeye bile çalışmıyorum. "Birkaç damla gözyaşı dökmesi onu güvenilir yapmaz. Sana yalan söyledi, seni aldattı ve kendi lanet kardeşi tarafından kaçırılmana izin verdi."

"Kaçırılma olayına karışmadı." "Emin misiniz?"

"Evet."

"Kanıtınız var mı?"

"İçimde bir his var."

Haklı mı bilmiyorum. İçgüdülerim ona güvenmememi söylüyor. "Seni korumak için orada olmalıydı."

"Bu konuda tartışabiliriz Leo, ama bu ona ihtiyacımız olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Hayır, yok."

Oflayıp pufluyor ve Kody'ye bakıyor.

"Senin ona ait olduğunu düşünüyor." Alnında bir damar atıyor.

"Onun ne düşündüğü umurumda değil." Derin bir nefesle göğsü yükseliyor. "Gerçek şu. Paramız yok, kalacak yerimiz yok, tüm bu sağlık faturalarını ödeyecek yolumuz yok, işimiz yok. İkinizin de iş bulmak için kimliğiniz, doğum kaydınız ya da vatandaşlık belgeniz yok ve unutmayalım..." Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "Denver'ı ben öldürdüm."

"Nefsi müdafaaydı." Yüzümün ısındığını, sinirlerimin alevlendiğini hissediyorum. "Öyle miydi? O bir kafesteydi ve ben onu soğukkanlılıkla öldürdüm." "Seni esir tutuyordu."

"Kafesinden mi? Bu açık ve net bir dava değil. Yapmam gerekeni yaptım ama bunu kanıtlamam gerekecek." "Bu yüzden bir avukat tutuyoruz."

"Pek çok nedenden biri. Bunun için de paraya ihtiyacımız olacak. Biraz birikimim var, eğer hala duruyorsa biraz sakladım. Ama yeterli değil." Omuzları çöküyor, gözlerinin etrafındaki morluklar koyulaşıyor.

Sargıların altında o da benim kadar acı çekiyor mu? Binlerce kızgın geyik tarafından ezilmiş gibi hissediyorum. "Buraya gel." Onu dikkatlice göğsüme yaslıyorum ve Kody ile bakışıyoruz.

Onun da dinlenmeye ihtiyacı var. Hepimizin ihtiyacı var.

"Monty'nin affedilemez bazı hatalar yaptığını biliyorum." Kolunu kaldırarak Kody'nin serum tüplerini çözmesine izin veriyor. "Ama onun yardımına ihtiyacımız olabilir. Alaska eyaletindeki en güçlü adam o. Bir parmak sıklatmasıyla tüm sorunlarımızı olmasa bile çoğunu ortadan kaldırabilir. Ve hoşumuza gitse de gitmese de, elimizde kalan tek aile o."

Kendimi yanağımın içini çiğnerken yakalıyorum, acıyı içimde kaynayan kargaşadan uzaklaşmak için kullanıyorum.

Montgomery Strakh'tan ya da onunla olan geçmişinden korkmuyorum. Korku denkleme girmiyor. Mesele korkusuz olmak da değil. Önemli olan ne olduğu. Frankie ve Kody, onlar benim dünyam. Diğer her şey - yabancılık, rahatsızlık, toplum kuralları - sadece arka plandaki gürültü. Güvende olduklarından emin olmak için daha kötüsünü de yaparım, her şeye katlanırım.

Sanırım bu onun eski sevgilisine katlanacağım anlamına geliyor.

Parmağını karnımdaki eski yaranın üzerinde gezdiriyor. "Sağlık personeli yara izlerin hakkında soru sordu mu?" "Evet." Çenemi onun başına yaslıyorum. "Bir sürü soru sordular. Onlara hiçbir şey anlatmadım."

"Aynı." Kody esniyor.

Tüm bunlarla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Rahatsız olduğunda içine kapanma eğilimi gösteriyor, bu da düşüncelerini okumayı zorlaştırıyor.

Monty onun babası olabilir. Parlak ışıklar, yüksek sesler ve insanlar olmadan bu bile tek başına yetiyor.

Onlarla nasıl bir akrabalığım var? Monty annemi tanımadığını iddia ediyor.

Birisi kanımı aldı, yani hastanede DNA'm var. Tıbbi teknolojiye erişim sayesinde Kody ve ben nihayet Denver'ın kan bağımız olduğuna dair iddialarını doğrulayabileceğiz.

"Bu sadece bir geçiş dönemi." Onlara bakacak, bana yansıyan kararlılığı ve sevgiyi görecektik kadar geri çekiliyorum.

"Başlayacak yepyeni bir hayatımız var."

"Birlikte." Bana yorgun bir yarım gülümseme veriyor. "Monty'nin yardımı olsun ya da olmasın, bu değişmez."

Kody, Monty konusunda haklı. Adam ona sinir bozucu bir sahiplenme duygusuyla bakıyor. Bu bir sorun olacak. "Onunla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekecek." Gözlerim Kody'ninkilerle birleşiyor. "Bizim şartlarımızla. Önce birbirimizi koruyacağız."

ve her şeyden önce."

Kody başını eğiyor. "Biri geliyor."

"Tamam, sizi muayene etsinler, röntgen çeksinler ve yapılması gereken başka ne varsa yapsınlar." İkimizin de eline uzandı. "Ama avukatla konuşana kadar onlara Hoss hakkında hiçbir şey söylemeyin."

Yataktan kayarak çıkıyorum ve Kody yanımda durarak kapı açılırken birleşik bir cephe oluşturuyor.

İnsanlar

hastane

odasına

doluşuyor,

zaten

dar olan

alana

iki yatak

daha

itiyor,

tekerlekleri

yerde

gıcırdatıyor.

Önlükleri

ve

odaklanmış

ifadeleriyle

bir bulanıklık

oluşturan

hemşireler,

dönüşümü

düzenlemek

için hemen

arkalarından

geliyor.

Leo

araya

girerek

Frankie'nin

yatağının

bizimkilerin

arasına

girmesini

talep eder.

Tabii

ki

haklıdır

ama

pes

etmeden

önce

birkaç

dakika

onunla

tartışırlar.

Konuşmaların

vızıltısı,

çalan

makineler

ve

havalandırma

deliklerinden

üflenen

yapay

hava,

filtrelemekte

zorlandığım

bir

uyumsuzlukta

birleşiyor.

Oda

değişip

yeni

yapısına

yerleşirken,

içgüdüsel

olarak

Frankie'yi

görüş

alanımda

tutuyor

ve

etrafımızı

saran

bilinmeyenlere

karşı

güvenliğini

sağlıyorum.

Bu

bilinmeyenler

arasında

Monty

öne

çıkıyor.

Pahalı

takım

elbisesi

ve

kulağına

dayadığı

telefonuyla

her

şeye

ve

herkese

beni

rahatsız

eden

bir

otoriteyle

hükmediyor.

Gözleri

sürekli

Frankie'yi

buluyor

ve

üzerinde

oyalanıyor,

hırpalanmış

bedenimi

geren

bir

mülkiyet

iddiasıyla

dolu.

İnsanlar

söz

konusu

olduğunda

sahiplenme

fikri

beni

hiçbir

zaman

rahatlatmadı

ve

bunu

onun

yaralı

yüzünde

bu

kadar

bariz

bir

şekilde

görmek

daha

fazla

çürük

ekleme

isteği

uyandırıyor.

Ona

en

yakın

duvara

yaslanıp

zonklayan

dizimin

ağırlığını

hafifletiyorum.

Karla

kaplı

manzaraların

sessizliğini

ve

durgunluğunu

ve

kuzey

ışıklarının

sessiz

arkadaşlığını

şimdiden

özlüyorum.

Sürekli

lanet

olası

gürültü,

insanların

durmaksızın

hareket

etmesi,

küçük

odalara

hapsolmak

ve

havadaki

antiseptik

soğuk

doğanın

kendisine

aykırıdır.

Duyularım

vahşi

doğanın

incelikleri

için

bilenmiş,

bu

uyaran

sağanağı

için

değil.

Yaşlı

bir

kadın

hemşire

Leo'ya

yaklaşıyor,

makineleri

hazırlarken

elleri

hızlı

ve

pratik,

onu

yatağına

yönlendiriyor

ve

ona

Frankie'nin

giydiğine

benzer,

kol

delikleri

olan

büyük

bir

bez

sunuyor.

Tıbbi

prosedürlerin

koşuşturması

içinde

standart

bir

protokol

olmalı,

çünkü

bana

da

bir

tane

veriyor.

"Banyo

var."

Bitişikteki

odayı

işaret

ediyor.

"Lütfen

orada

üstünüzü

değiştirin

ve

yataklarınıza

dönün."

Leo'nun

tepkisi

tam

da

ona

özgüdür

-doğrudan,

özür

dilemeden

ve

öz-bilinçten

yoksun

bir

şekilde-

tek

bir

hareketle

pantolonunu

çıkartır

ve

yatağına

çırılçıplak

oturur.

Kendi

pantolonumu

çıkarıp

tuhaf

giysiye

bir

havlu

gibi

kalçalarım

bağlarken

öksürüyorum,

eğlencemi

bastırıyorum.

"Kody."

Frankie

gözlerinin

içi

gülerek

beni

yatağına

doğru

yönlendiriyor.

"İşte

böyle."

Ön

tarafımı

örtmek

için

elbisenin

yerini

değiştirirken

arka

tarafımı

açıkta

bırakıyor.

Ne

oluyor

lan?

"Benim

yöntemim

daha

mantıklı."

Battaniyesinin

köşesini

kaldırıp

altına

bakıyorum.

"Senin

de

kıçın

dışarıda

</

Göğsümdeki gerginlik daralıyor.

Monty'nin hayatına bu normallliği geri getirmedeki rolü onu ona borçlu bırakır. Bu hiç hoş değil.

Artık benim gibi bir önlük giyen Leo, hemşire serumu yeniden takarken kolunu uzatıyor. Kaşları çatık bir şekilde yüzünü kaplayan bandajları büküyor ve bakışları Monty'ye sabitleniyor.

Evet, o da adamı sevmiyor.

"Arayan Rhett'ti, Sitka'daki menajerim." Frankie, yoğun hemşire trafiği arasında Leo ile bana bakıyor. "Bizi avukatıyla görüştürdü. Adı Melanie Stokes ve burada, Anchorage'da yaşıyor. Şu anda hastaneye geliyor."

Bu iyi bir haber. Önümüzdeki yasal karmaşıklıkları çözebilecek bir avukatın bulunması, bir an için de olsa istikrar sağlar. Omuzlarımızdan bir yük kalkıyor.

Ama Monty'ye tekrar teşekkür ederken, bu rahatlama içimden atamadığım bir acıyla lekeleniyor. Güvendiğini tahmin ettiğim birini, hastanedeki patronunu arayarak avukat tutmasına yardım etti.

Ona duyduğum minnettarlık, kökleşmiş bir güvensizlikle gölgeleniyor. Kardeşi hayatımı cehenneme çevirdi.

Sadakatsizliği onu o kadar derinden yaraladı ki uçurumdan atlamayı düşündü. Peki ya hamileliğini idare etme şekli?

Siktir et o adamı.

İçimi kemiren bir çelişki bu, kurtlara yem etmeye meyilli olduğum birine duyduğum bu güven.

Sarışın genç bir hemşire yaklaşıyor, beni yatağıma yönlendirmeye çalışıyor. Ona bir hırıltı veriyorum ama bu kolay kolay korkmuyor. Ellerini kalçalarına sabitliyor, kaşlarını çatıyor.

"Kody..." Frankie dizimdeki renk değişikliğine bakıyor. "O bacağı bırakmalısın."

Yatağım sadece birkaç adım ötede olsa bile onun yanından ayrılmak istemiyorum.

"Yapış bana." Kolumu hemşireye doğru uzattım. "Buradan ayrılmayacağım."

"Sadece yap." Frankie isteksiz kadını başıyla onaylıyor. "Sıvılara ve elektrolitlere ihtiyacı var ve başka türlü olmasına izin vermeyecektir."

"Ona yakın olmak istemenizi anlıyorum." Hemşire üç yatağın düzenine bakarak yüzünü buruşturuyor. "Ama güvenliğiniz için, serum takarken sabit ve güvenli bir pozisyonda olmanız önemli."

"Onun fikrini değiştiremezsin." Frankie elbisemin önünü biraz yukarı kaldırarak ölümcül dişlerin bıraktığı izi

ortaya çıkardı. "Bir kurt ona saldırdı ve ben de ona mutfak masasında doğrudan kan nakli yaptım. Güven bana, ayaktaiken serum takabilir."

Hemşire çiğnenmiş kalçama bön bön bakıyor, birkaç kez göz kırpmıyor ve başka bir şey söylemeden malzemelerini topluyor.

Koluma serum takarken odaya başka bir kadın giriyor. Bu kadın düğmeli bir gömlek ve pantolon giyiyor, bu da onun hemşire kadrosunun dışında biri olduğunu gösteriyor.

"Bay Novak bunları size vermemizi istedi." Frankie'ye iki klasör uzatırken sesi nötr, iş gibi. "Leo ve Kody'nin tıbbi çizelgeleri. Tam isimlerini vermeyi reddettikleri için elimizde yok." Leo ve bana bakıp Frankie'ye döndü. "Umarım onları sağlık geçmişlerini ve diğer kişisel bilgilerini paylaşmaya ikna edersiniz."

İşbirliğini reddetmemiz acımasız bir memnuniyet getiriyor. Bu küçük bir isyan, mahremiyetimizi elimizden almaya kararlı görünen bir dünyada mahremiyetimizin son kalıntılarına tutunmanın bir yolu.

Yine de, klasörlere göz attığımda, gerçeklik meydan okumayı kesiyor. Bu iş ciddi. Bu grafikler bizim bu yabancı sistemdeki varlığımızı, şu anda var olmayan bir ayak izimizi temsil ediyor.

Sorun şu ki kimliklerimizi, doğum tarihlerimizi, adreslerimizi, acil durum bağlantılarımızı, genetik hastalıklarımızı bilmiyoruz... Uyandığımda bana sordukları soruların çoğunun cevabını bilmiyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Frankie klasörleri çevirerek açıyor ve içindekileri deneyimli bir gözle tarıyor. "Teşekkür ederim." Monty kadına bakmadan onu kovar.

Bana bakıyor.

Hemşire serumumu bitirip uzaklaşırken, o kutup mavisi gözlere kilitleniyorum ve kardeşime ne kadar benzediğinden nefret ediyorum. Wolf yirmi beş yıl sonra böyle görünecekti.

Aramızdaki kısa mesafede statik bir yük var. Frankie'nin yatağıyla ayrılmışken, bir açmazın, karşılıklı şüphe savaşının içindeyiz. Gözlerindeki güvensizliği sanki bağıriyormuş gibi net bir şekilde okuyabiliyorum. Benimkilerle yarışıyor.

Hava, dile getirilmemiş sorular ve varsayımlarla yoğunlaşıyor. Bakışları keskinleşiyor ve gerçeği bulmak için hayatta kalma hikayemizin katmanlarını soymaya çalışıyormuş gibi kazıyor. Frankie'nin kalbinin artık ona ait olmadığı kendi anlatısını bir araya getirdiği çok açık.

Gerginlik ondan dalga dalga yayılıyor ve odayı sıkı bir kısıpaca alıyor. Şüphelerini dile getirmenin, onu canlı canlı yiyen tek soruyu sormanın eşiğinde olduğunu söyleyebilirim.

Leo ya da ben Frankie'yi becerdik mi?

Evet, Montgomery Strakh, kanımın kanı, akrabamın akrabası. Mümkün olan her şekilde onun içindeydik ve o da bizim içimizde yaşıyor. Bana babalık yapmış ve Frankie'yle evlenmiş olabilirsin ama o artık bizimle. Sonsuza kadar.

Gözlerimiz kilitli kalıyor, sessiz bir anlaşmazlık kabulü. Bu yüzleşmenin beklemesi gerektiğine dair isteksiz de olsa bir anlayış var.

Oda çok kalabalık, özel konuşmalardan parçalar yakalamaya çalışan kulaklarla dolu. Suçlamaların ve kişisel ifşaatların ne yeri ne de zamanı.

Sonunda kafamızı çevirdiğimizde, kabaran gerilim dağılmaz. Sadece geri çekilir, yüzeye çıkmak için daha uygun bir anı bekler.

Monty geri çekilir, fiziksel olarak uzaklaşır ama sorular Wolf'un sigara dumanı gibi havada asılı kalır.

Frankie için savaşı ve evliliğini kurtarmaya çalışacak. Önseziyi, yaklaşan savaşı ve bunun hepimiz için taşıdığı sonuçları hissediyorum.

Dehşete rağmen içimde bir kararlılık var. Tıbbi değerlendirmeler sona erecek. Oda boşalacak. Avukat gelecek. Açık, korunmasız bir tartışma anı kendini gösterecek ve Leo ve ben ona tam olarak nasıl olacağını söyleyeceğiz.

O zamana kadar, bir bekleyiş ve temkinli bir gözlem arafında var olacağız.

"Kody'nin röntgene ihtiyacı var." Frankie dosyaları hemşireme verdi ve bana baktı. "Bacanın dışında, beyin sarsıntısı ve yetersiz beslenme en büyük endişeler. İkiniz de buraya geldiğinizde kan aldılar. O testler şu anda yapılıyor."

Ayaklıktaki tutucudan kendi tıbbi çizelgesini alıyor ve hızlıca gözden geçiriyor. "Tüm

bilgilerimi sen mi verdin?" Monty'ye bakar.

Başını sallıyor, ifadesi okunamıyor.

Onu yakından izliyorum, sayfadaki sözcükleri takip ederken parmaklarındaki titremeyi.

Okudukça hastane odası daha soğuk, bip sesi çıkaran monitörler daha uzak geliyor. "Geldiğimde jinekolojik bir test yapıldı." Fısıltısı ağır sessizliği zar zor kesiyor. Geniş ve araştıran gözleri tekrar kelimelerin üzerinde geziniyor, onları özümüyor. "Çünkü... bilinen son hamileliğim."

Tereddüt ediş biçimi, kutup rüzgârının zirvesine yakalanmış bir kar tanesinin savrulmadan önce kısa bir süre havada asılı kalışını izlemek gibi.

Monty'nin arkasında oturan Leo onun üzgün olduğunu hemen anlar. Yatağından çıkmaya başlar, kollarını esnetir ve serum tüpünü gergin bir şekilde çeker, ona ulaşmak için zincirlerini kırmak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibidir.

Ona başımı sertçe sallayıp buyurgan bir bakış fırlatıyorum. Bunun onunla ya da benimle bir

ilgisi yok. Haklı olduğumu biliyor ve yatağında kalıyor ama bakışları her zaman tetikte.

"Test sonuçları geldi..." Frankie kalbimi parçalayan bir cesaretle bakışlarını yavaşça, acı içinde kürtaj isteyen adama kaldırıyor. "Biliyorsun o zaman. Bebeğimizi kaybettiğimi."

Monty'nin başını sallayışı ağır, o kadar sarsıcı bir kederle yüklü ki odayı boğuyor, bizi ürpertici bir sisin içine alıyor. Neden bu kadar yıkılmış görünüyor?

"Ne zaman? Nasıl?" Onun eline uzanıyor.

Adam temas etmeden önce elini çeker ve kalabalık odayı tarar. Şu anda Denver'ı ya da tutsaklığını tartışamaz.

Monty'nin yüzünde acı ifadesi belirir. "Bunu da konuşacağız."

Aralarında özel bir an uzanıyor, bağları ortak kederlerinin altında yıpranan hassas bir iplik. Birlikte bir bebek yarattılar.

Ama Leo ve ben o bebeği kaybettiğinde oradaydık ve sonrasında çektiği acıya tanıklık ettik. Şimdi onu bu konuda konuşurken duymak, o güzel yeşil gözlerinde anının yeniden canlandığını görmek - bu farklı bir bilme şekli. Bu artık benim ve Leo'nun acısı, ortak varlığımıza geri dönülmez bir şekilde damgalandı.

Uzanmak, aramızdaki soğuk, steril hava boşluğunu bir dokunuşla, bir kelimeyle, onun üzüntüsünü hafifletecek herhangi bir şeyle doldurmak istiyorum. Ama donup kalıyorum, Leo'nun gözlerinin yakıcı parıltısına yakalanıyorum, onun da onu teselli etme ihtiyacının farkındayım. Bu içgüdüsel, iç burkan bir şey, onu dünyanın acımasızlığından korumak için sahip olduğumuz bu dürtü.

Monty'nin yüzü suçluluk ve empatiyle buruşuyor, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor.

Kısacık bir an için, adam için üzüldüm. Sadece bir çocuğunu kaybetmediğini öğrenmek üzere.

İki tane kaybetmiş.

Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunuyorum, Wolf için, Frankie için, bizim için acı çekiyorum.

Kelimelerin yetersizliğiyle alaşımlanmış bir sessizlik kaplar ortalığı. Hiçbir basmakalıp söz kaybın açtığı uçurumu onaramaz. Hiçbir güvence eskiyi geri getiremez.

Monty'nin yardımını onun iyileşmesine ve ilerlemesine yardımcı olacaksa, gururumu ve tedirginliğimi her seferinde bir adım, bir nefes, bir kalp atışı yutacağım.

"Biri hariç tüm şartlarınızı yerine getirdim." Bize en yakın hemşire odanın diğer tarafına geçene kadar bekliyor. Sonra kararlı bir şekilde fısıldıyor, "Polis yok. Dedektif yok. Her şeyi rapor etmeleri gerekiyor. Eğer..." Onun gözlerini arıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Eğer yasalar çiğnendiyse, dikkatli hareket etmeliyiz."

Aklım karışıyor. Denver'ı onun öldürdüğünü bilmiyorum.

Belli ki kaçmışsınız, belki de şüpheleniyordur.

Ya da belki kendi suç faaliyetlerine karışmıştır.

Frankie hiçbir şey belli etmeden onun bakışlarına karşılık verir. "Barışı korumak için birinin hazır bulunmasını istedim ama devam edebiliriz.

o olmadan." Bakışları Leo'ya kayıyor ve daralıyor. "Kavga yok. Burada olmaz. Toplum içinde olmaz.

Söz ver bana." Leo çenesini ileri geri oynatıyor, sonra gevşetiyor ve başını eğerek onaylıyor.

Bu jestte onun kırılğanlığını hissediyorum, kardeşim olan karmaşık adamdan nadir görülen bir taviz. Son derece bağımsız ama gereklilikleri anlayan, toplumsal beklentilere bağlı olmayan ama önemli olduğunda onlarla etkileşime girmeye istekli biri.

Gözlerinde farklı bir taleple bana dönüyor.

Söze gerek yok. Benim işim onu tasmalı tutmak ve çok yaklaşan herkesi ısırmasını önlemek. Ne şanslıyım.

"Sen benim taleplerimi yerine getirirken..." Sargılı başını ovuşturuyor ve kirpiklerinin altından Monty'ye bakıyor.

"Uçak kazası hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Yaptım." Yatağın ucuna doğru adım atıyor ve ayakucuna tutunuyor. "Olayların bu şekilde gelişmesi mucizevi bir şeydi.

Bana anlatılanlara göre, hayatlarınızı şans, hızlı refleksler ve pilotun kritik kararlarının bir bileşimine borçlusunuz." Doğrudan Leo'ya bakıyor. "Uçmayı nasıl öğrendin?"

Leo onun bakışlarına karşılık verir ve ona hiçbir şey söylemez.

"İyi." Monty'nin iç çekişi havayı noktıyor. "Basının ölümcül bir kar fırtınasında neden uçtuğunuza dair pek çok teorisi var ama benim aklıma tek bir neden geliyor. Başka seçeneğiniz yoktu. Açlıktan ölüyordunuz, bu çok açık. Ama bundan çok daha kötü olduğunu biliyorum. Kaçmak için bir fırsat gördüğünü ve bunu değerlendirdiğini biliyorum."

Bakışları üzerimizde geziniyor, keskin ve araştırmacı, onay arıyor.

Biz bir kaleyiz, yüzlerimiz düşüncelerimize ya da duygularımıza ihanet edebilecek

herhangi bir işaretten yoksun. Ona güvenemeyiz.

Çenesi bükülür ve boğazını temizler. "Lüks bir av kulübesinin yakınına düştünüz. Uçak ağaçların arasında parçalandığında, kokpit arazideki küçük bir göle düştü. Su düşüşü yumuşattı ve hayatlarınızı kurtardı." Duraksıyor, Leo'ya ve bana bakarak bunun kafasına dank etmesine izin veriyor. Ya da belki de devam etmeden önce düşüncelerini toparlamak için. "Frankie." Dikkatini onun yattığı yere kaydırıyor, sesine bir yumuşaklık yayılıyor. "Koltuğun uçağın geri kalanından ayrıldı. Bir şekilde oraya bağlı kaldın. O koltuk... bir tampon görevi gördü, çarpmanın şiddetini emdi. Hayati organlarınızı ciddi hasardan korudu."

"Kahretsin." Gözleri benimkilerle birleşiyor ve titrek bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hayatımı kaç kez kurtardın?"

Onu bağladım ve emniyet kemerini üç kez kontrol ettim ama... "Kontrollerin arkasında Leo vardı. Bu raundu o kazandı."

Ona baktığımda, gözlerimiz kendi aralarında konuşuyor, böylesine felaket bir olaydan sağ kurtulduğumuza dair inançsızlığı paylaşıyorlar. Kokpitin yırtıldığını ya da göle düştüğümü hatırlamıyorum. Ağaçlar ön cama saplanıp yüzüme çarptığı anda bayılmışım.

Farklı bir sona ne kadar yaklaştığımızı ve kaderin, şansın ya da tamamen tesadüfün bizim adımıza nasıl araya girdiğini bilmek özümsemek için çok fazla.

Ama başardık.

Frankie bir düzine soruyla devam eder, ancak Monty paylaştıklarının ötesinde ayrıntıya sahip değildir.

Hemşireler etrafımızda dolaşmaya, dokunmaya, ayarlamaya ve rutinden doğan bir otoriteyle talimat vermeye devam ediyor. Kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim.

Ayakta durma, kendimi Frankie ile algılanan herhangi bir tehdit arasına yerleştirme içgüdüğü, derimin altında sürekli bir uğultu. Ama eylemlerinin gerekliliğinin, iyileşmemizdeki rollerinin önemini farkındayım.

Onu bedenimle korumak için duyduğum ilkel dürtü ile burada korumanın serumlar, monitörler ve tıp uzmanlarının maharetli elleri şeklinde geldiğini anlamak arasında tehlikeli bir denge var.

Ama açık olalım. Beğenmek zorunda değilim.

Sürekli dürtme, sterilize edilmiş ortam, herkesin anlamadan bir amaçla hareket ediyor gibi görünmesi - bu rahatsız edici.

Dinamikler değişmiş, manzara tanınmayacak kadar farklılaşmış olabilir, ancak kim olduğum ve neyi savunduğum özüm sarsılmadı.

Monty'ye gelince, bize alışması gerekecek.

Kuzey Kutbu geride kalmış olsa da, içimizde oluşturduğu güç hala çok canlı.

Yataklarımız aynı hizaya geldiğinde ve hemşirelerin görevleri tamamlandığında, oda nihayet yerleşiyor. Derin bir nefes alıyorum.

İstilacı her ses ve kokuda aşırı uyarılma devam ediyor, ama kararlılığım da öyle. Uyum sağlayacağım. Öğreneceğim.

Ve her şeyden önemlisi, Frankie ve Leo'yu onları tehdit eden herkese ya da her şeye karşı koruyacağım.

Sakinliğimiz bir dakika bile sürmeden yeni bir hemşire elinde bir pano ve önünde bir tekerlekli sandalye ile içeri giriyor. "Röntgen zamanı, Kody." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Yanında duran güvenlik görevlisi de öyle.

Görünüşe göre, tüm sağlık personeli Leo'nun öfkesi ve prosedürlere uymamamız konusunda uyarılmış.

Frankie'nin gözlerini endişe dolduruyor. Bu çetin sınavda peşime takılıp beni şımartmak için bir strateji geliştirirken

çarkların döndüğünü görebiliyorum.

"Kıçın bu yataktan çıkmayacak, kadın." Elini ağzıma götürüyorum, yumuşak parmaklarını öpüyorum ve teninden gelen tatlı kokuyu içime çekiyorum. Sonra Monty Novak'a dönüyorum. "Benimle geliyorsun."

Karar tartışmaya açık değil. Onu burada Leo ile bırakamam. Ben müdahale etmek için burada değilken tekrar bir kavga

olasılığı kabul edilemez.

Ve bu sadece kardeşimle ilgili değil. Monty'yi Frankie'yle bırakmak, Leo onu korusa bile, her açıdan yanlış geliyor.

Güvenim bir yere kadar.

Monty'nin tartışmasını bekliyorum, ama o çoktan kapıya

doğru ilerliyor. Bu iyiye işaret değil.

Leo gözüme takılıyor, aramızda söze dökülmeyen bir anlayış geçiyor. Kızımıza bir şey olmasına izin

vermeyecek. "Uslu dur," diye homurdandım.

Pislik herif sırtıyor.

Hemşire serum torbalarını tekerlekli bir direğe asıyor ve onu ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Dizim hemen itiraz ediyor, keskin bir acı şimşek gibi içime saplanıyor. Sıcak, yakıcı his bana çarpışmayı hatırlatıyor,

keskin ve şiddetli.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve topallıyorum.

Ta ki hemşire tekerlekli sandalyeyi yoluma çevirene kadar.

Evet, doğru.

Homurdanarak serum askısını alıyorum, onu itiyorum ve koridora çıkıyorum, hislerim tetikte ve hazırlıklı.

Monty güvenlik görevlisini kovalamış olmalı. Tek başına duruyor, elleri cebinde, tuhaf bir ifadeyle beni izliyor.

Ama odak nokta o değil. Frankie'ye, arkamda bıraktığım odaya ve olabildiğince çabuk döneceğime dair verdiğim

sessiz söze.

Monty'yi koridorda takip ederken, açıkta kalan kışımındaki soğuk havanın ve arkamdan aceleyle gelen hemşirenin ayak

seslerinin son derece farkındayım.

"Kody." Hemşire yine o lanet sandalyeyi önüme sürüyor. "Bacağın kırıldıysa-" "O şeye

oturursam yine kırılır." Ona ilerlemesini işaret ediyorum. "Yolu göster."

Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Radyoloji." Monty bir tabelayı işaret eder ve hemşireyi takip ederek bir sonraki köşeyi döner.

Önümde başka bir koridor uzanıyor, tüm dünyanın beklediği odadan kilometrelerce uzakta görünen yavan, kişisel olmayan bir alan.

Topallayarak ilerliyorum, her adıma konsantre oluyorum. Dizimdeki ağrı ısrarcı, kazanın sürekli bir yankısı. Ama bu, üstesinden gelmeye çalıştığım uzun rahatsızlık listesindeki bir başka şey.

Sert ışıklar, uğultulu sesler ve makineler, doğal olmayan kokular, hepsi zaten yıpranmış sinirlerime karşı ezici bir saldırı. Sonra yanımda sessiz bir gölge var.

O benim babam olabilirdi, sadece Frankie'yle evlenen adam ve düşmanımın kardeşi değil, varlığımla bir bağlantı. Başka bir koridora döndüğümüzde duraksıyor, tavana bakıyor, gözleri bir şey arıyormuş gibi etrafta geziniyor. Hemşire durduğumuzun farkında olmadan yoluna devam ediyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kolumu ve serum askısını kavırıyor ve beni yoldan geçenlerin meraklı gözlerinden ve daha da önemlisi hastanenin her daim tetikte olan kameralarından uzakta bir oyuğa yönlendiriyor.

Onunla dövüşmek isteseydim, kışını yere sererdim. Ama merak beni yeniyor.

İşbirliğimi hissediyor ve hızla kolumu bırakıyor. Yüzü yanımda, benimkinden birkaç santim uzakta kalıyor.

Aynı boydayız. Aynı yapıdayız. O da benim gibi kilo vermiş. Onu o videoda gördüğümde kas kütlesi vardı, etkileyici bir fiziği vardı. Bir zamanlar benim olduğum gibi.

Aynı siyah saçlara, aynı kemik yapısına, aynı dinlendirici çatık kaşlara, güçlü buruna ve sert kaşlara sahibiz. Ama gözlerim annemin. Onu hatırlamıyorum ama Denver hep bundan bahsederdi. Onlara *karanlık, duygulu gözler* derdi. Bu beni hala ürpertiyor.

Monty de benim onu ölçtüğüm gibi beni ölçüyor, onun yüzünde duygu gölgeleri uçuşurken benim yüz hatlarımı inceliyor. Bana baktığında Kaya'yı mı yoksa kendini mi görüyor?

"Karımı becerdin mi?" diye sormadan hemen önce hava değişiyor, gerilim yükseliyor.

Zihnimde sessiz bir alarm çalıyor. Umutsuzca bunu görmezden gelmek ve ona gerçeği söylemek istiyorum. Onun yerine, "Annemi siktin mi?" diye karşılık veriyorum.

Bir cevap beklemiyorum, ama suçlama onun hayatını emiyor gibi görünüyor. Sönüyor, bir adım geri atıyor ve boğuk bir sesle "Hayır." diyor.

"Sen ve ben aynı kanı paylaşıyoruz. Bu kesin. Eğer babam değilsen-"

"Ben değilim." Gözlerinde ani bir öfke parlamış. "Bu imkansız olurdu." İnkârı kesin ve şiddetlidir. "Kaya'yı sevdim. Birlikte büyüdük ama o çok gençti... Ona hiç dokunmadım. Tanrım, ona çok benziyorsun. Tavırların, kendini taşıma şeklin, gözlerin..." Ellerini iki yanında kavuşturup açıyor, sakın dış görünüşünün altında kaynayan hayal kırıklığı ve inançsızlığı ele veriyor.

"Onu yirmi beş yıldır görmedim. Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi beş."

"Eğer akrabaysak, bunun nedeni Denver'ın senin baban olması. Kaya'ya küçüklüğünden beri takıntılıydı... çok küçüktü." Denver'ın kötülüğünün iğrenç doğasını gözler önüne seren bir itiraf olan sözleri gerilimi kesip atıyor.

"Ne kadar genç?"

Duraklıyor, yutkunuyor. "Sekiz yaşındayken başladı."

Dehşet soğuk parmaklarını boğazıma doluyor, sıkıyor.

Denver'ın sekiz yaşındaki annemi taciz ettiğini söylemekle kalmıyor. Benim de aynı tacizin kurbanı olup olmadığımı görmek için tepkimi test ediyor.

Onaylamak ya da dikkat dağıtmak için ağzımı açıyorum, emin değilim; o sırada aniden sözüm kesiliyor.

"İşte buradasınız." Hemşire, böldüğü kargaşadan habersiz, kameriyenin girişinde beliriyor. "Radyoloji sadece birkaç kapı aşağıda."

Beni elimdeki göreve, Monty ve benim içinde bulunduğumuz duygusal fırtınada önemsiz gibi görünen röntgen filmine geri çekiyor.

Onu takip ederken, ona bir bakış atıyorum, sorular ve keşkeler kafamın içinde dönüp duruyor. Ama şimdilik beklemek zorundalar.

Beni cansız, yankılı bir odaya götürüyor; duvarlar çok beyaz, ışıklar çok parlak ve havada dişlerimi diken diken eden bir uğultu var.

X-ray cihazı tepemde beliriyor, görünmeyen bir enerjiyle vızıldayan çelik ve teknoloji devi. Etin ve kemiğin içinden bakabilen bu dev korkutucu. Bakışları altında biraz daha dik durmamı sağlıyor.

Teknisyen görüntüler için bacağıma ayarlarırken, Monty bekleme alanında oyalanıyor, delici mavi gözleriyle kapı aralığından beni izliyor.

Babam olmadığımı iddia ediyor ve içimden bir ses ona inanıyor. Ama Denver konusunda haklı mı?

Seni aldım çünkü senden nefret ediyordum. Her nefeste senden nefret ettim. Ta ki yapamayana kadar. Ta ki en çok seni sevene kadar.

Annem ve onun Monty ve Denver ile olan ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

Teknisyenin kıpırdamadan *durmam ve normal nefes almam* yönündeki talimatları, dönüp *duran* düşüncelerimin arka

planında yüzüyor.

Kaya, Denver ve Monty ile birlikte büyüdü. Kodiak Adası'nda.

Adaşım.

Her şeyi bilmek istiyorum ve cevapları elinde tutan tek kişi, dünyamı elimden almaya niyetli olan adam.

Frankie.

Makine vızıldayıp tıkırdarken onun yanına dönme, onu güvende görme arzusu bana acımasızca işkence ediyor. İşlem boyunca, bunun şimdiye kadar bildiğim her şeyden ne kadar uzak olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Memlekette iyileşme sabır, bir fiske votka, belki birkaç derme çatma dikişten ibaretti; ilkel ama etkiliydi.

Burada teknoloji başı çekiyor, etkili ve tamamen anlaşılmaz çözümler sunuyor.

Makinenin ve odanın soğuk, kişisel olmayan doğasına rağmen, son derece minnettarım. Bu garip, vızıldayan mekanizma düzgün bir şekilde iyileşmek için bir şansı temsil ediyor, bacağımın Frankie'yi korumama ve ona bakmama engel olmamasını sağlıyor.

Radyolojiden çıkarken hastanenin klinik uğultusu beni bir kez daha sarıyor.

"Hemşireye seninle geri yürüyeceğimi söyledim." Monty ellerini ceplerine soktu, yüzünde duygudan eser yoktu.

"Bacağı için yardım teklif ederdim ama yardımımı kabul etmektense beni boğazlamayı tercih edecek biri gibi görünüyorsun."

"Beni tanı mıyorsun."

"Bu her iki taraf için de geçerli." Odaya dönüş yolunu gösteriyor.

Koridorlarda gezinirken, dikkatli bakışların kaşınmasını hissediyorum. İlk başta belli belirsiz, yabancıların kısa bakışları.

Sonra bir düzen fark etmeye başlıyorum. Özellikle kadınlar gözlerini gereğinden uzun süre üzerimden ayırmıyor, bakışları tenimi ısıtan bir yoğunlukla beni takip ediyor.

Bazı erkekler de bana doğru bakıyor, ama bakışları hızlı, küçümseyici, gözleri o fazladan saniyeler içinde bir şey ister gibi görünen kadınların aksine.

Monty topallayan adımlarımdaki tedirginliği yakalıyor, kaşlarımdaki hafif çatıklık belki de beni ele veriyor.

"Buna alışacaksın," diyor, sesi hafif.

Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum, sanki Wolf'un kuralları benim dışımda herkese mantıklı gelen oyunlarından birine denk gelmişim gibi hissediyorum.

Bir parça teslimiyetle nefes veriyor. "Sen yakışıklı bir adamsın. Kadınlar bunu takdir eder." Duraklıyor, tepkimi ölçmek istercesine bana bakıyor. "Çekicilik aileden geliyor. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Bu yüzden mi karını aldattın?

Ağzım geriliyor, soruyu fiziksel olarak geri çekiyorum.

Bir lütuf ve bir lanet mi? Bir erkeğin dış görünüşünün etkileşimleri bu derece etkileyebileceği fikri şaşırtıcıdır.

Hayatta kalmak kişinin gücüne, dayanıklılığına ve karakterinin derinliğine bağlıdır, yüzünün simetrisine ya da fiziğinin kesimine değil.

"Kıcının dışarıda olmasının bir faydası yok. Bu taraftan." Sağa sapıp başka bir koridora giriyor.

Arkama bakıyorum ve birkaç adım geriden gelen dişilerin arkamdan silahsız bir şekilde gülümsediklerini görüyorum.

Hastane odamızın güvenliğine doğru yürümeye devam ederken, kadınların -yabancıların- görünüşümde kayda değer bir şeyler bulabilecekleri fikri üzerine düşünüyorum.

Bu, ailemizdeki erkekler arasında paylaşılan bir deneyim mi?

Monty'nin bu sosyal normları ve sessiz yargıları rahatça kabul etmesi beni çileden

çıkartıyor. Frankie'ye, onun kokusunun tanıdıklığına dönmeye yeniden odaklanıyorum.

Koridorlarda ilerlerken gözlemleri devam ediyor. "Ciddi şekilde yetersiz beslenmişsin."

"Fark etmemiştim. Uyardığın için teşekkürler."

"Üçünüzü aç bırakacak ne oldu bilmiyorum..." Sesindeki endişenin alt akımı yerini hızla farklı bir ön uyarıya bırakıyor. "Sağlığına kavuşup gücünü geri kazandıkça, kadın hayranlarının ilgisi daha da artacak. İstedğin her kadını seçebileceksin. Bu genlerle birlikte geliyor."

Bunu sanki kutup gecesinin karanlığı hakkında yorum yapar gibi, doğanın kaçınılmaz bir başka gerçeğiymiş gibi söylüyor.

Onun neyin önemli olduğuna dair algısı ile benimki arasında büyük bir kopukluk var. Evet, geçtiğimiz birkaç ay fiziksel formumu yonttu, hayatta kalmamızın kanıtı vücudumun bağlarına ve kemiklerine işledi. Ancak kadın hayranların ya da herhangi bir kadının sözde seçilme ihtimali, katlandığımız şey karşısında tamamen önemsiz geliyor.

Ayrıca, istediğim kadını istemiyorum. Sadece Frankie'yi istiyorum.

Koridorda topallayarak ilerlerken, bacağımdaki ateşli acıyı görmezden gelmeye çalışırken, Monty beklenmedik bir şekilde duruyor. Beni tekrar köşeye sıkıştırmak için değil.

Yürüteline yaslanmış, terliklerine bakan yaşlı bir kadına doğru dönüyor. "Kayıp mı oldunuz?" Destek için kolunu uzatıyor.

Onu alır, kolunu okşar. "Ben... Bilmiyorum. Ailem burada olmalı. Onları bulamıyorum."

"Eminim yoldadırlar. Burası senin odan mı?" Yanındaki açık kapıyı işaret ediyor.

"Ellen." Bir hemşire koşarak geldi. "Odanın dışında ne yapıyorsun?" Monty'ye bakar ve nefesi kesilir. "Çok özür dilerim, Bay

Novak. İzin ver..."

"O bende." Sabırla ve nazik bir gülümsemeyle Ellen'ı odasına götürüyor, kulağına bir şeyler mırıldanarak gülmesine, kızarmasına ve omzuna vurmasına neden oluyor. "Sus. Kalbimi durduracaksın, genç adam."

Yatağına yerleşmesine yardım ederken ve hemşireyle konuşurken geride duruyorum. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçip koridora dönüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Ona yetişirken bacağımda hafif bir ateş yanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O kadına neden yardım ettin? Onu tanıyor musun?"

"Tanırım." Aniden durdu, beni inceliyor, çok yakından bakıyor. "Denver sana gerçekten bir numara yapmış."

Sert ışıkların ve onun yoğun bakışlarının altında dururken kendimi açıkta, şeffaf, yıllar boyunca oluşturduğum savunmalardan sıyrılmış hissediyorum. Herhangi bir hareketin çok fazla şeyi açığa çıkarabileceğini bildiğim için inanılmaz derecede hareketsiz duruyorum.

Denver'ın bana ne yaptığını bilmesi mümkün değil. Eğer biliyorsa, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamış demektir.

Omurgam uzun zamandır gömülü olan öfkeyle karıncalanıyor, tüm içgüdülerim saldırmam ve bakışlarının parçalamakla tehdit ettiği sınırları yeniden kurmam için haykırıyor.

"Ayrıntıları bilmiyorum ama korkunç bir kötülüğe maruz kaldığını biliyorum." Keskin bir nefes alıyor. "Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Bir zamanlar rahatlatıcı bulduğum izolasyon, şimdi beni bu konuşmanın istilacı doğasına karşı hazırlıksız bırakıyor.

Frankie ve Leo'ya, tanıdık olanın güvenliğine dönmek istiyorum. Ama onun araştırmalarının tepkilerimi belirlemesine izin vermek istemeyerek yerimde duruyorum.

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken içimde bir meydan okuma oluşuyor, ifadem boş, kim olduğumun özünü onun fazla anlayışlı incelemesinden koruyorum.

Sonunda bağlantıyı koparıyor, benim hakkımda oluşturduğu yargılardan sıyrılıyor.

"O kadına yardım ettim çünkü kimse kendini kaybolmuş ya da yalnız hissetmemeli." Koridorda ilerlemeye devam etti ve beni arkasından bakakaldı.

Onu

Hay sikeyim.

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Kısa mesafenin geri kalanında gergin bir sessizlik içinde onun peşinden gidiyorum.

Odamıza varmadan hemen önce bana döndü, bakışları ciddiye. "Ben de hatalar yaptım. Mükemmel olmadığımı herkes biliyor. Ama ben

O değil."

Odaya geri döndüğümüzde, temkinli de olsa Montgomery Strakh'ın o videodaki hilekâr hödük milyarderden daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

Kadın Frankie ile konuşurken telefonuna bir şeyler yazıyor. Sesleri kısık ama bir sandık, flash bellek ve günlük hakkında bir şeyler duyuyorum.

Bunu takip etmek için aklıma bir not aldım.

Frankie sessizleşiyor ve kadın bana doğru bakıyor, yüz ifadesi profesyonel nezaketin ötesinde bir anlayışla dolu.

Onun hakkında iyi hislerim var.

"Sen Monty olmalısın." İnce bir el uzattı. "Ben Melanie Stokes. Frankie, Kody ve Leo'yu temsil edeceğim." "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Kody'ye de aynı selamlamayı veriyor ve ekliyor, "Çok şey kaçırmadın. Leo ve Frankie bir avukatlık sözleşmesi imzaladı.

İmzanıza da ihtiyacım olacak. Bana en büyük endişelerinizi ve ihtiyaçlarınızı vurgulayan kısa bir özet verdiler. Karalama defteri, siz üçünüz dinlenirken arayı kapatmamıza yardımcı olacak." Telefonuna bakıp memnun bir ses çıkartıyor ve Frankie'ye dönüyor. "Biz konuşurken asistanım konuştuğumuz şeyleri getiriyor. Kitap kısa süre içinde burada olacak." Sesi yumuşuyor. "Bir gün geçirdin. Hikâyenin detaylarına inmeye hazır olduğunda geri geleceğim."

Sabırsızlık fırtınasına karşı savaşıyor kaskatı kesiliyor. Ne olduğunu ve bu iki adamın karım için ne anlama geldiğini öğrenene kadar uyumayacağım.

Leo ve Kody ile sözsüz bir konuşma yaparken Frankie'nin gözleri morarır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir üçlü gibi onun etrafında toplanırlar.

Sanki bir ilişkileri varmış gibi.

O kadar sarsılmış durumdayım ki hiçbir şey hissetmeyene kadar kükremek ve bir şeyleri kırıp dökmek istiyorum. Ama soğukkanlılığımı koruyorum, içindeki kaos ve şiddetin üzerinde kırılğan bir kaplama.

Sessizce kenarda durarak, metanetli iş adamı, yabancılaşmış koca ve ihanete uğramış kardeş rolünü üstleniyorum.

Tüm bunların altında, ben sadece geçmişin yanlışlarını düzeltmek ve sevdiğim kadını benim ve berbat ailemin yaptığı seçimlerin sonuçlarından korumak için savaşan bir adamım.

"Eğer sakıncası yoksa..." Frankie omuzlarını geriye iter ve Melanie'ye bakar. "Bu konuşmayı yapana kadar hiçbirimiz uyumayacağız. Bunu şimdi yapmak istiyoruz."

"Anlıyorum." Melanie çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarır. "Şurada oturup konuşmayı kaydedeceğim, bazı notlar alacağım ve sadece gerektiğinde müdahale edeceğim."

Frankie ona teşekkür ediyor. Melanie sessizce kapıyı kapatarak bizi bir gerilim ve beklenti mezarına hapsediyor ve girişe yakın bir yere oturuyor.

Kody belirgin bir topallamayla ve serum askısıyla odada geziniyor. Frankie'nin yatağında durup yastıklarını ayarlıyor ve kendi yatağına uzanmadan önce nazik ve kasıtlı hareketlerle onun rahat etmesini sağlıyor.

Aralarındaki bağı fark etmemek imkânsız. Üçü arasında.

Göz temaslarında, her ince etkileşimde, cinsel yakınlığın ötesine geçen bir bağlantı var. Bana hiç bakmadığı bir şekilde onlara bakıyor.

Nabzımın kontrolden çıkmasına neden oluyor. Kaslarım geriliyor. Ellerim titriyor. Gölgeler etrafımda yükselirken omurgamdan aşağı bir ürperti çöküyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum.

Fırtınadan önce içeri sızan ürperti, boşluktaki unutulmaz fısıltı, varoluşun damarlarından sızan karanlık mürekkep. Saf, zincirsiz, açgözlü, ruhumu sarsan korku, akıl sağlığımın sınırlarını tahrip ediyor.

Frankie burada, bu odada.

Ama ulaşamayacağımız bir yerde.

O benim için kayıp.

Çünkü onlarla birlikte.

Ayaklarımın üzerinde duruyorum, odanın sakinliğinde, onlardan habersiz, şiddet ve sefalet dolu bir kara deliğin içinde dönüyorum. "Bunun için oturmalısın Monty." Frankie'nin sesi, yumuşak da olsa, çöküşümü yarıp geçiyor.

Hareket etmiyorum, konuşmuyorum.

"Güzel. Başlamadan önce..." Bakışlarını önce Kody'ye, sonra Leo'ya yöneltiyor, sonra da bana dönüyor. "Fiziksel kavgalar için bir moratoryum ilan etmek istiyorum. Öfke nöbetleriyle uğraşamayacak kadar yorgunum. Yataklarınızda kalın. Ellerinizi kendinize saklayın. Ve Monty..." Bakışları beni içine çekiyor. "Gerçekten oturmalısın."

Tenin solgunluğu ve Kody'nin az önce hazırladığı yastıklara kendini yaslayışı içimde derin bir endişe uyandırıyor. Hayatta kalmanın zorluklarından yontulmuş çarpıcı bir güç portresi, ama gözle görülür bir şekilde tükenmiş.

Benim tanıdığım Frankie kendini hep çok zorladı, çok ileri gitti. Bu hem hayranlık duyduğum hem de sağlığıyla ödediği bedeli bildiğim için korktuğum bir özellik. İyileşme yeri olması gereken bir yerde şiddeti önlemek için böyle temel kurallar koyma ihtiyacı duyması, yorgunluğunun derinliğini vurguluyor.

Göğsüm onun için sızlıyor, onu koruma ve yükünü elimden geldiğince hafifletme kararlılığımı bir kez daha teyit ediyor. "Bunu erteleyelim."

"Hayır. Hepimiz yetişkiniz. Bu konuşma bizim için ne kadar zor olursa olsun, barışçıl ve dürüst bir tartışma yapabileceğimizi biliyorum."

Ona karşı çıkma ve dinlenmesini isteme içgüdüğü midemi sertleştiriyor. Ama şimdilik ağzımı kapalı tutuyorum. "Hâlâ evli miyiz?" Çenesini kaldırıyor.

Bu soru kafamı geri çekti. "Evet."

"Boşanma davası açmadın mı?"

"Siktir, hayır. Sana söyledim Frankie. Seni aramaktan hiç vazgeçmedim." "Ben kaçırıldığımdan beri kaç kadın oldu?"

Donup kaldım, yere yapıştım, gözlerim onunkilere kilitlendi.

Bu şekilde olmasını istememiştim. Yabancılarla dolu bir odada sırtımı duvara yaslayarak değil. Ona bugün söyleyeceğimi biliyordum, ama Tanrım, hemen kapının önünde değil.

Savunmam kullanyor. Her şey kenetleniyor. Doğru kelimeleri aramak için pencereye doğru yürüyorum ama doğru kelimeler yok. Hiçbir şey bunu yumuşatamaz.

Ona dönüyorum ve güzel, acılı gözleriyle karşılaşıyorum. "Beni terk ettiğini sanıyordum." "Kaç kadın?" diye tekrar soruyor.

"Bir."

"Adı ne?"

"Aubrey."

Gözlerini kırıştırıyor, ifadesiz, vücut dilinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yok. O biliyordu.

Nereden bildi ki?

"Sadakatsizlik ne zamandır devam ediyor?" Daha uzun oturuyor. "Bana hiç sadık kaldın mı?" Bu suçlama göğsüme çarpıyor ve içimdeki rüzgârı savuruyor.

Sadakatsizlik.

Gözleri inançla parlarken bana karşı kullandığı bu terim yersiz gibi geliyor.

"Bir kere oldu." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bir kereden çok fazla. Anında pişman oldum ama bunun için mazeret uydurmayacağım." "Bana yalan söyleme." Öne doğru eğilip titrek bir parmağını bana doğru uzatıyor. "Ben seni aldatmadan çok önce

kaçırıldı."

"Hayır, öyle bir şey *yapmadım*. Neden böyle saçma bir şey düşündün ki?"

"Aubrey ile bir videonuzu gördüm. Sitka'daki ofisinde. Onu masanda sikmişsin."

"Nasıl...?" Bu gerçek olamaz. Karanlık bir uçuruma yuvarlanıyorum, dehşet beni derinliklerine çekiyor. "Ne videosu?"

"Denver seni kaydetti. Daha fazla video olduğunu söyledi. Daha fazla ilişki. Senin ofisinde ve evimizin her yerinde kameralar varmış.

iki yıldır. Beni yıllardır aldatıyorsun."

Kameralar mı? İki yıl boyunca mı?

Soğuk bir ürperti içime işliyor. "Evimize kamera mı koymuş?" "Evet.

Ama şu anda senin sadakatsizliğini tartışıyoruz."

"Ona inanıyor musun? Bu iddia edilen ilişkiler

hakkında?" "Videoyu gördüm."

"Bir video. Sadece bir tane olabilir, çünkü o *tek* seferdi. Hayatım üzerine yemin ederim, Frankie."

Acısı odada kaynayan, titreyen bir varlık, keşke bir kelime ya da bir hareketle kovabilsem.

Leo ve Kody, onun iki yanında oturarak bir kınama taburu oluşturdular. Ben onların ortak yargısının bataklığında çırpınırken gözleri suçlamayla parlıyor.

Kapının yanında, Melanie rahat ama dikkatli, dizüstü bilgisayarında yazarken ortaya çıkan dramın sessiz bir gözlemcisi. Bu benim lanet olası kefaretim.

"Neden?" Frankie'nin çenesi geriliyor, gözleri parlıyor. "Onu neden siktin?" "Seni unutmaya çalışıyordum."

"Başardınız mı?"

"Hayır." Suçluluğumun ağırlığına teslim oldum ve yatağının ayakucundaki sandalyeye yığıldım. "Sen ortadan kaybolduktan altı hafta sonra oldu. Hamileliğe verdiğim berbat tepki yüzünden beni bıraktığını düşünmüştüm. Çok incinmiş ve kızmıştım. Sana kızgındım. Kendime öfkeliydim. İlerlemem, devam etmem gerekiyordu ve denedim. Aubrey oradaydı, kabul ettiğim bir davetti. Sadece beş dakika sürdü-"

"Yedi."

"Ne?"

"Onu yedi dakika boyunca becerdin." Titreyen dudaklarına dokunuyor ve gözlerini kaçırıyor. "O videoyu kaç kez izlediğimden utanıyorum."

Allah kahretsin.

Lanet olsun.

*Siktir, siktir,
siktir!*

Ellerim kenetlendi. Azı dişlerim gıcırıyor. Pişmanlığım tavan yapıyor.

Keşke seyircimiz olmasaydı. Keşke onu kollarıma alabilsem ve o güzel, titreyen ağzını öpebilsem. Eğer ağlarsa,

kendimi onunla yatağa girmekten alıkoyamayacağım.

"O yedi dakikayı hatırlamıyorum." Ne kadar doğru olursa olsun, kelimeler kulağıma bile boş geliyor, odayı dolduran şüphe tarafından boğuluyor. "Ben sadece ardından gelen utancı hatırlıyorum. Suçluluk duygusunu. Sefaleti. Kendimi daha iyi değil, sefil hissetmeme neden oldu. Bir daha asla yapmadım. Bana inanmak zorundasınız."

Gerilim, sıkışık hastane odasında canlı bir tel gibi çatırıyor.

"Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabiliriz?" Leo öne doğru eğilerek hırlıyor: "Tüm aileni ondan sakladın." Kody'nin sessizliği de aynı şekilde suçlayıcıdır, bakışları söylenmemiş bir kınamayla parlamaktadır.

"Hatalar yaptım ama bu değil." Savunmam sağır kulaklara çarpıyor, tiksintiyle dolup taşıyor. "Denver bir psikopat.

Seni bana karşı kıskırtmak için yalanlarla besledi. Ama o videonun ötesinde sadakatsizliğe dair bir kanıt sunamadı çünkü...

Bu. Yok. Yok. Yok."

Söylenen her inkârla aramızdaki boşluk genişliyor, aşılmaz bir güvensizlik dağı. Frankie'nin

bakışlarıyla karşılaşmak en zor olanı.

"Sana güvenmiyorum," diye fısıldıyor, yüz hatları içimi parçalayan bir kederle donuklaşıyor. "Ama haklısın. Yalanları, manipülasyonları, kanıt eksikliği... Çözülmesi gereken çok şey var."

Bu odadaki diğer iki adam gibi.

Denver ve Kaya onların biyolojik ebeveynleri olmalı. Sadece isimleri bile, Leo ve Kody, Denver ve Kaya'nın tanışıp büyüdükları Kodiak Adası'ndaki Port Lions ile ürkütücü bir şekilde örtüşüyor.

Leo annesinin Helena Weiss olduğunu söylemişti ama bu isim benim hafızamda yok.

Benim teorim şu... Annem ve babam öldüğünde Denver Kaya'yı kaçırdı, Turbo Beaver'da sakladı, şebekeden bağımsız kulübede tuttu ve ondan iki oğul doğurdu.

Leo ve Kody.

Bana yabancılar. Ama karım için değil.

Yaşadığı onca şeyden sonra, böyle bir sorgulamaya girişmek istemedim. Gretchen,

Frankie'nin kaçırılması ve kulübenin yeri ile başlamalıyım.

Nerede benim lanet kardeşim?

Ama oda zaten dramla dolu. Artık ilişkim ortaya döküldüğüne, karakterim ölçüldüğüne, yargılandığına ve değersiz görüldüğüne göre bilmem gerekiyor.

Frankie bana ne kadar sadıktı?

Kendimi çelikleştiriyorum ve Leo'nun bana yumruk attığı andan beri boğazımda yanan tek şeyi soruyorum. "Onları ne zamandır beceriyorsun?"

Bu bir soru değil, hastane odasının sterilize edilmiş ışığında açığa çıkan en derin korkumun itirafı.

Leo gözünü kırpmadan bakışlarımı karşılıyor. "Sana sadıktı, kalbi dokunulmazdı, sadakati amansızdı. Ta ki senin başka bir kadını becerdiğini görene kadar."

"Beni kırdı." Frankie kucağına bakıyor, gözlerini hızla kırıştırıyor ve gözyaşlarına engel olmaya çalışıyor. "Ölmek istedim." Bunu ben yaptım. O acıyı onun içine ben koydum.

Leo sanki ona gitme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi gerilir. "Eğer o video ona gösterilmeseydi, seni sevecek ve tepelerde yaşadığı her korkunç şeye rağmen sana sadık kalacaktı. Senin ihanetinden sonra bile bekledi."

"Ne kadar sürecek?" Sesimdeki titreme içimde kopan fırtınayı açığa çıkarıyor. "Onu ne zamandır beceriyorsun?" "Beş aydır."

Bakışlarımı hiç sarsılmayan bir özgüvenle tutuyor. Ses tonunda ne bir özür var, ne de

tereddüt. Sadece saf, yalın gerçeği söyledim. "Ona bundan çok daha uzun süredir aşığım."

Leo'nun sözleri şarapnel gibi çarptı, kalp kırıklığı ve kıskançlık parçalarını boşa harcanmış ruhuma saçtı.

Beş ay.

Zaman aralığı kafamda yankılanıyor; paylaşılan anların, kurulan bağların ve Aubrey ile geçirdiğim yedi dakikadan daha derine inen bir ihanetin unutulmaz nakaratı.

"Bunun onun üzerinde hak iddia etmeni sağlayacağını mı sanıyorsun?" Damarlarımda ateş ve zehir kaynıyor, içimin derinliklerinden

Ceh

enn "Hayır." Leo omuzlarını dikleştiriyor, alışılmadık, çift renkli gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ben ona

em. sahip değilim. O bana sahip." Bu yanıtta nefret ediyorum.

Bundan *nefret* ediyorum.

Bu bir meydan okuma, beni yaralayan bir cesaretle sunulan karşılıklı bir aşk ilanı. Kalbim bütünyle kırılıyor.

Onu kaybettim, hayatımın aşkını, evrenimin merkez üssünü.

Gerilimin kar fırtınasının ortasında oturuyor, çarpıcı varlığı dönen kaosun içinde sakin bir çapa. Gözleri, pencereleri

İçindeki keder ve şefkat, üçümüzün arasında hak etmediğim bir şefkatle hareket ediyor. Ama belki de hak ediyorlar.

Onları seviyor. Bu çok açık. Kardeşimin pençesinde yaşadıkları ortak travma, benim rakip olma umudumun olmadığı

bağları pekiştirdi.

Yine de, bakışları benimkine yöneldiğinde, orada bir şeylerin titreşimi var, evliliğimizde yarattığımız samimi geçmişe,

sevgiye ve mutluluğa işaret eden bir şey. Bu güven değil - henüz değil - ama kayıtsızlık da değil. Bu ihanet ve trajediden sağ

çıkan bir şefkat, çünkü o böyle bir insan.

Umursamaması gerekse bile umursuyor.

Bu bana dikkatimi odadaki karanlık, sessiz güce yöneltmem için güç veriyor.

Kaya'nın oğlu.

Onun varlığı ufukta beliren bir fırtına bulutu gibidir; sessiz, uğursuz ve belirgindir.

Ne zamandır karımı beceriyorsun?

Bunu dile getirmeme gerek yok. Çok zeki biri.

"İki ay," diyor alçak sesle, ama netliği sağır edici.

Karanlık ve anlamsız gözleri, kafa derimi ürperten bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. Onda ölümcül bir durgunluk

var, duruşu rahat ama sanki harekete geçmekten bir nefes uzaktaymış gibi dengeli. Bir avcı gibi. Bir avcı.

O ölümcül bakışta başka bir cevap buluyorum. Kody'nin Frankie'ye beslediği aşk gölgeli bir şey, derin ve belki de

sessizliğinden dolayı daha tehlikeli.

Burada oturmuş, başımı ellerimin arasına almış, olan bitenin büyüklüğüyle boğuşurken, Frankie'yi bir değil iki adama

kaptırmanın çapraz ateşi içindeyim.

Bu nasıl olacak? İkişiyse de devam etmek niyetinde mi? Bunları hiç düşündü mü? Düşünmüyor. Benim yarı

yaşımdaki iki erkeksi ve çekici adamlarla yatıyor.

Karanlık ve boğumlu bir yaratık olan kıskançlık midemde kök salıyor, dalları taşaklarımı mengene gibi sarıyor.

Öfke ve teselli edilemez bir kalp acısı denizinde çırpınırken, Frankie'yle olan hayatımın kalıntılarının parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izlerken, içimi burkan bir hüznün üzerime çöküyor.

Ona teslim olmak, beni ele geçirmesine izin vermek istiyorum.

Sonra geçtiğimiz dokuz ayı ve onun yokluğunun varlığımın her yönüne nasıl musallat olduğunu düşünüyorum - yatağın onun tarafındaki boşluğu, evimizde onun sesinin olması gereken yerdeki sessizliği, göğsümde eskiden kalbimin bulunduğu yerdeki boşluğu.

Buna geri dönemem. Dönmeyeceğim.

Vazgeçmek, teslim olmak benim doğamda yok. Konu o olduğunda değil. Hiçbir zaman.

Onu geri kazanmanın büyük jestler ya da etkili sözlerle olmayacağını biliyorum. Onun güvenini kazanmanın yolu fedakârlık, savunmasızlık ve dürüstlikle döşenecek.

Ve intikam.

Ayağa kalktım ve odadakilere "Denver nerede?" diye sordum. Frankie Melanie'ye baktı.

Ah.

Zeki eşim avukatın buradaki rolünü hatırlıyor. Biz kendi özel dramımızla uğraşırken bile, o kayıp şahıs davasının yasal gerçeklerini gözden kaçırmadı.

Melanie başını sallıyor.

Sikeyim.

Bu iyi olamaz.

"Sana güvenmiyorum Monty." Frankie nefesini tutuyor, göğsü yükseliyor. "Yas tuttuğunu ve büyük bir suçluluk duygusu taşıdığını biliyorum. Ben kör değilim. Ama konuşmamız gereken bazı acı gerçekler, paylaşmamız gereken bazı korkunç şeyler var. Bir önceki konuşmadan kalan duygularımızı bir kenara bırakmalı ve bir sonraki konuya odaklanmalıyız."

Bir zamanlar beni ona çeken ve şimdi, her zamankinden daha fazla, kaybettiklerimin altını çizen şey bu güç, bu yılmaz ruhtur.

Ve yeniden kazanmaya kararlı olduğum şey.

"Bana Denver'ın varlığından hiç bahsetmedin." Başını eğiyor. "Adını değiştirmişsin. Bunu da bana hiç söylemedin. Bu yüzden kaçırılmalarımıza karışıp karışmadığını ya da nasıl karıştığını bilmiyoruz."

"Ben değilim."

"Ben konuşuyorum." Yorgun gözlerle bana sert bir bakış fırlatıyor. "Size Denver hakkında bir şey söylemeden önce, bize bir şey vermeniz gerekiyor. Gizliliği açıkla. Masum olduğuna bizi ikna et."

Buraya geldiğim andan beri yargılanıyorum.

Güvenini tekrar kazanmak istiyorsam, kendimi açmam, onunla tanıştığım günden beri gurur ve gösteriş duvarlarının ardında sakladığım kırılganlıklarımı ona göstermem gerekecek.

Gerçek beni, kusurlarımı ve her şeyimi görmeyi, dönüştüğüm adamın yeniden sevebileceği biri olup olmadığına kendi karar vermeyi hak ediyor. "En baştan başlayacağım." Nemli ellerimi ceplerime sokarak yatağının ayak ucunda volta atıyorum. "Sana ailemin

Rus oligarklardı. Ama size hayatlarından endişe ederek Amerika'ya kaçtıklarını söylemedim."

Ailemin geçmişinden bahsederek, onların gölge ve servet mirasını, babamın inşaat şirketini ve bunu ailemizin offshore hesaplardaki büyük, yasadışı servetleri için nasıl bir kılıf olarak kullandığını anlatıyorum.

"Kulübe." Leo, Frankie ve Kody ile bakışarak yaşadıkları yer hakkındaki şüphelerimi doğruladı. Keşke *nerede olduğunu* bilseydim.

"Kulübe..." Ensemdeki gergin kasları ovuyorum. "Birkaç ay önce, Frankie'yi ararken, çocukluk evimin bir duvarına gizlenmiş planlar buldum. Şebekeden bağımsız, iki katlı bir kulübenin planları. Yeri belli değil. Ama mimarın babam olduğundan ve projeyi finanse ettiğinden eminim ve Denver bunun için bir hidroelektrik jeneratörü tasarladı. O da inşa edildi mi?"

Leo başını sallar, yüz ifadesi asıktır.

"Ailem Rusya'dan kaçtığında Kodiak Adası'ndaki Port Lions'da bir malikane inşa ettiler. Denver ve ben orada büyüdük." Kody'nin gözleriyle karşılaştım. "Ve Kaya Knowles. Annesi bizim yatılı hizmetçimizdi."

Kaya'yla ilgili acı dolu anılarımı dile getirirken, Denver ve benim ona olan aşkımızı, aramızdaki rekabeti, yaş farklarını ve babamın uzak durma tehditlerini anlatırken yerde bir yol çiziyorum.

"Denver onu sekiz yaşındayken taciz etti." Elimi saçlarımda gezdirerek durakladım. "O on yaşındaydı. Sorumlu tutulmak için çok gençti. Ama ona yaptığı şey..."

Kody'ye bakıyorum, sessizce sorguluyorum.

Başını sertçe sallaması bilmek istemediğini gösteriyor.

Rahat bir nefes alıyorum.

Detaylar akıl almayacak kadar korkunç. Kaya Knowles'a kör bir cisimle oğlancılık yapmak Denver'ın terör saltanatının sadece başlangıcıydı.

"Adadaki diğ er çocukları taciz etmeye devam etti, onları geniş arazimizdeki birçok mağaraya bağladı, onlara eziyet etti ve..." Nefes alışım ağırlaşıyor ve zorlaşıyor. Bir elimi ağzıma götürüyorum. "On sekiz yaşına geldiğinde

adının ötesinde, yakın kıyı kasabalarındaki çocukları avlamak ve cinsel tacizde bulunmak."

"Nasıl yakalanmadı?" Frankie'nin sesi parçalı fısıltılar halinde titriyor. "Onun olduğunu biliyor muydun-?"

"Hayır. Tanrım, çoğu zaman ben de çocuktum. Denver'dan sadece bir yaş büyüğüm. Ailem bunu benden sakladı ve kurbanların ailelerine para ödedi. Ama Kaya... onun ailesi yoktu." Kody'nin yatağına doğru bir adım atıyorum, destek için ayakucuna tutunuyorum ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kaya'nın annesi istismarın başladığı sıralarda kalp rahatsızlığından öldü. Elimde kanıt yok ama babamın Denver'ı korumak için neler yaptığını bildiğimden, Kaya'nın annesinin diğer aileler gibi para almayı reddettiğini düşünüyorum."

"Onu baban öldürdü." Kody'nin çenesi sıkıştı.

"Maaş bordrosunda suikastçılar vardı." Parmaklarımı yatağın parmaklıklarına vuruyorum. "O öldükten sonra babam Kaya'yı ailemize aldı ve kendi çocuğu gibi büyüttü. Üniversiteye gittim ama on dokuz yaşındayken kış tatili için eve geldim. Kaya o zaman on altı yaşındaydı. Babamın şarabından biraz çaldık ve çocukların yaptığı gibi içmek için gizlice sahile gittik. Bana o zaman söyledi." Boğazıma bir yutkunma takılıyor. "Denver benim haberim olmadan onu yıllarca taciz etti. Kız onun zevkleri için fazla büyüdüğünde, başkalarını da istismar etmeye başladı. Tüm bunları babama anlattı ve o da her şeyi hallettiği gibi bunu da halletti - gizli para, şantaj ve her şey başarısız olduğunda bir tetikçi çağırdı."

Bunu takip eden gergin sessizlikte Melanie'nin varlığı, önümüzdeki günlerde ve aylarda karşılaşacağım yasal kabusu hatırlatıyor.

Kıçımı korumak için kendi avukatlarımı hazır bulundurmalıyım ama riske giriyorum. Her şeyi riske atıyorum çünkü karımdan başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Denver'ın yüzüne bakamadım. Ona bakamadım." Hatırladıkça midem bulanıyor. "Ama o gece babamla yüzleştim."

Onlara bu işe karışmamla ilgili her türlü suçlayıcı ayrıntıyı anlattım - babamla aramızda geçen konuşmaları, Denver'ı hapsedme taleplerimi, babamın medyanın ilgisinden, düşmanları tarafından bulunup öldürülmekten duyduğu korkuyu ve bu işin eski usul oligark yöntemiyle halledilmesi için verdiğim talimatı. Sessizce ve ölümcül bir şekilde.

"Babam onu ortadan kaldırmak için telefon ettiğinde odada kaldım. Tetikçiyi işe alan ve kardeşimin kaderini belirleyen sözleri duyana kadar oradan ayrılmadım. Sonra bir korkak gibi kaçtım. Ertesi gün üniversiteye döndüm, kardeşimi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum, babamı zorladığım için işlediği suçlar yüzünden öldürüleceğini biliyordum. Otuz yıl boyunca onun öldüğünü düşündüm. Bu suçu ben taşıdım."

"Bu odadaki hiç kimse onun ölmesini istediğin için seni suçlamıyor." Frankie'nin sesi sabit, ama tonunda bir şey var, gün ışığına çıkamayacak kadar korkunç sırların alt akıntısı.

"Sana ondan bahsetmediğim için beni suçluyor musun?"

"Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi. Büyürken ne yaptığından şüphelendiniz mi?"

"Hayır. Asla. Denver büyüleyici, zeki, asla şiddet yanlısı değil, asla hayvanları öldürmedi ya da buna benzer bir şey yapmadı. On sekiz yaşına geldiğinde, gelecek vaat eden dahi bir mühendisti. Ailem ona hayrandı. Onu kayırırlardı."

"Ders kitabı gibi bir psikopat." Gözleri ince. "Baban onu o kadar çok seviyordu ki, hayatına kastetmesini iptal mi etti?" "Evet. Bu yürek parçalayıcı keşfi üç ay önce seni ararken yaptım."

Geçtiğimiz dokuz ayı, onu bulma çabalarımı, çocukluk evimde ortaya çıkardığım sırları, planları, uçuş kayıtlarını ve Denver'a yirmi yıl boyunca yardım eden adamı özetliyorum. Alvis Duncan.

Sonraki bir saat boyunca olanlarla ilgili varsayımlarımı sıraladım - babamın Denver'ı şebekeden uzak bir yerde bir kulübede tecrit etmeye zorlaması, geliş gidişlerini takip eden uçuş kayıtları ve ailemin ölümüne neden olan uçak kazası.

"Sanırım Denver uçaklarını kurcalamış." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Kanıtım yok ama motivasyon var. Onların gözetimini istemedi."

"Ailen yirmi beş yıl önce öldü." Leo dirseklerini dizlerine dayamış, beni inceliyor. "O kulübeye annemle birlikte yirmi yedi yıl önce geldim."

"Sizi uçağa gizlice sokmuş olmalı. Hepinizi. Alvis Duncan onun taşıdığını söyledi-"

"Kasalar." Başı öne eğilmiş, çenesi göğsüne dayanmış, sanki onu kaldıracak gücü kalmamış gibi. "Tabut büyüklüğünde sandıklar. Beni bu şekilde taşıdı."

Midem bulanıyor, yüzümdeki kan çekiliyor. "Frankie..."

"Sana söylemem gereken çok şey var." Gözlerini çevreleyen gölgeleri ovuşturuyor. "Zor şeyler."

"Bekleyebilir." Bunu söylemek bana acı veriyor. Cevaplara olan ihtiyacım göğüs kafesimi acımasızca dövüyor. "Bugün bir uçak kazası geçirdin. Beyin sarsıntısı geçirdin ve düşmek üzeresin."

Beni görmezden gelerek gözlerini Melanie'ye çeviriyor. "Burada mı?"

"Evet." Melanie doğruldu, ses tonu profesyoneldi. "Bu hassas bir kanıt. Bunu teslim etmek avukatın isteklerine aykırı."

"Bu konuda ona güveniyorum. Bizimle olan ilişkisi diğer her şeyden daha ağır basıyor."

"Pekâlâ." Melanie sandalyeden kalkar ve koridora adım atar.

Aynı hızla elinde kapağı yıpranmış ve kenarları yıpranmış bir kitapla geri döner.

Frankie kitabı kabul eder, parmakları sırtın pürüzlü, çatlak dokusunda gezinir.

"DNA örneklerini sayfalardan çoktan çıkardık." Melanie koltuğuna geri döner. "İşiniz bittiğinde hemen geri getirmeniz gerekiyor."

"Tamam." Frankie dudağını ısırıyor, bakışları benimkilerle iç içe geçiyor. "Geçtiğimiz dokuz ay boyunca olan her şey burada. Hepsini bu günlüğe kaydettim."

Günlük mü? Melanie'nin daha önce bahsettiği günlük olmalı.

Frankie'nin Denver'la o kulübede geçirdiği zamanı okumak istiyor muyum?

Evet, öyle. Dünyayı yakıp yıkmak istememe neden olacak. Elimde yanan bir kibritle her lanet detayı yutacağım.

"Düşüncelerimi, duygularımı, varsayımlarımı, sırlarımı, başıma gelen her çirkin, korkunç olayı ve benden önce gelenlerin

geçmişini günlüğe kaydettim." Frankie, kar erimesinin lekesinden sürekli kullanımdan aşınmış yamalara kadar hayatta kalan

birinin izlerini taşıyan kitabın kapağını okşuyor. "Bu bilgiler konusunda sana güveniyorum. Ama Monty, okumadan önce

bizden duyman gereken şeyler var."

Odadaki hava gerildiğinde kapı açılır ve bir hemşire içeri dalmak için o anı seçer. Gerginlikten habersiz, yalnızca her

yatağın yanında yanıp sönen ve bipleyen makinelere odaklanıyor.

Zamanlama daha müdahaleci olamazdı. Bir yataktan diğerine geçip rutin kontrollerini yaparken ona ters ters bakıyoruz.

Leo ve Kody karşılıklı bakışıyor, sabırsızlıkla dolu sessiz bir fikir birliği oluşuyor. Yine de hiçbirimiz onun görevlerinin

gerekliliğinin farkında olarak hayal kırıklığımızı dile getirmiyoruz.

Sonunda turunu tamamlıyor ve çıkış yapıyor, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Frankie'nin yorgun bakışları benimkileri buluyor.

Çektiği çileyi anlattığı bir günlük tuttu.

Her şeye rağmen en derin deneyimlerini bana emanet etmesi, aramızda kırılğan da olsa bir köprünün yeniden inşa

edildiğine işaret ediyor.

Rahatlama üzerime çöktüğü anda, yerini huzursuzluk alıyor. Günlüğün içerdiği *çirkin, korkunç olayları* ve sayfalarına

dökülen sırları düşünmek içimi korkuyla dolduruyor. Bu sadece karşılaştığı dehşetlerle yüzleşme beklentisi değil, aynı

zamanda Denver'ın kötülüğünün en karanlık bölümleri olabilecek şeyleri öğrenme endişesi.

Başındaki bandajlar, vücudunun ham hali, gözlerindeki ağır bakış - hepsi son dokuz ayın getirdiği yükler hakkındaki

endişelerimi artırıyor.

"Frankie." Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Bu konuda bana güvendiğin için minnettarım. Hikayen konusunda. Bilmem

gereken ne varsa, bana söylemek istediğin ne varsa... Ben buradayım. Dinleyeceğim."

Yavaşça başını sallıyor, hızla gözlerini kırıştırtıyor, parmaklarını ağzına bastırıyor ve ağlamamaya

çalışıyormuş gibi Leo'ya bakıyor. Leo yatağından kayar ve serum askısını da yanında sürükleyerek onun

yanına gider.

Bacaklarının yanına tüneyip parmaklarını birbirine bağlarken tüylerim diken diken oluyor.

Sonra bakışları benimkilere takılıyor. "Yirmi üç yıl önce Denver annemi kaçmaya çalıştığı için diri diri gömdü. Aynı yıl

Kaya'yı ve iki yaşındaki oğlu Kody'yi kaçırdı."

Nefes almayı bıraktım.

"Biz geldikten iki hafta sonra," diye homurdanıyor Kody, "annem intihar etti. Eskiden beni terk ettiği için ona lanet

ederdim ama bugün öğrendiğim her şeyden sonra onu anlıyorum."

Kaya.

Tatlı, nazik Kaya...

Suistimal edildi.

Yok edildi.

Bir canavara yenildim.

Tanrım.

Siktiğimin

Tanrısı.

Sandalyeye çöküyorum çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum. Bütün havayı çektiğini hissedebiliyorum.

"Denver için yoğun bir yıldız." Leo çenesini çalıştırıyor. "Kaya öldüğünde, kulübeye başka bir kadın getirdi. Bu kadın hamileydi ve adı Gretchen Stolz'du."

Hamile.

"Hayır." Uyuşukluk beni batırıyor. İnançsızlık zihnimi bulandırıyor. "Olamaz."

"Emin misin?" Leo kollarını kavuşturur. "Yirmi üç yıl önce Gretchen Stolz'u becermiyor muydun?"

Bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Dışarısı karanlık. Kar girdapları. Hiçbir şey göremiyorum.

Parmak uçlarımı soğuk cama dayıyorum, kendimi topluyorum, geçmişin gölgelerine karşı kendimi destekliyorum.

"Gretchen... pişmanlık verici bir hataydı." Dönüp odaya bakarken nefesim titriyor. "Paramın peşindeydi. Gençtim.

Yirmi beş yaşında ve saf. Ailem bir yıl önce ölmüştü. Bununla uğraşıyordum, şirketim büyük bir başarıyla büyürken onların servetini yönetiyordum. Çok geç olana kadar Gretchen'in motivasyonunu fark etmemiştim. Ta ki beni hamilelikle tuzağa düşürmeye çalışana kadar."

Frankie'nin dehşet dolu bakışlarına maruz kaldım. Evlenmeden önce, beni tuzağa düşürmeye çalışan kadınları ima ettim ama ona asla isim ya da ayrıntı vermedim.

"Hamileliğini sonlandırmasını talep ettim ve randevuyu ayarladım." İtiraf içimden dökülüyor, dokuz ay önce verdiğim acımasız talebi yankılıyor.

Frankie gözlerinden taşan yaşlarla savaşıyor, vücudu titreyerek hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyor. Ruhumu parçalayan bir ses.

Ona doğru koşma, dokunuşumun sağlayabileceği soğuk teselliye sunma dürtüsü beni ileri itiyor.

"Hikayeyi bitir." Leo kendini bir koruma gibi konumlandırıyor, duruşu fiziksel bir bariyer, sessiz mesajı yüksek ve net.

Geçemeyeceğim sınırlar ve iyileştiremeyeceğim yaralar var.

Dalga geçmiyor. Yüzüm hala daha önce bana attığı dayaktan dolayı zonkluyor.

Yumruk yumruğa bir kavgada kendimi tutabilirim. Çok sinirliyimdir. Yine de başkalarına karşı nadiren şiddete başvururum. Frankie'ye ulaşmak için onunla dövüşmenin kimseye faydası olmaz. Ama ona çiğ, utanç verici gerçeği verebilirim.

"Çocuklardan çok korkarım Frankie. Denver'ın hastalığı ve benim... benim genç kadınları tercih etmem nedeniyle bir fobi geliştirdim."

"Genç kadınlara olan tercihini açıkla." Leo'nun gözleri parlıyor.

"Kaya çok gençken ona aşık olmuştum. *Karım* benden yirmi yaş küçük. Bu kalıtsal bir hastalık." "Hayır, değil."

Frankie burnunu çekerek gözlerini sildi. "Korkularını anlıyorum Monty, ama reşit olmayanları taciz etmediğin sürece-"

"Asla." Feveran ediyorum.

"Senin bir hastalığın yok," diyor inançla. "Sen *kadınları* seviyorsun, küçük kızları değil."

"*Seni* seviyorum." Açıklamam odada bir saldırganlık fırtınası kopmasına neden oldu. Hırlayan erkekleri görmezden geliyorum ve ona odaklanıyorum. "Bana hamileliğinden bahsedecek misin?"

"Kısa sürdü." Leo'yu yatağının başına doğru itiyor, böylece ayaklarının yanında durduğum yerde beni doğrudan görebiliyor. "Denver beni evimizden aldı."

Kanım dondu. "Seni teknene mi aldı?"

"Evet."

Monoton bir sesle kaçırılma olayını anlatıyor - yatak odamızda karşılaşma, iple bağlanma, sakinleştiriciler, yatına, ardından Turbo Beaver'a transfer, kulübeye varış ve düşük yapmasına neden olan kar makinesiyle kaçma girişimi.

Tüm bunlar boyunca, acı, korku, kayıp ve bebeği istemediğimi düşündüğü süre boyunca yalnızdı.

Çünkü ona böyle söyledim. O zaman buna inanmışım.

Ne kadar da yanılmışım. Ne

kadar soğuk ve

acımasızmışım.

Benden nefret etmeli. Bana nasıl bakabiliyor?

"Gretchen'la ne oldu?" Leo ellerini esnetiyor.

"O randevuya gitti. Onu bıraktım. İçeri girmeme izin vermedi. O gün ayrıldık. Tek derdi benim zenginliğimdi. Onunla evlenmeyi reddettiğimde, büyüdüğü yere, Iowa'ya döndü."

"Denver o kaltağı kulübeye getirdi." Leo burun deliklerini genişletir. "Yedi yaşındaydım ve bebeğinin doğumuna yardım ettim. Denver ona Wolfson adını verdi."

Ağır bir korku dolaşımımı doldururken kalbim karnıma dūřuyor.

Wolfson.

Benim

oğlum.

O burada değil.

Benim bir oğlum var ve o burada değil.

Sessizlik bir kükreme, karanlık kaldırılamayacak kadar ağır bir örtü.

"Nerede...?" Bir adım öne çıkıyorum. "Nerede o? Onu geride mi bıraktın?"

Leo'nun boğazından boğuk bir ses kaçar. "Dört ay önce intihar etti."

Dört ay önce.

Şok yıldırım gibi çarpıyor. Nefesim kesiliyor.

O bir yetişkindi, yirmi üç yaşında bir adamdı ve tüm hayatını bir çocuk tacizcisiyle geçirmişti.

İçimi ürperten bir korku fırtınası uğulduyor, akıl sağlığımın sıcaklığını alıp götürüyor ve beni başarısızlıklarımın soğuk, çürümüş kemikleriyle birlikte karanlığa gömüyor.

Frankie dizlerini göğsüne çeker ve gözyaşlarıyla mücadelesini kaybeder. Hıçkırıklarında paramparça olan ıstırap başlı başına bir azaptır.

"Özür dilerim." Kulaklarımda çınlamalar. "Bilmiyordum." Ciğerlerim çöktü. "Çok özür dilerim." "Denver nerede?"

diye kükreken bir elimi ayaklıklara vuruyorum ve havada keskin bir çatlak oluşuyor.

Nemli gözlerini kaldırarak bakışlarımı tutuyor. "Onu dört ay önce öldürdüm. Onu vurdum ve bir boruyla dövdüm."

Orada öylece durmuş, tiksinti içinde donmuş ve Leo'nun koruyucu himayesi tarafından engellenmişken, yaşadığı travmanın tüm boyutları üzerime çöküyor.

Çektiği dokuz ayın intikamını alamam. Bebeğimizi ya da Wolfson'ı geri getiremem. Onu bedenimle rahatlatamam.

Aramızdaki uçurum fiziksel bir mesafeden çok daha fazlası. Bu bir acı ve ihanet uçurumu ve kurtuluşa giden uzun bir yol, tabii eğer böyle bir yol varsa.

Onun gözyaşları hatalarımın haritasını çiziyor, eylemlerimin sonuçlarıyla acı verici ama gerekli bir yüzleşme. O gün evde kalsaydım Denver'in onu almasını engelleyebilirdim.

Port Lions'ta kalıp Denver'la bir erkek gibi yüzleşseydim, onu kendim öldürseydim, oğlum da dahil olmak üzere hepsini almasını engelleyebilirdim.

Wolfson.

"Büyürken Denver bana Kurt derdi." Sesim boş, hissiz. "Bu lakap onun ölüm emrini verdiğim geceye kadar kaldı. Ailem beni reddetti, ben de onları reddettim. Bağlarımı kopardım, adımları değiştirdim ve yeni bir hayata başladım. Asla arkama bakmak istemedim." İleriye, doğrudan Frankie'ye bakıyorum. "Bunu senden sakladığım için özür dilerim."

"Anlıyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama anlıyorum Monty." Yüz hatları yorgunluktan gölgelenmiş, gözleri kan çanağına dönmüş ve konuşmaya devam etmeye çalışırken gözyaşlarıyla parlıyor. "Günlüğümü okumadan önce sana söylememiz gereken bir şey daha var."

"İşin bitti." Kody araya giriyor, ses tonundaki korumacı ton, kitabı ondan alırken itiraza yer bırakmıyor. Leo onu yatağa yatırırken, vücudumdaki her kemik çaresizlikle ağlıyor.

Hayatına mal olabilecek uçak kazası yüzünden okunuyor. Acı ve yorgunlukla gölgelenmiş gözleri açık kalabilmek için çırpınıyor. Gücü hızla azalıyor.

Kody bir adım öne çıkıp elini bana doğru uzatıyor, günlük parmaklarının arasında duruyor. Ona uzanıyorum ama sanki ondan ayrılmak muazzam bir çaba gerektiriyormuş gibi elini sıkıyor.

Anlıyorum. Bu hassas bilgileri vermekten daha fazlası. Bu bir güven eylemi, geçici olarak uzatılan bir köprü.

Gözlerimiz kilitleniyor, olan biten ve söylenmemiş kalan her şeyle dolu. Bakışları meydan okumayla sertleşiyor, Onların kişisel, trajik deneyimlerini bana emanet ederek bana duyduğu inancı onurlandırmamı talep ediyor.

Yavaşça ve büyük bir dikkatle dergiyi tutuşunu gevşetiyor ve elime geçmesine izin veriyor.

Kitabın fiziksel ağırlığı duygusal ağırlığıyla kıyaslanamaz bile. Elimde sadece sayfalardan oluşan bir koleksiyon yok.

Frankie'nin ruhundan bir parça ve onunla birlikte onu Leo ve Kody'ye bağlayan bağları anlamak için bir anahtar tutuyorum.

Açıyorum ve sayfalar beni onun el yazısının samimiyetiyle karşılıyor. Mürekkep bazı yerlerde kağıda akıyor, bu da vuruşlarındaki hamlığı gösteriyor.

Notları ve düşünceleri bir düzen ya da kalıp olmaksızın sayfalara dökülüyor. Başlıklar günleri sayıyor. Bazı kayıtlar titiz, bazıları aceleye getirilmiş, ancak hepsi unutulmaya yüz tutmuş ve cehennemden geçip geri dönen yolculuğunu belgelemeyi seçen bir kadının yaşam gücüyle titreşiyor.

Bu sadece okunacak bir anlatı değil. Her sayfayı çevirdiğimde onunla birlikte olacak, onun gücünü, acılarını ve cesaretini deneyimleyeceğim.

Onu masanın üzerine koydum ve dikkatlice atılmış ceketimin kıvrımlarına sıkıştırdım.

"Duyman gereken son şey," diyor Kody, dikkatimi ona çekerek. "Denver hepimizin kan bağı olduğunu iddia etti. Leo, Wolf, ben, o, sen."

Leo'ya bakıyorum, nasıl uyum sağladığından emin değilim. "Dinliyorum."

"Son nefesinde bize senin onun kardeşi olduğunu söyledi. Bu ilk itiraftı. İki kardeşin olduğunu söylemesi dışında. Onun hayatını elinden aldın, o da senin hayatını elinden aldı. Bunu açıklama şekli Frankie'den ve doğmamış bebeğinizden daha fazlasını aldığını ima ediyordu."

Denver'ın son anlarında böylesine çarpık bir yalan beyanıyla eylemlerini haklı çıkarmaya çalıştığı düşüncesi çok alçakça.

İki kardeş mi? Bu saçmalığı nereden buluyor? Onun motivasyonu ne?

"Frankie ve bebekten daha fazlasını aldıysa..." Zihnim dönüyor. "Wolfson'ı kastediyor olmalı." "Sanırım. Ama bize Wolf'un senin oğlun olduğunu hiç söylemedi. Bunu bugün bir araya getirdik."

"Benim başka kardeşim yok." Leo'ya bir kez daha bakıyorum. "İkiniz de DNA testi yapmak ister misiniz?"

"Zaten bunun üzerinde çalışıyorum." Melanie'nin bakışları üzerimizde geziniyor. "Frankie'de kulübedeki herkes için DNA örnekleri var."

"Bir şey daha var," diye devam ediyor Kody. "Denver'ın son sözleri bir bilmeceydi ve bu da bizi kayıp uçuş kılavuzuna götürdü. Leo uçmayı böyle öğrendi."

"Uçuş kılavuzundan mı?"

"Evet." Kody'nin gözleri parlıyor. "O gizli kılavuzla birlikte bir de flash bellek vardı." "İçinde ne vardı?"

"Bilmiyorum. Denver öldüğünde bizi dört ay boyunca yiyeceksiz ve elektriksiz bıraktı. Bizi kontrol etmek için son erzak sevkیاتını kasıtlı olarak atladı ve jeneratörü kapattı."

Bu yüzden bugün uçuş riskini göze aldılar. Yetersiz beslendikleri için zamanları kalmamıştı. Tüm bunlar Denver'ın deliliğe dönüşünün derinliğini aydınlatıyor ve kötülüğün en saf halinin resmini çiziyor. Hesapçı. Ruhsuz. Kendi bencil sebepleri için şeytani.

"USB bellek bende," diyor Melanie. "Ekibim içindeki verilerin soğuktan ve kazadan kurtulduğunu doğruladı."

Kody'nin gözleriyle karşılaşıyorum. "İçinde cevaplar olabilir."

"Ya da daha fazla bilmece."

"Monty." Frankie'nin fısıltısı nefesimi kesiyor. "Buraya gel."

Kody kararlı bir şekilde duruyor, silmek için yanıp tutuştuğum mesafenin önünde bir engel. Sonra isteksizce geçmeme izin veriyor.

Yaklaştıkça, dünya karımla aramdaki boşluğa daralıyor, her adım göğsümü sıkan bir önemle iniyor.

Elini uzatıyor, çok basit ama bir o kadar da anlam yüklü bir jest. Parmaklarım onunkileri kavradığı anda, dokunuşunun sıcaklığıyla tükeniyorum.

"Günlüğümde bazı acı verici grafik şeyler okuyacaksın." Gözleri benimkileri tutuyor. "Sana yazdığım bir nefret mektubu da dahil. Bunun için özür dilerim. Seni incitmek istemiyorum ama sanırım bilmen gerekiyor... hepsini. Denver'ın bizi nasıl kontrol ettiğini, ölümünü, kaçışımızı ve aradaki her günü açıklıyor. Senin için filtreleyebilirim-"

"Filtrelenmesini istemiyorum."

"Tamam. Güzel. Çünkü çoğunu yeniden yaşamamayı tercih ederim." Leo ve Kody'ye bakıyor. "Hiçbirimiz bunu yeniden yaşamak istemiyoruz." Kelimeler hançer gibi sallanıyor, acı ve ölümle ağırlaşıyor.

Cevap veremeden, yorgunluğun amansız bir dalga gibi üzerine çöktüğünü ve gözlerinden dökülmeye başlayan yaşları görüyorum.

Lanet olsun.

Arkamdaki hayvani hırıltıyı duymazdan gelerek eğiliyor ve onun tehlikeli derecede ince bedenini kucaklıyorum.

Ağladıkça, hırıltılarına, gerginliğine ve sırtımı yakan gözlerine rağmen ona daha sıkı sarılıyorum. Gözyaşları, sıcak ve ıslak, gömleğimden sızıyor. Ama bunlar rahatlamamın, serbest kalmanın gözyaşları.

Önünde uzun bir yol var, daha çok gözyaşı dökecek ama ben onun yanında olacağım, her birini öpeceğim.

İki gün sonra Leo bir kase floresan yeşili jöleyi dürtüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Sallanıyor." Aylarca gerçek bir yemek yememiş bir adam için hastane yemeklerinden şikayetçi olduğu kesin.

Serumlar gittiğinden ve hemşirelerin rutin kontrolleri seyrekleştiklerinden, odada dolaşıyor ve yalnız zamanımızı değerlendiriyoruz.

Melanie Stokes sık sık girip çıkıyor, hikayemizi tekrar tekrar gözden geçiriyor ve dedektifleri uzak tutuyor. Eninde sonunda sorularına cevap vermek zorunda kalacağız.

Tedavi planlarımızı aldık ve yeni doğum kontrol hapları almaya başladım. Şimdi sadece evrak işlerini ve son değerlendirmeleri bekliyoruz. Yarın sabah hastaneden taburcu olacağımızı umuyorum.

Sırada ne var diye düşününce kalbim hızlanıyor.

İki gün önce günlüğümü alıp gittiğinden beri Monty'yi ne gördük ne de ondan haber aldık. Melanie, kitabı dün kendisine iade ettiğini söyledi, ancak taburcu olduğumuzda burada olacağına dair güvence vermek dışında görünüşü hakkında yorum yapmayı reddetti.

Dün gece yeni kıyafetler geldi. Kişisel bir alışveriş uzmanı tarafından teslim edilen, her bedenimize uygun pahalı gündelik kıyafetler. Tipik Monty. Her zaman benimle ilgilenir.

Ve şimdi de onlar.

Ama ona kim bakıyor?

Her şeyi hallettikten sonra ortaya çıkacak ve ortaya çıktığında da talepleri olacak. Buna hazırlanıyorum.

O hatıra defterine Denver ile yaptığım pazarlık ve onun yatağında ölümü arzuladığım iki üzücü hafta da dahil olmak üzere bazı ağır şeyler yazdım.

Wolf'a ve onun duygusal sanatına, Gotik güzelliğine, kara mizahına ve o öldükten sonra yaşadığım dipsiz kedere adanmış onlarca sayfa var.

Ayrıca Leo ve Kody ile olan tüm samimi deneyimlerimi hayal gücüne hiçbir şey bırakmadan detaylandırımdı. Katartik ve güzeldi ve ne zaman iyi anları hatırlamaya ihtiyaç duysam, ne kadar az ve uzak olursa olsun, bu kayıtları tekrar ziyaret ettim.

O sayfaları günlükten çıkarıp Monty'yi bu acıdan kurtarabilirdim. Ama bu iki adamla olan ilişkim konusunda özür dilemiyorum.

Monty'yi bir daha gördüğümde bana yeni gözlerle bakacak. Ne kadar değiştiğimi görecektir. Bunu görmesine, anlamasına ihtiyacım var.

Evliliğimiz bitti. Leo

ve Kody ile

birlikteyim.

Günlüğü okuduktan sonra benim hakkımda ne hissederse hissetsin, Leo ve Kody ile bir ilişkisi olmasını istiyorum. Onlar onun tek ailesi.

Yatağında yanımda oturan Kody, kış uykusundan yeni çıkmış bir boz ayının şevkiyle yemeğine saldırıyor.

Bacağında kırık olmamasına rağmen, uçağın iç yüzeyine şiddetli bir şekilde çarpması sonucu oluşan acı verici sürtünme yanıkları vardır. İkinci derece yanıkların kızgın kırmızı rengi sürekli bir rahatsızlık kaynağıdır. İyileşme süreci, enfeksiyonu

önlemek ve cildin yenilenmesine yardımcı olmak için sabır ve titiz bir bakım gerektirecektir.

Ruh sağlığınıza ilgili olarak, bir klinik sosyal hizmet uzmanı, uçak kazamızdan kaynaklanan travmayı değerlendirmek, teşhis etmek ve danışmanlık sağlamak için bizimle birlikte oturdu.

Kaza, Hoss'ta geçirdiğimiz zamanın bıraktığı daha derin, daha kalıcı yaraların katmanlarının üstündeki yüzeysel bir yara sadece.

Danışmana hiçbir şey söylemedik.

Güvendiğimiz çevremiz dışında kimse katlandığımız kötülükleri bilmiyor. Monty ve Melanie perde arkasında çalışarak herkesin Kuzey Kutbu'nda kaybolduğumuza ve neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğumuza inanmasını sağladılar. Bizi Denver Strakh'a bağlayan detaylar, bir eylem planımız olana kadar saklı kalacak.

Gerçekte, önümüzde yıllarca sürecek bir terapi var. Bunu nasıl ödeyeceğimizi kim bilebilir? Maddi olarak akıntıya kapılmış durumdayız ve yararlanabileceğimiz bir planımız yok. Monty'nin serveti bir olasılık ama bunu düşünemem. Günlüğümde ortaya çıkan her şeyden ve Leo ve Kody ile olan ilişkimin karmaşıklığından sonra, finansal destek için ona başvurmak düşünülemez.

Fiziksel sağlığınıza gelince, açlığın eşiğinden dönmek zaman alacak, ancak Leo ve Kody'de küçük değişiklikler fark ediyorum. Su içmeleri yanaklarına renk getirdi ve katı yiyecekler güçlerini yeniden kazandırmaya başladı bile.

Onlara iyileşmelerinde beslenmenin önemini anlattım; proteinlerin, vitaminlerin ve hatta çokça kötülünen karbonhidratların vücutlarını onarmada nasıl bir rol oynadığını vurguladım.

Bunu biliyorlar. Ancak Kuzey Kutup Dairesi'nin organik, işlenmemiş yemeklerinden çok farklı olan hastane yemekleri, onlardan bir dizi tepki alıyor.

"Bu yemek değil." Leo çatalını yeşil jöle küpüne sapladı. "Bu nehir balçığı." "Bu jelatin." Ben benimkini çoktan yedim.

"Bu bir bitki mi?"

"Hayır. Hayvan kemiklerinden ve derisinden elde edilir."

"Saçmalık. Hiç bu renkte bir hayvan görmedim." Onu itiyor. "Zor pas."

Hoss'ta aldıkları kapsamlı eğitim sayesinde pek çok şey hakkında çok şey biliyorlar. Dolayısıyla sıradan kavramları anlamadıklarında bu beni şaşırtıyor.

Jöle gibi.

"Kody onunkini yedi." Kody'nin boş tepsisini gösterdim. "Hayır, yemedi."

Tekrar baktım. Jelatini gitmiş. Gözlerimiz birbirine değdiğinde ifadesi boşalıyor, düşüncelerinin izlerini ustalıkla gizliyor.

"Ne yaptın sen?" Bakışlarım çöp sepetine ve içindeki yeşil jelatinin parıltısına gelene kadar yatağın etrafını tarayarak dönüyorum. "Açlıktan ölmek üzereyken yiyecekleri çöpe atmaya ne kadar çabuk başladık."

"Leo haklı." Kody kaşlarını çatıyor. "Bu yemek değil."

"Ye şunu." En sert hemşire bakışımı takınarak Leo'yu işaret ediyorum. "Seni yemeyi tercih ederim."

Karnımda bir ateş kıvılcımı tutuşuyor.

Başını çevreleyen bandajlar gitmiş. Kuzey Kutbu'nda onun bir parçası olan sakalı da gitmiş, çenesinin yontulmuş kesimi ortaya çıkmış.

Tanrı'ya şükür o muhteşem saçlarını yaralar ya da dikişler yüzünden kaybetmedi. Başının üst kısmındaki çürükler küçük bölgelerin tıraş edilmesini gerektiriyordu ama ben bunu hallettim. Dün, omuz hizasındaki kalın saçlarını ona çok yakışan Viking stilinde ördüm ve tıraş edilen yerlerin akıllıca gizlenmesini sağladım.

Jöleden temkinli bir ısırik alıyor. "Çok garip." Bir ısırik daha alıyor ve kaşları yavaşça kalkıyor. "Korkunç değil."

Geri kalanını oburca mideye indirirken, ağzı Leo'ya özgü huysuz, isteksiz bir gülümsemeyle genişliyor.

Tanrım, çok güzel.

Çarpıcı mavi ve büyüleyici altın rengi gözleri yenilenmiş bir enerjiyle ısıldıyor. İki gündür serumla verilen sıvılar ve yiyecekler harikalar yarattı, yüz hatlarını çukurlaştıran çelimsizliği doldurdu. Hastanenin yemekleriyle ilgili şikâyetlerine rağmen, hastaneye yattığımızdan beri yemek yemeyi bırakmadı.

Kody çöp sepetine uzanıyor ve attığı jölenin peşinden gidiyor. "Aklından bile geçirme." O içine uzanmadan çöp kutusunu kapıyorum.

"Kağıt bardağın içine düştü."

"Bardak çöp. Biz çöp yemeyiz." "Bardağın içinde temiz su vardı."

"Ve şimdi kenarın altında."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Kenarın altındaysa, çöptür." "Peki ya çöp çemberin üstündeyse?" "O zaman üç saniye kuralı geçerlidir."

Bana bakıyor. "Kurt'la konuşmak gibi."

"Wolf bu konuda benimle aynı fikirde olurdu."

Wolf ayrıca Jell-O'nun ne olduğunu da bilirdi çünkü konu popüler kültür ve alakasız bilgiler olduğunda bir sünger gibiydi.

Kody çöp kutusunu kapıp götürüyor ve kocaman bir pençesini içine sokarken onu tutmaya çalışan ellerimin ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. "Peki. Devam et." Arkamı dönüyorum. "Sadece beni çöp dudaklarınla öpmeyi bekleme."

Çöp kutusunun yere çarparken çıkardığı ses beni gülümsetiyor.

Bir sonraki nefeste kolları etrafımı sarıyor ve beni sırt üstü yatağa fırlatıyor. Vücudu alçalıyor, beni sıcaklığının altına hapsediyor.

Kazadan kaynaklanan çürükler ve yaralar yüzünü boydan boya kaplıyor. Ancak bunlar görünüşünü bozmak yerine tehlikeli cazibesine ve sert yakışıklılığına katkıda bulunuyor.

İnuit mirasına işaret eden koyu renk saçları, şık bir şekilde seksi ve asi bir şekilde dağınık bir şekilde biraz fazla uzun düşüyor. Yontulmuş yüz hatlarını çerçevesiyor, her keskin açı zorluklar ve sessiz bir güçle oyulmuş. Yeni tıraş edilmiş kare şeklindeki çene çizgisi, dudaklarının dolgun kıvrımını vurguluyor ve her zamanki kirli sakalına tezat oluşturarak heybetli, yanlış anlaşılmış tavrına gizem katıyor.

Ama, Leo gibi, beni her zaman içine çeken gözleri. Karamsar, evet, ama güzel bir şekilde öyle. Benim duygularıma nüfuz ederken onun duygularını koruyorlar. Onun varlığıyla ilgili bir şey var, talep etmeden dikkat çeken sessiz bir manyetizma.

Bakışları kararıyor ve aramızda yüksek voltajlı akımlar yayılıyor, sekssiz geçen çok uzun haftalarla yüklü. "Ağzın dikkat dağıtıyor," diyor kalın, karanlık, çok çakıllı bir sesle. "Ver onu bana."

Bu adam aklını ve kalbini biliyor ve bunları ne zaman paylaşacağını, nefesimi ne zaman yakalayacağını seçtiği kadar kesin bir şekilde seçiyor.

Ona ulaşmak için boynumu zorlamaya başladım bile. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, bastırılmış uyarılmışlığının tüm şiddetiyle beni öpüyor. Önsöz yok. Keşif yok. Tereddütlerimi silip yerine kendi özünü, tadını, açlığını koyma niyetiyle beni tüketiyor.

Kody, tüm karamsar, ateşli ihtişamıyla, sadece bakması zevkli biri değil. O nazik bir gücün tuğla duvarı ve kalçalarını sallayıp beni yatağa sıkıştırırken bunu hatırlıyorum.

Elleri vücudumda geziniyor, dili ağzımı baştan çıkarırken beni tahrik ediyor. Bacaklarım açılıyor ve akılsız bir an için neredeyse nerede olduğumuzu unutuyorum.

Neredeyse.

"Bunu yapamayız."

"Bunu bir aydır söylüyorsun." Gözleri yanıyor. "Çok güzelsin, kadın."

Kendimi itici hissetmek süregelen ve rahatsız edici bir gerçeklikti, ancak bu sabah aynaya baktığımda haftalardır bana bakan aklıktan ölmek üzere olan kadını görmedim. Cehennemden kurtulmuş bir kadın gördüm, delicesine, umutsuzca sevdiği erkeklerle sonsuza dek kovalamaya hazır bir savaşçı.

İki günlük besin ve tıbbi bakımın ardından kendimi daha güçlü, dinlenmiş ve açlık ve hayatta kalmanın elimden aldığı benlik duygusunu geri kazanmaya hazır hissediyorum.

Seksiliğimi geri kazanmak için uzun bir yolum var ama şu anda Leo ve Kody ile vahşi, pis, kutlayıcı, hayatta kalan seks yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Zamanlamanın berbat olması dışında. Bir hastane odasındayız ve herkes içeri girebilir.

Yine de zamanlama hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı; donmak, aç kalmak, yas tutmak, yürüyüş yapmak, bilmeceleri çözmek, kurtlarla ve ayılarla savaşmak ve bir psikopatı fethetmek gibi daha acil kaygıların gölgesinde kaldı.

Ama tüm bunların arasında zaman yarattık. En karanlık kışta, çalınan anlarda birbirimizi bulduk ve aşık olduk.

Bu anı şimdi değerlendirmezsek, bir süre daha başka bir anımız olmayabilir. Nereye gideceğimizi, nerede yaşayacağımızı, kendimizi nasıl geçindireceğimizi bilmiyoruz. Mücadele hiç bitmiyor.

Bu ertelemenin parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin vermek, bir sonraki adımda ne olursa olsun onu kaybetmek, bu biz değiliz. Buna ihtiyacımız var.

Leo'nun sadece birkaç adım ötedeki varlığı, inanca bir katman daha ekliyor. Onun hareketsizliği de daha az titreşen bir arzuyla yüklü değil. Duruşundaki sözsüz anlayış ve gözlerindeki temkinli hazırlık bana olan derin aşkını itiraf ediyor.

Bunu durdurmamı bekliyor ve ne kadar çok isterse istesin, tek bir şikâyetle bile bulunmuyor.

"Bacağı nasıl?" Kody'nin esneyen, kot kaplı kışını kavıyorum.

"Bacağı iyi. Ama sikim..." Sert, ağır canavarı leğen kemiğime sürüyor. "Acıyor amına koyayım."

"Çabuk olmalıyız." Leo'nun yanan gözlerini buluyorum.

"Ben kapıyı koruyacağım." Yataktan kalkıyor ve bakışlarını kot pantolonunun fermuarının arkasına sıkışmış şişkinliğe çekiyor. Beni seks yaparken izlemek onu ateşliyor. Kody bitirdiğinde Leo ihtiyaçtan çılgına dönmüş olacak.

Kapıya yaslanıp kollarını kavuşturuyor, izlemeye ve sırasını beklemeye hazır.

Bir gün onları beni birlikte becermeye ikna edeceğim. Çifte penetrasyon hepimiz için bir ilk olacak. Ama onları buna alıştırmam lazım. Kody hala anal konusunda ürkek.

Ona bakıyorum ve gözlerindeki şehvet parıltısı tenimin altında kelebekler uçuşturuyor. Bizi birbirimize bağlayan sevgi, ruhlarımızın içgüdüsel olarak anladığı bir dilde ağızlarımızı birbirine çeken canlı, çırpınan bir enerjidir.

Dili benimkini arıyor, beni öyle derin, öyle çiğ ve dürüst bir aşkla yalıyor ki, vücudumdaki her hücreyi harekete geçiriyor.

Kalçalarımı kavırıyor ve pantolonumu indiriyor. Kıyafetlerimizi bir kenara itiyor, çıplak tenimizi okşuyor ve elliyoruz,

öpücüğü asla bozma.

Dudaklarımız birbirine kayıyor. Dillerimiz dans ediyor. Sikinin dolgun başını açıklığıma dayadığında yanıyoruz. Ben sınılsıklamım. O çelik gibi sert. Yavaşça içeri iterken koro halinde inliyoruz.

Gözleri kuzey ışıkları gibi parlıyor ve dönüyor, tamamen siyah, uyarılmayla ağır ve kutup gecesi kadar derin. "Siktir, iyi hissediyorsun." Gırtlaktan gelen hırıltısı içimde gümbürdüyor, kalçalarını pompalarken her kelime yakıcı. "Çok sıcak

ve sıkı. Bırak gireyim. Sikimi al."

Bacaklarımı açıp ona doğru açıyorum, beni doldurmasına, germesine ve istediği her şeyi almasına izin veriyorum. Beni daha sert öpüyor, daha derine batarken homurdanıyor, ben iç kaslarımı sıkarken hırlıyor.

"Seni seviyorum." Kollarımı onun kaslı sırtına doluyorum ve kendimi öpücüğün içine atıyorum, dilimi onunla karıştırıyorum, itişlerine biniyorum ve o mutlu sınıra doğru yuvarlanıyorum.

Lezzetli, erkeksi tadı beni çılgına çeviriyor ve kalçalarımı kaldırıyorum, uzanıyorum, tırmanıyorum, onu daha derine itiyorum. Ağzını ayırıyor ve dişlerini omzuma gömüyor, beni daha hızlı beceriyor, tenime karşı nefes nefese kalıyor. Gırtlaktan gelen bir küfür dikkatimi kapıya doğru çekiyor.

Leo bacaklarını iki yana açmış, fermuarını açmış ve eliyle sertleşmiş sikini okşuyor. O güzel, eşsiz gözler benimkilerle çarpışıyor.

Aramızdaki boşluk alevleniyor, her sinir ucunu ateşe veriyor.

"Onu boşalt, Kody." Başını kapıya yaslayıp yumruğuyla sevişiyor. "Acele et." Amım sıkıştı.

Kody boynumdaki izleri öpüyor ve alt dudağını yalıyor. "Birlikte harika bir hayatımız olacak."

"Sabırsızlanıyorum."

"Şimdi iyi bir kız ol ve benim için gel."

Onun lezzetli dilindeki *iyi kızın* boğuk gümbürtüsüyle tüm vücudum titriyor.

Beni mahvetmek, bana tapmak ve beni yeniden bir bütün haline getirmek için görevde olan bir adam gibi beni becerirken ellerimi saçlarına saplıyorum ve o dili ağzıma çekiyorum.

Göğsünde bir hırıltı yankılanıyor. Bacaklarımın arasında taze bir sıcaklık toplanıyor. Tenimi ürperten, zihnimi uyuşturan kinetik enerjinin sisi içinde yüzüyorum.

"Şimdi." Elleri yastığın üzerindeki saçlarımda dolaşıyor. Hızı yavaşlıyor ve vuruşları tam isabet ediyor. "Benimle gel."

Gözlerimiz kilitleniyor ve orgazm her yönden üzerime geliyor, keskin spazmlara çarpıyor ve parıltılı, güçlü dalgalar halinde beni elektrikle kesiyor.

Yüzünü boynuma gömüyor, kükremesini bastırıyor ve salıverilirken sarsılıp seğiriyor.

Hava almak için ayağa kalktığında, kapüşonlu gözleri Kodiak gülümsemesiyle ışıldayarak benimkilere dikiliyor. "Ben de seni seviyorum." Rahatlamış ve karıncalanmış bir halde dudaklarını öpüyorum, mutlu bir sayıklama sersemliğiyle sürükleniyorum.

İçimden kayarak çıkıyor, sikinin ipeksi sıcaklığı uyluğum boyunca ıslaklığı takip ediyor. Kendini geri çekiyor ve beni kollarına alıyor.

"Bacağın." Aşağı inmek için kıvranıyorum, bu da bana kıcıma bir şaplak kazandırıyor.

"Şşş." Beni Leo'ya taşırken burnunu saçlarımdan geçirip beni kokluyor ve banyoya doğru başını sallıyor. "Her ihtimale karşı onu oraya götür."

Leo beni Kody'nin kollarından alıyor ve dönerek küçük özel tualete giriyor. Beni

tezgâhın üzerine bırakıyor, kapıyı kapatıyor ve duşu açıyor.

Kody tişörtüm hariç her şeyimi çıkarmayı başardı. Püskürtülen suyun sesi odayı doldururken Leo beni bundan kurtardı.

Sonra geri çekiliyor, bakışlarının çıplak bedenimde bir aşağı bir yukarı gezinmesine izin verirken açık fermuarından sarkan ereksiyonu görmezden geliyor.

Kalçalarım havayı çatırdatan cinsel gerilime karşı titriyor.

Sırıtarak vahşi dudaklarını büküyor ve eğilip kulak mememi yalıyor. "Çok ateşlisin."

Uzanıp parmaklarımı onun kalın, damarlı sikinin etrafına geçiriyorum. "Çok konuşkansın."

Elim karın kaslarının dalgalanmasını ve kaslı kıcının granit sertliğini izliyor. O bir Viking tanrısı. "Seni

özledim," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor ve sıcak diliyle dudaklarımı ayırıyor. "Seni çok özledim."

Bu öpücük nazik, sevgi dolu ve bir o kadar da yıkıcı. Ağzının sıcaklığı benimkiyle birleşiyor, bizi birbirimize kaynaştırıyor, diri diri yakıyor. "Seninle zaman geçirmek istiyorum." Kot pantolonunu indiriyor ve bacaklarımdaki yerini alıyor. "Ama yapamam. Bu şekilde olmaz.

zaman. Kendimi tutmayacağım."

"Leo?" Onun uzun boyunu okşayarak elime akmasını sağlıyorum.

"Evet, aşkım?" Parmaklarını amıma, Kody'nin boşalmasının ıslaklığına sokarak inliyor.

"Ben de seni özledim." Kalçalarımı sallıyorum, o uzun, kıvrık parmaklara biniyorum. "İnene kadar beklemek yerine sana uçakta söylemeliydim. Seni seviyorum."

"Bana her baktığında söylüyorsun." Dudaklarımı yiyor. "Bunu gözlerinde görüyorum. Ben yaşayan en şanslı adamım." O

arkasına yaslanıp parmaklarının içime girip çıkmasını izliyor. "Şu amcığın ne kadar güzel olduğuna bak."

Dokunuşu bacaklarımın arasına bir damga gibi vuruyor, Kody'nin pislği içinde dönen çökmekte olan bir sıcaklık. Bir kısmını alıp ağzıma götürüyor.

Dilimi uzatarak açıyorum ve ıslak parmaklarını dudaklarımın arasından geçiriyor.

"Lanet olsun, Frankie..." Boştaki eliyle sikini kavırıyor, ben parmaklarını emerken ovalıyor. "Siktir!"

Kendini tutamıyor. İki eliyle belimi kavırıyor, beni tezgâhın kenarına çekiyor ve sikinın üzerine oturtuyor. O kadar ıslağım ki hemen içine kayıyor, inliyor, kalçalarını oynatıyor ve öpüşürken göğüslerimi avuçluyor.

Duş akmaya devam ediyor, alanı buharla dolduruyor ve inlemelerimizi bastırıyor.

"Seni her gün becermek istiyorum." İçime dalıyor, titreyen bir nefes bırakıyor ve kafatasımın tabanını kavrayarak alınlarımızı birbirine yaklaştırıyor. "Günde birkaç kez. Asla durmayacağım."

Birleştiğimiz yeri izliyor, uzun, derin vuruşlarla içime batıyor, acı veren yumuşak bir ritim tutturuyor.

"Bu son olmayacak, aşkım." Nefes nefese, titreyerek, gözlerimin içine şiddetle bakarken beni şefkatle vaftiz ediyor.

"Sikime gel."

İtişlerinin nazik, sarmal hisleri beni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. Bacaklarımın arasından ıslaklık fışkırıyor. Isı içime doğru yayılıyor. Haykırıyorum, boşalıyorum, onu orgazmımla ıslatıyorum.

Ağzını benimkine çarpıyor, beni sikerken hırlıyor, boğazımı kavırıyor, serbest kalışını buluyor ve bedenimi sıcak bir ıslaklıkla dolduruyor.

"Seni çok seviyorum." Şişmiş dudaklarını emiyor ve ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, tenimde milyonlarca küçük karıncalanma yaratıyor ve beni daha fazlası için susatıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Yontulmuş yüzünü avuçluyorum, başparmaklarımı sert açılarda gezdiriyorum. "O uçağı uçurmayı öğrenmek için çok çalıştın. Bizi kurtardın Leo. Bize bir gelecek, sonsuza kadar gerçek bir şans verdin. Bir gün kendi havaalanına sahip olacaksın ve harika bir eğitmen olacaksın. Yaptığın her işte harika olacaksın."

"Seninle harika olmak

istiyorum." "Zaten öylesin."

Pencerede Kody'nin yanında oturup mekanik bir şekilde spagettiye çatalıma sararken derimin altında huzursuz bir kaşıntı kıvranıyor.

Sadece birkaç saat önce Frankie ile banyoda bu enerjinin bir kısmını yaktım. Ama yavaş yavaş geri geliyor, bu hareket, temiz hava ve amaç ihtiyacı.

Bu sıkışık hastane odasından çıkmam gerek.

Frankie yarın olacağını söyledi.

Onu görmemi engelleyen banyo kapısına bakıyorum, içeriden usulca akan duşun sesi geliyor. Onu görememek de tedirginliğimin bir başka kaynağı.

Biraz manevra yaptıktan sonra, Kody ve ben çok küçük plastik sandalyeleri pencerenin yanına yerleştirerek derme çatma bir yemek alanı oluşturduk. Spagetti tepsileri kucağımızda dengede duruyordu.

Sandalyeleri birbirlerine bakacak şekilde yerleştirdik, böylece konuşmayı kolaylaştırdık. Bu pozisyon pencerenin ötesini görmemizi sağlıyor.

Ama daha da önemlisi, salona açılan kapıyı ve banyoya açılan kapıyı net bir şekilde görmemizi sağlıyor.

Frankie'ye yönelik tehditler burada farklı, kurtlar, kar fırtınaları ve boş kilerlerden daha az somut, ancak ona getirebilecekleri potansiyel zarar açısından daha az gerçek değiller.

"Bunun et olması gerekiyordu." Kody bir köfteyi yutarken gücenmiş görünüyor.

Domatesli, otlu ve öğütülmüş karibu etli makarna konsepti bize yabancı değil. Hoss'ta nadiren yemiştik. Ama bu?

Tabağımdaki son lokmayı yutarken, geldiği çevreyle hiçbir bağlantısı olmadığını fark ediyorum. Bu köftelerin içindeki hayvan nedir? Vahşi doğanın, yaratığın beslenmesinin tatlarını ya da avın tazeliğini tadamıyorum.

"Bu yapay." Boş tepsilerimizi bir kenara koyup istifliyorum. "Burada her şey yapay."

Pencereden dışarı bakıyor, Anchorage şehrinin bulanık bir hızla gelişmesini izliyoruz. İnsanlar günlerini aceleyle geçiriyor. Arabalar sokaklarda sürekli bir akış halinde ilerliyor, farlar yağın karı kesiyor. Durmak bilmeyen hareketlilik ürkütücü ve heyecan verici.

"Buna alışacağız." Bir dirseğini pencere pervazına dayamış, gözlerinde kararlı bir parıltıyla her şeyi içine çekiyor.

Şehir hayatı. Tam orada, çok yakınımda, macera ve yeni başlangıçlar vaatlerini fısıldıyor. Her geçen saniye, bu duvarların ötesindeki dünya için heyecanım artıyor.

Karla tozlanmış uzak dağ zirveleri, kalabalık şehir sokaklarının üzerinde beliriyor. Binaların ana hatları kümeler halinde bir araya gelerek öğleden sonra ışığını yakalıyor ve şehir manzarasına gölgeler düşürüyor.

Camın arkasından bile sesler süzülüyor -uzak bir siren sesi, trafiğin sessiz uğultusu, aşağıdaki kaldırımdan gelen kahkahalar- Hoss'un durgunluğundan çok farklı.

Gözlerimi kapatırsam, yakındaki restoranlardan gelen yemek kokularını, arabaların egzozunu ve eğer rüzgâr doğru esiyorsa hafif bir deniz kokusunu hayal edebiliyorum.

"Düşündüğün gibi mi?" Sadece filmlerde ve kitaplarda gördüğümüz bir dünyaya bakıyorum.

"Herkes güvende ve rahat görünüyor. Ama sanki karla kaplı bir buzun üzerinde duruyormuşuz gibi hissediyoruz, ayaklarımızın altında ince ve çatlak bir buz var ve aşağıda karanlık bizi bekliyor."

"Alaycı bir bakış açısı." Ona baktım. "Bu Hoss değil."

Homurdanıyor. "Bu oda bana hapisane gibi geliyor. Dışarı çıkmaya ve neler kaçırdığımızı öğrenmeye hazırım."
Gözlerimiz kilitlendi.

"Sitka'da yaşamak hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Frankie'nin orada onu bekleyen bir işi var." Omuz silkiyorum. "Mantıklı. Bir şehir diğerinden daha mı iyi? Sen votka yapmak istiyorsun, ben de uçak uçurmak istiyorum. Nerede yaptığımızın bir önemi var mı?"

"Monty Sitka'da." Göğsünde derin bir hırıltı titreşiyor. "Ona hâlâ karısıymış gibi bakıyor." "Öyle... kağıt üzerinde. Ama işler değişti. O bizimle birlikte. Bunu sorguluyor musun?"

"Sikeyim hayır."

"Monty ile aralarındaki resmi kapanış gerçekleşecek. O zamana kadar, evlilik durumları beni tehdit etmiyor. Ya siz?"

"Hayır, ama geçiş sürecimizde bize yardım etmesi konusunda kararlı." Hayal kırıklığı sesini alçaltıyor. "Boşanmanın gerçekleşeceğini sanmıyorum.

yakın zamanda."

Bu tehlikeli bir denge.

Geçtiğimiz dokuz ay boyunca, ona olan aşkı hiç azalmadı. Her bakışında, her hareketinde ona olan bağlılığı göz kamaştırıyor. Ve sadece ona ilgi göstermiyor.

Kody ve ben şimdiye kadar giydiğimiz en güzel kıyafetlerimizi giymiştik: Gıcır gıcır düğmeli gömleklerimiz, koyu renk kot pantolonlarımız ve deri botlarımız, her bir ipliği mükemmel durumda, deliksiz ve yıpranma belirtisi göstermiyordu.

Kendimi hiç bu kadar temiz ve toparlanmış hissetmemiştim. Ve hepsi onun tarafından satın alındı.

Dünyaya uyum sağlamamızı kolaylaştırmak için bize yardım etme isteği, nezaketini gösteriyor. Ya da art niyetli.

Denver'ın cömertliği hiçbir zaman karşılıksız kalmadı.

"Günlüğünü okuduğuna göre belki yardımını geri çeker." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bundan nefret ediyorum, her şey için ona güvenmekten. Ama şu anda ona ihtiyacı olan her şeyi veremeyeceğimizi de biliyorum."

İşimiz ya da paramız yok ve onun tekrar aç kalması gibi bir düşünce söz konusu bile olamaz.

"O *bizim* sorumluluğumuzda." Kaşlarını çatarak pencereye bakıyor. "Ona bakan, onu koruyan biz olmalıyız."

Bakışlarımla buluşuyor. "Kendi yolumuzu çizeceğiz ve kendimiz için, onun için bir şeyler inşa edeceğiz. Ama şimdilik, onu güvende tutmamıza ve beslememize yardım etmeye devam ederse, o zaman... gururumuzu yutarız."

Bu acı bir hap.

"Bu sadece geçici bir durum." Gözleri banyo kapısına kayıyor. "O *bizi* seviyor. Bunu unutma."

Aramızdaki kopmaz bağ bizi buraya kadar taşıdı. İş kurmaya ve para kazanmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız. Bir gün, Monty'ye olan bağımlılığımız uzak bir anı olacak.

Bu arada, her bir ipliği farklı bir yöne çeken bir manipölasyon ve gizli gündemler ağına yakalanmış olma hissinden kurtulamıyorum.

Frankie'nin Kody ve benimle olan cinsel ilişkisi hakkındaki açık yazıları şüphesiz onu öfkeli edecektir. Sahip olabileceği etkiden çekindiğim kadar, kıskançlığından ve bunun onu nasıl bir adama dönüştürebileceğinden de endişeleniyorum.

"Bekleyelim ve olayların nasıl gelişeceğini görelim," diyorum, her şeyin belirsizliği göğsüme ağır bir şekilde otursa bile. Pencereye döndüğümüzde, kapıya vurulan bir yumruk sesiyle bölünüyoruz.

Hastane personeli kapıyı çalmaz.

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce sandalyelerimizden kalkmıştık.

Tanıdık olmayan bir kadın içeri girerken ayakta kalırlar yere

vuruyor. Büyüleyici bir kadın.

Bakışları üzerimizde gezinirken tenim ısınıyor ve geriliyor.

Onda hemen dikkat çeken bir şey var. Tehlikeli bir cazibe. Bizi değerlendirme biçiminde, her adımına damıtılmış güvende, kalçalarını sallayarak yaklaşırken her uzun bakışında.

Kody'nin nefes aldığını sanmıyorum. İstemsiz bir tepkiyi maskeleyemeye çalışarak yer değiştiriyor.

"Merhaba. Ben Sirena Fisher." Gülümsemesi, erkekler üzerindeki etkisine yabancı olmadığını gösteriyor. "Siz Leo ve Kody olmalısınız."

Altın tenine dokunmamız için ince bir el uzatırken mavi gözleri sırayla bizimkilere kilitleniyor. Sadece ona bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz.

Frankie dışında, bu tür açık cazibe ve duygusalılık gösterileriyle ilgili deneyimimiz yok.

Hastane, birçoğu kendi çapında nazik ve güzel olan yüzlerin geçit törenine sahne oldu, ancak hiçbiri bizi bu kadın kadar etkilemedi. Güzelliği inkar edilemez, gücüyle rahatsız edici.

Bana Gretchen'ı hatırlatıyor, sadece daha yumuşak, görünüşte daha az uğursuz.

Bir anlık gariplikten sonra elini geri çekip geniş göğsüne dayıyor. "Monty Novak için çalışan araştırma ekibinin başındayım."

"Ne istiyorsun?" Hırıltım odada sekiyor, agresif ve davetkâr değil.

Gülümsemesi genişliyor. "Kendimi bu kasabada oldukça heyecan yaratan iki *vahşi* adamla tanıştırmak istedim. Dedikodular doğru gibi görünüyor."

İstilaçı bakışları altında kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor. "Ne dedikodusu?"

Uzun, siyah saçları omuzlarının üzerinden dökölüyor ve göğüslerinin arasında bir vadiyi kesen karanlık bir nehir gibi kıvrılıyor. Gözlerimi ayırdığımda kardeşimin de aynı şeye baktığını görüyorum.

"Sokaktaki söylentilere göre, delicesine çekici ve vahşi iki adam Alaska'nın çalılıklarından canlarını zor kurtarmış."

Gözlerinde bir ışıltı dans ediyor. "Yılın yetersiz ifadesi." Kendini yelpazeliyor. "Vahşi kısmına gelince... Monty'nin yüzündeki morluklar bunu kanıtlıyor. Belli ki toprakla geçinmek erkekleri..." Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor. "Gerçek erkekler."

Sanki baştan çıkarma onun doğasında, özünde varmış gibi hiç çekinmeden göz kırpmıyor.

Kody ve benim farklı olduğumuzu biliyorum. Ham, affetmeyen, kanunsuz vahşi doğa bizi şekillendirdi. Bilmediğimiz kuralları olan bu dünyaya uyum sağlamamız zaman alacak.

Frankie'nin duştaki yokluğu uzadıkça, bu kadınla nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum. Bir tehdit gibi görünmüyor. Ama buraya merakını gidermekten daha fazlası için geldiğini hissediyorum.

"Bu her neyse..." Kollarımı kavuşturuyorum. "İlgilenmiyoruz."

"Merak etmeyin, buraya tamamen profesyonel nedenlerle geldim. Yine de itiraf etmeliyim ki, ikinizle birlikte çalışmak lezzetli bir bonus olacak."

"Bizimle mi çalışıyorsun?" Kody ile hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"Yardıma ihtiyacım olan, devam etmekte olan bir soruşturma var." Sirena'nın bakışları odayı tarıyor, kapalı banyo kapısında bir an duraklıyor. "Frankie ile tanışmak ve onunla da kısa bir konuşma yapmak istiyorum."

Görüş alanına girerek kapıya erişimini engelliyorum. "Eğer bunun uçak kazasıyla bir ilgisi varsa..."

"Hayır, bu-"

Banyo kapısı açılıyor.

Frankie dışarı çıkıyor, saçlarını havluyula kuruluyor ve ben nefes nefese bir şaşkınlık anına yakalanıyorum.

Saçlarının dalgalanan ıslak ışıltısı, her bir teli kendi aleviyle canlı olan ateşin özünü yakalıyor.

Odadaki yeni varlık karşısında gözleri açılıyor. Çoğu insanın kıvrılıp ölmesine neden olacak şeyler görmüş ve yaşamış canlı yeşil gözler.

İleriye doğru adım atıp diğer kadına meydan okurken, inkar edilemez gerçekle yüzleşiyorum.

Frankie sadece güzel değil. O ateşin vücut bulmuş hali. Onun ışığında her şey ve herkes sönük kalır.

Sirena onunla boy ölçüşemez.

"Sirena Fisher." Kadın Frankie'nin elini sıkar ve gülümser. "Ben de tam sizin muhteşem arkadaşlarınızı tanımaya çalışıyordum." Sirena'nın gözleri yine Kody ve benim üzerimde uzun süre oyalanıyor, kelimeler arasındaki boşluklarda sessiz bir sohbete davet ediyor.

"Bu doğru mu?" Frankie havluyu bir kenara bırakıyor ve yanakları duştan kızarmış bir halde bize suçlayıcı bir bakış fırlatıyor. Neden bir suçluluk duygusu hissediyorum? Buradaki kuralları bilmiyorum, özellikle de kadınların kurallarını.

"Kocanız için çalışıyorum." Sirena yakındaki bir masanın kenarına yaslanıyor.

Frankie'nin tavrında bir değişiklik seziyorum; duruşu düzeliyor, çenesini hafifçe kaldırıyor ve diğer kadına bakarken gözlerinde sert bir parıltı beliriyor; araştırıyor, değerlendiriyor, güvenmiyor.

"Onunla yatıyor musun?" Sesi soğuk ve doğrudan, dürüstlük talep ediyor.

Sorgu beni hazırlıksız yakaladı. Sirena'nın eski sevgilisini becermesi neden umurunda olsun ki?

Kıskanıyor mu? Kıskançlık çözülmemiş duyguları ima eder.

İçimde öfke kabarıyor.

Yanımda, Kody çenesini ne kadar sert gıcırdatırsa azı dişlerini kırabilir.

"Affet beni." Frankie geri adım attı. "Toplumdan çok uzun süre uzak kaldım. Genelde yeni tanıştığım insanlara saldırmam." "Onları tanıdıktan sonra mı saldırıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bildğim iyi oldu." Sirena sırtıyor ve başını eğerek Frankie'nin çok daha kısa boyuyla buluşuyor. "Cevabım hayır. Kocanızla yakınlaşmadım."

Söylemediği başka şeyler de var. Hissedebiliyorum.

Frankie'nin motivasyonunu çözmeye çalışarak konuşmaları yakından izliyorum. Kody ve bana baktığında, yüz ifadesinde tam olarak çözemediğim bir duygu derinliği var. Belki bir rahatlama izi? Ama kalıcı bir şüphecilikle gölgeleniyor.

"Sen ortadan kaybolduğunda," diyor Sirena, "Monty benim çalıştığım araştırma şirketini tuttu. Dokuz aydır onun yanındayım ve günlüğünün içeriği dışında davanın her ayrıntısını biliyorum." Sesini sertleştiriyor. "O kitapta okudukları onu derinden etkiledi."

"Onu gördün mü?" Frankie ellerini karnına bastırarak titremesini gizlemeye çalışıyor.

"Evet. Otel süitini mahvetti, otel müdürünü yumrukladı ve söylemeye gerek yok ama... yaklaşılamaz biri oldu." Gözleri zayıfladı. "Denver Strakh hakkında bildiklerimi bir araya getirdiğimde, üçünüzün neler yaşadığını anlayamıyorum. Ama Monty biliyor. Bunu sizin sözlerinizle yaşadı. Bu sabah gözlerindeki travmayı gördüm. Ona ruhunu sonsuza dek lekeleyecek bir karanlığı gösterdiniz ve o başka tarafa bakmamayı seçti."

Frankie başını sallarken çenesi titriyor.

"Otelde yarattığı karmaşayı düzeltmeye çalışıyor." Sirena masadan kalkıp pencereye doğru ilerliyor. "Buraya geldiğinde, soğukkanlılığı da dahil olmak üzere her şeyi yoluna koymuş olacağını düşünüyorum. Ama o iyi değil."

"Onu önemsiyorsun."

"Hem de çok. Ama ona olan sevgim karşılıksız değil." Dudaklarını büzerek kalın kirpiklerinin arasından Frankie'ye bakıyor. "Kocanıza aylarca defalarca teklif ettim. Elde edemeyeceğim erkek yoktur ama Monty'ye ulaşamaz. Onu terk ettiğini düşündü. Yürek parçalayıcı derecede yalnızdı ve ben yine de anlaşmayı imzalayamadım. Bir gece için bile. Sana çıldırtıcı bir şekilde vurulmuş."

Gölgeler Frankie'nin öfkeli bakışlarına yapışıyor, gözlerindeki karanlık ateşle besleniyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Onunla çalışmayı kabul etmeden önce onu araştırdım. Siz ayrıldıktan altı hafta sonra ofis müdürüyle bir ilişkisi olduğunu ve bu patavatsızlıktan hemen sonra onu işten çıkardığını biliyorum. Onu aldatan biri olarak gördüm ve beni takip etmesini bekledim. Çoğu erkek öyle yapar." Gülümsediğinde, gülümsemesinin köşeleri sıkıdır. "Onun hakkında pek çok varsayımda bulundum ve bunların çoğu yanlıştı. Bu asla olmaz. Mesleğim gereği karakterin her tonuyla karşılaştım. Müşteriler beni diğer müşterileri araştırmam için tutuyor.

Herkes şüphelidir. Yıllar içinde insanları okumayı öğrendim ve diyelim ki... çok azı beni şaşırtıyor." Nefesini içine çekiyor. "Bunu sana söylüyorum çünkü burada neler olduğunu görüyorum." Gözleri Kody ve benim üzerimde geziniyor. "Çok güzeller ve korumacılar. Seni suçladığımı söyleyemem."

"Bizi tanıımıyorsun," diye homurdanıyorum.

"Belki de." Sirena Frankie'ye döner. "Ama Monty'nin senin için dünyayı yakıp yıkacağını biliyorum. Aylarca bunu yaparken onu izledim. Şirketini, hayatını, sağlığını... Seni ararken hepsini yerle bir etti. Eğer gitmesine izin verirsen, bu onu yok eder. Geriye hiçbir şey kalmayacak. O iyi bir adam ve böylelerini bulmak çok zor."

"Bitirdin mi?" Frankie kollarını kavuşturur.

"Bana kızmayın. Havayı temizlemek istedim çünkü..." Uzun saçlarını parmaklıyor. "Bir süre daha buralarda olacağım." Bana ve Kody'ye döndü. "Monty beni oğlunu bulmakla görevlendirdi."

Nefesim kesiliyor. Kody hareketsiz kalıyor ve Frankie elini onun boğazına bastırıyor.

"Wolfson'ın bir vadiye düştüğünü söyledi." Sirena'nın ifadesi yumuşar. "Cesedine hiç ulaşamadı. Tüm bildiğim bu. Ayrıntıları size sormam gerektiğini söyledi... vermeye hazır olduğunuzda."

Avukat Wolf'un eşyalarının uçak kazasından kurtarıldığını doğruladı. Sert kılıf saksafonunu koruyordu ve Frankie çizimlerini ve diğer hatıralarını kuru torbalara koymuştu. Her şey kurtulmuş.

O hariç.

"Kulübenin yerini bilmiyoruz." Kalbim küt küt atıyor. "Ama manzarayı, nehri tarif edebiliriz..."

"Ve aramaya başladığımda benimle gelebilirsin." Ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Bu çok fazla, çok erken. Sorun değil. Bu arada onun için başka bir soruşturma üzerinde çalışıyorum."

"Hangi başka soruşturma?" Frankie başını öne eğer.

"Sadece Kodiak Adası'nda bulduğu bazı şeyler. Bırakayım da Monty sana anlatsın."

"Ona ne anlatacaksın?" Monty odaya otorite saçan bir adımla giriyor, ince dikilmiş takım elbisesi ve heybetli kaşları yüzünde bıraktığı morlukları gölgede bırakıyor.

"Sadece sana olan sadakatimin ve bağlılığımın derinliğini açıklıyordum." Ona göz kırpmıyor. Adam dişlerinin arasından tıslıyor ve parmağıyla kapıya vuruyor.

"Bu benim gitmem için bir işaret." Bize doğru dönerken gözleri parlıyor. "İkinizle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Frankie'ye, "Aylardır aklımdan çıkmayan isme nihayet bir yüz koymak büyük bir zevk. Beklediğim kadar sevimlisiniz."

Frankie dudaklarını sıkıyor, bakışları güvensizlikle kıvranıyor.

"Tamam o zaman." Monty'nin yanından geçerken parmaklarını ona doğru kıvrıyor. "Temasta olacağım yakışıklı." Kapı arkasından kapandığında, Monty Frankie'nin yüzünü arar. "Seni üzdü mü?"

"Hayır." Kody'ye bir bakış fırlatıyor, sonra bakışlarını bana çevirip ifadelerimizde bir şey arıyor. "Müfettişiniz çok güzel bir kadın."

Bunu Monty'ye söylerken hâlâ Kody ve bana bakıyor. Parmakları iki yanında seğiriyor ve yüz hatlarında kısa bir sahiplenme titreşimi beliriyor. Hızlı bir bakış ve ardından derin bir nefes, onun mücadelesini ortaya çıkarıyor.

Kody ve benim o kadınla ilgilendiğimizi mi düşünüyor? Bu düşünce bile onu dizlerimin üzerine

ökertme isteği uyandırıyor.

Sirena cazibesi ve güzel yüzüyle dikkatleri üzerine çekebilir ama Frankie... o ruha hükmediyor.

Güzelliği tek başına duruyor, içinden yayılan içsel bir güç, girdiği her odada varlığını hissettiriyor.

Sirena'nın buna rakip olma umudu yok.

"Evet." Monty omuzlarını dikleştirir, göz teması serttir. "O çok güzel. Bunu inkâr etmek gülünç olur. Ama bunun onun sağladığı araştırma işiyle bir ilgisi yok. Onu bulmakla görevlendirdim..." Sakin yüz hatlarını bir gölge karartıyor. "Wolfson."

"Biliyorum." Aralarında birkaç metre bırakarak öne doğru adım atıyor. "Günlüğü okudun mu? Hepsini mi?"

"Evet." Kadının yanından geçip pencereye doğru, her biri kendi kontrolünde, kasıtlı ve ölçülü adımlarla ilerliyor.

Hareketi, adım atma ihtiyacını, içindeki kaosu gizleme çabasını tanıyorum. Öfkem patlamadan hemen önce ben de aynı şeyi yapıyorum.

Pozisyonumu ayarlayarak kendimi onunla Frankie'nin arasına koyuyorum. Kody de yaklaşıyor.

"Otel odanı mı mahvettin?" İki eliyle ön kolumu kavrayarak yanıma yaklaştı.

"Sirena'nın koca bir ağzı var." Yüzünü bize dönüyor, kıpırdamadan ya da yer değiştirmeden, aidiyet ve güven duygusu yayarak yerini işgal ediyor. "Ben... *kızgınum*." Sesi, nasıl numara yapacağını bilen bir adamın sakini ve soğuk tonunu taşıyor.

"Bu ne hissettiğimi anlatmaya yetmez. Ama bundan, *bizden* vazgeçmemi bekliyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

"Şimdi siktir olup gidebilirsin." Cığerlerimden sıcak dumanlar çıkıyor. "Siktirip gitmene memnuniyetle yardım ederim, ama isim bittiğinde işlemek için çömeliyor olacaksın."

"Leo..." Tırnaklarını koluma geçiriyor.

Monty beni görmezden geliyor. "Seni asla bırakmadım, Frankie. Beni bıraktığını düşündüğümde bile." Sessiz, gırtlaktan gelen bir ses sesini çatlatıyor. "Bırakmadım. Bir kez denedim ve başarısız oldum. Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım faydasız bir girişim. O videomu gördüğünde verdiğin tepki, bu konuda yazdığın acı dolu sözler, sana yaşattığım acıyı dindirmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Bir ürperti onu sarar ve gözlerini kapatır.

Bu konuşmadan nefret ediyorum. Ama Frankie bana bir şey öğrettiyse, o da dürüstlüğün ve iletişimin önemidir, bu yüzden buna katlanacağım ve onun ihtiyacı olan sessiz destek olacağım.

Kody yanımda donup kaldı, kıpırtısız bir heykel gibi.

"Karımla yalnız konuşabilmek için gitmenizi rica ediyorum." Monty Kody'ye ve bana bakıyor, *karısından* bahsederek beni öfkeliyor. "Ona dokunduğunuz için sizden nefret etmek istiyorum. O lanet suratlarınızı tanınmaz hale gelene kadar dövmek istiyorum. Ama bunların hiçbirini yapmayacağım." Daha uzun duruyor. "Ben yanında değilken sen onun yanındaydın. Bana en çok ihtiyacı olduğunda yanındaydın. Bu yüzden onu becerdiğin düşüncesi lanet olası bir kanser gibi kafama girdiğinde, o sayfalarda onun sözlerini, acısını, korkusunu ve yalnızlığını duyuyorum ve sana sahip olduğu için minnettarım."

Göğsümde keskin bir yanık tutuşuyor.

Yaklaşıyor, keskin Wolfson gözlerini üzerime diyor. "Ama eğer onu tehdit edersen ya da ilk haftalarda yaptığın gibi ona zarar verirsen, seni geberdirim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Yanılmışım ve o bunu unutmamamı

sağladı." Başını sertçe sallayarak "Biliyorum," diyor. "Ben de unutmayacağım."

Ona bakıyorum, boğazında oluşan kızarıklığa bakıyorum. Atölyedeki o günü mü yazmış? Parmaklarımı içine soktuktan sonra sürünmemi ve af dilememi istediği günü mü?

Gözlerime bakıyor ve dudaklarını birbirine

bastırıyor. Gerçekten onun lanet kıcını

kızartmak istiyorum.

"Bana duyduğun nefretin haklı olduğunu biliyorum." Monty ellerini arkasında kenetliyor, bakışları onunkilerle birleşirken ürpertici bir güven yayıyor. "Özür dilerim. Özür dilerim-"

"Monty, yapma-"

"-Hamileliğin vücudunu mahvettiğine ve işinle çocuğumuz arasında seçim yapmanı istediğime dair söylediğim incitici şeyler.

Sana gerçek dışında herhangi bir sebep vermek için çaresizdim. Özür dilerim. Kulübede geçirdiğin her saniye için, yaptıklarımın ve yapmadıklarımın sana verdiği her bir gram acı için özür dilerim. Kavga ettiğimiz gün evde kalmalıydım. Birçok şeyi farklı yapmalıydım. Hatalarımı düzeltmeye, kırık kalbini iyileştirmeye ve seni geri kazanmak için sürünmeye, yalvarmaya ve savaşımaya hazırım."

Nefes nefese kaldı. "Monty, hayır, ben-"

"Hiçbir şey söyleme. Sadece... bırak sana yardım edeyim." Kararlı bakışlarını bana ve Kody'ye çevirdi.

"Hepinize." Omuzları çöküyor. İsteddiği şey buydu ve adam bunu avucunun içinde sunuyordu.

"Sana güvenmiyorum." Kody bir adım öne çıkıyor.

"Eğer yapsaydın, kardeşimden nasıl kurtulduğunu sorgulardım." Monty yavaş bir nefes alır. "Onun güvenini geri kazanmak için seninkini de kazanmam gerektiğinin farkındayım."

Kaşları çatılıyor ve göğsümde keskin bir sızı yankılanıyor. Ona ihanet ettiği için ondan nefret ediyorum. Ama bu ihanet onu beni ve kardeşlerimi sevecek kadar açtı.

Her Şey kayıyor, yanlış yöne doğru eğiliyor.
Kapı açılır ve Melanie içeri girer. "Güzel, hepiniz buradasınız." "Bu konuşma daha bitmedi," diyor Monty nefesinin altından.

Hayır, bitmedi. Ama Frankie'nin savaşı ihtiyacı yok. Kendi seçimlerini yapmak için saygıya ve alana ihtiyacı var. Monty'nin açıklaması bir dayatma gibi geliyor.

Sımsıkı sarılmış olan koruyucu içgüdülerim, o adım atarsa patlayacak. Kody'nin Monty'ye siyah bakışları da aynı sessiz uyarıyı taşıyor.

Monty'nin sınırları anladığından ve duruşunun Frankie ile birlikte geleceğe nasıl karar vereceğimizi değiştirmeyeceğinden emin olacağız.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Melanie yanımızda duraklıyor, sarı saçları ensesinde düğümlenmiş. "Doktorlar seni bugün taburcu ediyor."

Nabzım hızla atıyor, kulaklarımda çılgınca bir davul sesi.

Monty telefonunu çıkarır ve ekrana bir şeyler yazar. "Beklemede olan bir güvenlik ekibim var."

"Tamam, güzel." Melanie başını sallayıp bize döndü. "USB belleğin içindekileri gözden geçirdim. Nereye gideceğiniz konusunda herhangi bir karar vermeden önce o bellekteki bilgileri gözden geçirmeniz gerekiyor. Monty sizi Anchorage'daki ofisime götürebilir. Özel, rahat ve hepsinden önemlisi güvenli bir yer. Kulağa hoş geliyor mu?"

"USB bellekte ne var?" Kody homurdanıyor.

"DNA babalık ve annelik testleri." Omuzlarını dikleştirir. "Kontrol edildi. Bilgiler ikinizin ve Wolfson'ın biyolojik ebeveynleri olduğunu kanıtlıyor."

"Oh, Tanrım." Frankie elimi tuttu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır. Dahası var. Denver Strakh'ın hepinize seslendiği bir video da dahil."

Şık bir sedanın arka koltuğunda Kody'nin yanına sıkışmışken, bu kadar küçük bir alana sıkışmış olmanın gerginliğiyle boğuluyorum.

Monty, Leo ve Kody aynı arabada. DNA sonuçları.

Denver'ın videosu.

Kanımın sıcaklığı eksi derece. Yüzümü hissedemiyorum.

Monty, Anchorage'ın karlı sokaklarında pratik bir kolaylıkla ilerlerken, yanındaki yolcu koltuğunda oturan Leo parmaklarını dizine vuruyor.

Kimse konuşmuyor.

Pencerelerden, Anchorage yanımızda uzanıyor, ışıklar ve gölgelerle titreyerek denizin ritmini izliyor.

Şehir.

Kody arka koltuğun çoğunu kaplıyor, sessiz ama güçlü varlığıyla dolduruyor. Koyu renk gözleri bir noktadan diğerine bir diğerine geçerek, yabancı ortamın her ayrıntısını özümsemi.

Öte yandan Leo daha açık bir şekilde huzursuzdur. Parmaklarının ritmik vuruşları gergin bir enerjiye ya da belki de heyecana işaret ediyor. Dikkati dışarıdaki şehir ile arabanın içi arasında gidip geliyor.

İkisi de kar ve sessizlikle dolu bir dünyadan şehir hayatının hareketli ve gürültülü gerçekliğine itilmiş, kendi ortamlarının dışındalar. Her şeyi sindirmek için harcadıkları çabayı hissedebiliyorum.

Monty'ye gelince, onu direksiyon başında görmek garip. Onun için her şeyi yapan şoförleri ve kişisel asistanları nerede?

Sirena beni ararken hayatını yakıp kül ettiğini söyledi. Bu o mu?

Sesi sessizliği yaparak Leo'ya yöneliyor. "Üşüdüysen sıcaklığı ayarlayabilirsin." Kadran panelini işaret ediyor.

Leo öne doğru eğiliyor, kontrolleri incelerken ilgisini çekiyor. "Nasıl çalışıyor?" Parmağı bir dizi seçeneğin üzerinde geziniyor.

"Bu kadran sıcaklığı kontrol ediyor. Sağa çevirince daha sıcak, sola çevirince daha soğuk oluyor. Bu düğmeler de fan hızını ve havanın yönünü ayarlıyor."

Leo başını sallıyor ve dikkatini gösterge paneline yöneltiyor. "Peki ya bunlar?"

Monty bir sonraki caddeye döner ve hız göstergesi, yakıt göstergesi, motor sıcaklığı, yağ basıncı ve akü ile ilgili genel bir değerlendirmeye başlar.

Kody'yi dürtüyorum ve o da bana doğru eğilip saçlarımı kokluyor. Kafa derime karşı mırıltılı bir ses çıkardığında eriyorum. İşte benim vahşi erkeğim.

"Kokpit gibi." Leo'nun bakışları bir kadrandan diğerine geçiyor.

"Bir bakıma." Monty ona bakıyor, önündeki yola dönmeden önce kaşlarını çatıyor. "Bir uçak ya da helikoptere göre kullanımı çok daha basit. Alışsın."

Bu basit takas, garip gerilimin bir kısmını hafifletiyor.

Monty'nin gözleri dikiz aynasında benimkilerle hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici bir sıklıkta buluşuyor.

Her bakış, özellikle de flash bellekte ne bulacağımız konusunda binlerce kilo endişe taşıyor. Ama burada

başka bir şey de var. Aramızda söylenmemiş kalanlar için, ona karşı olan hislerimin durumu için duyduğu endişe. Kalbimin onun için sonsuza dek kaybolmasından korktuğunu hissediyorum.

Bu her şeyi karmaşıktırıyor.

Burada, Kody ile kapı arasında sıkışmış bir şekilde otururken, kargaşaya karşı geriliyorum. Monty'nin son zamanlardaki savunmasızlığı, kalbini ortaya koyarak sergilediği çığ açıklık, ondan hiç beklemediğim bir şeydi. Bu benim tanıdığım Monty'ye hiç benzemeyen bir hareketti. Beni sarstı.

Ama gerçek şu ki, hamilelik testi ve seks kaseti arasındaki o cehennem gibi yolda ona olan aşkı kaybettim. Leo ve Kody burada olmasaydı, Monty'ye ikinci bir şans verir miydim?

Hiçbir fikrim yok. Ama kalbim ve aklım arasındaki bu savaş, şu anda çözmeyi göze alamayacağım bir karmaşa. Hele ki ofiste yaklaşan toplantı ve USB bellekte bizi bekleyen ifşaatlar gibi daha acil meseleler varken.

Monty'nin aynadaki bakışları yine beni buluyor, gözlerinde sessiz bir soru beliriyor.

Küçük, güven verici bir gülümseme sunuyorum, kendi endişemi tam olarak gideremesem bile onun endişesini hafifletmek için yapılmış bir jest.

Şimdilik duygularımı rafa kaldırmalı, kafa karışıklığı ve çatışmayı bölümlere ayırmalıyım. Bunları çözmek için daha sonra zamanım olacak.

"Bacağın nasıl?" Elimi Kody'nin dizinde

gezdiriyorum. "Sormayı kes, kadın." Yüzünü

buruşturuyor.

Tanrı acıdığını kabul

etmesini yasaklıyor. İnatçı

adam.

Yola çıkmadan önce doktorların reçete ettiği ilaçlı kremi sürdüm. O kadar topallamıyor ama her küçük hareketin ateş gibi hissettirdiğinden şüpheleniyorum.

Araba Anchorage'ın karlı sokaklarında ilerlerken, kendimi pencereden dışarı bakmaya zorluyorum, geçen manzaranın beni içimdeki kaostan uzaklaştırmasına izin veriyorum. Hayatta kalmak her zaman öncelikleri belirlemekle ilgili olmuştur ve bu da farklı değil.

Önümde daha çok acı var ve buna hazır mıyım bilmiyorum.

Monty arabayı loş bir garajdaki park yerine yönlendiriyor, lastikler betona çarparak gıcırıyor. Arabadan indiğimizde kapalı alanın soğukluğu etrafımızı sarıyor.

Monty kendinden emin ve yolu bilen adımlarla asansörlere doğru ilerliyor. "Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum.

"Evet." Arama düğmesine basar. "Günlüğünüzü Melanie'ye bizzat ben iade ettim."

"Oh." Ona bakıyorum. "Bu garip... Yani, genelde senin için bir şeyler yapan insanlar olur."

"Çok şey değişti, Frankie."

Asansör için bekleyiş uzadıkça Leo ve Kody'de bir değişim hissediyorum. Kısa, belirsiz bakışlar atıyorlar. Her yeni görüntü ve seste onları kucaklayıp teselli etme dürtüsü içinde seğiriyor. Ama bunu istemiyorlar. Buna ihtiyaçları yok.

Kuzey Kutup Dairesi'nden kurtulmuşlar, Tanrı aşkına.

Kapılar nihayet yumuşak bir zil sesiyle açıldığında Monty tereddüt etmeden içeri girer. Leo da onu takip eder, hareketlerinde bir parça isteksizlik vardır. Asansörün hemen içinde durur, vücudu kaskatıdır, gözleri sanki yeni bir bölgeyi değerlendiriyormuş gibi içeriyi tarar.

Kody, Leo'nun yanına girmeden önce eşikte tereddüt ediyor, yüz ifadesi gergin.

Onları rahat bırak Frankie. Büyümek ve uyum sağlamak için alana ihtiyaçları var.

Kapılar kapanıp bizi içeri hapsederken Kody'nin eli parmaklığı sıkıca kavırıyor, parmak eklemeleri beyazlıyor.

Leo bakışlarını kapının üzerindeki rakamlara sabitlemiş, beni gülümseten bir yoğunlukla onların değişimini izliyor.

Tırmanışa verdikleri tepkiler, ayaklarının altındaki ince titreşim ve çevredeki görünür herhangi bir değişikliklerle bağlantılı olmayan hareket hissi onları büyülüyor ve tedirgin ediyor gibi görünüyor.

İkisi de konuşmuyor ama vücut dilleri tedirginliklerini belli ediyor. Asansörün hafif uğultusu ve yukarı doğru yumuşak süzülüşü çoğu kişi için günlük deneyimlerdir. Ama onlar için bunaltıcı olmalı.

Geniş gözlü, tetikte duruşları, başlarına ne gelirse gelsin yüzleşmeye hazır olduklarına işaret ediyor. Ancak altta yatan bir merak, içine adım attıkları dünyanın bu yeni yönünü anlama arzusu var.

Bunu onlar için seviyorum.

Onların yeni özgürlüklerini deneyimleyebilmeyi seviyorum.

Asansör en üst kata ulaşıp kapılar açıldığında, Leo rahat bir nefes alarak dışarı çıkar. Kody onu takip ediyor, geniş koridorda dolaşırken duruşu rahatlıyor.

Monty onların rahatsızlığından habersiz görünüyor ya da belki de bizi hedefimize götürmeye odaklanarak bunu görmezden gelmeyi seçti.

Kapalı pencerelerin ardındaki şehrin yumuşak uğultusu bizi koridorun sonundaki kapıya kadar takip ediyor. Kapı açıldığında Melanie bizi alıştırmış bir gülümsemeyle karşılıyor, alttan gelen korkuya rağmen varlığı bizi hemen rahatlatıyor. Ortamdaki hava bana bir cenazedeki rahatsız edici sessizliği hatırlatıyor. Kimse bu kadar çok boğucu duygunun ağırlığıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

"Hoş geldiniz." Melanie girişimize izin vermek için kenara çekildi. "Lütfen içeri girin ve rahatınıza bakın."

Onun bu hareketi bizi resmi toplantılardan uzaklaştırmak için tasarlanmış özel bir odaya götürüyor. Pelüş bir kanepede davetkâr bir şekilde çağırıyor, yanında birden fazla sandalye var ve hepsi duvara monte edilmiş büyük bir televizyona bakacak şekilde düzenlenmiş.

Biz içeri girerken Melanie bir oyuğa yerleştirilmiş ıslak bara başıyla işaret ediyor. "İçecek bir şey isteyen var mı?" Leo "Bize votka" demeden önce Kody ve Leo birbirlerine bakıyorlar.

"Frankie ve benim için burbon." Monty bir sandalyeye çöker ve takım elbisesinin ceketini düzeltir. Leo sertleşir. "Onu hâlâ tanıdığını mı varsayıyorsun?"

Monty duraksıyor, gözleri Leo'ya kayıyor, bir şeylerle parlıyor. "Haklısın," diye kabul ediyor ve daha açık bir duruşla bana dönüyor. "Ne istersin Frankie?"

Oda nefesini tutar.

"Burban." Bakışlarını tutuyorum, ona bu küçük zaferi veriyorum.

Başını hafif ama anlamlı bir şekilde sallaması, aramızdaki değişen dinamiklere saygı duyma ve yeniden ayarlama çabasına işaret ediyor. Kody ve Leo kanepede bana katılırken, Melanie içecekleri tedarik etmek için uzaklaşıyor.

Midem düğümleniyor ve ellerim nemleniyor. Onları kotuma sürüyorum. "Gerginim."

Leo parmaklarımı kavıyor ve kucağına çekiyor.

Monty bana dönüyor, yüz ifadesi yumuşuyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum ve gergin olman normal. Ama unutma, sen inanılmaz derecede güçlüsün. Bunu defalarca gösterdin."

"Teşekkür ederim." Onun güzel mavi gözlerine bakıyorum ve orada kaybolmadan önce hızla gözlerimi kaçırıyorum.

"İşte geldik." Melanie içecekleri dağıtır ve diğer sandalyeye oturur. "USB bellekteki dosyaları inceledim ve videoyu izledim. Grafik bir şey yok ama bu adamın sana yaşattıkları düşünüldüğünde, izlemenin kolay olmayacağını biliyorum. Bu... rahatsız edici."

Boğazım kuruyor ve burbondan bir yudum alıp sıcaklığın ve lezzetin tadını çıkarıyorum.

"Hazırsanız," diyor Melanie, "sanırım DNA sonuçlarıyla başlamalıyız." Başımızı salladığımızda sehpanın üzerindeki bir klasörden bir yığın kâğıt çıkarıyor. "Bu belgelerin çıktısını USB bellekteki dosyalardan aldım. Denver tüm testleri aynı şirkete yaptırmış. DNA örneklerini şirkete verdi ve biz de onları sizin verdiğiniz örneklerle eşleştirdik. Her şey kontrol edildi ve iki kez kontrol edildi. Hepsi doğru. Sonuçları okuyabilirsin ya da ben sana söyleyebilirim."

"Sadece söyle bize." Leo votkasını boşaltır ve boş bardağı bir kenara koyar. "Wolf ile başla, çünkü onu biliyoruz." Arılar mideme üşüştü.

"Wolfson Strakh." Melanie masanın üzerine bir kâğıt koyup bize doğru çeviriyor. "Gretchen Stolz ve Montgomery Loshad Strakh'ın biyolojik oğlu."

Monty bir kalp atışı boyunca tamamen hareketsiz kalır. Sonra, yavaşça, ilk şok geçer ve dizinin üzerinde duran eli, sanki bu doğrulamanın büyüklüğünü kavramaya çalışır gibi yumruk haline gelir.

"Onu çok severdin." Kalbim acıyor. "Çok zeki, yetenekli ve komikti." "Onun hakkında çok şey yazdın." Monty yutkunuyor. "Ama daha fazla hikâye dinlemek isterim."

"Elbette." Leo'nun elini sıkıyorum ve o da bana karşılık veriyor.

Kody masanın üzerindeki kâğıda bakıyor, test sonuçlarını okuyor ve tekrar okuyor.

Ben de bir göz atıyorum, bakışlarım babanın ismine takılıyor. "Montgomery Loshad Strakh?" Monty'nin sert gözlerini buluyorum. "Bu senin gerçek adın mı?"

"Evet."

"Sırada benimkini yap." Kody koltuğun kenarına doğru kayar, kasları gergindir.

Boştaki elimi uzattım, o da tuttu ve üçümüzü birbirine bağladı.

"Kodiak Strakh." Melanie'nin sesi ağır sessizlikte asılı kaldı. "Sen Kaya Knowles ve Rurik Strakh'ın biyolojik oğlusun. Bu aynı zamanda Monty ve Denver'in senin üvey kardeşlerin olduğunu da doğruluyor."

Oda sersemletici bir sessizliğe bürünüyor, her ses emiliyor ve geriye sadece Melanie'nin sözlerinin yankısı kalıyor. İfşaat içime işlerken midem bulanıyor.

"Biliyor muydun?" Kody'nin bakışları Monty'ye çarpıyor, şok ve kafa karışıklığıyla öfkeleniyor. "Baban anneme tecavüz etti mi?" "Kody..." Monty dehşete düşmüş bir halde başını sallar. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Babam onu yanına aldı, ona bir evlat gibi davrandı.

kızım..." Boğuluyor. "Oh, Tanrım. Bilmiyordum. Nasıl bilmem? O gençti. Sadece 21 yaşındaydı. Ve babam... Bu bir hastalık olmalı. Ailede var. Bu... bu lanet olası ailede var."

Bu kalıtsal bir hastalıktır.

"Monty, hayır." Monty'nin dikkatini çekerek Kody'nin kucağına doğru eğildim. "Sen baban değilsin. Sen onlar değilsin. Beni duyuyor musun?"

Beni görmezden gelerek Kody'ye bakıyor, yüz ifadesi çalkantılarla dolu. "Özür dilerim. Babamın Kaya'ya o şekilde dokunduğunu bilseydim, onu kendim öldürürdüm..." Gözleri büyür. "Lanet olsun. Denver yaptı. Onu öldürdü. Kaya'yı öğrendi ve Rurik'in uçağını kurcaladı."

"Videoda da öyle diyor." Melanie başını sallar.

Leo'nun kaşları Kody için acıyla çatılırken, bana doğru uzanıp Kody'nin kolunu kavıyor ve sessiz bir destekle sıkıca tutuyor. Kody, Monty'nin üvey kardeşi.

Ve Denver'in üvey kardeşi.

Denver bize üçüncü bir kardeş olduğunu söylediğinde, Kody'nin o kardeş olduğunu Kody'nin yüzüne söyleyebilirdi.

Bunun yerine, söyleyemediği için ona bir bilmece attı. Lanet olası korkak. Öz kardeşine tecavüz etti ve bunu son nefesinde bile itiraf edemedi.

Bunu düşününce titriyorum. O kadar çok titriyorum ki Leo beni yanına çekiyor ve saçlarımı okşuyor. "Ben iyiyim." Nefeslerimi ölçüyorum. "Sadece gerçekten çok kızgınım."

"Ben de." Leo Melanie'ye bakar. "Hadi şu işi bitirelim."

Melanie son kâğıdı masaya koyarken oda etrafımızda daralıyor gibi görünüyor. "Leonid Strakh. Sen Tia Langston ve Denver Yastrebn Strakh'ın biyolojik oğlusun."

"Ne?" Monty sandalyeden sıçrayıp gazeteyi kapıyor ve sonuçları tarıyor.

"Tia Langston?" Leo beni bırakıp ayağa kalktı. "Annem Helena Weiss."

Denver, Leo'nun babası. Bunun Leo'yu henüz etkilediğini sanmıyorum.

Denver kendi biyolojik oğluna tecavüz etti. İçim daralıyor. Hasta olacağım.

"Tia Langston." Monty burbonunun son damlasını da yudumlayıp odanın içinde volta atıyor. "Babası Paul Langston'dı, bahçe bekçimiz. Kodiak Adası'ndaki mülkümüzde bir misafir evinde yaşıyordu." İnliyor. "Tia küçükken bir araba kazasında öldü. Tanrım, o..."

"On beş," diyor Melanie ve Leo'ya dönüyor. "Fairbanks'te seni doğurduğunda on beş yaşındaydı. Sana Brennan adını verdi. Brennan Langston."

"Helena Weiss kim?" Burnumun kenarını çimdikliyorum. Kafam çok karıştı.

"Tia Langston adını Helena Weiss olarak değiştirdi." Melanie gevşek bir tutam saçını topuzunun içine sokuyor. "Denver bunu videoda açıklıyor ve biz de doğruluğunu kontrol ettik. Size ayrıntıları anlatabilirim ya da-"

"Hadi şu lanet videoyu izleyelim." Leo, sanki babasının kimliği onu en ufak bir şekilde rahatsız etmemiş gibi, rahat bir yayılma ile kanepeye geri dönüyor.

Dış görünüşünün ardını görüyorum. Tüm temeli şiddetli ve onarılamaz bir şekilde sarsıldı.

"Leo." Kendimi onun yanına sokuyorum ve başımı çarpan göğsüne yaslıyorum. "Bu konuda iyi olmamak sorun değil.

Ben buradayım." "Biliyorum." Dışlerini gıcırdatıyor.

Kody'nin kolu arkamda kanepenin arkası boyunca uzanıyor, eli Leo'nun ensesine iniyor.

İlişkilerimizi ve dinamiklerimizi yeniden tanımlarken zihnim dönüyor.

Monty ve Kody üvey kardeşler. Leo ve Wolf kuzen.

Monty ve Kody, Leo'nun amcaları.

Kody, Leo'dan dört yaş küçük ve Leo'nun amcası.

Denver'in onlarla olan ilişkisini düşünmek bile istemiyorum. Bu konuya daha sonra, iyi bir yemek yemeye hazır olduğumda değineceğim.

Ağl

a. Monty sandalyesine döner, burun delikleri açılır. "Videoyu oynat."

"Konuya girmeden önce..." Melanie televizyon ekranına güç veriyor. "USB bellekte birkaç belge daha vardı.

Bunlardan biri Turbo Kunduz'u uçurmaya yönelik bir eğitim kılavuzu ile uçuş el kitabının dijital bir kopyasıydı. Diğeri ise hidroelektrik jeneratörle ilgili adım adım operasyonel bir el kitabıydı."

"Tabii ki vardı," diye hırlıyor Kody.

"Siktiğimin psikopati." Leo titrek bir elini saçlarımda gezdiriyor.

Hüzünlü bir nefes bırakıyorum. "Talimatları ekledi çünkü o hastalıklı, berbat yöntemiyle senin hayatta kalmanı istiyordu."

"Keşke şu anda hayatta olsaydı da ona bu konuda ne hissettiğimi söyleyebilseydim." Leo, Melanie'ye kaşlarını çatar.

"Başka bir şey var mı? Banka hesap bilgileri ya da vasiyetname gibi?"

"Hayır, korkarım

değil." Kalbim

sıkışıyor.

Bununla birlikte Melanie sandalyesine döner ve play tuşuna basar.

Oda kararır, odak noktası videonun canlandığı ekrana kayar.

Denver, kibirli bir canavarın rahatlığıyla uzanmış, beni öldürücü bir öfkeyle titreten o gülümsemeyi takınmış bir halde, büyüleyici bir aşinalıkla karşımda duruyor.

Ama anılarımın derinliklerinde yer etmiş bir mobilya parçası olan kanepeyi görünce kalbim duracak gibi oluyor. Monty ile evlendiğimizde onu ben seçmiştim.
Sitka'da Monty ile paylaştığım evin ana odasındaki kanepenin ta kendisi.

Kulaklarım çınlıyor. Tüm vücudum titriyor.

O kanep ve o çevre Monty ile paylaştığım bir dünyanın parçasıydı, şimdi uzak bir rüya gibi gelen bir dünyanın. Denver'ın ihlal ettiği bir rüya.

Onu orada, böylesine kişisel ve mahrem bir ortamda görmek damarlarımda buz tünelleri açıyor. Monty'ye bakıyorum, acaba o da bu istilayı benim kadar içgüdüsel olarak hissediyor mu diye merak ediyorum.

Yüzü taştan bir duvar, bakışları ekrana sabitlenmiş, ama gerginliğini hissediyorum. Öfkesinin barometresi olan gözleri,

soğukkanlılığının altında biriken öfkeyle parlıyor.

"Nerede bu?" Leo öne doğru eğilir.

"Bizim lanet evimizde." Monty ellerini esnetiyor.

"Beni kaçırdığı gece bunu kaydetmedi. Dışarıda gün ışığı var." Videodaki pencereyi gösteriyorum. Kody votkasını boşalttı ve kalçamı kavradı.

Denver konuşmaya başlar, sesi odayı doldurur. *"Arzularımı gömmek ve hayallerimin pasla aşındığını görmek için yaşadım."*

"Şimdi geriye kalan tek şey, boş kalbimi yakıp kül eden sonuçsuz yangınlar."

"Daha fazla bilmece." Kody'nin nefes alış verışı değişir, daha belirgin hale gelir.

Denver koltuğuma yayılmış, kollarını koltuğun arkasına uzatmış, bir psikopatın vücut bulmuş hali.

Gülümsemesi çok çekici, tatlı ve sıcak ama gözlerindeki soğukluk tüyler ürpertici. "Eğer bunu izliyorsan, bu fani

dünyadan göçüp gitmişim ve bilmecemi oğullarımdan birine emanet etmişim demektir. Kimdi acaba? Hangi oğlumu

bulmacayı çözecek ve USB belleği geri alacak kadar zeki buldum? Hangisi mirasımı paylaşacak kadar değerliydi?"

"Ne oluyor lan?" Kody huzursuzca kıpırdanıyor, kanepeye bağlı kalmak için mücadele ediyor. "Teknik olarak..." Kody'nin elini tuttum. "Bilmeceyi bana o verdi."

Monty'nin bakışları ekrana yapışıp kalır. Denver'ı otuz yıldır görmedi. Şu anda ne hissettiğini anlayamıyorum. "Anlatacak

bir hikâyem var ve fazla zamanım yok." Denver odaya, Monty ile paylaştığım alana göz gezdiriyor. "Ben

On sekiz yaşıma geldiğimde, soğukkanlı ağabeyim -gençliğimizde ona severek verdiğim isim olan Kurt- babama idamımı

emrettirdi. Aynı hafta babama baba olacağımı itiraf ettiğimde kaderin bir cilvesi beni bağışladı. Tatlı, küçük Tia Langston'ı

hamile bıraktım ve bu vahiy babamın elini durdurdu. Kuzey Kutup Dairesi'nin tepelerinde benim hidroelektrik tasarımı

kullanarak güvenli bir ev inşa etmeyi yeni bitirmişti. Cezam mı? O ıssız kulübede sürgünde, bildiğim dünyadan silinmiş bir

hayat. Hayatta kalmam Whittier'e ara sıra yaptığım uçuşlara, Alvis Duncan olarak bilinen bir adamın sağladığı ikmal

seferlerine bağlıydı. Babam bana bir Turbo Kunduz vermişti, kayıtları tutuluyor ve denetleniyordu. Sonra Tia Langston'ın

ailisini öldürttü, adını değiştirdi ve onu bilinmeyen bir yere taşıdı. Hata yapmayın. Rurik'in niyeti asla Tia'ya ya da bana olan

sevgisinden kaynaklanmıyordu. Korumaya çalıştığı kan bağıydı - oğlu ve şimdi de torunu, soyumuzun devamı."

Göğsümde bir savaş tamtacı gürliyor.

Leo hareket etmiyor ya da göz kırpmıyor. Kimse yapmaz.

Ekranda Denver dudaklarını büküyor. "Babamın haberi olmadan, Tia'nın yerini bulma çabalarım meyvesini vermişti. Onu Fairbanks'te buldum, oğlumu dünyaya getirdi, sonra tekrar ortadan kayboldu ve Helena Weiss kılığında Kaliforniya'da ortaya çıktı." Gülümsemesi çarpık bir memnuniyetin yüz buruşturması. "Önemli değil. Israrım sonuç verdi. Benim olanı geri aldım.

Oğlum üç yaşındaydı. Ona, annesinin ve benim kader karşılaşmamızın beşiği olan Port Lions'a saygı olarak Leonid adını verdim. Ama o ilk iki yıl zor geçti. Ne zaman meraklı ailem kulübeyi ziyaret etse, zavallı Tia ve Leo'yu araziden uzak bir yere bağlamak ve odaları onların varlığından kurtarmak zorunda kaldım. Ailem onları eve kasalar içinde getirdiğimi bilemezdi."

"Melanie, biraz ara verebilir miyiz?" Sesim hissettiğimden daha sakın bir şekilde soruyorum. Video durdu ve Denver'ın sırtışı dondu.

Leo'ya dönerek kan çanağına dönmüş gözlerine bakıyorum. "Denver'ın ailesinin ziyaretlerini hatırlıyor musun? Seni ve anneni kulübeden uzakta bağlamasıyla ilgili bir şey?"

"Her şey bulanık." Ense kökünü kavıyor. "Bazı şeylerin anlamsız geldiği zamanlar oldu. Korku anları, saklanma anları, ama dumanı kavramaya çalışmak gibi. Hatırlıyorum... korku. Ve kafa karışıklığı. Ama belirli ziyaretler? Bunu söylemek zor."

"Annemle babam sen beş yaşındayken öldü." Monty dirseklerini iki yana açtığı dizlerine dayıyor ve kenetlenmiş ellerine bakıyor. "Yaşadığın onca travma yüzünden beynin onu korumanın bir yolu olarak gömmüş olabilir..."

Anlamlandırmaya çalışırken kelimeleri birbirine karışıyor. Hepsi mücadele ediyor ve bu kalbimi kırıyor. Başımı salladığımda Melanie videoya devam ediyor.

"Babamın annem olmadan *yaptığı* ziyaretlerden birinde Kaya'nın hamile olduğunu, yani *kendi* çocuğu olduğunu söyledi." Denver başını kameraya doğru eğiyor. "Hayal kırıklığım çok derindi. Rurik ve Montgomery'nin Kaya'ya olan hayranlığım yüzünden hayatıma karşı komplo kurmaları ve Rurik'in onu kendi tohumuyla kirletmesi ironikti. Ne talihsiz bir durum. Onun için talihsizlik. Beni kontrol etmek için bir sonraki ziyaretinde, ikmal seferim sırasında Whittier'de buluştuk. Uçağının mekanik aksamında yapılan ince bir manipülasyon onun kaderini belirledi. Anneme gelince, o tali bir hasardı, beni asla etkilemeyen sadece bir gölgeydi."

"Tanrım, kapa çeneni artık." Ona bakarken bile karnım ağrıyor.

"Babamın ölümünün ardından," diye düşünüyor Denver, "daha fazla özgürlüğüm vardı. Adamları hâlâ uçuş kayıtlarını topluyor ve sözleşmelerinin gereğini yerine getiriyorlardı. Ne yazık ki, kaç kontratın geçerli olduğunu ya da beni denetlemek için ne kadar süreyle kiralandıklarını asla belirleyemedim. Bazıları tetikçiydi ve babam öldükten sonra onun kurallarını çiğnersem beni gördükleri yerde infaz etmek üzere anlaşılmışlardı. Bu kuralları esnetmeyi ve etraflarından dolaşmayı öğrenmek zorunda kaldım. Tia Langston'ı Kaliforniya'ya kadar nasıl takip ettiğimi, Montgomery'nin önüne gelenle yatıp kalkmasını nasıl izlediğimi ve babamın kiralık katilleri tarafından izlenirken Kaya'nın peşine nasıl düştüğümü anlatarak sizi sıkmayacağım. Belki başka bir uçağım vardı. Belki de karışıklık çıkaracak bir himayecim vardı. Belki de bu sadece benim üstün zekâmla ilgili bir meseledir." Gri gözleri parıltıyor. "Babam Kaya'nın yerini benden sakladığı için onu bulmam iki yılımı aldı. Yirmi beş yaşına geldiğimde dünya benim satranç tahtamdı ve ben, büyük usta, piyonların ve kralların kaderlerini düzenliyordum. Ve Tia..." Cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Zavallı, mantıksız Tia beni yatağıma bağladı. Ben de onu diri diri gömdüm."

Leo'nun eli avucumda sarsılıyor. "Durdurmak ister misin?" Diye sordum.

Başı keskin bir şekilde sallanır.

"O önemli yılda satranç tahtamın taşları aynı hizaya geldi." Denver kanepede arkasına yaslanıyor ve çoraplı ayağını dizine koyuyor. "Kaya'nın yerini buldum. Her zaman izolasyonun mimarı olan babam onu kuzeydeki bir sahil köyünün dışında sakladı. Tamamen tek başına.

Dünyadan soyutlanmış. Tıpkı onun beni izole ettiği gibi. Kaya yalnızlık içinde, belgesiz doğum yaptı ve çocuğa sevgili Kodiak Adamızın adını verdi. Onları orada bırakabilirdim. Ama kardeşim ölümümü emretti ve babam dünyaya bir kardeş daha getirdi. Bu yüzden Kaya'yı ve çocuğu Montgomery'ye zarar vermek için kullanmak istedim. Montgomery'yi öldürmek merhamet olurdu. Uzun vadeli planım herkesi yavaş yavaş hayatından çıkarmak ve onları benim krallığım haline gelen gölgelere sürgün etmektir. Teraziyi dengelemek. Ne yazık ki Kaya dayanamadı. Çok yumuşaktı. Çok zayıftı. Peki ya Kodiak? Var olduğu için, babamın oğlu olduğu için ondan nefret ettim. Sonra onu ben büyüttüm. İntikamdan daha önemli hale geldi. *Benim* oldu."

Hava daha soğuk geliyor, şeytanın varlığı geçmişten yayılıyor. Titriyorum, kendime onun artık hayatta olmadığını, artık bize zarar veremeyeceğini tekrar tekrar hatırlatıyorum.

Monty çenesini sıkarak, kontrollü ve bilinçli nefesler alarak duygularıyla savaşıyor. Buz gibi öfkesini ekrana, Denver'ın kendini beğenmiş yüz ifadesine yöneltirken gözleri buz parçalarına dönüşüyor.

Kody'nin yüz hatları üzerinde bir gölge geziniyor ve Leo'nun kollarındaki kaslar esnemeyi bırakmıyor.

Denver'ın gülümsemesi ekranda yanıp sönüyor. "Montgomery'nin bitmek bilmeyen kadın geçit törenini izledim, zamanımı bekledim, kaderin kendini göstermesini bekledim. Ve sonra Gretchen vardı. Monty'nin hamileliğin sonlandırıldığına inanmasına izin verdi, kliniği çocuğuyla birlikte terk etti ve aldatmacasını gizlemek için Iowa'ya kaçtı. Onun dönüşünü düzenleyen, Wolfson'un dünyaya gelmesine rehberlik eden, ona isim veren ve kendi eserim olarak sahiplenen bendim." Gözlerinde bir ışık parlıyor, acımasız anlatının içinde bir neşe kıvılcımı. "Ah, ne hikâyeler anlatabilirim. Sorularınızdan köpürüyor olmalısınız. Gözlerden uzak kulübemden Gretchen'in yerini nasıl tespit ettim? Leo'yu becermesine

neden izin verdim? Sekiz yaşındaki Wolfson onu öldürdüğünde neden müdahale etmedim? Çözmeyi size bırakıyorum. Ama şunu itiraf edeceğim. Öldüğünde hepimiz rahatladık. Gretchen sabırla beklediğim kader değildi. Ne Jasmine ne de Alyssa'ydı. Montgomery ile hiçbir bağıları yoktu, onlar önemsiz kişilerdi, oğullarımın oynamayı reddettiğı bir oyunda sadece piyonlardı. Sonra, birkaç yıl önce, yıldızlar nihayet aynı hizaya geldi. Oğullarımla oynamak için mükemmel bir piyon ve Montgomery'yi sonsuza dek yok edecek kader kendini gösterdi." Daha yakına eğilerek doğrudan kameraya bakıyor. "Frankie, *tüm hayatımı seninle bu buluşmaya adadım.*"

Monty'nin "Videoyu durdur," komutu tüyler ürpertici anlatıyı sert ve kararlı bir şekilde kesiyor. Sandalyeden fırlar ve

Denver'ın dudaklarından dökülen zehirden beni korumak istercesine kendini ekranla benim aramda konumlandırıyor.

Ekran donuyor.

İçim kasılıyor. Mide bulantısı yükseliyor. Uçurumun kenarındayım, bu odadan kaçmakla kendimi sonuna kadar gitmeye zorlamak arasında gidip geliyorum.

Klibin zaman çizelgesi ekranın altında beliriyor. Finale yaklaşıyoruz ve Denver'ı tanırıyorsak en kötüsünü sona saklamıştır.

Monty telefonuna bakıyor ve ekrana bir şeyler yazıyor.

Kody'nin eli benimkini buluyor, güven verici bir şekilde kavlıyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Buraya kadar geldik.

Gerisini bilmemiz gerek." Leo başını sallıyor, uyumsuz gözleri keskin. "Anlamanın, planladığı şeyin tüm kapsamını görmenin tek yolu bu."

Monty telefonundan başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor. "Biraz zamana ihtiyacın varsa ara verebiliriz. Ama Kody ve Leo'ya katılıyorum. Bu işi sonuna kadar götürmeliyiz." Telefonunu kaldırdı. "Denver bu videoda iki alıntı kullandı. Açılıştaki ilk cümle ve az önce durakladığımız son cümle. Onları tanıdım çünkü çocukluğumun geçtiği evdeki duvarda saklı bulduğum bir kitapta yer alıyorlardı. Puşkin'in şiirlerinden oluşan bir kitap. Sirena kitabı analiz ettiriyor. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Denver bu alıntıları videoya bilerek koydu."

"Bizi başka bir çöpçü avına göndermek için." Leo'nun çenesi tıkırdıyor.

Etrafımdaki kollardan ve Monty'nin delici bakışlarından güç alarak derin bir nefes alıyorum. "Hadi bitirelim şu işi."

Toplu bir baş sallamanın ardından Melanie videoya devam ediyor. Ekran yeniden canlanırken ve Denver'ın çılgınlığı ortaya çıkarken kendimizi hazırlıyoruz.

"Ah, Frankie Trevis, benim büyüleyici derecede hırçın keleşim. Altı hafta önce seni bu adadan kurtardım ve adamlarımla tanıştırdım." Denver kollarını havaya kaldırarak Monty'nin zengin oturma odasının genişliğini kucaklıyor. "Bugün, katil kardeşimi kontrol etmek için Sitka'ya döndüm ve onu her zamanki fahişeliğiyle meşgul bulmayı umuyordum. Hayal kırıklığına uğratmadı. Sadece bir ilişki, onun standartlarına göre mütevazı. Ama bir tanesi, oğullarıma olan ilginizi sarsmak için yeterli." Sesi ürpertici bir tempoya düşüyor. "Bu kaydı iki amaca hizmet etmesi için yapıyorum. Birincisi, ben eninde sonunda öleceğim ve eğer oğullarım bunu hak ettiklerini kanıtlarlarsa, onları bu videoya götüren bilmeceyi ve aradıkları tüm cevapları miras alacaklar. İkinci olarak, bunu bir uyarı olarak kabul edin. Bıraktığım miras vaatlerle olduğu kadar tehlikelerle de örülüdür."

Ellerim titriyor. Göğsüm ağrıyor. Nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum -derin, eşit nefesler- paniği bastırmayı umuyorum.

"Seni ilk kez hastanede gördüm Frankie," diye mırıldandı Denver. "Ama bu Monty'nin hayatına girmesinden çok önceydi. Anchorage'daki ihtisas günlerinde sana rastladım. O zaman içimde bir şeylerin kıvılcımını çakmıştın, ama tabağım seni doğru düzgün takip edemeyecek kadar doluydu. Yine de yıllarca seni izledim, Sitka'ya olan yolculuğunu takip ettim."

"Bunu bana hiç söylemedi," diye fısıldadım.

Arkasına yaslanıyor, duruşunda hesaplanmış bir rahatlık var. "Montgomery ile buluşmanız tesadüfi değildi. Bunu ben ayarladım." Göz kırıyor ve ciğerlerimi buza çeviriyor. "Ve şimdi, eğer bunu izliyorsan, uçağın talimatlarını buldun ve seni kurtardığım dünyaya yeniden girmeye hazırsın." Sonraki sözleri odanın içinde bir yılan gibi süzülüyor. "Unutma, uygarlıkla birlikte tehlike de gelir. Tüm hayranlar benim kadar açık sözlü değildir. Pusuda bekleyen, seni benim sevgimden çok daha karanlık bir şekilde arzulayan bir başkası daha var." Sesi kasvetli, ölümcül bir ciddiyete bürünür. "Sözlerime dikkat et, onlar yol göstermek ve önceden uyarmak içindir. Etrafınıza bakın. Hayranın şu anda orada mı? İzliyor mu? Tepelerde benimle güvendedin. Burada, hiçbir tepe seni kurtaramaz." Bakışları odayı tarıyor, sanki duvarların ötesini, zamanın kendisini görebiliyormuş gibi. "Bu ölümcül avcının kimliğini açıklayabilirim ama bu tür cevaplar kazanılmalıdır. Bu yüzden sizi hayatınızı kurtarabilecek bir bilmeceyle baş başa bırakıyorum. Bütün yaralar kanamaz.

Tüm yaralar görünmez. Bazıları kemiklerin altında yaşar, soğuk ve yalnız. Ayazın odalarında, acı benim sanatımdır. Ben sessiz bir ağrıyım, sürüp giden bir gölge, geçmişinizden gelen bir hediye, kalbinizdeki bir bıçak. Kimim ben?"

Video aniden sona eriyor ve ardında unutulmaz bir sessizlik bırakıyor.

"Hayır." Kalbim şiddetle çarpıyor, jilet gibi sözleri zihnimi tırmalıyor. "Hayır, hayır, hayır! Neden bizi yalnız bırakmıyor?"

Mezardan bile bize eziyet ediyor."

Kody beni kucağına çekip göğsüne yaslıyor. Çok sessiz, çok hareketsiz, düşünceleri şüphesiz az önce duyduklarımızın sonuçlarıyla yarışıyor.

"Bu saçmalık." Leo koltuktan fırlayıp ileri geri adım atarken öfkesine hâkim olamıyor. "O sadece korku içinde yaşamamızı istiyor. Başka bir şeyi kabul edemez."

Monty soğukkanlılığını koruyor ama gözleri keskin ve analitik. Yaşadığı şoku çoktan geride bırakmış, birkaç adım sonrasını düşünüyor. "Her olasılığı göz önünde bulundurmalıyız. Denver'da pek çok şey vardı, en önemlisi de kurnazlık. Bunu sadece ölümünden sonra yapılan bir tiyatro olarak görmemezlikten gelemeyiz."

"Bu başka bir oyun." Kısmen inanmayarak, kısmen de korku sisini dağıtmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Korkmamızı, gölgelere atlamamızı istiyor. İpler onun elinde olmadan özgürce yaşamamız düşüncesine katlanamıyoruz."

Monty'nin bakışları benimkilerle buluşuyor, inatçı. "Bu bir oyun olsun ya da olmasın, işi şansa bırakamayız. Frankie,

onun neler yapabileceğini biliyorsun. Hepimiz biliyoruz." Kody ve Leo'ya hitap etmek için döner. "Siz ikiniz bu dünyada yeni olduğunuz için durum daha da tehlikeli. Etrafınızdakileri bile anlamazken onu koruyamazsınız. Alışmak için zamana ve güvenli bir yere ihtiyacınız var." Çenesini kaldırıyor, bakışları sarsılmaz. "Sitka'ya, benim adama geliyorsunuz, hepiniz. Orada bir misafirhane var,

Ana konuttan ayrı ama güvenlik için yeterince yakın. Yeni bir güvenlik sistemi kuracağım, bir güvenlik ekibi tutacağım. Uzak ve özel bir yer. Bu ikinize de uyum sağlamak ve geçiş yapmak için alan sağlayacak ve biz bu videoyu incelerken, bilmecenin ne anlama geldiğini ve Denver'ın planlarının ne kadar derine indiğini çözerken Frankie'yi güvende tutacak."

Leo volta atmayı bırakır, boynundaki kordonlar gerilmiştir. Kody sessiz kalır, ifadesi okunamaz, ama hafifçe başını sallaması, istemeyerek de olsa kabul ettiğini gösterir.

Monty'nin adasına taşınmak, anılarla ve karmaşık duygularla dolu bir yere geri dönmek... Bu korkunç bir fikir.

Ama mantık inkar edilemez. Güvenliğe, zamana ve kaynaklara ihtiyacımız var - şu anda sadece Monty'nin sağlayabileceği şeylere.

Sikeyim.

"Pekâlâ." Kody'nin kucağından kayıyorum ve burbonumun geri kalanını yudumluyorum. "Sitka'ya gideceğiz. Bu zamanı iyileşmek, öğrenmek ve hazırlanmak için kullanacağız. Ama Monty..." Doğrudan bakışlarına yakalandım. "Oraya karın olarak gitmiyorum. Biz de senin bakmakla yükümlü olduğun kişiler değiliz."

Monty başını sallıyor, yüz ifadesinde bir rahatlama izi var. "Biz bir aileyiz."

Üçleme şu kitapla sona eriyor:

DON VE YARA IZLERİNİN KALBI

[Burada](#)

PAM GODWIN'İN DİĞER
KİTAPLARI

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM
KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ
[Biri Sözsüzdür İkisi](#)
[Yalandır Üçü](#)
[Savaştır](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTI
KAHRAMANLAR
DELIVER SERİSİ
[Deliver \(#1\)-FREE](#)
[Vanquish \(#2\)](#)
[Disclaim \(#3\)](#)
[Devastate \(#4\)](#)
[Take \(#5\)](#)
[Manipulate \(#6\)](#)
[Unshackle \(#7\)](#)
[Dominate \(#8\)](#)
[Complicate \(#9\)](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ
GÜNAH İZLERİ
[Düğümlü #1-](#)
Serbest [Tokalı #2](#)
[Çubuklu #3](#)

KARANLIK PARANORMAL
ROMANTİZM
EVE'İN TRİLOGİSİ
Havva'nın Kalbi-
[ÜCRETSİZ](#)
[Havva'nın Ölümü #1](#)
[Havva'nın Kanı #2](#)
[Havva'nın Şafağı #3](#)

KARANLIK TARİHİ KORSAN ROMANTİZMİ
Özgürlükçülerin [Kralı-](#)
[ÜCRETSİZ Yıkım Denizi](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN / RAHIP
[Günah Dersleri](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN
ROMANTİZMİ
[Karanlık Notalar](#)

ROCK-STAR KARANLIK
ROMANTİZM
[Yanığın Altında](#)

ROMANTİK GERİLİM
[Kirli Bağlar](#)

ÜNLÜ ROMANTİZMİ

Teşvik

New York Times, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in çok satan yazarı Pam Godwin, kocası, kedileri, emekli tazıları ve yaşlı, ağzı bozuk bir papağanıyla Orta Batı'da yaşıyor. Yedi yıl boyunca dünyayı dolaşmış, üç üniversiteye gitmiş, en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiş ve 2014 yılında tam zamanlı yazmak için sayısal analistlik kariyerinden emekli olmuştur.

İlgi alanları alışılmadık şeylere yöneliyor: burbon, tüm vücut dövmeleleri ve trajik kötü adamlar. Uyumaktan, et yemekten ve gözleri kırpışan oyuncak bebeklerden nefret etmesi de aynı derecede tuhaf.

E-POSTA: pamgodwinauthor@gmail.com

[Web sitesi](#) - [Bookbub](#) -
[Goodreads](#) [Instagram](#) -
[Facebook](#) - [TikTok](#)
[Books2Read](#) - [Pinterest](#) -
[Twitter](#)

Copyright © 2024 by Pam
Godwin Tüm hakları saklıdır.
İç Tasarımcı: Pam Godwin
Kapak Sanatçısı: Pam Godwin
Editör: En Adil Yorumlar
Editörlüğü

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Pamgodwin.com adresindeki web sitemi ziyaret edin

